

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BÜŞRA KÖPRÜ

EPHESUS

İçinizde kaç farklı ses var?

Yalnızca bir? Belki iki?

Bu soruyu bir de Bukle Erbağ'a sorun.
Onun zihni âdeta bir bayram yeri!

Çikolatası elinden alınmış bir çocuk kadar huysuz Bukle,

Marmara'nın sularıyla tartışacak kadar öfkeli Bukle,

Bir papatyanın varlığıyla kendinden geçebilecek kadar
mutlu Bukle...

Hepsinin yeri ayrı ama hepsi bir arada.

SENCE KENDİMLEYKEN SIKILMAM MÜMKÜN MÜ?

www.ephesusyayinlari.com

9 786052 064566

Kapak Tasarımı: Alla Özabat

"İnsanların neden işkolik olduğunu da böylece anlamaya başlıyorum. Elindeki kağıt yığınlarına gömüldüğünde, acılarını düşünemeyecek kadar sorumluluk duygusuyla doluyorsun."

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TAROT FALIM

BÜŞRA KÖPRÜ

TAROT FALIM

Yazarı: Büşra Köprü

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli

Editör: Şeyma Göze

Düzeltili: İnci Nazlı

Kapak Tasarım: Alla Özabat

Sayfa Tasarım: Adem Şenel

Basım yılı: 2018

ISBN: 978-605-2064-56-6

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2018, Büşra Köprü

Türkçe Yayın Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul

Tel: 0212 612 71 72

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.

Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL

Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94

www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Maltepe Mah. Yedikule Çırpıcı Yolu Sk. No: 2 Kat: 4

Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 415 00 00

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

TAROT FALIM

BÜŞRA KÖPRÜ

*Canım ablam için...
Zamanında yazdıklarımı yerden yere vurduğun için
hep sana minnet duyacağım.
Bunu biliyor muydun?*

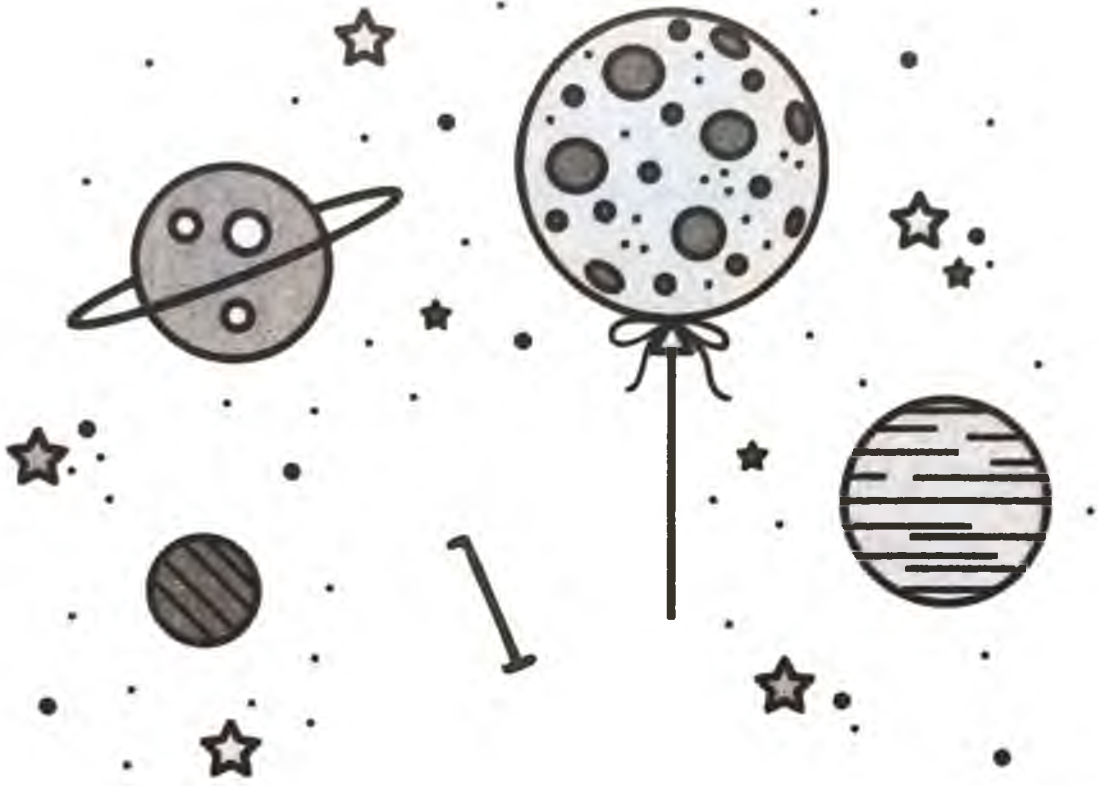
*Bazen her şey, hiçbir şeyle başlar.
Ya da size öyle gelir.*

Her şey, hiçbir şeyle başladı. Evet, bu cümle şu an bana da anlamsız geliyor. Aslında hayatımın değişiminin küçük bir simgesi sadece.

Hiç bilmediğim, tahmin bile edemeyeceğim bir şekilde hayatımı değiştiren günden bahsediyorum.

Hangi gün mü? Elbette fal baktırdığım gün!

Uzun zamandır yalnız olmak canımı sıkıyordu. Gerçekten ama! Düşünsenize, işten çıkarıldım. Sevgilim yok. Arkadaşlarım çok meşgul. Ailem bir başka şehirde, tatilde... Ne yapmamı bekliyorsunuz ki? *Sıkılıyorum!*

Her gün, bu yazın her gününü kastediyorum, işkence gibi!

Haziranın ilk haftası, verimsizlik adı altında yapılan bir görüşme sonucu işten çıkarıldım. Bir yayınevinde, yardımcı editörlük gibi saçma bir işim vardı. Aslında ben başarılarımdan ötürü terfi alacağımı düşünüyordum.

"Bukle Hanım, Başeditör Seda Hanım'ın verimsizliğinden ötürü, onun yerine geçmenizi uygun gördük. Şimdi sevinip tepinebilirsiniz. Hiç çekinmeyin!"

Evet, tam olarak böyle olmasa da bunun gibi bir şey duy-mak istiyordum. *Oysa ne mi duydum?*

"Uzun süredir sizi ve ekibin geri kalanını gözlemliyorduk. Ne kadar başarılı bir çalışanımız da olsanız, ekibe yetişemediğiniz kanı-sındayız. Tazminatınızı muhasebeden alabilirsiniz."

Sözcükler aklımda şekillenince midem buruluyor ve yüzümü buruşturuyorum. O kaba kadın, tam olarak böyle söylemişti.

'Ne kadar başarılı bir çalışanımız da olsanız'mış, peh! Ne anlar o verimlilikten?!

Gözlerimi devirerek uzandığım yerde ayaklarımı sallamaya başlıyorum. Ne olursa olsun, gerçek değişmiyor. Ben işsiz kaldım. Şimdi de iki odalı, çöp evimde yalnız başıma somurtmakla meşgulüm.

Yine de işsiz kalmak beni maddi yönden yıkıma uğratmadı. Annem ve babam emekli ve İzmir'de üç daireleri var. Birinde kendileri yaşıyor, diğerleri kirada. Şimdi ise iki evin kirası da her ay banka hesabıma yatıyor. Anlayacağınız, derdim para değil!

Benim derdim sıkıntılar ve yalnızlık. Şimdi kös kös oturarak bir yerlerimin büyümesini bekliyorum. Niye mutlu olayım? Neye mutlu olayım?

Sevgilimin olmamasına gelirsek... Bu en çok sıkıntıya girdiğim durumlardan biri. Tam iki senedir hayatımda doğru düzgün biri olmadı. Erkekler vebalıymışım gibi benden kaçıyor! Tamam, o lanet olası Adriana Lima gibi güzel olmayabilirim. Hem, kim onun kadar güzel ki? Sonuçta onun geçtiği yollardan geçmedim, geçmek de istemiyorum. O kadını düşünmek de istemiyorum zaten! Yine de kendimce meziyetlerimin olduğundan eminim. Mesela... Gözlerim! Gözlerim iridir, renkleri koyu mavidir ve açıkçası onları seviyorum. Kirpiklerim gürdür. Burnum biraz şekilsiz, biraz da büyük, ama olsun! Sonra, dudaklarım dolgundur. Genç bir kızken arkadaşlarım, "Erkekler için ideal dudakların var, Bukle!" diye bana takılırdı. Gel gör ki hiçbir erkek dudaklarımla ilgilenmiyor.

İç çekerek ayaklarımı sallamaya devam ediyorum. Bir yandan da meziyetlerimi düşünüyorum.

Saçlarım, adımdan da anlaşılacağı gibi, buklelerden oluşuyor. Kalın bukleler hem de. Bazı kadınların üşenmeyip saatlerce maşayla yaptığı bukleler... Ayrıca kestane rengi ve çok gürdür. Onları da seviyorum! Boyum 1.68, çok kısa sayılmam. Sizce de öyle değil mi? Kilom 51, o da normal. Yine de bacaklarım çok şekilsiz. Etek giymem, görmeye bile tahammül edemem!

Başka ne meziyetim var bilmiyorum. Ama bunların yetmediğini biliyorum. Çünkü iki senedir hiçbir erkek, o koca kafasını çevirip de beni görmüyor! Biri olsun arkadaşlık teklif etmez mi? Sevgili olmasak bile birlikte bir şeyler yemek istemez mi? Ya da filme gitmek? Benimle vakit geçirmek?

Lanet olası erkekler!

Erkekleri bir kenara bırakacak olursak, arkadaşlarıma geçebiliriz. Çok meşguller. Neden mi? İkisinin de yaza rağmen yoğun bir iş temposu ve kıskanç sevgilileri var.

Eylül ve Bilge aynı şirkette çalışıyor. Zaten onlar çocukluğumuzdan beri hep bir aradalar. Aynı okullar, aynı arkadaş çevresi, aynı iş yeri... Bir ben mi kalırım dışarıda? Allah'ım, beni sınıyor musun? Ne olurdu sanki aralarına beni de sıkıştırırsan? İkisi olmasa adam gibi arkadaşım bile yok. Sadece zoraki muhabbetler paylaştığımız, işim düşmedikçe düşünmediğim insanlar. Onların da bana karşı böyle olduğunu söylememe gerek yok herhalde?

Ve bir de ailem var tabii... Sevgili annem ve babam aşk evliliği yapmış iki öğretmen. Aynı okula tayinleri çıkınca tanışmışlar ve sonra evlenip mutlu mesut yaşamışlar. Şimdi de emekliliklerini yaşıyor, Türkiye'yi geziyorlar. Bu seneki rotaları Antalya, Mersin, Adana diye gidiyor. Yani uzun süre onlarla görüşmem imkânsız. Zaten normalde İzmir'de yaşıyorlar.

Anlayacağınız bu yaz, 2011 Haziran'ı, tamamen bir fiyaskoyla başladı, öyle de sürüp gidiyor. Belki yine tekrar ediyor olacağım ama işsiz, aşksız, yalnız bir insanla karşı karşıyasınız!

Telefonumun sesiyle düşüncelerim bölünüyor. Doğrulup etrafa bakıyorum ama telefonun burada olmadığı açık. Kalkıp bir koşu yatak odama geçiyorum ve yatağın üzerindeki telefonu alıp açıyorum.

"Bukle?"

Arayan, cıvıl cıvıl sesini tanımakta asla zorlanmayacağım canım arkadaşım Eylül. *Zaten ya Eylül ya Bilge ya da ailem arar beni. Brad Pitt arayacak değil ya!*

"Efendim canım?"

"Ne yapıyorsun? Bir yoklayayım dedim?"

"Allah razı olsun. Ben de Eylül acıyıp beni yoklasa diye muhtaç muhtaç bekliyordum."

Eylül hafifçe gülüyor. Güzel sesi kıskançlıkla dudak bük-meme sebep oluyor. *Eylül tam bir sarışın afettir. Sesi de çok güzeldir, öyle ki kız kıza yaptığımız her gece onun güzel sesini dinleyerek son bulur.*

"Deli deli konuşma Bukle! Ne diyeceğim sana..."

"Ne?" diye araya giriyorum.

"Bugün bende toplanalım mı? Bilge'yle de konuştum, Aytunç için sakıncası yokmuş."

O iki zibididen nefret ettiğimi söylemiş miydim? Aytunç ve Buğra'yı kastediyorum. O kadar kıskanç ve aptallar ki yakın zamanda Eylül ve Bilge'yi bir yere kapatabileceklerini düşünmeden edemiyorum.

Neyse ki bu ihtimale karşı onları öldürüp arkadaşlarımı kurtarabilirim.

Ben düşüncelere dalmışken Eylül sabırsızca, "Ne dersin?" diye soruyor.

"Olur, ama bence siz bana gelin. Ya da yok, ben geleyim. Bu bahaneyle evden çıkmış olurum!"

"Tamam, o zaman akşam yedide bende ol."

"Olur, canım. Görüşürüz!"

Telefonu kapattıktan sonra yatağıma çıkıp aptal gibi zıplamaya başlıyorum. *Belki çok abarttığımı düşünebilirsiniz ama üç gündür bakkal için bile dışarı çıkmadığımı göz önüne alırsak, acıyarak kafa salladığınızdan eminim.*

Çılgınlığım sürerken gözlerim yatağın tam karşısındaki aynalı dolaptaki aksime takılıyor. Gerçekten çok aptal göründüğümü kabul ederek duruyorum ve inip yatağı düzeltiyorum. Sonra da komodinin üzerindeki laptoptan bir şarkı* açıyorum. Bu aralar fazlasıyla eğlenceli bulduğum şarkı neşemi ikiye katlarken dolabın karşısına geçiyorum.

Güzel olmalıyım! Belki de oraya çok yakışıklı bir taksiciyle gider ya da arabadan inerken bir centilmene rastlarım? Ya da Eylül'ün kaldığı yere yeni, yakışıklı bir kiracı gelmiştir?

İhtimaller düşük de olsa var olduğu sürece heveslenmekte bir sakınca görmüyorum.

Birkaç kıyafetimi özenle yatağa diziyorum. *Onlarca* pantolonum var. Neredeyse mavinin her tonunda kotum, siyah, beyaz ve sevdiğim diğer renklerde çeşitli kumaşlardan pantolonum var. Siyah olanları görmezden geliyorum ve renkli, keten olanlara göz atıyorum. İyice baktıktan sonra beyaz pantolonda karar kılıyorum. Hem yaz için açık renkler her zaman en iyisidir.

Diğerlerini özensizce dolaba yerleştirdikten sonra üstüne ne giyebileceğimi düşünüyorum. Tişörtler, biraz fazla sade görünüyor. Desenli kumaşlara elim gitmiyor. En iyisi alışkanlık diye düşünerek gri, sade gömleğimi seçiyorum. Her zaman canlı renkler giymek zorunda değiliz ya! Hem bu renk bana yakışıyor.

Eh, kıyafeti seçtiğime göre, geri kalan saatleri -saat henüz dört buçuk- sıkılarak geçirebilirim. Ne kadar güzel!

Gömleği de yatağa serip dolabı kapatıyorum ve bilgisayarı alarak mutfağa geçiyorum. Karnımı doyurmak, vakit geçirmek için iyi bir yol gibi görünüyor. *Nasıl olsa yine acıkırım.* Sonra duş alıp hazırlanmaya başlayabilirim.

Kendime ikolatalı ekmek hazırladıktan sonra oturup internette gezinmeye başlıyorum. Her zaman olduğu gibi ilk yaptığım burç yorumumu açmak elbette.

“Bugün bazı kimselerden bilerek uzaklaşmak isteyeceksiniz sevgili Balık. Sevdiğinizle birlikte ani ve önemli kararlar alacak, değışiklikler yapacak ve bu yeni kararlarınızı uygulamak isteyeceksiniz. İkinizin de beklentileri oldukça fazla. Bunların birden olmayacağını unutmamalısınız. Maddi yönden bugün zorlanıyorsunuz. Yeni atılımlar sizi oldukça zor durumlara sokabilir. Fakat hırsınız, bunu atlatmanıza yardımcı olacaktır. Bununla birlikte genel yaşamınızda bireysel özgürlüğünüz ve bağımsızlığınız öne çıkabilir. Yeniliklerle birlikte kendinize oldukça hızlı bir yol seçmeyi planlıyorsunuz. Arzularınıza kavuşabilmeniz için gayretlerinizi yoğunlaştırmalısınız.”

Düşünceli bir şekilde yorumun benimle uyumunu zihnimde tartıyorum. Kimden uzaklaşmak isteyebilirim? Sevdiğim olmadığına göre ikinci cümleye bakmama bile gerek yok. Maddi yönden durumum yerinde. Hırs? Acaba hırslı biri miyim? Bununla ilgili bir test olması gerektiğini düşünerek başka bir sayfa açmışken telefonum tekrar çalmaya başlıyor.

“Hay senin...” diyorum sinirle, ekmeğimden büyük bir lokma alıp yatak odama koşuyor ve telefonu alıp mutfağı geri dönüyorum.

Arayan yine Eylül.

“Bukle...” derken sesi az öncekinin aksine sıkıntılı gibi geliyor.

“Efendim, bir şey mi oldu?”

“Şey...” diyor daha da sıkıntılı bir sesle. İyice meraklanmaya başlıyorum.

“Ne oldu Eylül, çatlatmasana insanı!”

“Bukle, canım lütfen alınma bana ama bu akşamki görüşmemizi iptal etmek zorundayım.”

Hayal kırıklığı içime oturuyor. Ben cevap bile veremedim konuşmaya devam ediyor. *Zaten cevap verecek hâlim de yok.* Oturup ekmeğimden büyük bir lokma daha alıyorum. *Çikolata mutluluk hormonu salgılıyorsa şimdi çok ihtiyaç duyduğumdan şüpheleniz olmasın!*

“Yarın yapalım, tamam mı? Çok özür dilerim! Hep Buğra yüzünden... Aslında konuşmuştuk ama annesi yüzünden kavgaya çıkardı; iptal etmek zorunda kaldım. Lütfen kusura bakma!”

Gözlerimin dolmasını engelleyemiyorum. *Yine ben ikinci, belki üçüncü plana atılmışım.* Ama elbette ki onlara karşı sesimi çıkarmıyorum. *Zaten iki arkadaşım var, onları da kaybetmek neye yarar ki?*

Güçlkle nefes alıp, “Önemli değil,” diyorum. Sesimden bir şey anlamaması için neşeli olduğunu umduğum bir sesle devam ediyorum. “Buğra’nın nasıl aptallaşabildiğini çok iyi biliyorum. Yarın görüşürüz!”

Telefonu tamamen kapatıp kendimden uzağa koyuyorum. Biri arayacağından değil, Eylül geri arayacağından değil, kendim için yapıyorum. Sonra da ağlamaya başlıyorum. Hem de bir çocuk gibi, bağıra bağıra ağlıyorum!

Bazen bağırarak ağlarım. O kadar sesli ağlarım ki insanlar ağlama sebepimi canımın acıdığına yorar. Aslında canım yanıyor ama fiziksel olarak değil! Yaşadığım bu şeyler ruhuma zarar veriyor. O kadar ki bazen ölmek istiyorum. Hayat fazlasıyla umutsuz görünüyor. Neyse ki sağduyumu hâlâ kaybetmedim.

Bir süre ağlayıp ekmeğimi yiyorum. İşim bitince bulaşıkları lavabonun içine atıp bilgisayarımınla birlikte yatak odama geçiyorum. Yatağıma yerleşip burçlarla ilgili sitelerde dolaşmaya başlıyorum. *Nedense burçların hayatıma uyduğunu düşünmüşümdür.* Tekrar okuduğum burç yorumu da bunu tasdikler gibi zihnimde yankılanıyor.

"Bugün bazı kimselerden bilerek uzaklaşmak isteyeceksiniz sevgili Balık."

Teşekkürler sevgili yorumcu, sana hak vermemek imkânsız!

Sitenin köşesindeki reklamlarda tarot falıyla ilgili bir kısım dikkatimi çekiyor. Otuz yıllık bir falcının sitesine ait adresi tıkladıktan sonra fal için davet alıyorum. İnternet falları ve ben ayrılmaz ikili olduğumuz için hemen davetin içeriğini okuyup isteneni yapıyorum ve siteden mail adresime bir ileti geliyor.

"Bir saat içinde falınıza bakılacak."

Acaba randevu sistemi falan mı var? Elimde olmadan meraklanıyorum ve beklemeye başlıyorum. Bu sırada bir kişilik testi çözmekten zarar gelmez herhalde?

"Takıntılı mısınız?"

Başlık ilgimi çekince çözmeye başlıyorum.

1-Arkadaşınız üstünüzdeki kıyafetin aynısını giymiş...

- Kesin bir yerden öğrendi ve bunu beni gıcık etmek için yaptı.
- Bunun bir tesadüf olduğunu düşünürüm. Fakat rahatsız da olurum. ✓

- Olabilir, birlikte ikiz gibi gezeriz.

- Onun yanından derhâl uzaklaşıyorum. Bu rezaleti kesinlikle kaldıramam.

2- Fazla tanımadığınız bir insan sizinle el sıkışmak istiyor...

- Elimi çeker ve tokalaşmaktan pek hoşlanmadığımı söylerim.
- Eğer onu mutlu edecekse el sıkışırım fakat hemen lavaboya gidip ellerimi yıkarım. ✓

- Ellerinde ne mikroplar vardır şimdi.

- Tokalaşmak ne kelime, ona sarılırım. İletişim kurmak çok güzel bir şey.

3- Arkadaşınızın sevgilisi sürekli size bakıyor...

- Yoksa benden hoşlandı mı?
- Olabilir, güzele bakmak sevaptır.
- Göz bu, nereye bakacağı belli olmaz. ✓

- Vah benim canım arkadaşıma!

4- Aynı ortamda bulunduğunuz bir yabancı sevmediğiniz türden el kol hareketleri yapıyor.

- Bana mı yaptın o hareketi? ✓
- Beni hiç mi hiç ilgilendirmez. İnsanların hareketlerinden ben mesul değilim.
- Ona bu tür hareketlerden hoşlanmadığımı nazik bir biçimde açıklarım.
- Ortamı kaosa sürükleyecek bir kavganın öncüsü olmak benim de hoşuma gider.

5- Soğuk bir havada terlediniz...

- “Eyvah! Kesin hasta olacağım,” dersiniz.
- Hemen tedbirimi alır, terim soğuyuncaya kadar açık havada bulunmaktan kaçınırım. ✓
- Benim bünyem kuvvetlidir. Bana hiçbir şey olmaz.
- Bir daha terlememeye özen gösteririm.

6- Yüzünüzde sivilce çıktı...

- Sevgilim beni kesin terk edecek.
- Sivilcemi sıkarım fakat çok kötü olursa sinirlerim bozulmaya başlar.
- Sivilceme dokunmam. Yoksa iz kalabilir. ✓

- Hiç dert etmem. Ömür boyu orada kalacak hâli yok ya?

7- Kuaförden çıktınız ve insanlar sürekli size bakıyor...

- Yoksa kuaför saçımı yanlış mı kesti?
- Hemen evime döner ve üstümü başımı kontrol ederim. ✓
- Saç modelimi beğendikleri için bana baktıklarını düşünürüm.
- Hiç aldırmam. Ben kendim için güzelim.

Tüm soruları cevapladıktan sonra sayfada bir yazı beliriyor: “Orta derecede obsesifsiniz (Takıntılısınız).”

Bu kadar mı yani? Hay ben bu sitenin... Oysa o kadar da heveslenmiştim!

Gözlerimi devirerek sayfayı kapatıyorum. Gözüm yine saate kayıyor, tarot falının sonucunu almama daha kırk beş dakika var. *Acaba falcı benim için ne söyleyecek?*

Süre dolduğunda heyecanla gelen kutumu açıyorum ve maili inceliyorum. Falcı seçtiğim kartları listelemiş ve açıklamış. Hafifçe kaşlarımı çatarak okumaya başlıyorum:

"Ters Gelen Kılıç Prensi

Gelişen bazı olaylara karşı hazırlıksız yakalanabilirsiniz. Ayrıca bu kart sürpriz bir haber ve bir hastalığın habercisidir. Dikkatli olun!

Değnek Sekizlisi

Başarı basamaklarını hızla çıkabileceğiniz bir evre sizi bekliyor. Bu evrede dar görüşlülüğü bırakıp gelişen zamanın kurallarına ayak uydurmanız sizin yararınıza olacaktır.

Ters Gelen Güç

Bu kartın ters bir anlamı yoktur. Çünkü güç her zaman güçlüdür. Doğrunun güçlü olduğuna inandınız ve kendinizi disipline soktunuz. Karşılaşacağınız zorluklara karşı kuvvet ve dayanma gücüne sahipsiniz. Eski deneyimler sizi aşktan soğutsa da uygun bir kişiyle tekrardan denemeniz sizin yararınıza olacaktır.

Para Onlusu

Bir ilişki yaşayacaksınız fakat ilişkiniz partnerinizin ailesi tarafından hoş karşılanmayacak. Tüm gözler üzerinizdeyken fikir çatışmalarına girmeniz olası... Ayrıca bu kart parayı işaret etmekte...

Değnek Dokuzlusu

Gerçekleşmesini istediğiniz olayların olmaması sizi hayal kırıklığına uğratabilir. Fakat siz yine disiplinli, adaletli ve dengeli tutumlarınızı sürdürün. Başarı kapıda...

Yıkılan Kule

Bu kart anlaşmazlıklara, beklenmeyen felaketlere, sefalete, kedere, rezalete ve fakirliğe işaret eder.

Ters Gelen Para Prensi

Alacağınız tatsız haberler keyfinizi kaçırabilir. Şu sıralar harcamalarınıza dikkat edin zira lükse ve israfa meyliniz bir hayli fazla.

Ölüm

Ölüm kartı veda anlamına gelir. Keyfi ve zamansız ayrılığı simgeler. Ancak gerçek ölümle aynı anlama gelmez. Bu bir bitiştir, aynı zamanda yeniden başlangıç olarak algılanmalıdır.

Ters Gelen Kupa İkilisi

Aradığınız gerçek mutluluğu gene bulamayacaksınız. Sadece bulduğunuzu sanacak ve bir zaman sonra o kişinin aslında aradığınız kişi olmadığını anlayacaksınız. Yaptığınız budalalığa üzüleceksiniz.

Şeytan

Bu kart yıkım, şiddet, maddenin maneviyata üstün olması; duyguların mantığı yenmesi, ani sürprizler; olağanüstü çabalar ve isyan gibi olaylara işaret eder."

İyice kafam karışıyor. Bir aşk kapıda diyor, bir mutluluğu bulamayacaksın diyor. Manyak mısın kardeşim?

Sakin ol Bukle, diye kendimi teskin ediyorum. Gözlerimi kapatıp yakışıklı, şefkatli bir adamın sırtımı sıvazlayarak beni sakinleştirdiğini hayal edip gülümsüyorum ve bir kez daha fal sonuçlarını okuyorum.

Sonunda gözüme takılan şeyler birkaç taneyle sınırlanıyor. Zira fallar, burç yorumları ve kişilik testleri ilgimi çekiyor ama işin profesyonel boyutuna bir hayli yabancıyım.

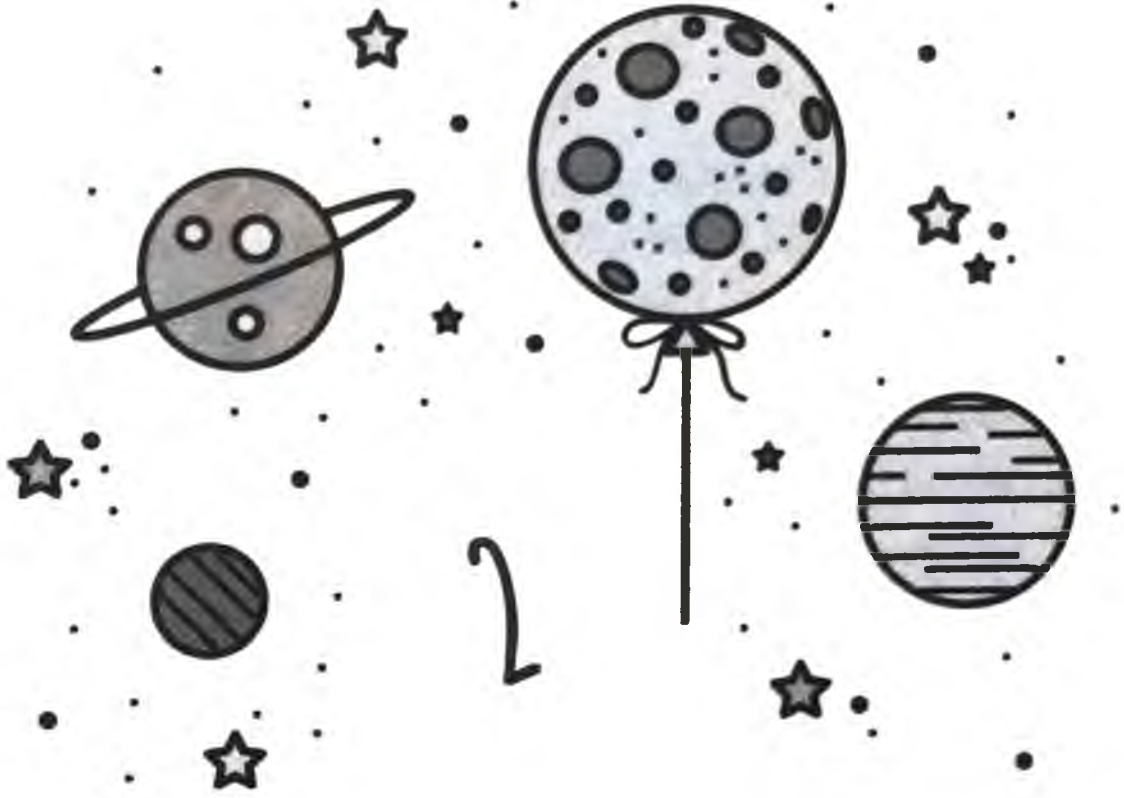
"Başarı basamaklarını hızla çıkabileceğiniz bir evre sizi bekliyor.

Eski deneyimler sizi aşktan soğutsa da uygun bir kişiyle tekrardan denemeniz sizin yararınıza olacaktır.

Bir ilişki yaşayacaksınız; fakat ilişkiniz partnerinizin ailesi tarafından hoş karşılanmayacak.

Bu bir bitiştir, aynı zamanda yeniden başlangıç olarak algılanmalıdır."

Hafifçe gülümsediğimi hissediyorum. Belki falın tamamı doğru değil ama gözüme takılanlar bana umut vadediyor. Onları neden önemsemeyecekmişim ki?

Ekranı kapattıktan sonra gerinerek arkama yaslanıyorum ve düşünmeye başlıyorum.

Fallara inanırım ama inanmam da. Daha çok falların beni pozitif düşünmeye yönlendirmesine inanıyor da olabilirim, bilemiyorum. Yine de içimde garip bir his var. İlk kez yaptırdığım bu tarot falı sanki aşkın habercisiymiş gibi keyiflendiriyor beni. Eylül'ün bana yaptığı terbiyesizliği bile unutmuş gibi sırtıyorum!

Yerimden kalkıp banyoya giriyor, bir duş alıp giyiniyorum. Saçlarımı fırçayla düzeltiyorum ve şekillendiriciyle bukleleri iyice sabitliyorum. Aynadaki yansıma bakıp memnun memnun sırtıyorum. *Ah erkekler, ne kaçırdığınızı bir bilseniz!*

Hafif bir makyajın ardından çantamı da hazırlayıp son kez aynadan kendime bakıyorum.

"Beni bekle, İstanbul. Görebileceğin en yalnız, en umutsuz kadın geliyor. Diğer arsızlar halt etmiş!"

Evden çıkıp kapımı kilitliyorum ve neşeyle aşağı iniyorum. *Planım taksiyle sahile gitmek, orada da hayatımın aşkını bulmak ama kararsızım. Acaba bir yerlerde otursam mı?*

Sonunda bulduğum ilk taksiye biniyorum ve adama sesleniyorum. "Acaba şimdi sahile inmek zor olur mu?"

Adam aynadan bana bakıyor. "Akşam saati abla, bir de bugün pazartesi... Yine de saat daha altı, herhalde zor olmaz."

"Peki, o hâlde. Beşiktaş'a gidelim, sonra ben size nerede ineceğimi haber veririm."

Stadyumdan sonra sahil boyunca ilerlemeyi hep sevmişimdir. Özenle dizilmiş gibi duran restoranları izlemek beni memnun ediyor. Güzel bir balık keyfi çekmeye kararlıyım. Bunun için de beğendiğim büyük bir yeri gözüme kestiriyorum. Taksi oraya ulaştığında da adama parasını verip iniyorum.

Saat altı buçuk, henüz insanlar sokaklara dökülmemiş. Tek tük gezenler var ama sahil hep olduğu gibi kalabalık değil. Zaten İstanbul bile tatilde. Bir tek ben varım yalnız, bir tek ben mutsuz...

İç çekerek gözüme kestirdiğim güzel restorana giriyorum ve hemen üst kata çıkıyorum. *Bari denizi göreyim de gözüm gönlüm açılsın!*

Balık ve salata siparişimi verdikten sonra etrafı süzmeye başlıyorum. Tam karşımda bir kadın grubu gülüşerek yemek yiyor. Onların arkasında bir adam ve kadın sessizce içeceklerini yudumluyor. Yan taraflarında başka bir çift, çaprazlarında başka bir çift...

"Canınız çıkmasın, e mi!" demekten kendimi alamıyorum. *Şuraya bak ya, herkes yapmış sevgiliyi, dışarıda hava atma derdinde. Ben de burada kös kös oturayım. İyi be!*

Masadaki ekmeklerden ağzıma bir parça atıp sinirle çiğniyorum. Bu sırada gözüm benim gibi yalnız bir adama takılıyor.

Neredeyse boğuluyordum!

O kadar yakışıklı ki...

Hülyalı bakışlarım eşliğinde iç çekiyorum. *Böylesi beni bulmaz ki! Hoş, bu kadar yakışıklı olmasa da olur. Yeter ki karakteri düzgün olsun. Ama bu adam bir başka!*

Sarışın, mavi gözlü bir adam... Kare yüzü ve kemerli burnu, yaklaşsan tersleyecekmiş gibi duran dümdüz dudakları ve çatılı kalın kaşları aksi, soğuk bir adam gibi görünmesine sebep oluyor. Alnındaki ve göz kenarlarındaki çizgiler yaşını vurguluyor olsa da duruşundaki bir şey, gülümserse hepsinin dağılıp gideceğini hissettiriyor. Sarının çeşitli tonlarındaki düz saçları alına dökülüp dağılmış, iri gözleri uzaktan bile rengini belli ederek beni kendine çekiyor. Kusursuz görünüyor. Ve ulaşılmaz...

Bir kez daha istemsizce içimi çekiyorum. Bu sırada adama servis yapılıyor. Gözleriyle tabağı taradıktan sonra yemeye başlıyor. Benim gözlerime ise kıyafeti takılıyor. Adamın manyak olduğunu da böylece anlıyorum. *Bu havada takım elbise mi giyilir? Tamam, çok yakışmış. O harika, geniş omuzların ağzımı sulandırdı ama terlemişsindir sen şimdi. İy, hiç sevmem!*

Benim yemeğim de gelince adamı gözlerimle yeme eylemine son verip balığımı didikliyorum. Nedense iştahım kaçıyor. *Niye Allah'ım, niye yalnızım? Şu taş gibi adam olmasa da olur -bir yandan da adama bakıyorum- ama biri de beni sevmes mi? Gözlerimin içine bakıp da kalbimi çalamaz mı? Çok çaba sarf etmesine de gerek yok. Bu gidişle önüme gelene âşık olacak gibiyim ama sevse ne olurdu? Gerçekten sevse?*

Adam elindeki bardağı dudaklarına götürüyor, dudakları hareket edince ne kadar dolgun ve öpülesi olduklarını fark ediyorum. *Oysa ben öpüşmekten ne anlarım? Bu adam beni sulu dereye götürüp susuz getirir. Kim bilir kaç kadınla ne iğrenç fanteziler yaşamıştır. Pis sapık! Senin sarı kafanı var ya ben...*

Bir an adamın gözleri bana odaklanıyor. Dudakları yine dümdüz, kaşları çatık... *Korkunç olduğunu falan mı sanıyor? Yakışıklı birini görmüşüm, bakamaz mıyım? Gidip aynaya baksa niye böyle içine düştüğümü anlar herhalde? Aptal şey.*

Meyve suyum yudumlarken içimi çekiyorum, bu kez sıkıntıyla. *Tek başına bir şeyler yapmak ne sıkıcı. Konuşacak kimse*

yok. Camdan bakıp denizi izliyorum. Hava kararmaya başladıkça daha güzel görünüyor. Yemekten sonra sahilde biraz yürümeyi kafaya koyuyorum. Ama oturmak iyi şimdilik...

Canım sıkılıyor, yine adama bakıyorum. Elbette ki bana bakmıyor. *Siz de filmlerde olduğu gibi beni kestiğini falan düşünüp durun! Belki birazcık beğenilsem bardağını bana doğru kaldırır ve gülümserdi. Hatta belki öpücüük atardı? Ben de "Çok tatlı bir sapıksınız," diyerek utangaç bir şekilde gülümserdim. Ah... Heyhat!*

Yemeğim bitince kalkıp hesabı ödüyorum. Adamın da kalktığını fark edip yüzüne bakıyorum ama beni görmekten çok uzak, telefonla konuşuyor. *Sanki mümkünmüş gibi kaşları daha da çatılmış. Öcü, çok korktum! Sen ancak kendini korkutursun. Seni ilgisiz, adi sapık!*

Sinirli adımlarla merdivenleri inmeye başlıyorum, adam da arkamdan geliyor. Aramızda saygılı bir mesafe bırakıyor ama bilinçli olduğunu sanmıyorum. Acaba kiminle konuşuyor?

Sana ne Bukle?

Of, sen karışma.

Dikilip düşünmeye daldığımı duyduğum sesle fark ediyorum.

"Hanımefendi, çekilerseniz aşağı inmeme gerek."

Arkama baktığımda adamla göz göze geliyorum. Yüzünde aynı ters ifade var. Çatık kaşlar, birbirine bastırılmış dudaklar, genel olarak dünyadan rahatsızmış gibi görünen bakışlar. Merdivenler ancak iri birinin geçebileceği kadar geniş olduğu için yanımdan geçmesi mümkün değil. En azından bana dokunmadan geçemez. *Hele bir dene, seni nasıl paralıyorum bak!*

Tekrar, "Hanımefendi?" diyor. Bu durumdan çok rahatsız olduğu sesinden anlaşılıyor. Konuşması, varlığım bir sorun teşkil ediyormuş gibi hissettiriyor.

Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. "Sabırlı olun biraz, iniyoruz herhalde."

Aşağı inmemle adamın yanımdan hızla geçip kapıdan çıkması bir oluyor. *Suratsız, mendebur adam!*

Ben de dışarı çıkıyorum ve sahile geçip boş bir bankın üzerine oturuyorum. *Umarım beyaz pantolonum batmaz da eve dönüşüm rezilce olmaz!*

Deniz durgun, çok hafif dalgalanmalar dışında karanlığa tepkisi yok. O bile beni umursamıyor.

“Sen de yalnız bırak beni, öyle olsun,” diye mırıldanıyorum. “İşsiz, aşksız, arkadaşsız, zavallı biri hâline geldim. Lanet olsun sana Marmara, bir kez de benim yüzüme gülsen ölür müsün?”

Gözlerimin dolduğunu hissediyorum. *Sanırım tüm dayanışım buraya kadarmış. Hepsi Eylül’ün suçu! Önce beni heveslendirdi, sonra da aptal yerine koydu. Çantamı dizlerimin arasına sıkıştırıp başımı eğiyorum ve ağlamaya başlıyorum. İyi ki ağır bir makyaj yapmamışım. Olduğumdan daha çirkin görünmek işime yaramaz.*

Yine böğüre böğüre ağlıyorum. Neyse ki bu tarafta beni duycak kimse yok. Herhalde biri duysa da şu an umursamam. *Nerede böğüreceğimi insanlara soracak değilim ya? Yine de içimden dua ediyorum, yakışıklı birinin dinlememesi için. Benle ilgileneneğinden değil, bari iğrenmesin.*

Her saniye düşündüklerimin daha da saçma bir hâl aldığı fark ediyorum, ağlamam ve bağırmam şiddetleniyor. *Ağzımdan çıkan sesler artık homurtu ya da boğulan bir insanın son demleri gibi karmaşık. Biri beni duysa bile korkup kaçacağından emin, susmayı reddediyorum.*

“Hep senin suçun Marmara, inşallah suyuna işerler. Hoş, bunu yapan pislikler var ama daha fazla olması umurumda değil. Bu sene denize de giremiyorum. Bol sidikli suyunla sana mutluluklar!”

Bir kahkaha sesi gözlerimin irileşmesine sebep oluyor. Anında yüzümün kızardığını hissediyorum. Gözyaşlarım

yüzümde donuyor. Arkamı dönmeye cesaretim yok, ses bir erkekten geliyor. *Acaba yakışıklı mı? Rezil oldum, bir an önce kaçmalıyım buradan.*

Omzumun üstünden arkama baktığımda benden iki metre kadar ileride bir adamın kafasını geriye atarak güldüğünü görüyorum. *Boyu 1.90 civarı, yüzünü buradan görmem imkânsız.*

“Bol sidikli su ha?” diyor ve sesi daha da kuvvetli çıkmaya başlıyor.

Dudaklarımı ısırırken önüme bakıyorum. *Ben şimdi ne yapacağım? Adam benimle dalga geçmeyi kafaya koymuş gibi.*

Nitekim otuz saniye kadar sonra gelip yanıma oturuyor. “Merhaba işsiz, aşksız, arkadaşsız, zavallı kız...”

Sesi hâlâ eğlendiğini gösterir gibi.

Önce cevap vermeyip yok saymayı deniyorum ama adamı merak etmiyorum desem yalan olur. *Acaba yakışıklı mı? Yoksa beni kurtarmaya mı geldi? Belki de geceyi birlikte geçirmek isteyecek? Tabii benimle birlikte olmayı düşünüyorsa avucunu yalar, ama güzel bir sohbete hayır demem.*

Galiba gittikçe daha saçma şeyler düşünüyorum. Yalnızlığın yan etkilerine merhaba deyin.

“Hanımefendi?” Gülmesi tamamen durmuş, bu kez sesi yumuşak çıkıyor. Bana bir peçete uzatıyor. “Burnunuz akıyor.”

Pislik, kaba adam, diye düşünürken peçeteyi alıp burnumu siliyorum. Biraz olsun kendime geldiğimde, adama yandan bir bakış atıyorum. Açık kahve saçları, ela gözleri ve keskin yüz hatlarıyla yakışıklı görünüyor. Ancak göz kenarlarındaki kırışıklıklar ve bakışlarındaki ciddiyet benden fazlasıyla büyük olduğunu düşünmeme sebep oluyor.

“İyi misiniz?”

“Çok kibarsınız, daha fazla gülmeyecek misiniz? Az önce pek de resmi değildiniz,” diyorum sinirle.

Hafifçe sırtıp başını sol omzuna yatırıyor. Şimdi olduğundan daha sevimli görünüyor. "Affedersiniz... Aslında gülmek istemezdim ama o kadar tatlısınız ki!"

Başımı eğip gülümsememi gizliyorum. *Tatlı mıyım gerçekten?*

Sen bir susar mısın arsız Bukle?

"İyi misiniz?" diyor bir kez daha.

Başımı aşağı yukarı sallıyorum.

"Aslında sizi takip ettim," diyor adam, hemen başımı kaldırıp irileşen gözlerimle yüzüne bakıyorum. Hafif bir tebesümle devam ediyor. "Cüzdanınızı unutmuşsunuz. Mekânın sahibi olarak bu iş bana düşmezdi ama arkadaşım la tatsız bir an yaşadığınızı görünce ben getirmek istedim."

Tatsız bir an?

"Kimseyle sorun yaşamadım," diyorum, adamı şüpheyle süzmeye başlıyorum. *Acaba seri katil ya da sapık mı? Bu ihtimaller üzerine çantamı sıkıca kavıyorum. Hay Allah, keşke içine taş falan koysaymışım. Ağır olmaz ki içindeki ıvır zıvırla!*

Adam dediklerinin ispatıymış gibi cüzdanımı uzatınca biraz olsun rahatlıyorum ve açıp içine bakıyorum.

Kibarca, "Eksik bir şey yok ya?" diye soruyor.

"Yok, ayrıca para kontrol etmedim. İçinde kimliğim var."

"Cüzdanı açmadım bile!" diyor ellerini havaya kaldırarak.

Tek kaşımı kaldırıp yüzüne dikkatle bakıyorum. "İnanmalı mıyım?"

"Siz bilirsiniz."

*Kibar, pis züppe seni... Ben senin gibileri çok gördüm! Aslında pek görmedim ama bunu bilmene gerek yok. Bana güldüğünü unut-
tum sanma!*

"Ben gitsem iyi olacak," diye mırıldanıyorum.

Önce bir şey demiyor, sadece başını sallıyor. Sonra hafifçe gülümseyerek gömleğinin cebinden bir kart çıkarıyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, çekinmeden arayın lütfen."

"Niye sizi arayayım beyefendi?"

"Bilmem, belli olmaz," diyor keyifle.

Ben oyuncak mıyım? Bu adam niye benimle konuşurken bu kadar eğleniyor?

"İyi, sağ olun!" diyorum ve kartı alıyorum. Üzerinde adamın ve mekânın ismi ile telefon numaraları yazıyor.

Okan Öner.

Adama bir daha bakmadan kartı çantama atıyorum ve ilerleyip caddeye çıkıyorum. Geçen ilk taksiye binerken bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. *Yoksa benden hoşlandı mı bu kaba-kibar?*

"Eski deneyimler sizi aşktan soğutsa da uygun bir kişiyle tekrardan denemeniz sizin yararınıza olacaktır."

İstemsizce aklıma falın sonucu geliyor. *Acaba uygun biri bu adam olabilir mi? Bir şeyler mi denemeliyim? Adamı aramalı mıyım? Ararsam ne için aramalıyım?*

Evime ulaşana kadar düşünüyorum bunları ama işin içinden çıkamıyorum. *Neyse canım, adam kaçmıyor ya?*

İnşallah kaçmaz.

Apartmana girerken yüzünü bir kez daha hayal ediyorum. Adımlarım düşünceli olduğum için yavaş ama aldırımıyorum. *Ortada koşmak için bir sebep yok. Zamandan bol neyim var?*

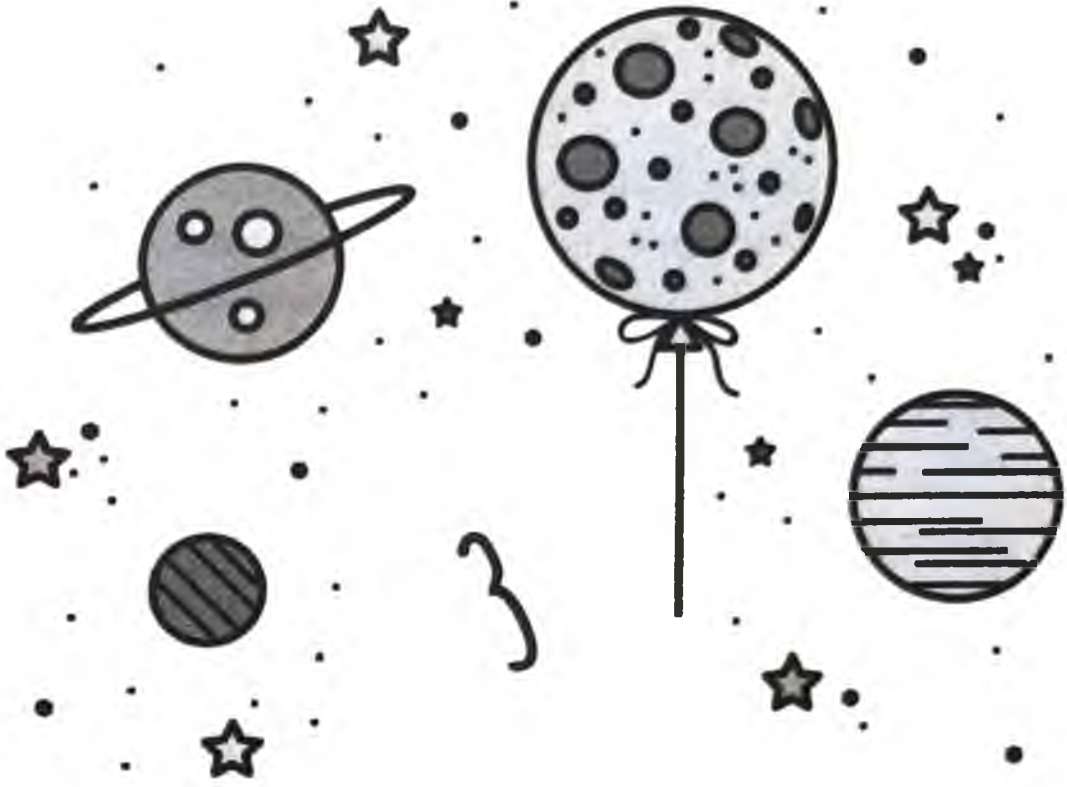
Gözleri elaydı ama yeşile daha yakın gibiydi. Belki güneşte tamamen yeşil bile olabilir. Aslında saçları da güzeldi. Bir tek yaşı sorun. Belki otuzların üstünde bile olabilir, bu da aramızda on yaştan fazla olduğu anlamına gelir. Annemler duysa şok olur. Ama hep kadın ve erkek arasında yaş farkı olmalı denmez mi?

Denir mi?

Emin değilim.

“Amma abarttım he!” derken kıkırdıyorum. Eve girip odama geçiyorum, kıyafetlerimi değiştirip keyifle yatağıma uzanıyorum. “Sanki adamın bana bir ilgisi var da tek sorun yaşı!”

Okan Öner’i düşünmeyi erteleyerek gözlerimi kapatıyorum ve ne kadar yorulduğumu o zaman fark ediyorum. Kaçınılmaz olan gerçekleşiyor ve gözlerimi açamaz hâle gelirken tek düşündüğüm yine yalnızlığım oluyor.

Uyandığımda bir süre boş boş tavanı seyrediyorum. Komodinin üstündeki saat beşi gösterse de rahatım. Zaten yapacak bir şeyim yok. Belki biraz evi temizler sonra da burç yorumlarıma bakıp kitap okurum. Başka ne yapabilirim ki?

Bu sırada aklıma Okan Öner geliyor. Düşününce adamdan daha çok hoşlanıyorum. Hem onun da benden hoşlanmış olma ihtimali var. Gömleğinin cebinde kartla gezecek değil ya? Beni takip ettiğini de söylememiş miydi? Demek ki beni yemek yerken gördü, çok beğendi ve cüzdanı bahane ederek peşime düşmeye karar verdi. Şimdi de ihtiyaçlarımı bahane ederek hayatıma girmeye çalışıyor.

Acaba böyle mi gerçekten?

Mutsuzca, "Bukle, sıyırmaya başladın artık. Adam seni ne yap-sın?" diyorum içimden.

"Ama Bukleciğim..." diyor başka bir ben. Sesi umutlu ve ikna edici... "Bütün kitaplarda erkekler kendinden küçük, çirkin olduğunu düşünen kadınlara âşık olmaz mı?"

Susun ya! Bir şey hakkında da ortak fikriniz olsun.

Ne biçim iç seslerim var benim böyle?

Dayanamıyorum, kalkıp çantamı alıyorum ve önce adamın kartını sonra telefonumu çıkarıyorum. Telefonum hâlâ kapalı. Küçük bir umutla açıp beklemeye başlıyorum. Beş dakika geçtiğinde kimsenin beni aramadığını ve merak etmediğini kabul ederek gözlerimi karta çeviriyorum.

“Okan Öner,” diye mırıldanıyorum.

Acaba şimdi arasam mı? Hem bu sayede adamın gerçek yüzünü görmüş olurum. Ne de olsa insanları tanımanın en iyi yolu onları sinirlendirmek. Bu saatte beni arasalar ağzıma geleni söyledim. Bakalım Okan Bey ne yapacak?

Sonunda karar vererek numarayı çeviriyorum. Dört kez çalıyor ama açan olmuyor. *Tabii ki açılmayacak, adam uyuyor olmalı. Ne sorunluyum böyle, niye sabahın beşinde arıyorum ki elin adamını?*

“Alo?”

Uykulu, boğuk bir ses kulağıma dolunca irkiliyorum. *Yine düşüncelere dalmışım.*

“Okan Öner?”

“Evet, siz kimsiniz?”

Adam beni -tabii ki de- tanımıyor. Bu düşünceyle bir an dudaklarımı ısııyorum. Ardından aklıma ilk gelenleri söylüyorum, “İşsiz, aşksız, arkadaş...”

Hafifçe güldüğünü duyuyorum, susup dudaklarımı büküyorum. İkimizin sessizliğini bir kadın sesi bölüyor. O da uykulu. “Aşkım, kim arıyor?”

Ağzım açık kalıyor. Bu kadarına da pes! Adamın sevgilisi var ve utanmadan gelene gidene kartını veriyor.

Pis zampara! Belliydi zaten yaşından, gülüşünden. Ben senin gibileri çok gördüm be!

“Canım, uyu sen, sabah konuşuruz,” diyor Okan Bey!

Beni yok saydığı belli. İnsan eliyle telefonu kapatır, ne bileyim uzaklaştırır falan.

"Alo?" diyor bu kez bana.

Sevgilisi yattı herhalde! Zampara!

"Rahatsız mı ettim?" diyorum ters ters. "Çok üzgünüm."

"Yok, rahatsız olmadım," diyor pişkince. *Ne rahat bir adam bu yahu!* "Uyuyordum. Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

"Hayır. Sadece merak ediyordum."

*Adam niye kızmadı uyandırıldığına? Yoksa alışkın mı? Ne zam-
paraymış bu da böyle? Böylesini kitaplarda bile görmedim ben!*

"Neyi?"

"Size neden ihtiyacım olsun?"

*Evet, en merak ettiğim şey aslında bu. Tamam, adam çok yakı-
şıklı ve etkileyici ama bunun dışında merak uyandırdığı da bir gerçek.*

*Yine gülüyor. Gülmeden kaç dakika durabilir acaba? Bahse gi-
rerim on dakikayı geçmez!*

"Hanımefendi..." diyor kibarca, yine. "İşsiz olduğunuzu söylemiştiniz, bu konuda yardım edebileceğimi düşündüm."

İş derken?

Aklıma fesat fikirler doluşurken soluklanıyorum. "Nasıl bir iş?" diyorum sakın olmaya çalışarak.

"Sizin meziyetlerinize uygun bir iş bulabileceğimden emi-
nim," dediğinde gözlerim iyice açılıyor.

*Bu adam bildiğin pislik çıktı! Ama anlamalıydım. E be Bukle,
her önüne geleni arar mısın? Oh olsun sana!*

*Ya peşime düşerse? Ya evime kadar takip ettiyse? Ya bana saldı-
rır mı? Ya sapıksa? Ya katilse?!*

Düşünceler hızlı hızlı aklıma üşüşüyor. O kadar çoklar ki
hangi birinin üstüne yoğunlaşacağımı şaşıyorum.

"Orada mısınız?"

"Seni pis sapık!" diyorum öfkeyle. "Bana baksana sen!"

"Hanım..."

“Kes sesini! Benim meziyetlerim ha? Sen ne cins bir sapıksın böyle? Bir de önüne gelene kart dağıt. Aslında kartta meslek yazmayınca anlamalıydım. Ben de tutup arıyorum, hayır hata bende. Siz erkekler yok musunuz! Hepinizi bir kömür-lüğe kapatıp dinamitle patlatmalı. Sonra parçalanan cesetleri birleştirip üstüne çıkararak çiğnemeli... Sonra... Sonra...”

Nefes nefese kaldığım sırada sözümü kesiyor. “Hanımefendi, kendinize gelin lütfen! Ne sapıgım ne de sandığınız gibi kötü bir şey için kartımı size verdim. Sadece geniş bir çevrem olduğu için iş bulmanıza yardım edebileceğimi söylemek istedim.”

“Demek geniş bir çevreniz var ha? Siz beni ne sanı...”

“Of!” diyor adam bu kez, sesinde garip bir öfke var. “Sizin mesleğiniz tam olarak nedir?”

“Edebiyat okudum, en son bir yayınevinde yardımcı editörlük yapıyordum,” diyorum düşünmeden, sonra kendime kızıyorum.

Adresi de ver Bukle, belki takip etmeyi unutmuştur?

“İşte, ben burada devreye giriyorum. Çevrem geniştir. Buna ünlü yayınevlerinden birinin ortağı olan Giray Ortay da dâhil. Yarın benimle görüşün, CV getirin, onunla konuşayım. Şimdi kapatıyorum, sanırım biraz kendinize gelmeniz gerek.”

Telefon kapanınca ağzım açık kalıyor.

Ünlü bir yayınevi? Giray Ortay? CV? Okan Öner?

Bu adam ne dedi az önce?

Telefonu kulağımdan çekip bir süre ekrana bakıyorum. Sonra kafama dank edenlerle birlikte yüzümü buruşturuyorum. *Ben bu rezillikten sonra bir de adamın karşısına mı çıkacağım?*

Adam deli olduğuma karar vermiş olmalı.

Demek tek amacı bana iş bulmak? Ama neden? O kadın kim? Eğer kadınla sevgiliyse neden bana iyilik yapsın ki? Ben olsam

kıskanırdım. Tanımadığı, bilmediği birine niye yardım etsin ki benim sevgilim? Ona ne oluyor be?

Dudaklarımı kıvrıp yataktan kalkıyorum. Banyoya geçip bir süre suyun altında düşünmeden -en azından düşünmeye çalışarak- duruyorum. Bütün bedenim lavanta kokana kadar sabunlanıp saçlarımı da yıkadıktan sonra bornozumu giyip odama geçiyorum.

En iyisi giyinip burç yorumuma bakmak. Belki gezegenler bana yardımcı olur? Acaba Venüs, Neptün'e falan mı yaklaştı? Yoksa başka bir gezegen mi bize yaklaştı? Of be, gezegenler bile birbirine yaklaşıyor. Bir bana mı kimse yaklaşmaz? Zaten adamın sevgilisi de var!

Giyinip mutfığa giriyorum. Önce bir şarkı* eşliğinde çay suyu koyup sonra omlet hazırlıyorum. Ardından kahvaltı için masayı kurup sandalyeme yerleşiyorum.

"Oh, mis gibi koktu omlet."

Karnımı doyurana kadar bugün okuyacağım kitabı düşünüyorum. *Eskilerden bir kitap mı okusam? Ya da eğlenceli bir şeyler? Belki romantik bir kitap?*

"Önce burcumu okumak en iyisi!"

Masayı toplayıp bulaşıkları yıkadıktan sonra odama geçip bilgisayarımı açıyorum ve burç yorumlarına giriyorum.

"Sizi sevmeyen ya da sizin sevmediğiniz bir kimseye karşı harekete geçmeniz olasıdır. Bugün sizin için yenilenme ve sıkıntılardan kurtulma günü olabilir. Bütün yapmanız gereken kendi inisiyatifinizi kullanarak ve kimseden bir yardım veya teşvik beklemeden harekete geçmektir. Siz bir kadınsanız, en başta da belirtildiği gibi birisinin canını sıkmak için büyük bir istek duyabilir ve bunda da başarılı olabilirsiniz. Size vadedilen bir şeyin yerine getirildiğini de görebilirsiniz."

Bu yorum aklımı kurcalıyor. *Beni sevmeyen ya da sevmediğim biri kim olabilir? Beni sevmeyen birini bulmak kolay aslında,*

* Katy Perry – Hot n Cold

ben kimi sevmiyorum? Gözlerimi kapatıp birilerini düşünmeye çalışıyorum ama aklıma kimse gelmiyor.

Yenilenme ve sıkıntılardan kurtulma mı? Acaba bunun Okan Öner'in teklifiyle bir alakası olabilir mi?

Bana vadedilen şey iş mi?

Adamla görüşmeli miyim?

Gözlerim saate takılıyor. Daha sekiz bile olmamış. Gideceksem bile şimdi olmadığı çok açık...

Başka bir yoruma bakıyorum ve sinirle kaşlarımı çatıyorum.

"Bugün idari ve hukuksal işlerde güçlüklerle karşılaşabilirsiniz. Başkalarına emir vermekten çok hoşlanıyorsunuz ve herkesi sizin kurallarınıza uymaya zorluyorsunuz. Eğer iş arkadaşlarınızla aranızda büyük bir kavga çıkmasını istemiyorsanız, yalnız çalışmalısınız. Sevdiğinizle aranızda bazı sorunlar olduğu bir gerçek. Ancak canınızı sıkmayın, çünkü her şey yoluna girecek. Yalnızsanız mü-kemmeli aramaktan artık vazgeçmelisiniz. Düşünmeden hareket etmekten kaçınmalısınız. Enerjiniz ve performansınız tam yerinde. Özellikle ayın son günlerinde mutluluk var."

Aptal yorumcu, her önüne gelenin idari sorunu mu olacak?

Sensin emirbaz! Ben kimseye emir vermiyorum! Herkesi kural-lara zorluyormuşum, yok deve. Kimi neye zorladım ben? Daha dün Eylül Hanım beni kapının önüne koydu, gık dedim mi? Söyle hadi? Bunu da söyle bakalım? Yalancı şey!

Sinirlenip sayfayı kapatıyorum. Bazı yorumcular inanılmaz asabımı bozuyor. Genel konuş kardeşim. Utanmasa evde ne yemek olduğunu söyleyecek. Nasıl olsa biri için tutar değil mi? Aptal!

Bir yorum daha açıyorum, ne olur ne olmaz diyerek.

"Aileniz ve yakın dostlarınızla çıkacağınız seyahat stresinizi at-manızı sağlayacak. Duyacağınız bazı haberlere şaşıracaksınız. Yal-nız siz anlatılanları dinlemeli ve düşüncelerinizi kendinize saklama-lısınız. Bugün radikal kararlar alabilirsiniz."

Bu kez okuduklarım hoşuma gidiyor. Kısa ve öz. Bugünkü yorumlara göre gitmem en iyisi.

Hem ne kaybederim ki? Zaten adama iki kez rezil oldum. Biraz daha olsam ne çıkar?

Sonuçta adam Marmara'ya ettiğim bedduayı duydu, sümüklerimi gördü, hırsızlık iddiamı duydu, telefonda sapık olduğunu düşündüğümü fark etti. Daha ne kadar rezil olabilirim ki?

“En iyisi gitmek...” diye mırıldanıyorum. Daha fazlasının mümkün olmadığından eminim.

Bir süre kitap okuyup ardından evi toparlıyorum. İşim bittiğinde saatin on ikiye yaklaştığını görüyorum. *Eh, Okan Bey artık işe gitmiştir herhalde?*

Dolabımı açıp üzerime askılı, dizlerime kadar gelen bir elbise giyiyorum. Yazlık, vizon rengi, sade bir elbise... Göğüs kısmındaki kahverengi kurdeleyi saymazsak göze çarpan bir detayı yok ama bu elbisemi seviyorum. *Aslında etekten nefret eden biri olarak elbise giymem biraz saçma ama elbiseleri seviyorum, ne yapabilirim?*

Hafif bir makyaj yapıyorum. Ardından çantamı da alıp evden çıkıyorum. Taksi beklerken telefonum çalıyor, Eylül Hanım arıyor. *Aklına geldik vesselam. Ne o Eylül Hanım, bugün de mi ekiliyorum?*

“Efendim?” diyorum kısaca.

Eylül'ün sesi biraz mahcup...

“Canım, nasılsın?”

“İyi, sağ ol. Sen?”

“Ben de iyiyim. Bozuk muyuz?”

Yok bütün.

“Yo... Niye bozuk olalım?”

"Tamam o zaman, sevindim. Bu akşam geliyorsun, değil mi?"

Seni sevmeye başlıyorum Okan Öner. Yaşasın, Allah'ım benim de bir programım var! Hatta belki daha da çoğalacak. İşi alırsam tabii... Bütün sevimliliğimle Okan Bey'den özür dilersem belki şu Giral mıydı Güven miydi neydi, o adama yalvarıp beni işe sokar?

"Bilemiyorum canım, bugün işlerim var. Vaktim kalırsa yanınıza uğrarım."

İşlerim? Eh, çoğul ekinden kim ölmüş?

"İşlerin mi?" diye soruyor Eylül, şaşırdığı belli.

Ne o? Ben insan değil miyim? Sizden başka kimse benim yüzüme bakmayacak diye bir kural mı var?

İçimden geçenleri ne olur ne olmaz diye dile dökmüyorum. Hem çoğul suçlamaya ne gerek var, beni satan Eylül. Bilgeciğim hâlâ cici cici evinde duruyor. Aramıyor bile, o işin kolayını bulmuş.

"Evet, canım. Neyse, taksi geldi. Sonra görüşürüz!" diyerek telefonu kapatıyorum ve geçen ilk taksiyi durdurup biniyorum.

Restorana düne kıyasla daha kısa sürede varıyorum. Eh, bu da işime geliyor. İçeri girip etrafıma bakıyorum. Dün alt kata dikkat etmediğimi yeni fark ediyorum. Üst kattan pek bir farkı da yok aslında. *Şık örtüler ve çiçeklerle süslenmiş masalar, yemek yiyen insanlar, devasa avizeler ve işine odaklanmış çalışanlar...*

Ben bunları düşünürken bir görevli yanıma gelip gülümsüyor. "Hoş geldiniz efendim, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Okan Öner'le görüşecektim ben, kendisi burada mı?"

"Tabii, lütfen beni izleyin."

Birlikte merdivenlerin olduğu kısma geçip daha da ilerliyoruz. Bahçe gibi bir yere girdikten sonra orada oturan adamı hemen tanıyorum. Beni görünce ayağa kalkıp gülümsüyor, bu sırada görevli geldiği gibi gidiyor.

"Merhaba..." diyor biraz mesafeli.

Eh, adama demediği kalmamış biri olarak bunu hak ettiğimi biliyorum.

“Merhaba...” diyorum ben de. Gösterdiği deri koltuğa oturup yüzüne bakıyorum. “Size ismimi söylesem iyi olacak. Bana tekrar sıfatlarımla hitap etmeye başlayacak gibisiniz?”

Hafifçe gülüyor, gülerken gözleri kısılıyor ve böyle olduğundan daha genç görünüyor. *Gençleşince ne tatlı oluyor bu adam böyle?*

“İyi olur,” derken o da karşıma oturuyor.

“İsmim Bukle.”

“Memnun oldum Bukle Hanım.” Bu sırada masadaki telefonu kaldırıp yüzüme bakıyor. “Ne içersiniz?”

“Hım...” Kısa bir an düşündükten sonra, “Kola,” diyorum. “Teşekkürler.”

Başını sallayarak bana kola, kendine meyveli soda istiyor. *Filmlerde kahve istenir ama bu sıcakta kim kahve içer ki? Ya da ikimizde de sorun olmalı.*

İçeceklerimiz gelene kadar konuşmuyoruz. Sonra adam bana bakıyor. “Özgeçmişinizi getirdiniz mi?”

Çantamdaki dosyayı çıkarıp veriyorum. Zaten uzun zamandır dolabımda duruyordu. *İşsizlik kötü şey azizim.*

“İstanbul Üniversitesi’nden mezunsunuz?”

Sesi soru sorar gibi çıkıyor. Sanki biraz da kuşku dolu?

Kör müsün Okan? Yazıyor işte orada. Yalan borcumuz yok herhalde?

Tam tersleyecekken cici kız olacağım aklıma geliyor. *Uslu dur Bukle,* diye azarlıyorum kendimi. *Sosyallik istiyorsan, Eylül’e rest çekmek istiyorsan, uslu dur.*

“Evet.”

Birkaç saniye dosyayı inceliyor, sonra başını sallayarak geri veriyor. “Size iş bulmak kolay olacak.”

"Öyle mi?" diyorum şaşırarak. "Türkiye'de olduğumuzu sanıyordum?"

"Çalışmak isteyen verimli insanlara her iş zaman vardır."

"Eminim öyledir," diyorum fısıltıyla. "Bunu neden yapıyorsunuz?"

Yine dayanamıyorum. Ne yapayım, ben de böyleyim.

Kaşlarını kaldırarak yüzüme bakıyor. "Neyi?"

Böyle uslu uslu durma zampara. Ben senin gerçek yüzünü de gördüm. Dün bana kaba kaba gülen sen değil miydin?

"Niye bana iş bulasınız? Beni tanımıyorsunuz bile."

"İçimden gelen bu," diyor gülümseyerek. "Size kanım ısındı."

"Siz sapık olmadığınızdan emin misiniz?"

Sesimdeki öfke tınısıyla derin bir nefes alma ihtiyacı hissediyorum.

Hani uslu olacaktım ben? Hani sosyalleşecek ve hava atacaktım? Ben bu gidişle ancak havamı alırım!

Yine gülmeye başlıyor. Ben de ne zaman gülecek diye bekliyordum zaten. Çok bile dayandı!

"Bukle Hanım, siz çok ilginç birisiniz. Sapık değilim, size karşı sandığınız gibi bir ilgim de yok. Aslına bakarsanız, evliyim ve eşime sizden bahsettim bile."

Yüzüne nasıl baktıysam gülüşü ikiye katlanıyor.

"Siz manyak mısınız?"

"Kesinlikle hayır," diyor, gülmeye devam ederken. *Gül gül, son gülen iyi güler.*

"Demek evlisiniz?"

"Yaklaşık on yıl oluyor."

"Telefonunuzu verin, eşinizle görüşmek istiyorum."

Bu kez kalkıp beni dışarı sürükleyeceğinden eminim ama yine sakince başını sallıyor. Yüzündeki tebessüm sabitlenmiş

gibi, hiç sönmüyor. Telefonunu masanın üstünden alıp bana uzatıyor. Çok eğlenceli bir şey yapıyormuş gibi bir hâli var.

“Sevgilim diye kayıtlı.”

“Eminim öyledir,” diyorum ama gerçekten de ‘Sevgilim’ diye bir numara kayıtlı. *Acaba bunları planlayarak mı yaptı?*

E yok artık Bukle, iyice çıldırdın sen!

Numarayı çeviriyorum, dün duyduğum sesi bekliyorum ama canlı bir kadın sesi şakıyor. İçimde yine kıskançlık hissediyorum. *Bir tek benim sesim mi telefonda kötü çıkar?*

“Efendim bir tanem?”

“Yok, ben bir taneniz değilim,” diyorum ne dediğimi bilmeden. “Siz kimsiniz acaba?”

Okan yine gülmeye başlıyor, ona sırtımı dönüp telefona odaklanıyorum.

“Ben Okan’ın eşi, Öykü Öner... Peki, siz kimsiniz?”

“Hım...” diyorum yavaşça. “Dün gece aradığımda da siz mi vardınız Okan Bey’in yanında?”

Kadın da gülmeye başlıyor. *Manyak mısınız siz? Ailecek gülme hormonu fazlalığınız mı var? Hayır, öyleyse bana da verin hep beraber gülelim!*

“Evet, siz şu işsiz, aşksız, arka...”

Hemen sözünü kesiyorum. “Tamam, affedersiniz. İsmim Bukle ayrıca... Lütfen bana artık sıfatlarımla seslenmeyin.”

“Peki Bukle Hanım, o hâlde memnun oldum. Sanırım Okan’ın yanındasınız?”

“Evet, eşiniz iş için yardım etmek istemişti. Yine de bana sapık gibi geldi. O da sanırım sapık olmadığını ispatlamak için sizi aramama izin verdi.”

Kadın içten bir kahkaha atıyor. *Allah’ım, ne güzel gülüyor bu kadın böyle!*

“Anlattı. Sizinle yüz yüze de görüşmek isterim, acaba numaranızı verebilir misiniz?”

Birden söylediği şey şaşırmama sebep oluyor ama hafifçe gülümsemeden edemiyorum. *Yoksa daha şimdiden sosyalleşiyor muyum?*

“Tabii...” diyerek numaramı söylüyorum. Kadınla biraz muhabbet edip tekrar konuşacağımıza dair sözleştikten sonra telefonu kapatıyoruz. Biraz mahcup; Okan’a dönüyorum. “Alabilirsiniz,” gibi bir şeyler mırıldanıyorum ağzımın içinde ve telefonu uzatıyorum.

Yüzünde keyifli sırıtması duruyor. “Şimdi bana inandınız mı?”

Uslu uslu başımı sallıyorum. Okan devam ediyor. “O hâlde Giray’ı çağırayım, işi bitince gelsin. Açsanız onu beklerken yemek yeriz. Ne dersiniz?”

“Öncelikle bana artık Bukle diyebilirsiniz. Ayrıca karnım çok aç.”

“Sen de bana Okan diyebilirsin,” diyor gülümseyerek.

Memnuniyetle başımı sallıyorum. *Zaten pek resmi biri sayılmam.*

“Peki, Giray Ortay kim?”

“Giray benim yakın bir arkadaşım. Büyük bir şirketin yöneticisi ve bir yayınevinin ortağıdır.”

“Ve bu adam benimle tanışmak için ayağıma mı gelecek?”

Alayla gülüyorum. *Demek ki iş hayal oldu. Acaba Okan şizofren falan mı?*

Alaylı söylemime aldırılmıyor bile Okan. “Elbette gelecek.”

“Niye, size can borcu falan mı var?”

“Çünkü gelmesini söyledim,” diyerek gülüyor ve bir numara çevirip telefonu kulağına götürüyor.

“Nasılsın Giray?”

Çok samimiler. Gerçekten yakın arkadaş olabilirler mi?

“Ben de iyiyim. Evet, restorandayım.”

Vay be... Ben bu kadar zengin olacağım, bir de önüme gelenin hâlini hatırlını soracağım. Çok beklerler valla.

Belki de bu yüzden zengin değilimdir?

“Buraya uğrayabilecek misin?”

Acaba ne diyor adam? “Tabii Okan ağabey, iste geleyim!” falan mı?

“Tamam, o zaman misafirimle bekliyoruz. Yalnız yemeği sen gelmeden yeriz, ona göre!” Gülerek telefonu kapatıyor ve bana dönüyor. “Biz üst kata çıkalım, o da bir saate kadar burada olur. Zaten senden biraz bahsetmiştim, rahatsız hissetmene gerek yok.”

Şaşkın şaşkın denileni yapıyorum. Adam bayağı mütevazı biri olmalı. Ya da bir namus borcu falan vardır Okan’a?

Belki de çok fakirdi bir zamanlar. Sonra Okan sayesinde köşeyi döndü ve adama hep minnettar kaldı?

Yok, bu hikâye çok anlamsız.

“Kaç yaşındasın?” diyorum bir anda.

Şaşırsa da sorumu ikiletmiyor Okan. “Otuz iki.”

Başımı sallıyorum. Giray da o yaşlarda olsa bile hikâye tutmuyor. Acaba dedeleri falan mı böyle bir şey yaşadı? Şimdi de aile geleneği şeklinde devam ettiriyorlar minnetlerini belki de? Bu daha iyi, neden olmasın?

“Giray Bey kaç yaşında?”

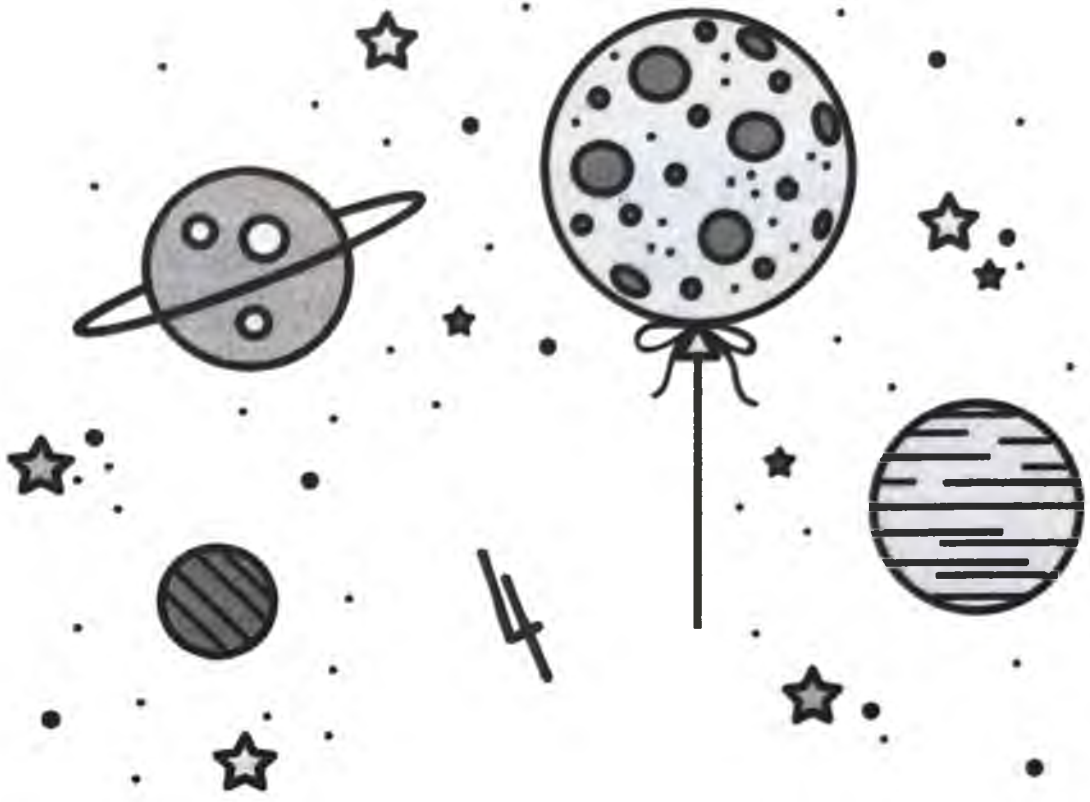
“Yirmi sekiz.”

“Hım...” diyorum merdivenleri çıkmışken. Demek ki dedelerle ilgili bir mesele bu...

Okan’ın yönlendirmesiyle güzel bir masaya yerleşip sipariş veriyoruz. Havadan sudan bir sohbet eşliğinde yemeğimizi yiyoruz.

Biraz gerginim, içimde garip bir his var. *Acaba fallar mı çıkıyor? Ama tarot falı yanlış çıktı. Nerede benim münasip kısmetim? Allah'ım, yoksa ben yalnız mı öleceğim? Okan evli zaten...*

Düşüncelerim umutsuzluğa sürüklenirken dakikalar bile geçmek bilmiyor. Bir süre sonra konuşacak yeni bir şey bulabilecek dahi olsa Okan'a fırsat vermiyor, içimden dua etmeyi tercih ediyorum. Çünkü her şeyin yoluna girmesini tüm kalbimle istiyorum.

Giray Ortay, bir saati biraz geçmişken geliyor. İlk önce adamın kim olduğunu anlamıyorum. *Ne bileyim kardeşim ben? Herkesi tanıyacak değilim ya?*

Ama o masmavi gözler bana döndüğünde ve ben adamı hiç utanmadan süzdüğümde, dün akşam kalbimi tekleten sursatsız olduğunu fark ediyorum. Bu kez gri bir takım giymiş, yazlık olduğu belli. *Yazı kışı mı var sanki? Bu havada takım elbise giyilmez!*

Kaşları yine çatık, dudakları dümdüz... Tahminimce ağzını sadece konuşmak ve yemek için açıyor. Gülümsemenin ne olduğundan bihaber.

“Hoş geldin Giray,” diyor Okan. Onlar hafifçe sarılarak selamlaştıktan sonra beni tanıtıyor. “Bukle, bahsettiğim arkadaşım.”

Kibar adamsın Okan... Tatlısın da... Ama evlisin, işte bu işi bozuyor.

İç çekme isteğimi güçlükle bastırıyorum. Giray Bey elini uzatıyor. Hafifçe sıkarken midemde bir hareketlenme oluyor.

Elleri niye bu kadar sıcak bu adamın?

Eh, ateşli olduğu belli...

Düşüncelerime karşılık dudaklarımı ısırarak zorunda kalıyorum, neredeyse güleceğim. *Bir şey değil, arsız Bukle yüzünden adam beni deli sanıp işe almayacak.*

"Memnun oldum Bukle Hanım, ben de Giray."

He ben zaten az önce yoktum burada, yeni ısınlandım. Kör müsün Giray Bey? Beni yok mu sayıyorsun? Çok meraklıyım zaten senin güzelim gözlerine, taş gibi vücuduna falan. Bana ne?

"Ben de memnun oldum," diyorum ve üçümüz de sandalyelere yerleşiyoruz. Adam hâlâ suratsız... *Şeytan diyor tut dudaklarını yana doğru aç, gülüyor gibi görünsün.*

Önce Giray Bey kendine içecek istiyor. Viski falan diyecek diye korkuyorum ama kahve sipariş etmekle yetiniyor. Okan da kendine Türk kahvesi isteyince bakışları bana dönüyor.

"Hım... Ben de orta şekerli bir Türk kahvesi alayım o hâlde?" diyorum hafif bir gülüşle.

Siparişler gelene kadar havadan sudan konuşuyorlar.

Bunlar kesin arkadaş, yoksa niye birbirlerini bu kadar tanısınlar ki?

Bravo Bukle, asrın buluşu.

Sen susar mısın lütfen? Bir alaycı Bukle eksikti.

Kahvelerimiz gelince küçük bir yudum alıp boğazımı temizliyorum. *Galiba onlar konuşacak, ben dinleyeceğim. Acaba ikisi konuşurken görünmez mi oluyorum? Çimdiklesem mi şu Giray'ı? Belki benim yaptığımı görmez? Resmen bana sırtını dönmüş durumda. Yüzüme bak be adam, ben senin yayınevinin yeni editörü olacağım. Yoksa sen herkesi böyle yok mu sayıyorsun? Terbiyesiz şey!*

"Bukle edebiyat mezunu..." diyor bu sırada Okan.

Ne zaman benden bahsetmeye başladı bunlar?

"Evet," diyorum hafifçe gülümseyerek.

"İşinden yeni çıkmış, yardımcı editörlük yapıyormuş."

“Yardımcı?” diyor Giray, bakışları tartar gibi üzerimde geziniyor. Gerilerek parmaklarımla oynamaya başlıyorum. *Neyse ki kucağıma koyduğum parmaklarımı göremiyorlar.*

“Evet. Aslında terfi bekliyordum ama kriz...” deyip susuyorum. *Bir de kovulan, verimsiz eleman olduğumu söyleseydim bari. Adam zaten gidecek gibi. İyice şansımı zorluyorum. Neyse, en azından dürüst bir eleman olacağımı anladı.*

“Hım...” diyor Giray. Beni süzmeyi bırakıp kahvesini yudumluyor. “Aynı pozisyonda bir iş sizin için yeterli mi?”

“Eğer kendimi kanıtlamam gerekiyorsa, evet. Her yerde asansör yok, öyle değil mi? Bazen insan basamakları tek tek çıkmalı.”

Okan gülüyor, hatta Giray da gülüyor. *Yok artık! Sen gülebiliyor muydun Giray Bey?*

Gözlerimi adamın yüzünden alamıyorum. Gülünce o sert havasından sıyrılıyor ve daha da cezbedici bir hâl alıyor. Bıraksalar üzerine atlarım ama patronum sonuçta. *Hem bu adam beni ne yapsın?*

“Sizden hoşlandım,” diyor başını sallayarak. “Yalnız, çalışacağınız editör bu tarz cümlelerden pek hazzetmez. Kendisi resmiyetten yanadır, sözcüklerin seçimine karşı da titiz davranır.”

“İşe alındım mı yani?”

Omzunu hafifçe silkiyor. “Elbette, Okan size güvendiye ben de güveniyorum. Yine de kesin karar editörünüze ait olacak.”

“Yani, şu an bir işim var?”

“Evet.”

Gülümsemesi silindiği için yine suratsız görünüyor, kaşları çatık. *Acaba bu surat için ayna karşısında çalışmış olabilir mi? İnsanın yüzünü eliyle düzeltip güzelleştiresi geliyor.*

“Teşekkür ederim,” diyorum ikisine de ve soğumaya başlayan kahvemi bitiriyorum. Neredeyse kalkıp zıplayacağım. Ama bunu eve saklıyorum. Şimdi normal görünmeliyim.

"Peki, işe ne zaman başlıyorum? Kiminle çalışacağım?"

Giray Bey bu arada bana kartını uzatıyor.

Adamlara bak ya, hepsinin cebinde bir kart. İyi be!

Kartın üstüne bakıyorum. Sadece Ortay Otomotiv'in ve sekreterinin numarası yazıyor. *Ay çok meraklısıyım ya cep telefonunun? Ne olursun bana da ver numaranı!*

"Sekreterimle görüşün, o sizi bilgilendirir," diyor. Sonra telefonu çalıyor ve ayağa kalkıyor. "Affedersiniz, Gözde arıyor."

Benden çok Okan'a söylediği belli, Okan başını sallıyor.

Giray biraz ilerleyip aramızda sesini duyamayacağım bir mesafe bırakıyor. Yüzünde gergin bir ifade var, istemsizce meraklanıyorum. Kartı çantama koyduktan sonra Okan'a kısa bir bakış atıyorum.

"Gözde kim?"

"Sevgilisi..." diyor Okan, meraklı tavrıma alışmış gibi bana karşı rahat.

Demek ondan da bana hayır yok. Zaten bir umudum yoktu ama üzülüyor insan. Dünyadaki herkesin sevgilisi, eşi varken ben yalnızlığa mahkûmum. Artık vebalı olduğumdan eminim.

"Affedersiniz," diyerek yerine oturduğunda bir kez daha Giray'a bakıyorum. Adamın sesinde bile özgüvenin o tatlı tınısı var. *İnsan ister istemez ona doğru çekiliyor. Ne şanslı şu Gözde... Kim bilir adam ona bu sesle neler söylüyordur? Belki her gece şiir okuyordur. "Ben sana mecburum, bilemezsin."**

Ne güzel de okur. Ah ah...

"Anlaştığımıza göre ben artık kalkayım," diyorum düşünmeye son vererek. "Tekrar teşekkür ederim, görüşmek üzere."

Lafı ağızlarına tıktığım için iki adam da sadece başını sallıyor. El sıkışıp vedalaştıktan sonra restorandan çıkıyorum. Bir taksiye atlayıp güzel evime doğru yol alıyorum. Gider gitmez

* Attilâ İlhan - Ben Sana Mecburum

bir duş alıp sekreterini arayacağım. *Bu da yeni moda herhalde... İnsan karta niye sekreterinin numarasını yazar ki?*

Aman, bana neyse?

Her şeyi sindirip ne yapacağıma karar verdiğimde karta son bir kez bakıyorum. *Heyecanlanmanın anlamı yok. Sonuçta Giray Bey değil, sekreteri bu. Ne diye heyecan yapıyorsam?*

Numarayı çevirip beklemeye başlıyorum. Bu sırada boğazımı hafifçe temizlemeyi ihmal etmiyorum.

"Giray Otomotiv, nasıl yardımcı olabilirim?" gibi bir cümle beklerken; nazik ve hoş bir ses kulağıma doluyor. *"İyi günler, ben Giray Bey'in sekreteri Buse Kutal. Nasıl yardımcı olabilirim?"*

Bu ne şimdi? Her şeyi kendine özgü bu adamın! Egosu tavana çarpacak pašamızın. Hasbinallah!

"İyi günler Buse Hanım... Ben Bukle Erbağ..." Bir an duraksıyorum. Kendimi nasıl ifade edeceğimi şaşıyorum. *Bu kadının sıradan bir sekreter olmadığı belli...* *"Giray Bey yardımcı editörlük işi için bana kartını vermişti. Sizinle konuşmamı söyledi,"* diyorum sonunda. *Nasıl saçmaladığımı görmezden gelerek...*

Biz öyle yapmıyoruz Bukle, diyor acımasız iç seslerim ama Buse Hanım konuşurken onları yok sayıyorum.

"Tamam, sizi bir saniye bekleteceğim," diyor kadın. Ben de dediğini yapıp bekliyorum. *Hayatımda hiç böyle insanlar görmedim. Gerçekten garipler... Hoş, daha önce bu kadar zengin insanlarla görüşmemiştim, o ayrı.*

Birkaç saniye sonra, *"Bukle Hanım..."* diye sesleniyor.

Hemen kulak kabartıyorum. *"Evet?"*

"Gözde Mer'in yanında işe başlıyorsunuz. Yarın saat yedide sizinle görüşecek. Elektronik posta adresinize detaylı bilgileri gönderdim."

"Peki, teşekkürler," diye mırıldanıyorum şaşkın bir hâlde. Telefonu kapatıp bir süre ekrana bakıyorum.

Bu nasıl bir iş acaba? Hem sabah yedi mi dedi o? Cidden mi? Çıldırılmış olmalı!

Hızla yatak odama geçip bilgisayarımı açıyorum. Birkaç saniye internetin bağlanmasını bekleyip hemen mesaj kutuma yöneliyorum. Gerçekten de mail gelmiş. Başlığında, 'Mellark Yayınevi' yazıyor. Bir süre başlığa ağzım açık bakıyorum. Mellark Yayınevi'nde mi çalışacağım?

Yok artık!

Yok artık!

Yok artık!

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışıyorum. Birden kafama dank ediyor. *Gözde Mer! Tabii ya! Nasıl da en başta algılayamadım? Ben bu kadına bayılıyorum! Kariyerine resmen aşığım! Onun yanında mı çalışacağım?*

Okan seni yerim! Sen nasıl bir adamsın? Nasıl bir meleksin?

Aniden yerimden kalkıp zıplamaya ve çığlıklar atarak etrafımda dönmeye başlıyorum. *Bunu kutlamam gerek!*

Avazım çıktığı kadar bağırıp içimdeki mutluluğu evimle paylaşıyorum. "Mellark Yayınevi'nde editör oldum! İş kap-tım! Artık mutlu olacağım!"

Deli gibi dönmem uzun sürüyor. Sonunda tekrar yerime oturup maili açmayı akıl ediyorum. Çok fazla bilgilendirme yok. Yayınevinin adresi ve Gözde Mer'in ismi verilmiş. Yarın sabah yedide onunla görüşmem var!

Şükürler olsun Allah'ım! Benim de yüzüm güldü, inanamıyorum!

Hemen müzik klasörüne girip ruh hâlime uygun bir şarkı açıyorum. Şarkının sözleri de bana umut vadediyor. İyi ki bugün Okan'ı görmeye gitmişim. Adama hemen teşekkür etmeliyim!

Evet, evet. Hemen bunu yapmalıyım. Kendime ikinci kez düşünme fırsatı vermeden müziği durduruyorum. Telefonumu bulup hızla Öykü'yü arıyorum.

"Alo, Öykü?"

Bir an resmi olmayı unutuyorum ama belli ki Öykü bundan rahatsız olmuyor.

"Ah, merhaba Bukle..." diyor neşeli sesiyle. "Nasılsın?"

"İyiyim, bomba gibiyim!" Bir kahkaha atıyorum. "Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim. Neşeni neye borçluyuz?"

Ne kadar içten bir kadın! Sanki beni uzun zamandır tanıyor-muş gibi samimi konuşuyor. Eh, Okan'ın eşi, ne olacaktı ki başka?

"İşime... Yani Okan'a! Size nasıl teşekkür etsem bilmiyorum. Artık Mellark Yayınevi'nde çalışacağım, inanabiliyor musun?"

Kadının nasıl görüldüğünü bile bilmiyorum ama gülümsemişliğini hissedebiliyorum. "Senin adına çok sevindim Bukle-ciğim." Sesi yumuşacık, sanki anne şefkatiyle konuşuyor.

"Acaba..." diyorum aklıma gelen ani fikirle. "Evinize gelmemden rahatsız olur musunuz?"

Hem onlara güzel bir hediye ve pastayla teşekkür eder hem de Öykü'yle yüz yüze tanışmış olurum.

Bu fikir hoşuma giderken, cevabını heyecanla bekliyorum. *Umarım o da benim gibi hissediyordur.*

"Elbette hayır! Ne zaman istersen gelebilirsin."

"Gerçekten mi?" diyorum hemen. Gülümsemeye başlıyorum. "Bugüne ne dersin?"

İki saat sonra hazırlanmış, hediyemi ve pastamı almış olarak kapılarının önünde dikiliyorum.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışıyorum. *Heyecana gerek yok, neşemi de kibarca göstermeliyim. Beni deli sanmalarını istemiyorum!*

Zile basıyorum, etrafa güzel bir melodi yayılıyor. Evin içindeki yankıyı duyuyor gibiyim. Düşüncelerimin aksine evleri bir villa çıkmıyor. Güzel bir sitede oturuyorlar. *Mütevazı insanlar vesselam!*

Kapı açılıyor, ben de merakla beklediğim kadınla karşılaşıyorum. *Öykü, hayal ettiğimden bile daha güzel. Uzun boylu, esmer bir afet... Kalp şeklinde bir yüzü, gür kirpikleri, düzgün bir burnu var. Koyu kahverengi gözleri ve saçları bu harika uyumu tamamlıyor. Üzerinde gündelik, mint yeşili bir gömlek ve beyaz pantolon var. Tüm sadeliğine rağmen gerçekten çok güzel ve çekici görünüyor.*

Ben onu süzmeye dalmışken, "Bukle?" diye sesleniyor. Gözlerimiz buluştuğunda dişlerini gösteren bir tebessümle yüzü aydınlanıyor.

"Merhaba..." diyorum ben de gülümseyerek. "Sonunda yüz yüze tanışabildik!"

Hafifçe gülüyor, bu gülüşlerin aile geleneği olduğunu kabullendiğimden ses etmiyorum.

"Evet, sonunda. Hadi içeri geçsene! Hoş geldin."

Başımı sallayarak içeri giriyorum. Yine beklentimin aksine evde ayakkabıyla dolaşmıyor. Ben, onlara karşı ön yargılı davrandığımı düşünüp utanırken, Öykü neşeyle konuşuyor. "Nasıl bir terlik istersin? Topuklu takıntın var mıdır?"

Bu ne saçma bir soru böyle?

Elbette düşüncemi dile dökmüyorum. "Hiç fark etmez, giymesem de olur."

"Olmaz öyle," diyor çocuğunu azarlayan bir anne edasıyla. "Al bakalım şunları."

Bana peluş oyuncakları andıran, kocaman terlikler uza-
tıyor. Sırıtmadan edemiyorum. Hemen ayağıma geçiriyor-
um, *çok sevimliler.*

Pastayı Öykü'ye emanet edip hediyesi bir köşeye bırakı-
yorum. Ardından onun yönlendirmesiyle oturma odasına ge-
çiyorum. *Ev gayet şık bir şekilde döşenmiş. Tam da bu zevkli insan-
lardan bekleneceği gibi... Beyazın ağırlıkta olduğu mobilyalar var, ek
renk olarak da kahverengi. Güzel bir uyum ama istemsizce çikolata
ve inekler geliyor aklıma. Ne alakası olduğunu anlayamasam da...*

"Okan birazdan burada olur. Yemek için onu beklesek se-
nin için sorun olur mu?"

Düşünmeyi bir yana bırakarak koyu kahverengi bir kol-
tuğa oturuyorum. "Tabii ki de hayır."

"O hâlde beklerken muhabbet edebiliriz."

"Ben de öyle düşünmüştüm!"

Gülerek başını sallıyor, yanıma yerleşip bana doğru dönü-
yor. "Kendinden ve işinden bahsetmek ister misin?"

"Esasen..." diyorum omzumu silkerek. "Kendim hakkında
söyleyebileceğim şeyler sınırlı. Sanırım sıfatlarım bana yardımcı
olur." Anlamamış gibi bakması üzerine dudaklarımı büküp sı-
kıntıyla mırıldanıyorum. "İşsiz, aşksız ve yalnız..."

Bir kahkaha atıyor Öykü. "Ama artık bir işin var?"

"Doğru!" diyerek gülüyorum. "Bu içimdeki boşluğu büyük
oranda dolduruyor. Başka bir iş olsa neyse de Gözde Mer'in
yardımcı editörü olmak hayal edilemez!"

Gözlerini kısıyor. Yüzündeki ifadeyi nasıl yorumlamam ge-
rektiğini bilemiyorum. "Gözde'yi tanıyor musun?"

"Hayır. Ama kariyerine hayranım!"

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor, irdelenemiyorum. Sanırım
Gözde hakkında bir bilgisi yok.

*Esasen benim de bilgim olduğu söylenemez. Sadece kadının ül-
kemizdeki en başarılı editörlerden biri olduğunu biliyorum. Genç*

yaşına ve normalin üzerindeki hayat standartlarına rağmen başarıları ile öne çıkan, disiplinli bir kadın. Bazen onun yerinde olmayı hayal ettiğimi inkâr edecek değilim. Keşke onun yerine ben ünlü olsaydım! Heyhat, hayat yine başkalarına gülüyor!

Umutsuz düşüncelerim isyana dönüşmeden konuyu değiştirmeye karar veriyorum. "Sen kendinden bahsetsene?"

"Ben... Hım..." Bir süre düşünüyor. "Yirmi sekiz yaşındayım. İşletme mezunuyum. Okan'la yıllar önce arkadaşlarımız vasıtasıyla tanıştık. On sekizime girer girmez de evlendik."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor.

Şaşkın bir hâlde yüzüne bakıyorum. "Oha, gerçekten mi?"

Bukle, hani kibar olacaktın?

İç sesime çenesini kapatmasını söyleyemeden Öykü aynı tebessümle cevap veriyor.

"Evet."

"Bende kabahat. Okan on yıldır evli olduğunuzu söylemişti ama o an matematik hesabı yapmak aklıma gelmedi. Yirmi iki yaşında evlenen birinin eşi de genç olmalı, ne aptalım!"

"Pek de genç sayılmam," diyor Öykü.

"Deli misin? Yaşını göstermiyorsun bile!"

Ciddiyetle yüzüne bakıyorum. *Yaşını belli etmeyi bırak, şu hâliyle bile herkese taş çıkarır. Aşklarına hayran olmamak da elde değil. Vay be, ben yıllarımı sap gibi geçirirken insanlar asırlık aşklar yaşayabiliyor.*

"Teşekkür ederim."

"Çalışıyor musun peki?" diye soruyorum bu kez merakla.

"Hayır, birkaç senedir ev hanımıyım." Duraksıyor, tereddütte yüzüme bakıyor. Devam etmesi için başımı sallıyorum. "Şey... Biz çocuğumuz olmasını istiyoruz. Onun için hayatımı monotonluğa alıştırmaya çalışıyorum."

İçten bir şekilde gülümsüyorum. *Ah, Okan ve Öykü'nün be-
beği ne güzel olur!*

"Bu harika bir haber!"

"Teşekkürler," diyor bir kez daha.

Tam merakla ağzımı açacakken zilin sesiyle duraksıyo-
rum. *Okan mı geldi acaba?*

"Okan'dır," diyor Öykü düşüncelerimi okumuş gibi. Ayağa
kalkıp bana dönüyor. "Ben kapıyı açayım. Rahatına bak..."

"Ben de geleyim," diyorum sırtarak. Birbirlerine karşı ta-
vırlarını merak ediyorum. *Ne zamandır âşık bir çift görmemiş-
tim. Bu bir filmin içinde olmak gibi!*

Öykü, garip arzumu yadırgamıyor.

"Tabii."

Birlikte odadan çıkıp kapıya yöneliyoruz. Bu sırada kafam-
daki bir soru işaretini daha gideriyor. "Okan kapıyı benim aç-
mamdan çok hoşlandığı için anahtar kullanmaz."

*Ne romantik ve düşünceli bir adam! Ah be, bir de evli olma-
saydı. Ama belki...*

Şakacı bir sesle, "Okan'ın kardeşi falan var mı?" diye so-
ruyorum.

Gülerek başını iki yana sallıyor.

"Ya kuzeni?"

"Yok."

Bana hafifçe göz kırpıp kapıyı açmak için uzanıyor. Okan'ı
görmesiyle birlikte yüzünü aşk dolu bir tebessüm kaplıyor. O
kadar sevimli görünüyorlar ki iç çekmeden edemiyorum. *Ha-
yatımın bu aşamasına geçebilir miyim Allah'ım? Mümkünse hemen?*

"Hoş geldin aşkım."

"Hoş buldum!" diyerek içeri giriyor Okan. Sanırım ara-
mızda mesafe olduğu için beni fark etmiyor. Öykü'ye doğru

eğilip önce saçlarına, sonra alınına, sonra yanağına, en son da dudaklarına içten öpücükler konduruyor.

Onları izlerken imrenerek dudaklarımı büzüyorum. *Bu adam mükemmel... Neden, neden kardeşi yok sanki? Hoş, ben kuzene de razıydım!*

"Nasılsın canım?" Okan, Öykü'yü tek koluyla sarıp kapıyı kapatırken göz göze geliyoruz. Daha Öykü cevap veremeden beni fark ediyor. "Bukle?"

Şaşkın hâline gülümseyerek karşılık veriyorum. *İçimdeki kıskançlığı belli edecek değilim. Sonuçta ben kadını kıskanmıyorum. Sadece böyle bir ilişkiye sahip olamadığım için bu hâldeyim. Ben de âşık olmak ve sevilmek istiyorum.*

Tekrar iç çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Merhaba..."

"Hoş geldin," diyor Okan. Bir an Öykü'ye bakıp sonra bana yaklaşıyor.

Hemen elimi uzatıyorum. "Hoş bulduk."

Tokalaşırken kaşlarını hafifçe kaldırıyor. "Seni görmeyi beklemiyordum, kusura bakma."

"Sorun değil, size teşekkür etmek için geldim," diyorum. "Eve dönünce Giray Bey'in sekreteriyle konuştum. Açıkçası böyle bir işim olacağını düşünmemiştim. Yani Giray Bey'in Mellark Yayınevi'yle bağlantısı olabileceğini..."

Ben diyecek söz bulamamanın utancıyla susarken Okan hafifçe sırıtıyor. "Eh, seni mutlu edebildiğimize sevindim."

Kuru kuru teşekkür ettiğimi fark ederek kendime kızıyorum. *Hediyeyi nereye bırakmıştım ben?*

Etrafa göz atarken Öykü'nün sesini duyuyorum. "Ne arıyorsun Bukleciğim?"

"Şey... Elimde bir poşet vardı?"

"Kapının yanında."

Sonunda Okan'ın arkasındaki poşeti görüp rahatlıyorum. "Size ufak bir hediye almıştım ama Okan gelmeden vermek istemedim."

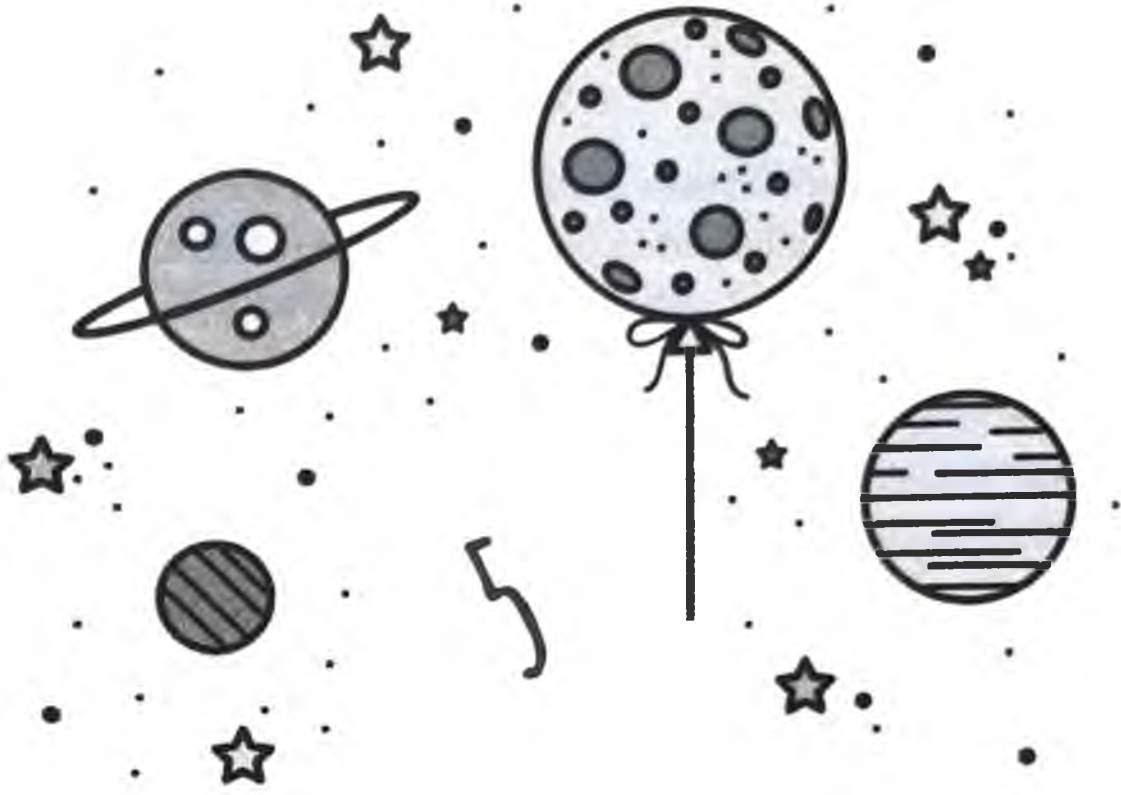
Hediyemi uzatıp ikisine de tüm minnettarlığımı yansıtacak bir tebessümle gülümsüyorum.

"Ne gereği vardı?" diyor Öykü mahcup bir şekilde. "Çok teşekkürler."

"Asıl ben teşekkür ederim, her şey için."

Bütün gece ikisini de mutlu etmenin huzuruyla sırtıyorum. Güzel bir yemeğin ardından evime döndüğümde kendimi daha da iyi hissediyorum. *Şimdi yarın giyeceğim kıyafetleri seçmem gerek. Sonuçta yarın ne kadar erken kalksam da her şeyi yediye kadar yetiştiremem!*

Bekle beni Mellark Yayınevi, tozunu attırmaya geliyorum!

Saat 04.30 olduğunda telefonumun alarm sesiyle uyanıyorum. Yeterince uyuduğum için bu saatte kalkmakta zorluk çekmiyorum. Zaten ben arada böyle uyanmaya alışkınım. Dileğim, işe başlama saatimin her gün yedi olmaması.

Önce kalkıp vücudumu esnetiyorum. Telefonumdan kısık sesli bir şarkı* açmayı da ihmal etmiyorum. *Genelde müzik dinlerken, hele de gürültülü olanlarından, uykum açılır.*

Yatağımı şöyle bir düzeltip banyoya geçiyorum. Hızlıca bir duş aldıktan sonra aynadaki yansımama bakıyorum. *Gözlerim normal, gayet sağlıklı görünüyorum. Uykudan uyanmak her zaman olduğu gibi yüzümü güzelleştirmiş. Tabii sadece normal hâline kıyasla...*

Üzerime gündelik bir şeyler giyip mutfağa geçiyorum. *İyi bir iş günü için, güzel bir kahvaltı şart!*

Tost makinesine iki dilim ekmek koyup dolabı açıyorum. *Çikolata takviyesine ihtiyacım var. Bunun için de sütlü bir karışımdan daha iyi ne olabilir ki?*

* Neyo - One In A Million

Sütümü karıştırırken tostumu da ihmal etmiyorum. Onu beklerken de bilgisayarımı mutfığa getirip masaya, başköşeye yerleştiriyorum. *Burç yorumumu okumadan şuradan şuraya gitmem!*

Bilgisayar açılırken kahvaltımı da masaya yerleştiriyorum. Sandalyeme yerleşip sütümden koca bir yudum içiyorum. Ardından internete girip günlük burç yorumlarımı okumaya başlıyorum.

"Bugün ayaklarınızın yere sağlam bastığı dengeli bir gününüzdesiniz. Çevrenizdeki kişilerle uyumlu bir iletişim içindesiniz. Size birçok yeni haber ulaşabilir ve öğreneceğiniz bazı şeyler sizi sevindirebilir. Sevmediğiniz birisinin kötü bir durumda olduğu haberini de alabilirsiniz. Karşı cinsin istek ve düşüncelerini sezgisel olarak anlayıp gereken karşılığı verebilecek yapıdasınız."

Her cümleyle birlikte gözlerim iyice açılıyor. *Ayaklarım yere sağlam basacaksa bu kesin işle ilgilidir. Öyle olduğundan eminim!*

Belki de Gözde Mer beni çok sevecek hatta bana karşı arkadaşça bir tutum sergileyecek? Birlikte uzun yıllar boyunca, güzelce çalışacağız? Öyle ki ben bir zaman sonra ondan daha iyi olunca pes ederek yerini bana devredecek ve inzivaya çekilecek... Harika!

Karşı cins?

Okan evli, o tamamen iptal. Giray Bey'in sevgilisi var. Sevgilisi...

Düşünce beynimde yankılanır gibi oluyor. Ardından bu yankıya Giray Bey'in sesi eşlik ediyor.

"Affedersiniz, Gözde arıyor."

Olamaz!

Arayan Gözde, Gözde Mer miydi?

Patronlarım sevgili mi?!

İçimi kaplayan umutsuzlukla dudaklarımı büküyorum. *Karşı cinsten bana hayır yok. En azından şu an tanıdıklarımından... Ama belki de iş yerimde birileriyle tanışırım?*

Umudumu kaybetmemeliyim. Kesinlikle!

Düşüncelerimi desteklemek adına -her an bana düşman benliklerimden biri atağa geçebilir- başımı aşağı yukarı sallıyorum ve hemen başka bir yoruma geçiyorum. *Kötü şeyleri düşünmeyelim de çekim yasası aleyhimize işlemesin.*

"Sevgili Balıklar, bugün Ay, Terazi burcunun barışçıl ışığı altında başlıyor. Başkalarıyla maddi ve manevi anlamda bütünlük oluşturma günüdür bugün. Haftanın yorgunluğunu üstünden atmaya çalışan bireyin sorunlarla uğraşmak istemeyeceği malumdur. Eğer varsa bir küskünlüğü, onu da geride bırakmak isteyebilir. Ne de olsa bir Balık için bu dünyanın tuhaf hâlleri çoğu zaman doğaldır. Ancak o, dilerse kendi dünyasına çekilerek günün tadını çıkarmasını bilir.

Saat 23.09 Ay-Satürn kavuşum etkisi altında... Özellikle yakın çevrenizde bulunan kişilerle iyi geçinmeye, karşı karşıya gelmeye, dengeli davranmaya çalışmakta fayda var. Üzerinizdeki baskılar nedeniyle kendinizi kısıtlanmış gibi hissedebilirsiniz. Bu durum gereksiz tartışmalara veya olaylara sebebiyet verebilir. Sakin olmakta fayda var."

Düşünceli bir şekilde yorumu üç kez okuyorum. Aklıma hiçbir şey gelmiyor, bu yoruma karşı garip bir şekilde ifadesiz hissediyorum.

Canım sıkılıyor. Sayfayı kapatıp tostuma uzanıyorum ve ekmeğimden büyük bir ısırık alıp sütümü yudumluyorum.

Aniden bütün neşem kaçıp gidiyor. İçim daralmaya başlıyor. *Belki de içten içe Gözde Mer ile tanışacağım için gergindim, bu kendini yeni yeni hissettiriyordur.*

Kendime duyduğum öfkeyle gözlerimi deviriyorum. *Çok iyi bir iş kadını diye benden üstün değil ya? Heyecan yapmanın bir anlamı yok!*

Saat yediye gelirken Mellark Yayınevi'nin girişine varıyorum. Bir süre kasvetli ve soğuk görünen yapıyı süzüyorum.

Aslında sıradan bir iş hanı gibi ama onu izlerken bambaşka bir hayata doğru ilerliyormuşum gibi hissediyorum.

Derin bir nefes alıp ayaklarıma yürüme komutu veriyorum ve binanın dönen kapılarından geçip içeri giriyorum.

Güvenlik taramasının ardından danışmanın bulunduğu bölüme geçiyorum. *Kontroller bitmek bilmiyor.* Kimliğim de kontrol edildikten sonra on beşinci kata çıkıp oradaki danışmanlarla iletişime geçmem söyleniyor.

Evet, burası Hollywood... Ben de bir ajanım... Aslında buraya yardımcı editörlük için değil, büyük çaplı bir terör eylemi için geldim. Binanın her camına az önce bomba yerleştirdim. Binlerce adamım da dışarıda bekliyor.

Eh, yayınevinin hakkını vermek gerek. Bayağı zengin bir hayal dünyasıyla donanmışlar!

Asansörlerin olduğu tarafa yürüyorum, altı dakikam var. Disipliniyle ün salmış bir iş kadını olarak patronumun beklemekten hoşlanmayacağından eminim.

Aceleyle asansöre binip etrafımı süzüyorum. İçeride benim dışımda üç kişi daha var. Birisi telefonuna bakıyor, bir diğeri elindeki kâğıt tomarına başını gömmüş durumda. Üçüncü kişi ise gazete okuyor.

İlginç, diye düşünerek insanları izlemeye son veriyorum. *Bu kadar kısa bir mesafedeyken gözlem yapmak pek hoş değil. Yanlış anlayabilirler.*

Asansör on beşinci kata gelene kadar üç yerde duraklıyor. Sonunda indiğimde kendimi tekrar saate bakarken buluyorum. *Üç dakikam var, lanet olsun!*

Sakin olmak için üstün bir çaba sarf ederek bu kata ait danışman bölümüne geçiyorum. Randevum olduğunu kabullenerek beni Gözde Mer'in ofisine yönlendiriyorlar. Saat tam yedi olduğunda kapısının önüne ulaşıyorum. Kısa bir an etrafımı

süzüyorum. *Sekreteri falan yok mu yani? Saçmalığa bak. O kadar aşamadan sonra kapıyı fütursuzca açıp içeri mi gireceğim?*

Başımı iki yana sallayıp kapıyı tıkladıyorum. Birkaç saniye bekledikten sonra içeri giriyorum.

Lanet olsun, ne garip bir hayata sürükleniyorum ben böyle?!

Korkuyla içeri bakıyorum. Büyük, *epeyce büyük*, bir oda burası... Beyaz ışıklarla aydınlatılmış, sade bir yer. İçeride mobilya namına göze çarpan devasa bir kitaplık ile iki tane masa var. Birinin üstü düzenli dosya ve kâğıtlarla doluyken; diğeri teknolojiye ayrılmış gibi. İlk masada bir kadın oturuyor. Gözlerimi kısıp kadını inceliyorum. *Gerçekten de Gözde Mer! Aman Allah'ım!*

Kare yüz hattını saran sarı saçları omuz hizasında, kıpırdamayı yasa çiğnemekle eş değer görecektense kadar hareketsiz duruyor. Rengi saçlarından birkaç ton daha koyu olan incecik kaşları ciddiyetini desteklerken turkuaz bakışları da onlara eşlik ediyor. Yüzünde kibar ama tedbirli bir tebessüm belirlediğinde derin bir nefes alıyorum. *Allah'ım, bu kadın gerçekten çok güzel!*

Yavaşça ayağa kalkıyor. Benden on santim kadar uzun, zarif bedenini izlerken gerginliğim ikiye katlanıyor.

"Hoş geldiniz, Bukle Hanım."

Sesi kendinden emin, omuzları dik... Yine de bu ortam bana garip hissettiriyor. *Alışkın olduğum iş hayatı değil bu. Sanki bir şeyler farklı.*

Uzattığı eli sıkıyorum, ben de gülümsüyorum. Onun tebessümünü gerçek değil ama yapmacık da sayılmaz. Sanki sadece kibarlığından böyle duruyor karşımda ama beni küçümsemiyor da.

Evet, saçmalamaya başlıyoruz!

Kes sesini alaycı Bukle, şimdi hiç sırası değil.

"Hoş buldum, Gözde Hanım," diyorum bu sırada.

Bunu söyleyen ben değilim! Olmamalıyım!

Bukle istersen bir de oturup kendine çay söyle? Ne halt ediyorsun orada benim ağzımla?

"Oturun isterseniz, ben de bize bir şeyler söyleyeyim. Çay? Kahve?"

"Çay," diyorum refleks olarak. Başını sallayarak masanın üzerindeki telefona uzanıyor. İsteklerini kibarca dile getirdikten sonra karşıma oturuyor. Üzerinde takım elbise olmamasına bile şaşıyorum.

Eh, ne de olsa suratsız patronumun takıma zaafı var. Aptal adam, nereden geldiyse aklıma yine?

Siyah, pilili bir etek giymiş. Etek dizlerinin birkaç santim aşağısına kadar uzanıyor. Üzerinde kısa kollu, yakası üç düğmeyle canlandırılmaya çalışılmış bir gömlek var. *Acaba bu kadın kafayı peynir ekmekle mi yedi? Bende bu fizik olsaydı ne canlar yakardım!*

"Konuya direkt gireceğim, bağışlayın lütfen."

O konuşmaya başladığında ciddiyetle başımı sallıyorum. Her şeye rağmen söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum.

"Giray Bey'in sizi tanımadan bana yönlendirmesi benim için bir hayli şaşırtıcı."

Gözlerim irileşmek için yuvalarını zorluyor ama onları kontrol etmeyi başarıyorum.

Şaşırtıcı mı? Ama neden? Hem insan sevgilisine bey der mi? Asıl falan mı bu kadın? Geçmişini araştırmadan ne diye buraya geldiysen?!

"Bu pozisyon için ne kadar uygunsunuz, onu bile bilmiyorum," diye devam ediyor.

Neden bahsediyor bu kadın? Hangi dil bu? Ya da farklı bir yörenin ağzı falan mı?

"Sizi tanımıyorum ama yardımcımın aramda güvene dayalı bir bağ olmasını isterim. Bu yüzden gerçekten kararsızım."

"Anlamadım?"

Kadının gülümsemesi biraz daha genişliyor. "Durumun karmaşıklığının farkındayım," diyor sakın bir sesle. "Yine de Giray Bey sizi işe almamı önerdiyse bir şansı hak ettiğinizi düşünüyorum."

Şans mı? Ben işi kapmamış mıydım ya, lanet olsun! Bu kadın resmen hayallerimle oynadı. Belki de beni işe almak istemediği için kendine bahane arıyordu. Bir hafta sonra 'YETERSİZ!' damgasıyla kapının önüne koyulacağım. Heyhat!

"O hâlde bu şansı iyi değerlendireceğim." Elimden geldiğince kibar ve sakın bir sesle cevap veriyorum. "Yalnız bir şeyi merak ediyorum Gözde Hanım. Yardımcıdan kastınız yardımcı editör, değil mi?"

"Bir nevi..." diyerek açıklamaya başlıyor. "Elbette düzenleme alanında da yardımcı olacaksınız. Ancak yardımcı editörümün asistanlığını yapmasını ve haberleşme noktasında kabiliyetli olmasını isterim." O derin bir nefes alıp gözlerinin içine bakarken ben yutkunuyorum. "Çalışma tempomuz fazlasıyla yoğun. Ve benim kalabalığa tahammülüm yoktur."

Ciddi bir sesle konuşuyor. Belli ki şaka yapmıyor. Yine de söyledikleri şaka gibi geliyor.

Bu kadın gerçekten sert... Şimdi beni köle gibi çalıştıracak, öyle mi? Gözde Mer'in kölesi mi olacağım?

"O hâlde sağ kolunuz gibi bir şey olacağım?"

Sesim titremediği için şükrediyorum.

"Yardımcım," diyor kısa ve net bir şekilde. "İstediğim her alanda."

Giray Bey'in sesini duyar gibi oluyorum. "Yalnız, çalışacağınız editör bu tarz cümlelerden hoşlanmaz. Kendisi resmiyetten yadır, sözcüklerin seçimine karşı da titiz davranır."

"Anladım," diyorum yavaşça başımı sallarken. Seni de Giray'ı da Okan'ı da...

“Çalışmalarımızı bu ofiste sürdüreceğiz. Gün içinde yapılması gereken her şeyi planlamış ve bana önceki gecedен bildirilmiş olman gerekecek. Bu hafta deneme sürecinde olduğun için planı sana ben vereceğim ama düzenleme yapılması gerektiğinde sen devreye gireceksin. Dakik bir insanım, programlarımın bozulmasından gerçekten hoşlanmam. Bu yüzden zamanla aranın iyi olması gerekecek. Yorucu bir iş, çoğu zaman cumartesi günü de çalışma sürecine dâhil ama eminim alıştığın zaman zor gelmeyecek.”

Açıkça beni kölesi ilan ediyor. *Doğrusu hiç çekiniyor gibi de görünmüyor! Tamam, kaba değil ama bunları öylesine söylemediği de belli.*

“İşe bugün başlaman gerekiyor. Genelde sabah yedi, akşam yedi arası çalışacağız. Çalışma sürelerinin tamamında, toplantılar hariç, bir aradayız. Boş zamanları eşit şekilde değerlendireceğiz, dinlenme konusunda seni kendimden ayırmayacağımdan emin olabilirsin.”

Derin bir nefes alıyor, bu sırada kapı çalıyor ve bir görevli elindeki tepsiyle ofise giriyor. Ruhumun bulandığını hissederек çayıma sarılıyorum, içine beş küp şeker attıktan sonra büyük bir yudum alıyorum.

Bayılmak üzereyim! Kurtarın beni! İmdat!

Bu sırada felaket tellalı devam ediyor. “Ve seni tatmin edermi bilmiyorum ama maaşın bir hayli yüksek olacak.”

Konuşmasını bitirmiş gibi saatine bakıyor. *Belli ki bana ayrılan sürenin sonuna geldik. Yerinden kalkıp bana bir ajanda uzatıyor. “İşe başlıyor musun Bukle?”*

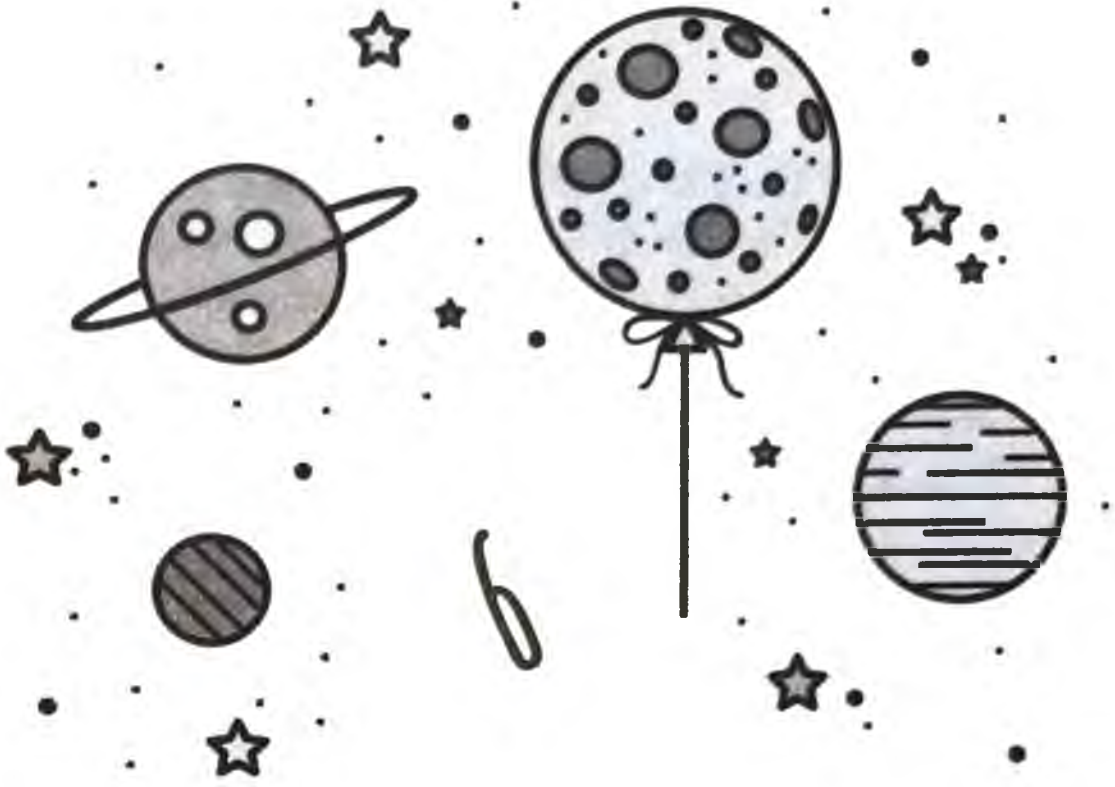
Herhalde birden ayın elemanı ilan edildim. Az önce hanım değil miydin ben?!

Hızlı olmalıyım. Çabuk karar vermeliyim. Kadın beklentiyi bana bakıyor.

Kendime düşünmek için on saniye veriyorum.

Tamam, berbat bir iş ama sonuçta bu bir deneme süreci. Sözleşme yok, sorun yok. Yapamayacağımı düşünürsem işi bırakabilirim. Hem neden bu fırsatı geri tepeyim? Gözde Mer'le çalışmayı hangi salak istemez?

İçimdeki Buklelerden biri çılgın gibi, "Ben, ben, ben!" diye bağırıyor ama onu yok sayarak bardağımı bırakıyorum. Yerimden kalkıp Gözde'nin elindeki defteri alıyorum. O bana hanım demiyorsa ben de ona demem!

“**S**aat 23.09 Ay-Satürn kavuşum etkisi altında, özellikle yakın çevrenizde bulunan kişilerle iyi geçinmeye, karşı karşıya gelmemeye, dengeli davranmaya çalışmakta fayda var. Üzerinizdeki baskılar nedeniyle kendinizi kısıtılmış gibi hissedebilirsiniz. Bu durum gereksiz tartışmalara veya olaylara sebebiyet verebilir. Sakin olmalısınız.”

Burç yorumunun neyi kastettiğini gün ilerledikçe öğreniyorum.

Tamam, sakinim.

Burada yardımcı editörlük için işe alınmadığımı anlamam için Gözde Mer’le yarım gün geçirmem yeterli oluyor. Aynı zamanda kadının sadece editör olmadığını da anlıyorum.

Babası yayınevinin ortaklarından biri, yönetimle ilgili de bir sürü görevi var. Bu da bana daha çok işe sahip olma hakkı veriyor ki o hakkı istemiyorum! Lanet olsun, saatlerdir ara vermeden çalışıyorum. Sadece bir ara dışarı çıktık, onda da kadına programını okumakla uğraştığımdan karnımı bile doyuramadım. İçtiğim kahveyi azıktan sayıyorsanız, o başka!

Orada toplantı, burada seminer, şurada buluşma... Biraz olsun yerinde duramaz mı? Ya da beni özgür bıraksa olmaz mı?

Hoş oluyor, ama yine özgür değilim. Kendini o iğrenç felsefi ya da bilimsel kitap incelemelerine kaptırdığında her sayfayı binlerce kez okumam için elime tutuşturuyor. Sanırım yardımcı editörlük, işimin bu kısmı oluyor. Lanet olası Giray Ortay!

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışıyorum.

En azından elimden geleni yapıyorum. Yine de biliyorum ki bir hafta bile bu işe dayanmam zor olacak ve hafta bittiğinde çığlıklar atarak kadından kaçacağım.

İçimdeki Buklelerden biri sırtarak bana şöyle diyor:

"Bir hafta değil canım, bugün çarşamba. Unuttun mu yoksa?"

Bir diğeri acımasızca devam ediyor:

"Seni salak, daha hangi günde olduğumuzu bile bilmiyorsun. Gözde Mer'le çalışmak senin neyine?"

Kendimi öldürmek istiyorum ama bunun yerine sadece yanaklarımı şişirerek önümdeki cam şişeden su içmekle yetiniyorum. Çok sıkıcı, yoğun, sağlıksız bir işim olduğunun farkındayım. Ama iyi yönleri de var. Birincisi maaşım, cüzdanımın şimdiden kabardığını hissedebiliyorum. İkincisi Gözde Mer'le çalışıyorum. Üçüncüsü gerçekten sosyal olabilirim.

Ne varmış bütün gün çalışıyorsam? Ne olmuş kadının istekleri, görüşmeleri bitmiyorsa?

"Bukle..." diye sesleniyor bu sırada cehennem zebanisi. Adımı söylediği her an karşıma bir iş çıkıyor. Bir kere de 'Bukle, yorulmadın mı ya canım? Gidip bir şeyler içelim mi?' dese ölür mü yani? Bu kadar çok çalışmak niye be kadın? Git evinde çoluk çocuk bak!

"Evet, Gözde Hanım?" diyerek kalkıyorum oturduğum rahat, deri koltuktan. Ağlama isteğimi güçlkle bastırıp gü-lümsüyorum.

"Giray Bey'le öğle yemeği yiyeceğim. Birkaç not alınması gerektiği için senin de gelmeni istiyorum."

Çantasına uzanıyor. Birkaç dosyayı hızlı ve düzenli bir şekilde içine yerleştirmeye başlıyor.

Hayal kırıklığı yaşamamanızı istemem ama çantadan kastım Gucci falan değil. İş çantası. Siyah, iğrenç ve erkeksi... Bunu taşıyacak kadar manyak olmadığını ben de biliyorum. Sorun şu ki kadın bu çantayı bana taşıtıyor!

"Tabii," diyorum her şeyi kabul eden işçi edasıyla. Hemen bana verdiği ajandaya bakıyorum. Yemek bir saat sürecektir. Bu kadının hiçbir işe bir saat ayırmayacağından eminim. Hele de söz konusu basit bir öğle yemeğiye... Sanırım o arada hızlıca sevişmeleri gerekiyor. Eh, bu benim işime gelir. Umarım korunmayı unuturlar da gerçekten çocuklarına bakmak için emekli olması gerekir!

Düşüncelerimin etkisiyle sırtıyorum.

İki sarışın afetin karışımıyla oluşan tatlı, üçüz bebekler. Hepsi de kız, canavar gibi. Gözde Mer doğumdan sonra yağ bezesi gibi kalmış, bitkinlikten gözleri ağzına iniyor. Giray Bey'in takım elbisesi yorgunluktan kırışmış, ikisi de işi gücü bırakmış çocuklarla oyun oynuyor.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Çok hoş doğrusu!

Neyse, işime dönsem iyi olacak!

Yemek tam 15.15'te bitmeli. Ardından ofise dönmek zorundayız. 15.45'te Gözde'nin toplantısı var. Toplantı kırk beş dakika sürecektir, sonra 'hatır için' okumayı kabul ettiğini düşündüğüm, "Doğasal Yasalar" isimli lanet bir kitap var. Bu ne ya? Aşk kitabı okumaz mı bu kadın hiç? Çok sıkıcı!

*Anlayacağınız üzere o kitabı benim de okumam gerekiyor! Ve evet, **bildiniz**. Her sayfayı on kereden fazla okuyoruz!*

Kitabın ilk elli sayfası için not düşünülmüş. Kitap beş yüz doksan sayfa bu arada, bilginize sunulur.

O iğrenç kitabın elli sayfasını defalarca okumak benim için bir yıl demek! Kahretsin, tabii ki de Gözde Mer için benim bir yılım, iki buçuk saati kapsıyor.

Bana acıyor musunuz? Sizden de nefret ediyorum!

Bugünlük işim yediye kadar diye sevinecekken kötü bir dipnotla karşılaşıyorum. Gözde Hanım, başka bir görüşmedeyken benim ofisindeki dosyaları düzenlemem gerekiyor. Tabii ev ödevi de ihmal edilmemiş. Doğasal Yasalar'ın bir sonraki elli sayfası gece binlerce kez okunmak üzere yanımda olmak şartıyla sekizde özgürüm. Çok hoş, gerçekten mükemmel. Ne harika bir işim var, değil mi? İlk günden bıktım ama daha üç gün var. Lanet olsun!

Telefonumun sesiyle ajandayı kapatıp çantama koyuyorum. Bu sırada Gözde Mer tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Hazır mısın artık?" diye soruyor gergin bir sesle. Ya da gergin olan benim, bilmiyorum.

"Evet efendim. Acaba yolda telefonuma bakmam söz konusu mu?"

İstemsizce iğneleyici bir sesle konuşuyorum ama sanırım aldırılmıyor. "Tabii, çıkalım artık."

O, marka çantasını alıp kapıdan zarifçe süzülürken -bu arada gerçekten mükemmel bir vücudu var- ben de onun eşek ölüsü ağırlığındaki iğrenç, siyah çantasını sağ omzuma atıyorum. Elimde de kol çantam var. *Bu mükemmel uyumla sokaklarda gezmek için can atıyorum, yaşasın!*

Hızlıca peşine düşüyorum, onun kadar zarif olmadığımıdan emin olabilirsiniz. Daha çok sürüklen-koş tarzı bir yürüyüşe sahibim. Bıraksanız yeri öpmeye can atıyor ama acımasız patronuma sesimi çıkaramadığım için yürümeye devam ediyorum.

Asansöre bindiğimizde telefon susuyor, zaten çalmaktan kas-tım titreşimdi. Patronum gürültüden pek hazzetmiyor.

Aşağı inip dışarı çıktığımızda geçen ilk taksiyi çeviriyorum ve ön tarafa oturuyorum. Şoföre, 'Ada Restoran' diye bildirdikten sonra telefonumu çıkarıyorum. Arayan biricik arkadaşım Eylül, demek beni aklına yeni getirdi hanımefendi!

Eylül'ü geri aramadan önce Gözde Hanım'a çantasını verip bir şeyler okumaya başlamasını bekliyorum. Beni şaşırtmayarak

dosyalardan birine gömülüp okumaya dalıyor. Ben de hızlıca numarayı çevirip telefonu kulağıma götürüyorum. Bir yandan da açık camdan kafamı uzatmayı ihmal etmiyorum.

“Alo?”

Eylül’ün sesi gergin... “Bukle, neredesin sen Allah aşkına?”

Gözlerimi devirmeden edemiyorum. *Beni sadece bir kere aramış, o da şu an ama merak etmiş gibi davranıyor, pes!*

“İsteyim, bir şey mi oldu?” diyorum sakın olmaya çalışarak. *Sesimi kısık tutmamı patronuma borçlu ya, neyse.*

“İş mi? Sen kovulmamış mıydın?”

Seni kıskanç pislik!

“Yeni bir iş...”

Dişlerimi sıkıyorum. *Sakinim, sakın olmakta kararlıyım ve bugün bunu başaracağım. Yüzüme yapmacık bir tebessüm kondu-
ruyorum, evet sakinim.*

“Ne zaman buldun? Ne işi bu? Dün neden gelmedin?”

“Arkadaşlarımlaydım, kusura bakma.”

“Bukle!”

“Evet?”

Onun çıldırmış hâline kıyasla sakın konuşuyorum, hem de fazlasıyla. Bu alışılmadık durum karşısında keyifleniyorum. *Oh, canıma değsin!*

“Ne haltlar karıştırıyorsun sen? Bugün sana geliyorum, sakın evde yokum deme! Bilge de gelecek, unutmadıysan arkadaşınız biz senin. Tanımazsan lise yıllığını da getirebiliriz!”

Ne o Eylül Hanım, yoksa çileden mi çıktınız? Eee, ne demişler? Eden bulur. Canıma değsin. Oh oh, suyundan da!

“İşim geç bitebilir, dokuzdan önce eve girme ihtimalim düşük,” diyorum yapmacık tebessümüm sırtmaya dönüşürken. “Sizin için de uygunsa neden olmasın?”

"Ne işi bu? Ne demek dokuz? Sabah erken kalktığımızı biliyorsun!"

"Keyfiniz bilir, şimdi kapatmam gerek. Sonra görüşürüz!" diyerek telefonu kapatıyorum.

Geri aramıyor, zaten aramasını da beklemiyorum. Neyim var bilmiyorum ama her zaman yaptığım gibi beni kırmalarını görmezden gelmekte zorlanıyorum. Belki de sorun olmadığını söyleme yalanına o kadar alışmıştım ki öylece ağzımdan çıktığında buna inanacağımı düşünüyordum. Ama bu kez olmuyor. İkisine karşı da kırgın hissediyorum. Ve kızgın. Hem de çok.

Ben düşüncelere dalmışken araba restoranın önünde duruyor.

Patronum ödeme işlerinden hoşlanmadığını bildirdiği için onun adına ödemeleri de ben yapıyorum. Ama bana sorarsanız bu kibirli oluşundan değil, vakit kaybetmek istemiyor. Cüzdanını açıp para çıkarırken harcadığı sürede kim bilir kaç cümle okuyup kaç faydalı işe koşabilir. Değil mi?

Sırtarak parayı taksiciye uzatıyorum. Bu sırada Gözde arabadan iniyor. Bu kez çantayı bana uzatmadığı için hâlime şükrediyorum. Fakat acı olan şu ki bu iş çantası bile kadının elinde hoş gözüküyor.

Restorandan içeri giren Gözde'yi takip ediyorum. Boğaz manzaralı, güzel ve ferah bir mekân... Yemek için ideal... Et-rafa göz atarken bile iştahım açılıyor. Umarım bu kez karnımı doyurabilirim, zira bu gidişle ofisi kemirmeye başlayacağım.

Bu sırada iç taraflarda, pencerelere yakın bir masada oturan Giray Bey'i fark ediyorum. Her zamanki gibi takım elbise giymiş! Acaba bu adamın derdi ne? Adamı incelemekten yapamıyorum. Lacivert, yazlık bir takım ve beyaz gömlek giymiş. Tamamen gösteriştense uzak, klasik bir tarz... Yine de hoş... Bu hâli, dik duruşu, pürüzsüz yüzü ve dikkatli bakışlarıyla birleştğinde cezbedici duruyor. Benim sevgilim olsaydı şimdi yemek yerine onu yerdim. Ah hayat, fazlasıyla acımasısın.

Bizi görünce ayağa kalkıyor. Gözde'yi tutup duvara yapıştırmasını ve çılgınca öpmesini bekliyorum ama bunun yerine sağ elini kadının yanağına koyup diğer yanağını hafifçe öpüyor. *Acaba öpüşmenin ne olduğunu biliyorlar mı? Hoş, hata bende. İki ruhsuz işkolikten ne bekliyordum ki?*

Gözde hafifçe gülümseyerek yerine oturunca -sandalyeyi bizim centilmen tutuyor- bakışları bana dönüyor. "Merhaba Bukle Hanım..."

Uzattığı eli sıkıyorum, elleri yine sıcak. Fazla sıcak... Ateş basıyor, etrafıma bakıyorum. *Bir bardak su alabilir miyim acaba?*

Adamın elini bırakıp dikdörtgen masanın uç tarafına yöneliyorum. Onun yardımını beklemeden oturuyorum. Yanımdaki sandalyeye de çantamı koyuyorum. *Menüde ne var? Acaba istediğim her şeyi yiyebilir miyim?*

Giray, ondan beklenmeyecek şekilde gülümsüyor. "Nasıl-sınız?"

Aslında bu gerçek bir gülümseme değil, farkındayım ama adamın dudakları her zaman dümdüz durduğu için bu gerçeği görmezden geliyorum.

Belki de bu kadarcık gülümseyebiliyordur, kim bilir? Çocukluğunda kötü şeyler yaşamış, işkence görmüş, sevgisiz büyümiş olabilir.

Yine de iç çekmek istiyorum. *Her şeye rağmen kibar bir adam... Çok da yakışıklı! Ne olurdu yani Gözde'nin sevgilisi değil de benim sevgilim olsaydı? Neden karşıma çıkan erkekler hödükten farksızken, mükemmellerin de başı bağlı? Kahretsın!*

"Teşekkürler," diyor Gözde gülümseyerek. "Bugün çok yorgunuz ama kendi adıma iyi olduğumu söyleyebilirim."

Meraklı bakışları beni buluyor. *Bunlar gerçekten garip!*

"Eee... Ben de gayet iyiyim. Hatta çok iyiyim ve biraz da açım."

Gülümsemeye çalışıyorum ama beynim bu komutu algılamakta zorlanıyor.

Kendisi şu anda hayali bir arenada, az evvel konuşan Bukle'yi tekmelemekle meşgul.

Giray hafifçe gülüyor. Sanırım ikinci kez güldüğünü görüyorum. İç çekme isteğimi güçlkle bastırıyorum. Bu sefer az öncekine kıyasla daha zor oluyor.

Güldüğünde çok sevimli olduğunu söylemiş miydim?

"O hâlde siparişlerimizi verelim?" diyerek gülümsüyor Gözde de.

Menüleri aynı anda alıyoruz. Ne sipariş edeceğimi bilemeyerek sayfalara bakıyorum. Bu sırada Gözde menüyü bırakıyor.

Onun bu hareketiyle sindiği köşeden sıyrıldığını düşündüğüm bir garson ışık hızıyla yanımızda beliriyor, patronum da siparişini söylüyor.

Kadın kafayı yemiş, yemin ederim bu hâllerinin başka açıklaması olamaz. Sadece salatayla kim, nasıl doyabilir?!

Ben hâlâ menüye boş boş bakarken Giray Bey'in boğazını temizlediğini fark ediyorum. Dudağımı kemirerek adama baktığımda siparişini vermek için beni beklediğini görüyorum. *Tamam, madem çok kibarsınız Giray Bey o hâlde bunu yüzüme vurmanızın gereği ne?*

Göz göze geldiğimizde adam hafifçe gülümsüyor. *Allah'ım, öldür beni. Yoksa ben bu adamı şuracıkta boğazlayacağım. Bir insan nasıl bu kadar güzel gülümser?*

Kalp atışlarımın hızlandığını hissederek yutkunuyorum ve menüye bir kez daha bakıyorum. Sonunda yeni lezzetler denemeye karar vererek siparişimi veriyorum. "Meksika çorbası ve taco... İçecek olarak da..."

Yardım istercesine Gözde ve Giray'a bakıyorum. İkisi de derdimi anlamamış gibi görünüyor.

Garson, "Şarap?" diye öneride bulunuyor. *Şu an içki derdime çare olacak olsa da hayır ve asla! Bilincimi kaybedemem!*

“Kola,” diyorum telaşlı bir şekilde, niye bu hâle geldiğimi bilmeden.

Garson siparişimi elindeki küçük not defterine yazdıktan sonra Giray’a dönüyor, ben de derin bir nefes alarak menüyü elimden bırakıyorum.

Tamam, sakinim. Adam çok yakışıklı ama ikisi de patronum ve sevgililer. Bu kadar kişiliksiz olamam, olsam da belli etmemeliyim en azından.

Evet, kesinlikle.

Bukle, delirdin mi? İnsan gibi davran!

Az önce beynimdeki arenada beni tekmeleyen benliklerimden biri, bana acımasızca sövüyor.

“Kes sesini, sen benden daha betersindir, emin ol!” diye tersliyorum onu içimden.

Bazen beynimde yalnız olabilmeyi çok istiyorum. Gerçekten!

Ben düşüncelere dalmuşken onlar iş hakkında konuşmaya başlıyor. Gözde çantadan çıkardığı dosyaları adama gösteriyor. Giray da başını sallayarak onu dinlediğini belli ederken sayfaları karıştırıyor.

Bu konuşmanın dikkatimi çekmediğini gizleyecek değilim.

Oyalanmak için etrafıma bakıyorum. Yemek nerede kaldı? Açlıktan ölüyoruz! Onlara kısaca göz attığımda yemeğe karşı herhangi bir ilgi göstermediklerini fark ediyorum. En azından ben açlıktan ölüyorum! Ve yemek istiyorum!

“Bukle, not alıyor musun?”

Gözde’nin sesi beni o ana dönmeye zorluyor. Yemekte bari rahat bırak lanet olası. Aç ayı oynamaz diye bir laf da mı duydun sen?

“Affedersiniz,” diye mırıldanarak not defterimi çıkarıyorum ve yanına tıktırdığım tükenmez kalemin kapağını açıp kalemi kâğıda bastırırken, *hazırım, bekliyorum* bakışı atıyorum gülümseyerek.

Gözde başını sallayarak Giray'a dönüyor. "Bu seneki kutlama için henüz tarih belirlenmedi. Senin fikrini de almak istedim. Ne düşünüyorsun?"

Giray her zamanki ciddi hâline geri dönüyor. *Güzel kaşları hafifçe çatık, alını düşünceli olduğunu belli eder gibi birkaç çizgiyle kaplanmış. Nadiren gelen tebessümleri de kibarlığından demek ki. Kesinlikle çocukken işkence görmüş. Belki de güldüğü için ailesi onu aç bırakmıştır, o da bunun etkisiyle somurtmayı hayat felsefesi edinmiştir. Ya da babası onu, "Erkekler duygularını belli etmez, güçlüdür," triplerine sokmuştur, o da bu hâle gelmiştir. Zavallı adam, keşke o da normal insanlar gibi gülebilse.*

"Düşünme Bukle, sus artık!" diye azarlıyorum kendimi. "Hem sen suratsız insanları sevmezsin!"

Evet, sevmem. Giray Bey'in sorunlu çocukluğu beni hiç ilgilendirmiyor.

"Bence yaz sonu en iyisi... Tatil döneminde istenilen etkiyi yaratabileceğimizi hiç sanmam."

Gözde başını sallayarak onu onaylıyor. "Bu sene konseptte değişiklik yapılmasını istiyorum. Ama araştırma yapacak vaktim olmadı. Her türlü öneriye açığım."

Bunlar flört ettiğini mi sanıyor? Kurtarın beni, en yakın köprüden sallandırın.

"Hım..." Düşünceli bir şekilde elini çenesine götürüyor Giray. Pürüzsüz yüzünü hafifçe kaşıyor. *Acaba ona yardım etsem ne düşünür?*

Bu fikirle istemsizce sırtıp boştaki elimle kendimi çimdikiyorum. *Son günlerde çok edepsiz olmaya başladım. Çok.*

O patronunun sevgilisi!

"Nasıl bir değişiklik istiyorsun?"

"Emin değilim."

Siparişlerimiz gelince rahatlıyorum. *Herhalde yemek yerken de konuşmayı düşünmüyorlardır? Garsona teşekkür ederek*

yemeğime bakıyorum. *İçinde ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Sadece internette resimlerini görmüştüm.* Hafifçe eğilip kokluyorum ve kokularının güzel olduğuna karar veriyorum. Taco bana pideyi hatırlatıyor. *Saçmalama seviyemin yükselmesi ne kadar aç olduğumun bir ispatı olsa gerek.* Meksika çorbasından da bir kaşık alıp gözlerimi kapatarak tada yoğunlaşıyorum. *Enfes!*

Acaba ekmek istesem ne düşünürler?

Esasen ne düşündükleri umurumda bile değil. Garsonu kibarca çağırıp ekmek istiyorum. *Masada ekmek olmadan nasıl yemek yiyebiliriz? Bunlar bizi kedi falan mı sanıyor?*

Giray ve Gözde'nin şaşkın bakışları arasında pideyi andıran, garip görünümlü yemeğimden bir parça ısıyorum. *Eh, tadı fena değil. En azından doyurucu!*

Bana aldırmamaya karar vermiş olacaklar ki Giray makarnasını yemeye başlarken Gözde salatasından küçük lokmalar alıyor. Bir süre sonra iğrenç muhabbetlerine geri dönüyorlar.

Bana sorarsanız aralarında elektrik yok, o yüzden konuşacak bir şey bulamıyor olmalılar.

"Belki de bu kez orkestra kullanmalıyız?"

"O hâlde sahne hazırlanması gerekecek," diyor Gözde ve bana bakıyor.

Elimdeki garip yemeği bırakıp parmaklarımı peçeteyle temizledikten sonra kalemimi aramaya başlıyorum. Bu sırada masadaki bardağı devirip çatalımı yere düşürünce her şeyi mahvediyorum elbette!

"Kahretsin!" diye bağıriyorum istemsizce. *Bugün, neden her saniye daha da berbat bir hâle geliyor?*

Yere eğilip çatalı almaya çalışıyorum, ayağımı sandalyeye çarpmayı da ihmal etmiyorum. İki garson hızla yanıma gelip bana yardımcı olmaya çalışıyor. Sonunda çatalı almayı da kalemimi bulmayı da başarıyorum.

Gözde ve Giray'ın bakışları şaşkın, Gözde'ninkiler biraz da utanç dolu görünüyor. *Kadın bu kadar mükemmelken yardımcısı*

böyle sakar olursa bu bakışlar normal elbette. Yine de ağlama isteğiyle doluyorum. Ben ne bu işi alabileceğim ne Gözde Mer'le çalışabileceğim ne de sosyal olabileceğim. Pazar günü geldiğinde işsiz, aşksız ve yalnız hayatıma geri dönmek zorunda kalacağım. Yıllarca odamda hapsolup yaşlanacak ve sonra da aynı yavaşlıkla öleceğim. Cenazeme de sadece annem ve babam gelecek.

Gözlerimin dolduğunu hissederek bakışlarımı yere çeviriyorum. Masa boşaltılıyor, örtüsü değiştiriliyor. Kısa bir süre içinde her şey yenileniyor. Bunlar yapılırken sessizlik sürüyor. İki kişi de bana bakıyor, hissedebiliyorum ama ağızlarını açmıyorlar.

"Özür dilerim," diyorum yavaşça. Sesimin titremesini engellemekte zorlanıyorum.

Giray'ın sesli bir nefes aldığını duyuyorum. *"Tamam, sorun değil, oturabilirsiniz artık,"* diyor kibar ama anlamını çözemediğim bir sesle. *Sanırım soğuk ve tiksiniç... Adam haklı, sevgilisiyle beni yan yana getirdiği için utanç duyuyor olmalı. Lanet olsun, niye ortalığı dağdattım ki?*

Yerime oturuyorum, masadaki bardağa uzanıp titreyen ellerimle yavaşça kavradıktan sonra birkaç yudum su içiyorum. *Sakin olmalıyım, işimi yapmalıyım.*

Defteri önüme çekerek tarihi attıktan sonra yazmaya başlıyorum:

1- Mellark kutlama gecesi, yaz sonu yapılacaktır.

2- Canlı müzik, sahne ve orkestra araştırılacaktır.

Giray boğazını temizliyor, başımı kaldırıp baktığımda Gözde'nin de ona baktığını görüyorum.

"Tamam, nerede kalmıştık?" diyor sakın bir sesle. *En azından beni saçlarımdan sürükleyerek dışarı atmadı, buna da şükür. Yine de işi kaybettiğimden eminim.*

"Sahne..." diyorum çenemi tutamayarak.

Kadın kısa bir an bana bakıp başıyla onaylıyor. *"Evet, sahne ayarlanması gerekecek. Büyük bir mekân tutulması şart."*

Yazmaya devam ediyorum.

3-Mekân araştırılacak, büyük olması gerek.

“Belki bir oteli kullanabiliriz?” diye öneriyor Giray.

“Konsepti belirlemeden mekânı seçmemek en iyisi,” diyerek kibarca reddediyor Gözde.

Saate bakıyorum bu sırada: 15.10, birazdan kalkmamız gerek. *Acaba bunu ben mi söylemeliyim?*

Boğazımı temizliyorum, bu sırada Giray’ın sesini duyuyorum. “Bu konuyu detaylı bir şekilde konuşuruz, konsept için sekreterime araştırma yapmasını söylerim. Şimdi bir toplantıya yetişmem gerekiyor.”

Gözlerimi onlara çeviriyorum, Gözde de kolundaki gümüş rengi şık saate bakıyor. “Teşekkürler. Biz de kalkmalıyız.”

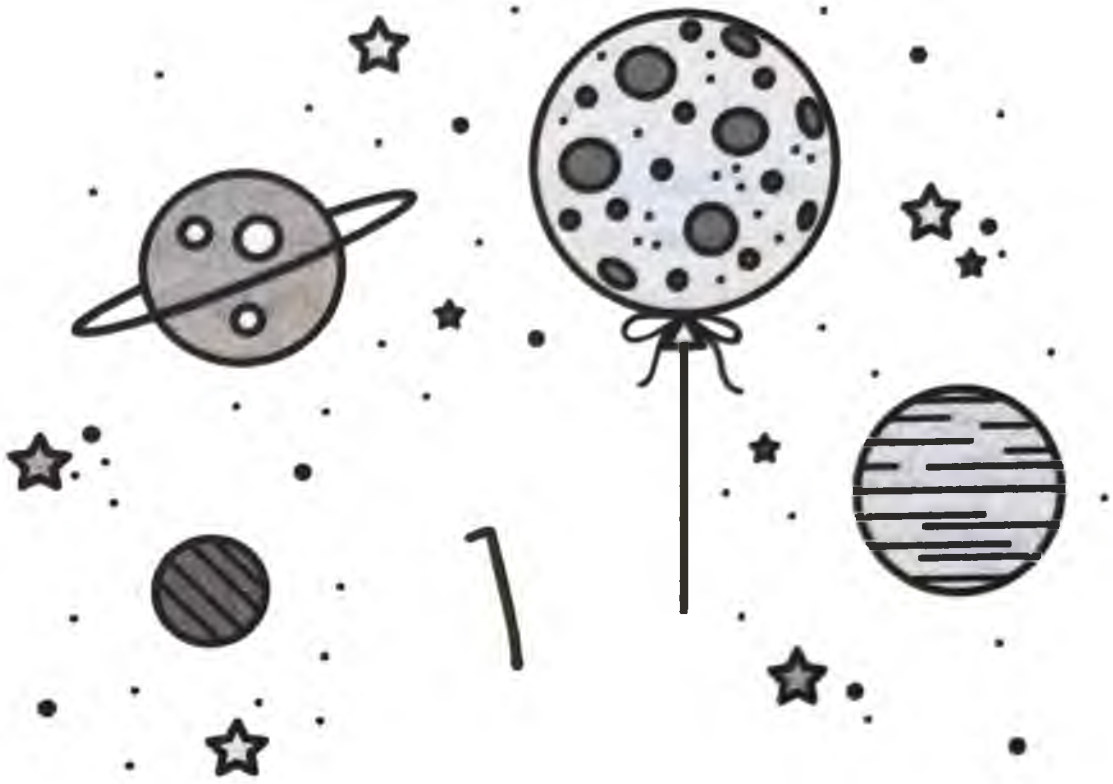
Ayaklanıyoruz. Hemen eşyalarımı toparlamaya girişiyorum. İki çantayı da omzuma astıktan sonra peşlerine takılıyorum.

Aramızda seslerini duyamayacağım kadar büyük bir mesafe olmasa da kısık sesli konuştukları için ne söylediklerini anlamıyorum. *Aldırdığım da yok zaten. Tek istediğim eve gidip saatlerce ağlamak.*

Gözde, restoranın önündeki taksilerden birine yöneliyor, Giray da kapısını açarken ona gülümsüyor. Uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük konduruyor, kulağına bir şeyler söylüyor ve Gözde hafifçe gülümsüyor. Yine de bu hâllerini normal bulmuyorum. *Tamam, çok şık ve özel görünüyorlar ama âşık gibi değiller. İnsan sevgilisini öperken gülümsemez mi? Adamın o sert ifadesi hiç kaybolmuyor. Onu gördüğüm anları toptasak herhalde en fazla beş kez kaşlarını çatmamıştır.*

“Sana ne Bukle? İnsanları rahat bırak da önce kendine bak!”

Bu kez içimdeki sese itiraz etmiyorum. Kendimi onun hakaretlerine ve aşağılamalarına teslim ediyorum. *Sanırım ona daha fazla kulak vermeliyim. Yoksa yakın zamanda büyük bir aşağılanmayla kapının önüne konulacağım.*

Yayınevine döndüğümüzde biraz olsun rahatladığımı hissediyorum. *En azından Gözde Mer, hâlâ beni kıracak bir şey söylemedi.* Davranışım karşısında sessiz kalması acımı hafifletiyor. Bu kez kibar bir patronumun olması işime geliyor.

Ofise geçiyoruz, hemen masasındaki dosyalara gömülüyor. Sekiz dakika sonra toplantısı var. Hazırlıklı olduğundan eminim ama işlerini gözden geçirmeyi sevdiğini artık biliyorum.

“Bukle, konsept için araştırma yapmanı istiyorum.”

“Tabii efendim,” diyorum otomatik olarak. *Konsept mi? Ben ne anlarım konseptten?*

Başını kaldırmadan konuşmaya devam ediyor. “İstersen ben toplantıdayken okumaya başlayabilirsin. Okuduğun yerlerde dikkatini çeken iyi ve kötü her şeyi not almanı istiyorum.”

“Peki,” diye mırıldanıyorum ağzımın içinde. *Doğrusu o kitapta iyi bir şey olacağını pek sanmıyorum. Adında hayır yok.*

Kendimi sandalyemin üstüne atıp bir bardak su içiyorum. Bu sırada Gözde saatine bakıp toparlanmaya başlıyor ve bir dakika geçmeden ofisten çıkıyor. Ben de yeterince dinlendiğimi düşünerek Doğasal Yasalar’ın kopyasını okumaya başlıyorum, elbette yapışkanlı kâğıtlarım ve kalemimle birlikte.

Saat sekize yaklaşırken pilim bitiyor.

Doğasal Yasalar'ı okuyup sayfalarca not çıkardığım yetmemiş gibi bir de ofisi tamamen düzenledim. Oysa canım öylesine sıkın ki yorgunluğumu bile umursayamıyorum. Kendimi tamamen aşağılanmış hissediyorum. Belki Gözde de Giray da yorum yapmamış olabilir ama bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. *O sessizlik anında bir şeyler olduğundan adım gibi eminim, hâlâ hissedebiliyorum.*

Elimdeki dosya ve defterleri koltuk altıma sıkıştırdıktan sonra adına özgürlük demenin sözlük anlamına hakaret olduğu özgürlüğümle birlikte bir taksiye atlıyorum. *Yapmam gereken bir sürü iş, kaçmış bir uykum var.*

Ben bu düşünceler içerisindeyken telefonum çalıyor. İsteksizce açıp kim olduğuna bile bakmadan kulağıma götürüyorum. "Efendim?"

"Merhaba Bukle, nasılsın?"

Öykü'nün sesini duyunca gözlerimin dolduğunu hissediyorum. *Bu günlerde bana ruh hâlimi soran tek insan o sanırım. Oysa sabah sözde yakın arkadaşım Eylül de aramıştı ama herhalde beni merak etmek işine gelmedi.*

Bir damla yanağımdan aşağı süzülürken cevap veriyorum. "Çok iyiyim. Harikayım! Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim de senin sesin pek iyi gelmiyor. Bir şey mi oldu?"

"Yok, ne olabilir ki? Sonuçta Mellark Yayınevi'nde çalışıyorum."

"Orada çalışan herkes mutlu olacak diye bir kaide mi var? Bence senin canın sıkın..."

Sesi yumuşak ancak altında anaç bir ciddiyet seziyorum. Sanki ruhumu okuyor. Oysa bunu yapması gereken -ya da yapmasını arzuladığım- bir sürü insan inatla reddediyor.

Elimde değil, aptal gibi ağlamaya başlıyorum ve sonunda tüm kurtlarımı döküyorum. "Evet, canım sıkkın. İğrenç bir gündü. Gözde Mer tam bir işkolik, beni köle gibi çalıştırıyor. Bu yetmezmiş gibi öğle yemeğinde sakarlığım yüzünden rezil oldum ve ikisini de utandırdım! Eğer bakışlarını görseydin sen de ağlardın. Ayrıca iş bulmak bile acımı hafifletmeye yetmiyormuş, bunu anladım. Arkadaşım olacak pisliklerden nefret ediyorum. Aşksızlıktan nefret ediyorum."

Çocuk gibi ağlarken bir yandan da bağırıyorum. Taksici şaşkın ve acıyan gözlerle bana baksa da aldırmıyorum, sonuçta beni ilgiyle dinleyen biri var. Kendimi nasıl kontrol edebilirim ki?

"Ah canım benim, bir günde bu kadar dolmayı nasıl başardın?"

Şefkatli bir sesle söylediği bu sözler üzerine çocuk gibi burnumu çekiyorum. Bu sırada araba duruyor ve adam tereddütle bana bakıyor. Sanırım çıgıklarımından ötürü parayı istemeye çekiniyor.

"Bir dakika..." diyerek telefonu cebime atıyor ve adamdan özür dileyerek parasını uzatıyorum. Arabadan inerken telefonu omzumla kulağımın arasına yerleştirip başımı omzuma iyice bastırıyor ve elimdeki yığınla birlikte apartmana giriyorum. "Taksideydim de... Şimdi apartmana girdim."

"Yanına gelmemi ister misin?"

Evet, çok iyi olur. Hem ilk kez bir insan benim iyiliğim için evime girmiş olur. Bu ilke imza atmayı sen de istemez misin Öykü?

"Hiç gerek yok. Şimdi daha iyiyim, çok teşekkür ederim. İyi ki aradın."

"Emin misin? Gerçekten sorun olmaz."

Dudaklarımı büküp başımı iki yana sallıyorum. *Okan Bey'i eşinden mahrum etmeye hakkım yok, kadını dertlerimle şişirmemeliyim. Hem Eylül ve Bilge'nin gelme ihtimali de yüksek, Öykü'yle*

tanışmalarını istemiyorum. Daha doğrusu Öykü'nün onlarla tanışmasını istemiyorum.

"Gelmeni çok isterim, gerçekten ama yapmam gereken bir sürü iş var. Gözde Mer yorgunluklara pek aldırmıyor."

"Anlıyorum. O hâlde sonra görüşürüz, kendine dikkat et. Bir şey olursa aramaktan çekinme. Tamam mı?"

"Tamam, görüşürüz. Sen de! Okan'a selamlar!"

Telefonu kapatıp cebime atıyorum ve tüm dosyaları tek elime yerleştirdikten sonra diğer elimle anahtarımı arıyorum. Sonunda eve girmeyi başardığımda her şeyi kapının önüne atıp yatak odama geçiyorum. Yatağa kapanıp hıçkırarak ağlamaya başlıyorum, *bugün bir an önce bitse ne kadar da güzel olurdu!*

Eve gireli bir saat bile olmamışken zil çalıyor ve dinlenme hevesim de yarıda kalıyor. Bir an kimin gelmiş olabileceğini düşündükten sonra Eylül'ün cırlayan sesini hatırlıyorum ve yüzümü buruşturma isteğimi güçlkle yok sayarak kapıyı açıyorum.

Eylül ve Bilge iş kıyafetlerinden kurtulmuş, her zamanki gibi bakımlı bir hâlde karşımda duruyorlar. Eylül saçlarının sarısını ortaya çıkaran açık yeşil bir elbise giymiş, Bilge ise eşofmanı ve bol tişörtüyle -kimin olduğunu söylememe gerek yok sanırım- hoş görünüyor. Ancak yüzlerinde şaşkın, endişeli ya da sinirli bir ifade var. Üzerinde durmuyorum, nasıl olsa birazdan onlar hangisi olduğunu belli eder.

Birkaç saniye boyunca bakışıyoruz. Sanki onları her zaman gülümseyerek ve özlemle karşılayan ben değilmişim gibi geliyor. Arkadaşlarımla arama kısıcak sürede çekilen bu set de neyin nesi? Neden ikisini de görmek istemiyorum?

"Hoş geldiniz," diyorum kısaca, kapıyı iyice açıp geçmelerini bekliyorum.

“Senin derdin ne?” diye cırlıyor Eylül mutfağa geçerken. Dolabı açıp kendine soğuk su alıyor ve hızla suyunu içip bana dönüyor. “Şu kız kıza yapacağımız geceyi iptal ettiğimizden beri çok sinir bozucu davrandığının farkında mısın?”

Güzel sesi şimdi kulak tırmalayıcı geliyor, cevaben omzumu silkiyorum. *Yorgunum, mutsuzum, hâlsizim. Bu tartışmayı yapacak enerjiden yoksunum.*

Bu kez Bilge konuşmaya başlıyor. “O gün için üzüldüysen eğer, seni anlıyoruz, kusura bakma. Ama ortada böyle davranmanı gerektirecek bir şey yok.”

Kusura bakma mı? Öziir dilemek bile bu kadar mı zor? Hem sadece o gün mü var? Birazcık gözüm açılmış olamaz mı? Sabrım taşmış olamaz mı?

“Sana söyledim, Buğra sorun çıkardı. Onun ne kadar inatçı olduğunu hatırlatmama gerek var mı?!”

Eylül’ün neredeyse kendini paralayarak sorduğu soruyu da es geçiyorum. Aslında içimden ikisine de cevap vermek gelmiyor. *Zaten yeterince üzgünüm. Şu an onları anlamaktan fazlasıyla uzağım. Neden bu kadar bencil olmak zorundalar ki? Daha beni tanımanın eşiğine bile yaklaşmayan bir kadın sesimden ruh hâlimi tahmin edebiliyorken, yıllardır arkadaşım olan iki insan nasıl anlamaz?*

Madem onlar anlamamakta ısrarcı, neden ben de onlara ayak uydurmalıyım?

Neyin değiştiğini bilmiyorum, sonra pişman olup olmayacağımı da. Bildiğim tek şey, artık ikisine de eskisi gibi davranmak istemediğim.

“Çay mı içersiniz yoksa kola mı? Eğer isterseniz kahve de hazırlayabilirim?”

Ben düşüncelere dalmışken konuşmamı bekleyen arkadaşlarım söylediklerimin etkisiyle renk değiştiriyor. Kendimi kopacak fırtınadan soyutlayabilmek adına onlara sırtımı dönüp dolaptan kola çıkarıyorum ve bardaklara dolduruyorum. *Sanırım mısır da patlatmalıyım, belki film falan izleriz.*

Bağırışlar sürüyor, sözcüklere dikkat etmiyorum. Mısır paketini aramaya koyuluyorum. Çok fazla kalmamalılar, sonuçta okumam gereken elli sayfa var. Ayrıca konsept de hazırlamalıyım ve erken kalkmam gerek.

Sonunda aradığımı buluyorum, bu sırada bağırışlar devam ediyor.

Tam tencereyi de elime almışken Bilge'nin omzumu tuttuğunu hissediyorum. Dokunanın Bilge olduğunu biliyorum çünkü sinirlendiğinde ellerini kullanma gibi bir huyu vardır. Beni kendine doğru çeviriyor.

"Bizi dinlemeyi düşünmüyor musun?"

"Efendim?" diyorum kaşlarımı çatarak. "Ne konuda?"

Bilge şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. "S-sen iyi misin?" diyor titrek bir sesle. "Ya da sen kimsin? Bizi nasıl böyle yok sayabilirsin? Ufacık bir mesele için hem de?"

"Sizi yok saydığım falan yok. Mısır patlatıyorum."

"Sen ye Bukle!" diye bugün belki bininci kez cırlıyor Eylül. "Bu yaptıklarına devam ettiğin ve bizden özür dilemediğin sürece bir daha da karşımıza çıkma! Anladın mı?"

"Olur," diyorum başımı sallayarak. İkisi de hızla, yüzlerinde büyük bir öfke ve dehşet karışımıyla evden çıkıyor. Geri adım atmayacaklarını biliyorum. Eğer pişman olursam özür dilemek zorunda kalacağımı biliyorum. Onları özlersem ve alışkanlık, sağduyuya galip gelirse tükürdüğümü yalayacağımı biliyorum. Ama garip bir şey oluyor. Çarpan kapının gürültüsüyle birlikte yüzümü buruştursam bile rahatladığımı hissediyorum.

Yapmam gereken şeyler var.

Önce mısır patlatmaktan vazgeçiyorum, ardından odama geçip yatağıma saklanıyorum. Neden böyle olduğumu bilmiyorum ama kendimi uyuşmuş gibi hissediyorum. Hâlâ aklımda öğlen yemeği ve iki sevgilinin soğuk bakışları dolanıyor. Öyle

ki yıllardır dostum saydığım insanların hayatımdan çıkışı değil de sanki bu kalbimi kırıyor.

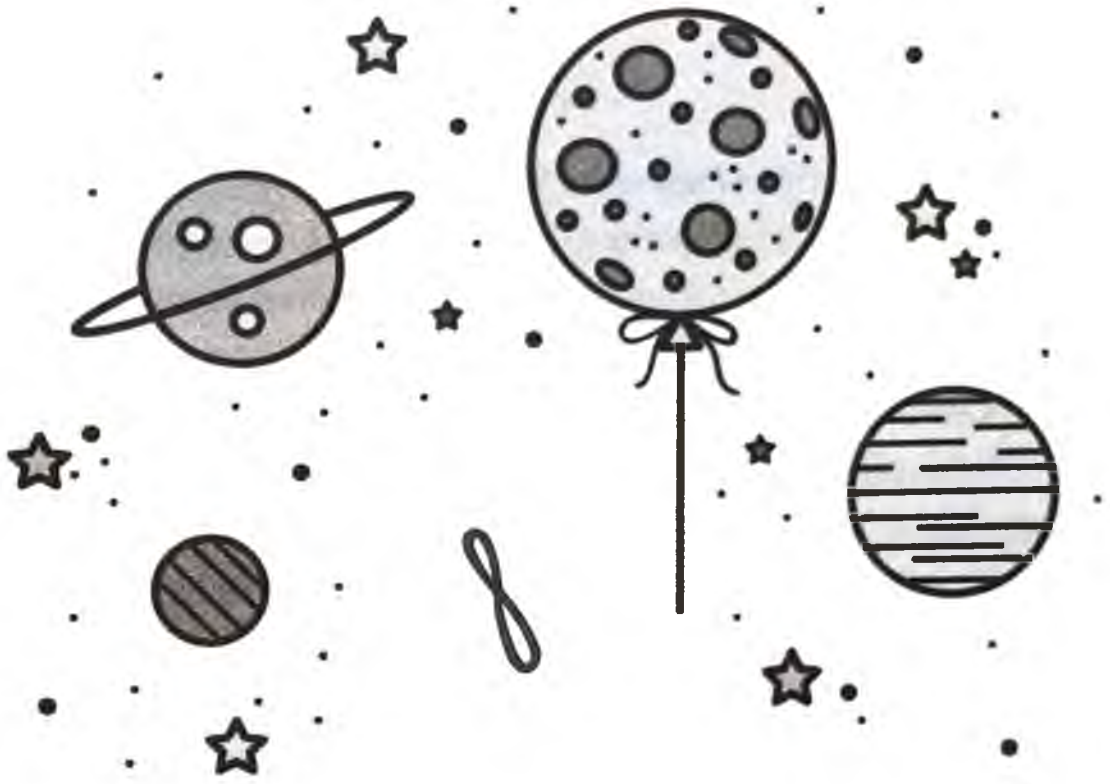
Bu kadar tepkisiz kalmasalardı, böyle hissetmezdim, biliyorum. Beni aşağılasalardı onlara ağızlarının payını verir, veremesem dahi sadece sinirlenir ve söverdim. Ya da hoş görselerdi minnetle yemeğime devam ederdim. Oysa yaptıkları şey sadece susmak ve bana bakmaktı. Bu hepsinden daha acı, daha zararlı hissettiriyor. İçime öyle bir oturmuş ki geçmek bilmiyor.

Sen bunu hak ettin, diyor mantıklı ve acımasız iç sesim. İnsanlara odaklanmak yerine, işine odaklanmalıydın.

Ona verecek cevabım yok, sadece gözlerimi yumuyorum.

Bu işi başından beri hafife aldın, sadece kötü yönlerini saymakla uğraştın. Bu küçümser bakışları sen doğurdun!

Gözyaşlarım bir kez daha süzölmeye başlıyor. Bugün gerçekten bitmeyecek mi?

“**A**celecilikten kaçınmanız, sonuçlara ulaşmanızı hızlandırabilir. Sosyal ilişkilerinizde daha başka hedefler belirlemeniz ve normalin üstünde arkadaşlıklar kurmak istemeniz mümkündür. Ancak bu konuda fazla bir ilerleme kaydedemeyebilirsiniz. Bu durumda hâlen devam eden dostluklarınızın değerini daha iyi kavramanız gerekir.

İşinizle ilgili yaşadığınız bir problemin yakın zamanda kendiliğinden ortadan kalkması mümkün. Tasarruf alışkanlığınız yok. Ancak bu tutumunuz sizi zor durumda bırakabilir. Geleceğinizi düşünmek zorunda olduğunuzu unutmayın. Sevdiğinizle ilgili dedikoduları ciddiye almayın.

Kendinizi daha iyimser ve canlı hissetmelisiniz. Kişiliğinizi öne çıkaracağınız yaratıcı çalışmalarda hızlı sonuçlar almaktasınız. Daha farklı hobiler ya da sevdiklerinizle yaşanacak birliktelikler ise size moral verecek. Son dönemde evde yaşanan hareketli koşullar sürerken biraz gevşemenizde yarar var. Aşk hayatınıza daha farklı arayışlar dikkat çekebilir.”

Taksiden inerken sabah okuduğum burç yorumlarını aklımda tartıyorum. Üçü de normal düzeyde olsa dahi birincinin son kısmı hâlâ sinirlerimi alt üst ediyor. Her şeyi kabul edebilirim ama elimdeki dostlukların değeri de nereden çıktı? Yorumcu,

dün neler yaşadığıma dair en ufak bir fikrin var mı? Beni adam yerine koymadıkları yetmemiş gibi bir de bir sürü hakaret ettiler ve şimdi de özür dilememi bekliyorlar. Eh, biraz avuçlarını yalamaları gerekecek. Tepki vermemiş olmam, bir şeyler hissetmediğim anlamına gelmez, değil mi?

Haklı olduğum hâlde, evime gelip cırladıkları için özür mü diyeceğim? Yapma Allah aşkına, bu işi bırak da kendine dürüst bir meslek bul. Kıymet falan bilmeyeceğim, işte o kadar!

Derin bir nefes alıyorum. Ofisten içeri girerken kendimi daha iyi hissediyorum. Esasen bu işin ruhsal yönü, bedenlen ölmek üzereyim. Bütün gecemi harcayarak okuyup incelediğim elli sayfanın ve internette araştırdığım konseptlerin ardından sadece üç saat uyuyabildim. Elimdeyse konseptte dair hiçbir şey yok. Bir kez daha söylüyorum, ben konseptten ne anlarım? Bence bu kadın iş olsun diye beni çalıştırıyor. Maksat birine işkence edip kendi stresini azaltmak.

"Günaydın Gözde Hanım."

Dakik olduğunu hatırlatır gibi saatine bakıp gülümsüyor. "Günaydın Bukle."

Saat henüz 6.55 olduğu için bulabileceği bir kusur yok. Artık işime daha fazla özen göstermekte kararlıyım. Bu gidişle öleceğim ama hiç sorun değil, yeter ki başım dik ölebileyim.

Güldürme beni Bukle, daha ikinci günün.

"Doğasal Yasalar nasıl gidiyor?"

Çantamdan dosyayı çıkarıp masasına bırakıyorum. Artık dersimi aldım, yanımda bavul gibi bir çanta taşıyorum.

"Bu notları değerlendireceğim. Daha sonra kendi notlarımı da sana vereceğim ve kitabı düzenleyip geri getirmeni isteyeceğim. Şimdi bana günün planından bahseder misin?"

Hayır, sinirlenmeyeceğim. Boşuna uğraşıyor. Bana verdiği ajandayı çıkarıp okumaya başlıyorum.

"Okumanız gereken üç yüz sayfa var, öğlene kadar bunları bitirmelisiniz. Ayrıca önümüzdeki fuarlarla ilgili bir sunum

inceleyecek ve fikir beyan edeceksiniz. Öğle yemeğinden sonra yeni anlaştığımız yazarlardan ikisiyle görüşmeniz var. Birisi bir buçuk ve iki arasında, diğeri iki buçuk ve üç arasında.”

Bence arada dinlenmeli de ama buna aldırıldığını sanmıyorum, liste devam ediyor.

“Dörde kadar anneniz ve babanız için yıldönümü hediyesi alıp ofise dönmeniz gerekiyor. Dörtte internet üzerinden söyleşiniz var. Beşte okumanız gereken iki yüz sayfa daha var. İki saat içinde okumayı bitirip hazırlanacak ve aile yemeğine yetişeceksiniz. Yemek yedide, Charlotte’da.”

Bir süre hafifçe çatılmış kaşlarıyla öylece duruyor. Ardından başını sallıyor. “Bu kitapları senin de okuyup incelemen gerektiğini hatırlatmama lüzum var mı?”

Hatırlattın zaten.

“Hayır, gerek yok.”

“Öğle yemeğinden sonra Giray’ın ofisine gitmeni ve konsept hakkında sekreteriyle görüşmeni istiyorum. Ortak kararlarınızı da Giray’a sunup onun fikirlerini alırsın. Yarın bu meseleyi seninle sonlandırırız, tamam mı?”

“Peki, Gözde Hanım,” diyorum ajandayı kapatarak.

“Giray’la görüşmen bittiğinde evine dönebilirsin, bugünkü yoğun değiliz,” diyor hafif bir tebessümle, ben de kibarca karşılık verip yerime geçiyorum.

İşime özen göstermekte kararlıyım. Önce Giray Bey’in sekreteriyle görüşme ayarlasam iyi olacak.

Buse Kutsal’a durumu açıklayan bir mail gönderiyorum. Şimdi telefonla vakit kaybetmeme gerek yok, okumam gereken beş yüz sayfa olduğunun farkındayım.

Doğasal Yasalar, Aşk Uzayda Kayboldu, Tarihte Biz... Bu hafta elimizde üç kitap var, üçü de ciddi bir üslupla ele alınmış, didaktik eserler. Bunun sebebi elbette Gözde Mer... Genelde deneme, makale, araştırma türleri üzerinde çalışıyor, diğer türleri başka editörler

paylaşıyor. Başta bu durumu yadırgasam da Doğasal Yasalar'ı okurken öğrendiğim bitkisel tedaviler, ön yargımı hafifletti. En azından faydalı şeyler okuyoruz.

"Gözde Hanım, ben kahve alacağım. Bir şey ister misiniz?"

"Ben de şekersiz bir kahve alayım, teşekkürler," diyor başını kaldırmadan.

Ofis büyük olduğundan içinde ufak tefek işleri yapabileceğimiz bir mutfak da mevcut. Elbette Gözde Mer bu kısma adım bile atmamıştır. Ama benim buradan çıkmayacağım da bir gerçek. Kahve makinesinin yardımıyla kahvelerimizi hızlı bir şekilde hazırlayıp işime geri dönüyorum. Önümde altı saate yakın bir zaman dilimi var, bu sürede çoğunu okumayı başarabileceğimden eminim!

Öğle yemeğine kadar geçen süreyi kahve-gerinme-kitap okuma şeklinde tamamlıyorum. Artık gerçekten ölmek üzereyim. Uykusuzluk, yorgunluk, içsel bunalımlar beni esir almış durumda. Oysa patronum gayet zinde, gayet sağlıklı... Nasıl sinirlenmem? Nasıl sağduyulu davranabilirim?

Yok, hayır. Aldığım karara uymak zorundayım. Sonuçta işleri ciddiye almadığımda neler olduğunu daha dün öğrendim. Ama çok da yorulduğum, ölüyorum be kadın, azıcık insaf!

Yüzüme birkaç kez tokat atarak düşüncelerimden kurtulmaya çalışıyorum. Bu sırada bilgisayar ekranına gözüm takılıyor, çalışırken mail geldiğini fark etmemişim.

Hemen açıp hızlıca -tahmin edeceğiniz üzere okumam git-tikçe hızlanıyor-okuyorum. Giray Bey'in sekreteri, saat 13.00'de gelebileceğimi belirtmiş ve daha sonrası için de Giray Bey'le randevu ayarlamış. Eh, sağ olsun, zahmet verdik ama kısmet böyleymiş! Allah'ım ya Rabbim, hepsinin havası da ayrı.

Kaşlarımı çatıp bir kez daha yazılanları okuyorum. 13.00'de mi? Gerçekten kafası mı iyi bu kadının? Dişlerimi sıkıp saate bakıyorum: 12.15. Yemek saatimde yanına gidip lanet olası bir konsept hakkında konuşmamı istiyor olamaz, değil mi?

Lanet olsun! Gerçekten bu insanlar benim sabrımı sınıyor!

Sakin ol Bukle, derin bir nefes al ve hazırlanıp şu pisliğin yanına uç. Zaten öleceksin, ha açlıktan ha yorgunluktan. Ne önemi var?

"Gözde Hanım..." diyorum sesimi sakın tutmak için insanüstü bir çaba sarf ederek. "Giray Bey'in sekreteri 13.00'de orada olmam gerektiğine dair mail göndermiş. İzninizle çıkabilir miyim?"

"Tabii, iyi çalışmalar."

Arada yüzüme baksan dünya yıkılmaz ama neyse.

"İyi günler."

Eşyalarımı ve okumam gereken kâğıt yığınlarını toplayıp eşek ölüsü çantamla birlikte ofisten çıkıyorum. Merak ediyorum, acaba açlık mı daha çabuk öldürür yoksa yorgunluk mu?

Bu insanlar beni robot falan mı sanıyor? Hoş, robotların bile temel ihtiyaçları için kendilerine ait süreleri olduğuna eminim. Ben köle olmalıyım, belki de kendilerince beni parya falan ilan etmişlerdir. Soylu pislikler, sizden her şey beklenir! Bir gün çok zengin olup sizi satın alacağım, göreceksiniz!

Buse Kutal'la geçirdiğim bir buçuk saatin ardından gücümün iyice çekildiğini hissedebiliyorum. Gerçekten bu insanların benim hâlimden anlamasını beklemek aptallık mı?

Aç biilaç, yorgun, mutsuz ve uykusuz bir hâlde saatlerdir çalışıyorum ve bana sordukları tek şey iş! Nasıl bir hayatı var bunların? Robot mu bunlar?!

Bende mi sorun var acaba?

Bu düşünceyle gözlerimi kadına çevirmeden edemiyorum. *Aslında gayet de insana benziyor. Belki de sorun gerçekten bendedir ama buna aldırabilecek gücü kendimde bulamıyorum.*

Hâlâ hayatta olduğum için şükretmeliyim, onlar da şükretmeli. Katil olarak ölmek bu işkolik hayatları için pek de iyi olmaz. Sonuçta hapiste çalışamazlar, değil mi?

Kararan dünyamı netleştirebilmek adına gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyor ve tekrar açıyorum.

“Bukle Hanım, benim söyleyeceklerim bu kadar. Geri kalanını Giray Bey ve Gözde Hanım’la halledebileceğinizden eminim.”

Yutkunup başımı sallıyorum. Yoksa bu kadın gittikçe chicken burger gibi mi görünmeye başladı? Belki de sarışın olduğu içindir. Yine de bu tipteyken onu yiyebileceğimi sanmıyorum.

“Tamam, tabii, elbette. Ben... Yani biz hallederiz,” diyorum kadının garip bakışlarına aldırmadan.

Acaba yüzümde bir şey mi var? Umurumda bile değil, açım ben. Kan şekeri falan kalmadı bari tansiyonum dayansa. Hoş, daha Giray Bey’i çekeceğim. Ya da o beni çekecek. Sonuçta ona anlatmam gereken dosyalar dolusu bilgi var. Nostalji mi daha iyi olur yoksa yenilikçi fikirler mi? Eski Türk filmleri konseptine ne der? Ya da mas-keli bir balo, fantastik karakterlerimiz üzerine?

“O hâlde ben Giray Bey’in yanına geçeceğim,” diyorum, kadının bir şeyler söylüyor ama algılayabilecek durumda değilim.

Açım ben! Başım dönüyor, midemde susmak bilmeyen bir senfoni var. Aklıma Titanic’teki son kısımlar geliyor. Orada da bir orkestra vardı, ölüme çalışıyorlardı. Sanırım midem onları örnek alıyor. Pozitif bir midem olduğu için şanslıyım.

Buse Kutal koluma dokunuyor. “Burada bekleyin, Giray Bey müsait olduğunda haber vereceğim.”

Sesinde garip bir sertlik seziyorum ama buna bile tepki veremiyorum. Yemek yedikten sonra bana böyle bir terbiyesizlik

ettiğini hatırlarsam ona karşılık vermeyi kafama yazmaya çalışıyorum.

Hadi ama... Beni niye bekletiyor ki? Giray'ı yemeyeceğim ya? Aslında asıl chicken burger o olurdu ya neyse. Büyük patronu yemek pek akıllıca olmaz. Hoş, adam yenmeyecek gibi de değil. Chicken burger olmasa bile fazlasıyla cezbedici olduğu bir gerçek. Gözde Mer dünya üzerindeki en şanslı kadın olsa gerek. Mükemmel bir sevgili, mükemmel bir kariyer, mükemmel bir güzellik... Daha neye ihtiyacı var ki?

Bir an ciddi ciddi bu konu üzerinde düşünmeye başlıyorum. Benliklerimden biri benimle bu yüzden dalga geçse bile düşünmeye devam ediyorum. Bu sırada Buse Kutal tekrar karşımda beliriyor. *Bu suratsız yine nereden çıktı?*

Kalp!

Tabii ya! Kalp!

“Duyguları yok,” diyorum Buse Kutal’a. Sözcükler dudaklarımdan istemsizce dökülüyor. Sanırım bu buluşu biriyle paylaşma ihtiyacı hissediyorum, ne yaptığımı ben de bilmiyorum.

“Anlayamadım?” diyor kadın.

“Boş ver, duyguları yok zaten.”

“Bukle Hanım, siz iyi misiniz?”

Bal rengi gözlerini yüzüme diyor. Zaten görüşüm bulanık bir de böyle bakınca başım iyice dönüyor. *Ayrıca bal demişken... Şimdi kızarmış ekmeğin üstüne bal sürüp yesek hiç fena olmazdı.*

“Çok iyiyim. Artık Giray Bey’in... Yanına geçsem?”

Başını iki yana sallayarak geri çekiliyor. “Zaten o da sizi bekliyor.”

Masadaki dosyaları kucaklayıp ayağa kalkıyorum. Bir an dünyanın dönüş hızında artış hissederek tökezlesem de dik durmayı başarıp odanın ne tarafta olduğuna bakıyorum.

Tamam, işte orada. Sadece birkaç adım atacağım, sonra oturup Giray Bey'e konseptler hakkında açıklamamı yapacağım ve bugün bitecek. Hadi kızım Bukle, dayan.

Tüm gücümü toplayarak odaya yöneliyorum ve kapıyı iki kez tıklattıktan sonra içeri giriyorum. Gözlerim neredeyse kapanmak üzere olmasına rağmen Giray Bey'i hemen seçiyor ve önce gülümseyip sonra kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum. *Sanırım açlıktan delirdim.*

"Merhaba..." diyorum odanın içinde savsak adımlarla ilerleyerek.

Yerinden kalkıp bir anda karşımda beliriyor. *Acaba ısınlanmış olabilir mi? Bu adam ne ara bu kadar yakınıma geldi? Ya da Chicken Burger? Esasen chicken burger olma ihtimali daha yüksek görünüyor. O kadar sarı ve enfes ki... Adamın kokusunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Acaba o da mis gibi tavuk kokuyor mudur? Hafif yağın altında enfes bir harç...*

İstemsizce içimi çekiyor, bu sırada Giray Bey'in bana uzattığı elini fark edip kucağımdaki yığını düşürmemeye çabalararak sıkıyorum.

"Merhaba Bukle Hanım..." diyor o güzel sesiyle.

Sesinin güzel olduğunu da nereden çıkardıysam? Surata bak, mermer gibi. Birazcık mimik kullansa ne olur, ölüyor mü? Acaba böyle yaşamak zor olmuyor mu?

"Ah, neredeyse unutuyordum..."

Giray Bey merakla yüzüme bakıyor. Sesli düşündüğümü fark edince hemen elimle ağzımı kapatıyorum. *Neredeyse ailesi tarafından işkence gördüğü gerçeğini bildiğimi ağzımdan kaçıracaktım!*

"Neyi unutuyordunuz?"

İşte bir mimik kazandım. Giray Bey kalkık kaşlarıyla bana bakarken gülümsemeye çalışıyorum. Acaba onu yiyebilir miyim?

"Buraya neden geldiğimizi!"

"Biz?"

Kaşları daha da kalkıyor. *Birazdan uçacaklar, galiba.*

"Hayır, affedersiniz. Benim!"

Açlık beni çıldırtmış olmalı. Allah'ım, beyin hücrelerimi de öldürdüler. Şimdi ne güzel ne de zekiylim. Evde kalacağım. Kesinlikle evde kalmama sebep olacaklar!

"Siz iyi misiniz?" diye soruyor bu kez de. Sesinde nezaketten endişe tınları dolaşıyor.

"Çok iyiyim."

Hiç iyi değilim, açım be adam!

"Oturmak ister misiniz?"

"Çok iyi olur, teşekkürler," diyorum gülümseyerek. *Eh, en azından kibarlığı gerçek... Gözde Mer, sen lanet olası şans delisi bir kadınsın. O da her ne demekse.*

Bir kez daha etrafımın karardığını hissediyorum. Olduğum yerde durup dengemi korumaya çalışıyorum. *Sanırım kan şekereimin eksikliğine tansiyonum da eşlik ediyor. Birazdan düşmenin son demlerine vurup beni öldürecek. Eh, en azından Giray gibi yakışıklı bir adamın kollarında öleceğim. Bu da kayda değer bir gelişme olsa gerek.*

Görüntüm tekrar düzelmeye başlarken Giray Bey'in kolumu kavradığını ve bu kez gerçek bir endişeyle bana baktığını fark ediyorum. Aynı zamanda kucağımın boş olduğunu da...

"N-ne oldu?" diyorum korkuyla. *Kesin kovuldum, bittim ben. Dosyaları düşürdüğüm için beni süründürecek. Adi pislik, iğrenç sarı kafalı Chicken Burger!*

"Siz iyi değilsiniz, hemen hastaneye gidiyoruz," diyor otoriter bir sesle.

Ah, niye patron olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum.

"Ben iyiyim."

Endişeli hâli dengemi alt üst ediyor, adama öylece bakıyorum.

"Ayakta duramıyorsunuz Bukle Hanım!"

"Açım," diye mırıldanıyorum. *Sanırım bu gerçeği bugün ilk kez birine söylüyorum. Sesim fazlasıyla cılız çıkıyor, duygularımın allak bullak olmasını engelleyemiyorum. Bir anda dünya kaosa bulanıyor.*

"Anlamadım?" diye soruyor Giray Bey.

Başımı eğdiğim için yüzünü göremiyorum, çünkü aptal gibi ağlıyorum. Midemdeki senfoni tiz bir sesle sorusuna yanıt verirken omzumu silkiyorum. "Açım. İki gündür çalışmaktan yemek yemeye fırsat bulamadım. Bütün gün çalışmaktan bıktım. Robot musunuz siz? Ya da ben mi robotum? Bu nasıl bir işkence? Açım. *Açlıktan ölüyorum!*"

Adamın kolunu itip yere oturuyorum ve başımı dizlerimin arasına gömüp ağlamaya başlıyorum.

İşte yine başa döndük. Bu isyandan sonra işsiz kalacağımdan eminim. Nedense üzülemiyorum bile. Olsun madem; işsiz, arkadaşsız, aşksız, yalnız bir şekilde ölüyorum ben de. Ne olmuş yani? Herkes mutlu olacak diye bir kaide mi var? Mesela Gözde Hanım mutlu da ne oluyor? Kalbi olmadığı için hissedemiyor.

Aptal gibi hıçkırarak ağlarken Giray Bey'in ne yaptığını tahmin bile edemiyorum. *Sanırım adam kaçıp gitti. Eh, beni bu hâlde görmesinden bin kat daha iyidir.*

Belki bir peri anne yardımıyla Gözde ve Giray'ı ayırmayı umut ettiysem de artık vazgeçmek zorundayım. Doğrusu bugünden sonra değil adamı elde etmek, yüzünü görmek bile şaşırtıcı olur. O çok dolu cüzdaniyla yapacağı ilk iş bir koruma tutup bana yaklaşma yasağı koydurmak olacaktır. Ziyanı yok, meraklısı da değilim. Zaten yaz olduğuna aldırmadan takım elbise giyip duruyordu. Hoş, bugün ceketini üzerinde değil ve dapdar beyaz gömleğiyle insan terli olmasını dahi umursamaz ama bu beni ilgilendirmiyor. Sonuçta benim sevgilim değil. Gözde Mer düşünsün, *aklına gelirse tabii!*

Pislik kadın! Nefret ediyorum ondan! Hayatımı mahvetti!

“Artık ağlamayın,” diyor bir ses. Kısık ve otoriter... Ah, Giray Ortay... Kim olabilir ki başka? Demek gitmemiş, rezilliğimin sınırı yok. Hayat çok acımasız.

Başımı kaldırıp etrafıma bakıyorum. Tam önümde diz çökmüş bir şekilde duruyor ve elindeki mendili bana uzatıyor. Uzanıp alıyorum ve başımı eğip burnumu temizliyorum. Rezillik diz boyu... Bir daha yüzüne bakacak gücü kendimde bulabilecek miyim?

“İçin şunu.”

Bir kez daha başımı kaldırıyorum. Elinde bir bardak su tutuyor, alıp mahcup bir şekilde içiyorum. “T-Teşekkürler.”

Bu kez de elini uzatıyor ve kalkmama yardım ediyor. Beni pencerenin önüne yerleştirilmiş dört deri koltuğun olduğu yere yönlendiriyor. Tekli koltuklardan birine oturup anlamayan gözlerle adama bakıyorum.

Yüzünde haylaz bir gülümsemeyle saatine bakıyor. *Gülümseme? Giray Ortay gülümsüyor mu?*

“Eğer söyledikleri kadar hızlılarsa on beş dakika sonra yemeğimiz gelecek. Yemekten sonra da görüşmeye devam edebiliriz. Sizin için uygun mu?”

Adama boş boş bakıyorum. Sözcüklerin anlamını kavramam uzun sürüyor.

Yani beni kovmadı mı? Bana yemek mi aldı? Hem de ben böğüre böğüre ağlarken mi?

Gözlerimin dolmasını engelleyemiyorum, konuşabilecek durumda değilim. Başımı sallayarak gözlerimi yere çeviriyorum. Bu adamın bana iyi davranacağı aklımın ucuna bile gelmezdi.

“Bu arada...”

Sesindeki bir tını beni başımı kaldırmaya itiyor. Haylaz gülümsemesi yüzünde öylece sabitlenmişken o kadar mükemmel

görünüyor ki nefesim kesiliyor. Bana büyük boy bitter çikolata uzatıyor. *Hem de en sevdiğimden...*

"Belki tatlı yemek iyi gelebilir diye düşündüm. İster misiniz?"

İkiletmeden elimi uzatıp çikolatayı alıyorum. Adamla paylaşma ihtiyacı bile hissetmeden büyük bir parça ısırıp tadının zihnime kadar ulaşmasını bekliyorum. Sert tabaka eridikçe içime yaydığı hisle gülümsüyorum. *Tek istediğim bir şeyler yemektir. Fazlası değil!*

Öylece ne kadar durduğumu bile fark etmeden çikolatanın yarısını bitiriyorum. Giray Ortay tam karşımda oturuyor, telefonu uğraşıyor. Bir an sonra kapının çaldığını fark ediyorum ve o tok ses içeri girmeleri için izin veriyor.

Buse Kutal elinde iki burger menüyle kapıda duruyor. *Hem de büyük boy! Allah'ım, bu adamı öperek öldürebilir miyim?*

"Masaya bırakabilirsin Buse," diyor Giray, kadına teşekkür ettikten sonra bana dönüyor. "Umarım tavuk eti yiyorsunuzdur?"

"Tavuk mu?" diyorum adama bakarak.

"Sevmez misiniz?"

Endişeli görünüyor. Başımı hızla iki yana sallıyorum. "Bayılırım. Acaba hemen yiyebilir miyim? Şu an kibar olabilecek durumda değilim."

Sırıttırıyor.

Sırıttırıyor mu? Dişleri de kusursuz... Bu adam tamamen mükemmel. Fevkaladenin fevki... Enfes...

"Tabii ki. Aslında ben de açım, öğle yemeği yiyememiştim."

Yutkunup paketi açıyorum. Tüm duyularım beklentiyle şenleniyor. Enfes kokuyu aldığımda daha fazla dayanamayacağımı hissederek ekmeğimden büyük bir parça ısırıyorum. Kolamdan da içmeye başlayınca hücrelerimin geri döndüğünü

hissederek gülüyorum. *Allah'ım, resmen acılarım dindi. Yemek nelere kadir böyle?*

Başımı kaldırıp gözlerimi minnetle Giray Ortay'a dikiyorum. *Elbette yemeğimi ihmal etmeden...* Bana bakmıyor ama yüzünde sabitlediği gülümsemesiyle yemeğini yerken ona hayran kalmadan edemiyorum.

Beni kovabilirdi. Beni başından atabilirdi. Oysa benimle ilgiledi. Basit, sıradan bir yardımcı editörle ilgiledi. Onu neşelendirmek için çikolatasını paylaştı, yemek ısmarladı. Hem de zihnini okuyarak... Beyaz gömleğiyle zaten yeterince kusursuzdu, bu iyiliklere ne gerek vardı ki?

Şimdi onun patronum ve aynı zamanda diğer patronumun da sevgilisi olduğunu nasıl aklımda tutabilirim? İnsan bu kadar parlak bir şeyden gözlerini nasıl çeker?

Başını kaldırıyor. Gülümsemesi kaybolursa dahi gözlerindeki parıltı varlığını sürdürüyor. Masmavi gözleriyle bana öylece bakarken varlığı ruhumun içine işliyor. Bir an her şeyi unutarak nefessiz kalıyorum.

"Daha iyi misiniz?"

Başımı sallıyorum. Tekrar gülümsüyor, elindeki peçeteyi bana uzatıyor.

"Ağlamıyorum," diyorum şaşırarak. Neden peçete uzattığını anlayamıyorum. Bu kez sırtması geri geliyor, kalbimin teklediğini hissedip derin bir nefes alıyorum.

"Alın lütfen."

"Ama neden?"

"Ketçap..." diyor dudağını ısırarak. Kahkahasını zor bastırıyormuş gibi görünüyor.

Yüzümün kızardığını hissederek peçeteyi alıyorum. "Nerede?"

"Burnunuzda..."

Dudağımı dişleyip hemen burnumu siliyorum. Gerçekten de kayda değer bir parça burnumda duruyormuş. Sanırım bugün rezil olmaktan başka bir şey yapamayacağım. Okan Öner'e olduğu gibi... Neyse ki Giray Ortay bana uluorta gülecek kadar kaba görünmüyor.

"Özür dilerim," diyorum adama bakmadan. "Her şey için..."

Bir süre sessizliğini koruyor. Ardından ciddi bir ses tonuyla bana sesleniyor. "Bukle Hanım?"

Bugün belki bininci kez başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Ciddiyeti aramızdaki havayı dolduruyor.

"Gerçekten işinizden memnun değil misiniz?"

Dudaklarımı dişleyip bitmiş ekmeğimin kâğıdını masaya koyuyorum. Ellerimi temizlerken aklımdan geçenleri dürüst ama kibar bir şekilde aktarmaya çalışıyorum.

"Henüz işi alamadığım için böyle davranmamın kabalık olduğunu biliyorum. Bir işim olmasını, hele de Mellark Yayınevi'nde bir işimin olmasını hayal dahi edemezdim. Oysa altından kalkamayacakmışım gibi geliyor. Bu kadar yoğun bir tempoyla nasıl baş edebileceğimi bilmiyorum. Yorgunluk yine bir nebze... Ya açlık ve uykusuzluk? Bugün gibi kaç gün daha geçirmek zorundayım? Öğle yemeği saatimde bile neden çalışmalıyım ki? Bu bana doğru gelmiyor."

Başını hafifçe yana yatırıp bir süre gözlerime bakıyor. Patron olduğunu bir kez daha hatırlatır gibi ciddi duruyor. Konuşurken sesinde katı bir otorite hissediyorum.

"Aslında bu söylediklerinizde çok haklı görünüyorsunuz. Ama sanırım bugün yaşadığınız talihsizlik Gözde'den çok benim sekreterimle alakalı. Öğle saatinde sizi buraya çağırması doğru değildi. Onunla konuşacağım."

Sevgilisine de toz kondurmazmış!

Dudaklarımı büküp başımı sallıyorum. Patateslerimden birini alıp ağzıma atıyorum.

“Onun dışında, bu işin yoğun olduğunu kimse inkâr edemez. Gözde Mer tam bir işkoliktir. Yine de sandığınız kadar zor olmayacak.”

Bu adam, Gözde Mer’i niye bana savunuyor?

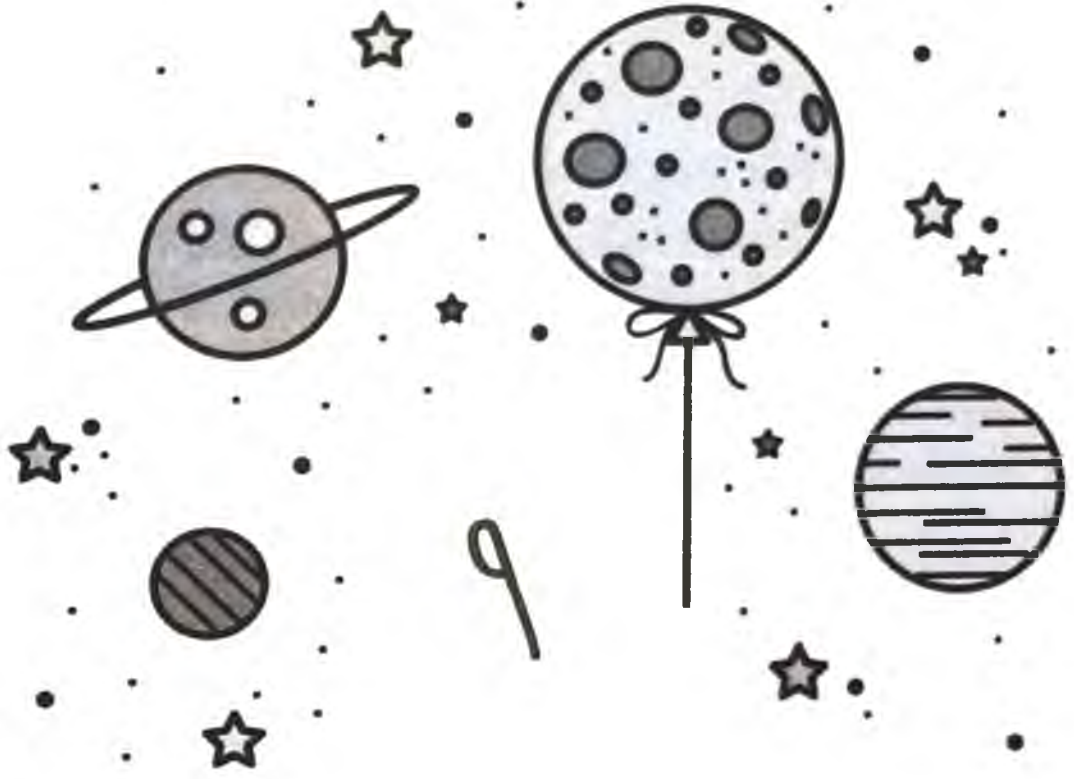
İstediği bir işkolikse, ben de öyle olabilirim!

“Öyle mi?”

“Evet.” Yerinden kalkıp konuşmaya devam ediyor. “Şimdi daha iyi hissediyorsanız, işimize dönebiliriz. Değil mi?”

“Evet, teşekkür ederim,” diyerek peşinden ben de kalkıyorum. Ne ara yerden toplandığını bilmediğim dosyaların yerleştirildiği büyük masaya geçip misafir koltuklarına karşılıklı oturuyoruz.

Eh, karnımı doyurduğuma göre iş meselesiyle ilgilenebilirim! Madem Giray Bey işkoliklerden hoşlanıyor, görsün bakalım kim işkolikmiş!

G iray Ortay da konsept konusunda epeyce kararsız kalıyor. Gecenin bu kadar önemli olması bana mantıklı gelmese de elbette ki sesimi çıkarmıyorum. *Şu an işkolik olabileceğimi kanıtlama derdindeyim.*

Ciddi bir sesle konuşmaya başlıyorum. Sesimle birlikte bakışlarını elindeki dosyadan bana çeviriyor.

“Bence bu gece için en uygunu nostaljik bir çalışma ya da maskeli balo olurdu. Bu etkinlikler uzun zamandır gündemden düşmüştü. Materyalist şeylerin ön planda olduğu bir zaman için zarafet farklı ve dikkat çekici görünüyor.”

Başını hafifçe sallıyor. *Benim ruh hâlimin düzelmesiyle birlikte kendiyle çelişircesine soğuk biri hâline geliverdi. O kadar ki sırttığı ve güldüğü konusunda şüphe etmeye başladım. Her şeyi açlıktan hayal etmiş olabilir miyim acaba? Yoksa hücrelerim hâlâ yenilenmedi mi?*

“Bu konuda haklısınız. Ama iki konsept de çok yöne çekilip geliştirilebilir. Peki onları seçersek, biz ne yöne çekeceğiz?”

İstediğin yöne çekebiliriz, yeter ki sen iste!

“Haklısınız. Bunları yayınevimizin geçmişten bugüne kazandırdığı kitaplara uyarlamaya ne dersiniz?”

“Ne gibi?”

“Örneğin, nostalji konsepti için aşk romanlarını seçebiliriz. Hatta bu aynı zamanda eski modaya uygun kıyafetler üzerine de bir çalışma olur. Bu konseptin uygun ses ve mekân düzenlemeleriyle birlikte epey dikkat çekeceğini düşünüyorum.”

Beğeni dolu bakışları gözlerime odaklanıyor. “Başka?”

“Açıkçası benim en çok kafama yatan fikir, maskeli balo... Çeviri kitaplarımızı da sayarsak epey geniş bir fantastik roman arşivimiz var. Hepsinin bir arada olduğu bir balo kimi cezbetmez ki? Bir sürü doğaüstü karakter...” Bu fikirle neşeleniyorum. Aklıma başka bir fikir daha geliyor. “Hatta... Çocuk kitaplarını bile listeye ekleyebiliriz. Düşünsenize! Herkesin bildiği ve sevdiği tüm o masal kahramanları bir arada...”

Kendimi bir anda hayaller âleminde buluyorum.

Maskeli balodayım, Pamuk Prenses oluyorum, bir sürü cüceyle birlikte dolaşıyorum ki bunu hayata uyarlayacak olursak cüce kılığına girecek kimse cüce olmayacağı için peşimde dolaşan bir sürü erkek olacak. Bu da bana patronumun sevgilisi olan patronumdan uzak durmak için bir avantaj sağlar. Ya da Wendy oluyorum, üzerimdeki sade elbise, onun etekleri uçuşan geceliğini anımsatırken bir yandan da zarifçe dans ediyorum.*

“Düşünün bir kere...” diyorum sanki Giray Bey dinlemiyormuş da itiraz etmeye hazırlanmış gibi. Sanırım bunun sebebi heyecanım... Beni bu kadar dikkatli dinlemesi kalp atışlarımı hızlandırıyor. “Şunu da yapabiliriz. Büyük bir mekân ayarlarız. Her bir köşesi, en çok dikkat çekecek hikâyelere göre dizayn edilir. Tiyatro sahnesi kadar detaylı değil ama bize o masalı, öyküyü hatırlatacak detaylar. Bunun gibi bir sürü uyarlama... Sizce de harika değil mi?”

Gözlerimi umutla patronuma dikiyorum. Önce bana ciddiyeti yansıyor. Birkaç saniye düşüncelerimi kafasında tartıyor

* Wendy Darling, Peter Pan'in hayal gücü yüksek ve inançlı arkadaşı.

sanki. Yana yatırdığı başını kaldırmadan gözlerini benimkilerle buluşturuyor. Hafifçe gülümserken ellerimin titrediğini ve kalp atışlarımın daha da hızlandığını hissediyorum.

“Bence bu harika bir fikir... Bunu Gözde Hanım’la konuşun, konsepti kesinleştirin; maliyet için görüşmeleri ben hallederim.” Duraksıyor, doğrulup dikkatli bir şekilde beni inceliyor. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum o bana böyle bakarken, gülümserken. Nefes almakta zorlanıyorum. “Okan’ın neden sizi yayınevimiz için önerdiğini şimdi daha iyi anlıyorum.”

Utanarak başımı eğiyorum ve gözlerimi kaçırıyorum. Giray Bey konuşmasına devam ediyor.

“Bugün çok sıkı çalıştınız. Umarım bu çalışma, işiniz konusundaki fikirlerinizi şekillendirme açısından size yardımcı olabilir. Benim başka söyleyecek bir şeyim yok.”

Sanırım bu gitmemi belirten kibar bir mesaj...

Derin bir nefes alıp adama bakıyorum, dikkati yine üzerimde.

“Her şey için teşekkür ederim. O hâlde izninizi isteyebilir miyim?”

Başını sallayarak kibarca gülümsüyor. Benimle birlikte ayağa kalkıp elini uzatıyor.

“İyi günler, Bukle Hanım.”

“İyi günler efendim,” diyorum kibar ve mesafeli bir şekilde.

Garip bir şekilde, gitmemi istemesi gün içindeki iyiliklerinin altında bir şeyler aramamam gerektiğini anlamamı sağlıyor. Burada durup bu adamı ayran budalası gibi izlemem ne kadar doğru? Sevgilisi olan ve bana iyilik yapan bir adam... Okan Öner gibi o da seçenekler arasından sonsuza dek silinmesi gereken biri.

Adamın elini bırakıp eşyalarımı toparlıyor ve bir daha ona bakmadan, bakmaya çalışmadan, ofisten çıkıyorum. Eve gidip uyusam iyi olacak, hem de çok iyi olacak.

Günün geri kalanı sıkıntılı geçiyor. Önce aklımdan çıkmak bilmeyen dost kazıklarım, ardından açlık ve son olarak da Gi-ray Bey'in tavırlarındaki aşırı kibarlık sinirlerimi alt üst etti.

Öyle ki yine ağlıyorum, yine gözyaşlarım varlığını engelleyemediğim bir ihtiyaç hâline geliyor.

Neden böyle bir hayata sahibim? Neden her şey düzelmeye başladı derken tepetaklak oluyor?

Oysa tek istediğim hayatımı bir düzene sokmak. İşsiz, aşksız, yalnız biri değil de; sıradan bir işi olan, sevilen bir kadın olabilmek... Bir tane bile olsa arkadaşı olan, onunla konuşabilen ve günlerini onunla doldurabilen biri olmak...

Ama hiçbiri yok.

Elimi attığım her işin altında bir hayal kırıklığı... İş buldum derken yaşadıklarım da neyin nesi böyle? Onu da geçtim, yaşadıklarımı anlatacak bir arkadaşı dahi olmaz mı insanın?

Bu düşünceler beni çıldırtmadan evvel bir şeyler yapmam gerekiyor. Bunun bilinciyle telefonumu çıkarıp annemi arıyorum ama tahmin ettiğim gibi telefonu kapalı. Tatil fantezisini bir türlü dindiremeyen ebeveynlerim genelde telefondan ve teknoloji-den uzak durur. Bana yazdıkları kartlar ve mektuplarla yaşadıklarına dair haber verirler. Büyük bir ihtimal yakın zamanda gelen kargo da düşüncelerimi onaylayacak. Oysa benim anneme, babama ve ilgiye ihtiyacım var. Lanet bir kâğıt parçasına değil!

Neden diğer aileler gibi tek çocuklarını el bebek, gül bebek yetiştirmediler sahi?

Tam telefonu havalı bir şekilde yatağa fırlatmaya karar vermişken çaldığını fark ederek neşeleniyorum. Kesin çekim yasası sayesinde annem ona ihtiyaç duyduğumu fark etti ve beni arıyor.

"Anne?"

Telefonu umutla açarken ekrana bakmadığım için ne kadar da aptal olduğumu bir kez daha anlıyorum.

“Bukleciğim, ben Öykü.”

Dudaklarımı büzerek ses tonumu normale çeviriyorum. “Ah merhaba Öykü, affedersin. Annemden telefon bekliyordum da!”

Yalan sayılmaz. Hayatımın büyük kısmında insanlardan bir şeyler beklediğim bir gerçek en nihayetinde.

“Önemli değil canım, nasılsın?”

Her zamanki gibi şefkatli bir ses tonu var. Bu kadın gerçekten de anne olmak için doğmuş. İçimden kısaca dua ediyorum. Güzel ve sağlıklı çocukları olsun diye.

“İyiym, sen nasılsın?”

“Ben de gayet iyiym.” Derin bir nefes alıyor, nedense sesi çok neşeli geliyor. Meraklanmaya başlıyorum. “Düne kıyasla daha iyi gibisin. Haksız mıyım?”

“Daha iyiym, beni düşündüğün için çok teşekkür ederim.”

İstersen annemle de konuşabilirsin. Belki senin sesini duyunca içinde bazı duygular kabarır?

“Hiç önemli değil. Seni merak ediyordum zaten. Ve pazar günü için bir planın olup olmadığını da?”

“Henüz yok. Katil ruhlu patronum o güne özgürlük bayrağı çekti.”

Kıkırdadığını duyunca ben de sırıtiyorum. Böyle neşeli olmak istiyorum, insanları güldürmek istiyorum, insan görmek istiyorum. *Evet, kesinlikle. En kısa sürede insan görmek istiyorum karşımda!*

“Harika! O hâlde pazar günü için bize gelmek ister misin? Küçük bir kutlama ayarlıyoruz.”

Kutlama mı?

Bu fikirle genişçe sırtıyorum. Sanırım artık gerçekten de sosyalleşmeye başlıyorum.

“Ayrıca erkek kardeşim de partiye geliyor. Onunla tanışmanı çok isterim.”

“Ne?”

Çılgılığımı engelleyemiyorum. *Öykü beni erkek kardeşiyle mi tanıştıracak yani? Aman Allah'ım!*

“Bizdeyken ismini epey duydu, seni çok merak ediyor. Eminim çok iyi anlaşıyorsunuzdur. Hem senin aşksız hayatına da renk gelir belki diye düşünüyorum. Çok mu ileri gidiyorum dersin?”

Sesinde şirin bir kız çocuğunun heyecanını duyuyorum. Benim aklımdan geçenleri bilseydi eminim fikrini gözden geçirirdi, neyse ki bilmiyor.

“Saçmalama. Çok şaşırdım sadece. Çevrendeki düzgün erkekleri sorduğumda, kardeşinden bahsetmemiştin!”

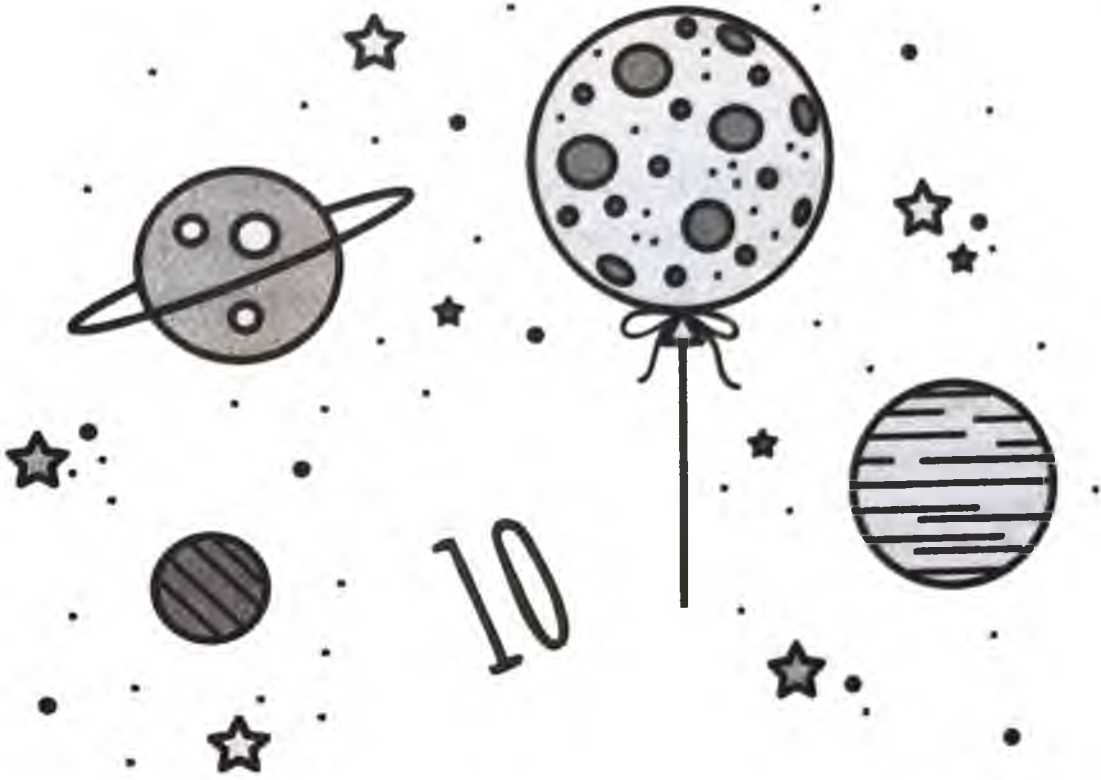
Bir kahkaha atıyor, neşesi ikiye katlanmış gibi. “Sadece Okan'ın çevresindekileri sormuştun sen.”

“O hâlde aptallık etmişim.”

Ben de gülmeye başlıyorum. Telefon kapanana kadar pazar günü hakkında konuşmamız devam ediyor ve gittikçe kendimi daha heyecanlı hissediyorum. Hem şu gizemli kardeşi hem de kutlamanın sebebini fazlasıyla merak ediyorum!

Ah, şimdi günler hızlı da geçmez. Ne giysem acaba? Yeni bir elbise mi almalıyım?

Allah'ım, inanamıyorum! Bir partiye davetliyim ve o partide benimle tanışmak isteyen bir erkek var!

Cuma gününü ofiste geçiriyorum.

Gündemimiz: Okumalar, patronumun istekleri ve mas-keli balo.

Gözde Mer de fikrimi seviyor ve bu fikir üzerine bir su-num hazırlamamı istiyor.

Bu ek iş benim için iyi oluyor, çalışırken düşünmekten kur-tuluyorum. Bütün gecemi vererek cumartesi günü için harika bir sunum hazırlıyorum ve Gözde Mer'e sunarken bu sunu-mun işimin geleceğini belirleyeceğini de biliyorum.

Bana karşı ön yargıları olduğunu düşünmeme ve sunumu yaparken korkudan ölecek seviyeye gelmeme rağmen sonuç şaşırtıcı oluyor. Gözde Mer beni tebrik ederek işi aldığımı ve yanında kalmamı istediğini söylüyor, *hem de gülümseyerek.*

Gün o andan itibaren benim için bayram havasında geçi-yor. *Tüm öfke nöbetlerime ve bahanelerime rağmen artık mükem-mel bir işe sahibim!*

Ve şimdi, aynada kendimi izlerken inanılmaz derecede gü-zel olduğumu hissediyorum. *Gözlerinde mutlu parıltılar oynayan*

Bukle Erbağ. Artık bir işi olan ve insanları kendine hayran bırakabilecek Bukle Erbağ. Omuzlarımı dikleştirip çenemi yukarı kaldırıyorum. Siyah elbisem, gözlerim ve yazın etkisiyle bronzlaşmaya başlayan cildimle çok uyumlu görünüyor. Ardından içimdeki hain benliklerden biri her şeyi yıkmak için sinsice kulağıma fısıldıyor. Patronunun sevgilisine chicken burger meali yapan Bukle Erbağ. Başımı iki yana sallayarak hain benliğime cevap vermiyorum. Ne kadar da asil ve soğukkanlı biri oldum ben böyle? İş sahibi olmak insanı değiştiriyor azizim!

Sırtarak saçlarımı tarıyor ve buklelerimi özgür bırakmaya karar veriyorum. Belime uzanan saçlarım, hafif makyajım ve bugün iki yüz lira bayıldığım mükemmel elbisemle yola çıkmaya hazır hissediyorum. Öykü'nün kardeşiyle tanışmak için can atıyorum! O kadar heyecanlıyım ki! Hem burç yorumlarıma bakacak olursak temkinli ama umutlu olabilirim. Ve şu an gerçekten de öyleyim.

"Kartınız yargı... Arzularınız tam anlamı ile oluşmaya başlıyor. Uzun süren emeğiniz, özellikle işinize düşkünlüğünüz sebebiyle kariyerinizde büyük yükseliş var."

Yeterince yükselmedim mi zaten?

Bunu düşünürken istemsizce sırtıyorum. İçimden dans etmek geliyor!

"Şu sıralar kısa ve samimi ilişkiler sizin için daha tatmin edici olabilir. İşyerinde yaşadığınız ve altından kalkması zor gibi görünen sorunları bir arkadaşınızın desteği sayesinde aşacaksınız."

Hiç alakası yok. Ben uzun, sonsuza uzanan bir aşk istiyorum! Kes sesini yorumcu.

"İki farklı konu arasında kararsız kalabilirsiniz. Zamanınız ancak birisini ele almaya yetebilir. Bu gibi durumlarda size çekici geleni, doğrudan ilgilendiğinizi tercih ederseniz daha kazançlı olursunuz. Bugün duygusal ilişkilerinizin ön plana çıkacağını söyleyebiliriz. Sevdığınız birisinden biraz uzak kalıyorsunuz. Aslında böyle bir

niyetiniz olmasa bile farkında olmadan, ilgisiz görünüyorsunuz ve bu durum karşınızdaki insanı üzüyor."

Kimden bahsediyorsun?

"Bugün, yeteneklerinizi kolaylıkla sergileyebileceksiniz. İsteklerinizi kolaylıkla çevrenize kabul ettirebileceksiniz. Harekete geçmeden rahat edemiyorsunuz. Tanışacağınız yeni insanlar size cazip gelse de temkinli olmalısınız. Sonradan başınız ağrıyabilir. Kendinizi ağırdan satmalısınız."

Düşüncelerim bir kez daha Öykü'nün kardeşine kayıyor. Ne de olsa yeni tanışacağım başka biri yok. Aslında ismini bile bilmiyorum.

İşi ne, nerede yaşar, nasıl biridir? Mesela burcu ne? Acaba anlaşabilir miyiz? Benden hoşlanır mı? Öykü benden bahsederken ne düşünüyordu? Kibarlıktan mı benimle tanışmak istediğini söyledi yoksa gerçekten merakını mı cezbettim?

Sakin ol Bukle, gidince öğreneceksin.

Bu düşüncenin ardından saate bakıyorum. Bir an önce yola koyulsam iyi olacak, saat 18.45.

Acaba havalı görünebilmek adına geç gitmeye karar vermem yanlış bir fikir miydi?

Hoş, bunu düşünmek için artık çok geç. Zaten geç kaldım. Oraya gitmem en azından yirmi dakikamı alacaktır.

Son kontrollerimi de yaptıktan sonra evden çıkıyorum. Bir taksiye atlayıp adresi verirken heyecanım artıyor. Uzun zamandır yalnız olduğum için böyle davrandığımı bilmeme rağmen kendimi engelleyemiyorum ve tanışacağım adamın nasıl biri olduğunu düşünüyorum yine.

Acaba ondan hoşlanır mıyım? Ben bir şeyler hissetsem o da bana karşılık verir mi?

Çok güzel olmadığımı biliyorum. Eh, pek zeki de sayılmam. Ama dediğim gibi kendimce meziyetlerimin bulunduğundan da eminim.

Belki ortaya çıkmamış bir yetenek, güzellik katmasa dahi beni sevimli gösterebilecek bir detay...

Sevimli mi?

Hain Bukle hemen düşüncelerimi bölüyor.

Eminim yirmi yaşın üstündeki erkeklerin ilk dikkat ettiği detay budur. Sen bu kafayla, değil beğenilmek evde kalırsın canım.

Ben bu lanet Bukle'yi neden susturamıyorum? İçimde böyle bir yılanı barındırmak istemiyorum! Görüp görebileceğim en kıskanç ve acımasız benliktir bu herhalde! Onun elinde oyuncak olduğuma inanamıyorum. Ama bir gün ona öyle bir karşılık vereceğim ki feleği şaşacak!

Yüzümü buruşturarak yola bakıyorum. Şansım yaver gidiyor, trafik yok ve oraya varmama çok kısa bir süre kaldı. Birazdan o evden içeri girecek ve beni bekleyen münasip kismetimle tanışacağım. Gülmeye başlıyorum. *Bay İsimsiz, ona taktığım lakabı bilseydi ne hissederdi acaba?*

Bir an aynadan taksiciyle göz göze geliyoruz. Adam delirdiğimi düşündüğünü belli edencesine bana bakıyor. Ben de gözlerimi ondan ayırıp çantamla oynamaya başlıyorum.

Bu nasıl bir davet? Ne için kutlama yapılıyor? Benim dışımda kimler çağırıldı?

Bu düşüncenin aklıma ilk kez geldiğini fark edince bir an öylece donup kalıyor, sonra dudaklarımı dişlemeye başlıyorum.

Bunu daha önce nasıl düşünmem?

Ya Giray ve Gözde de gelirse?

Bu düşünceyle ürperiyorum.

Onlar varken kimsenin ilgisini çekemem, zaten gerginlikten bir şey yapamam ki! Kesin bütün gecem mahvolacak. Ağlayarak eve döneceğim. Tek başıma, hatta yürüyerek! Yolda birkaç tinerciyle karşılaşp saldırıya uğrayacak sonra da böbreğimden bıçaklanarak bir

çöplüğe fırlatılacağım. Orada çürüyerek fosil hâline gelecek ve bir mezara bile giremeden bu dünyadan göçüp gideceğim.

“Hanımefendi, geldik.”

Bir an sesin nereden geldiğini dahi algılayamıyor, ardından etrafıma bakınarak, “Affedersiniz,” diye mırıldanıyorum. Çıkardığım parayı adama uzattıktan sonra ürkekçe arabadan iniyorum.

Umarım Double G davetli değildir. Bugün onların mükemmel suratlarını, işkolik tavırlarını görmek istemiyorum. Eğlenmek istiyorum ben!

Sokağın ortasına oturup ağlamaya başlamadan önce toparlanmam gerektiğinin farkındayım. Derin bir nefes alıyorum, gözlerim kapalı bir hâlde öylece bekliyorum. Taksinin uzaklaşırken çıkardığı seslere yoğunlaşmak işimi kolaylaştırıyor ve sonunda, nihayet, kendimi daha iyi hissettiğimde gözlerimi açıyorum. Ayaklarıma yürüme komutu verdikten sonra içimdeki huzursuzluğu dindirmeye çalışıyorum.

Burada olmayabilirler. Olsalar dahi ikisini de yok sayarak eğlenmeyi başarabilirim. Hem beni bekleyen isimsiz bir yakışıklı -bunu henüz tasdik etmedim ama Öykü’nün kardeşi olduğu için mümkün- varken Giray Ortay’dan bana ne?

Evet, kesinlikle. Sakinim, huzurluyum ve güzelim. İşim var, âşık olabilecek bir kalbe sahibim ve buraya özel istekle çağırıldım.

Omuzlarımı dikleştirip çelik kapıyı kısaca süzüyorum ve sonunda parmağımı zile bastırmayı başarıyorum.

Yarım dakika bile geçmeden kapı açılıyor, Okan Öner tüm çekiciliğiyle bana gülümsüyor.

“Sonunda gelebildin!”

Gözlerimi kırıştırıyorum. “Yoksa beni mi bekliyordunuz?”

“Elbette. Öykü sen olmadan ağzını açmayı reddediyor.”

Ah canım benim... Bu kadın neden bu kadar iyi ki? Keşke daha önce tanışsaydık!

Gülümsememi engelleyemedim içeri giriyorum. Hemen etrafımı incelemeye başlıyorum ancak girişte kimseyi bulamayacağımın farkındayım. Bu sırada Okan heyecanlı bir şekilde konuşuyor.

"Bukle, bugün çok güzel görünüyorsun. Burada durma isteğine normalde saygı duyabilirdim ama eşimin sabırsızlığını göz önünde bulundurmalıyım."

Anlamayarak yüzüne bakıyorum. "Efendim?"

Bir kahkaha atıyor. *Zaten başka bir şey yapsa şaşardım.*

"Misafirlerin yanına geçmek istemez misin?"

Çok heyecanlı görünüyor. Normal şartlarda bu merakımı cezbederdi fakat şu an hissettiğim gerginlik dışında hiçbir şeyi umursamıyorum. Dudaklarımı bükerek gözlerimi, onun keyifle parıldayan gözlerine dikiyorum. "Kaç kişiler?"

"Kalabalık değiliz."

"Öyle mi?"

Kalp atışlarımın hızlandığını hissederek Okan'ın peşinden yürüyorum. Mutfakla bitişik, L şeklindeki büyük oturma odasına girdiğimizde içimden gözlerimi kapatmak gelse de etrafıma bakmayı başarıyorum.

Herkesin gözü benim üzerimde. Assolist olmaya çalışmak pek de doğru bir hamle değilmiş.

"Hoş geldin, Bukle!"

Öykü beni gerçek bir sevinçle kucaklıyor. Ben karşılık verirken kulağıma fısıldıyor. "Nerede kaldın? Devrim merak-tan ölecekti!"

O an ona Devrim'in kim olduğunu soracak hâlde değilim. Tam karşımda Giray ve Gözde yan yana oturuyor, ikisinin de yüzünde kibar bir tebessüm var. Öykü beni bırakırken önüme başka bir adam geçiyor. Kim olduğunu bilmediğim için refleks olarak bedenini baştan aşağı inceliyorum. Benden yaklaşık yirmi santim uzun, esmer bir adam. Vücudu epey yapılı,

sporcu mu acaba diye düşünmeden edemiyorum. Gözleri siyaha yakın, saçları da öyle. Bana içten bir şekilde gülümsüyor, o da beni süzüyor ve geçen birkaç saniyenin ardından karşılıklı sırtıyoruz.

“Ve meşhur Bukle Erbağ...” diyor bir anda elini uzatarak. Karşılık verirken “Meşhur?” diyerek gülüyorum.

“Hem de fazlasıyla...” derken elimi iki eliyle tutuyor. Tokalaşmak yerine elimi dudaklarına götürüyor ve bunu yaparken tıpkı filmlerde olduğu gibi gözlerime bakmayı da ihmal etmiyor. Kalbimin delice attığını fark edince gülümsemeye çalışıyorum. *Umarım ellerim titremiyordur.*

“Peki siz?” diyorum söylediğini duymamış gibi.

“Devrim Atak,” derken dudaklarını ve bedenini geri çekiyor. Elimini bırakmadan önce fazlasıyla zaman harcadığını fark etsem de sesimi çıkarmıyorum. “Öykü’nün kardeşi.”

Şaşkınlıkla Öykü’ye dönüyorum, hafifçe sırtıyor. *Kardeşini beğendiğimi fark ettiğinden eminim. Ağzım açık ayran budalası gibi bakmasam bari adama! Ah Bukle... Yakışıklılara hiç karşı koyamıyORSUN! Ne zaman büyüyeceksin, bilmem ki?*

“Devrim, müsaade edersen Bukle’yi diğer misafirlerimizle de tanıştırmak istiyorum,” diyor bu sırada Öykü gülerek.

Adam omzunu silkerek önümden çekilirken patronlarıma ayağa kalktığını fark ediyorum. Önce Gözde Mer’le, ardından Giray Bey’le tokalaşıyoruz. Çok da samimi sayılmayacak bir şekilde “Merhaba...” diye mırıldanıyoruz. Devrim sayesinde gerginliğim yatıştığı için varlıklarına korktuğum gibi tepki vermiyorum. Hatta kendimi tutuyor ve Giray Ortay’ın yüzüne bile bakmıyorum ki bu benim için büyük bir başarı sayılır.

Bizim selamlaşmamız sona ererken Öykü konuşmaya devam ediyor.

“Son olarak seni Alper ve Sezen’le tanıştırayım canım.”

Onların çift olduğunu anlamak zor olmuyor. Hafifçe ellerini sıkıp gülümsüyorum. "Memnun oldum."

İkisi de bana içten bir tebessümle karşılık verirken Öykü bir kez daha beni bilgilendiriyor. "Nasıl tanıştığımızı merak ediyordun ya hani?"

Merakla ona dönerek başımı sallıyorum.

"Alper ve Sezen sayesinde..." derken minnetle gülümsüyor. Yeni tanıştığım çifte daha bir ilgiyle bakıyorum. *Acaba beni de tanıştıracakları biri var mı?*

Arsızsın Bukle, sana diyecek başka bir sözüm yok.

Sen sus ya, lütfen bir gün olsun sus!

Acımasız Bukle'ye aldırmiyorum, merakım galip geliyor. Kendimi tutamayıp şakacı bir sesle soruyorum. "Tanıdığınız başka bir Okan Öner var mı?"

Birden kahkahalar odayı doldurmaya başlıyor. Onlar cevap vermeden evvel Okan'la göz göze geliyorum. "Benden bu kadar hoşlandığını bilmiyordum?" diye takılıyor.

Besbelli ona söylediğim hakaretleri ve yakıştırmaları unutmamış.

Eh, adam haklı.

Yanaklarımın kızardığını hissederek omzumu silkiyorum.

"Eğer kendini Öykü'nün ağzından dinleseydin, sen bile kendinden hoşlanırdın!"

Odadakiler bir kez daha gülmeye başlarken içimi çekiyorum. Gözlerimi yere dikip dudaklarımı büzüyorum.

Gülenlerin arasında Giray ve Gözde'nin olmadığını farkındayım. Eminim ikisi de sadece kibar kibar gülümseyerek gözlerini kıstır. Bunlar insan olamaz. Gerçekten!

Gülmeler yavaşça solup kaybolurken, "Bukle de geldiğine göre, artık masaya geçelim mi?" diyor Okan. Başımı kaldırıp ona döndüğümde Öykü'nün beline sarıldığını ve odadakileri süzdüğünü fark ediyorum. Öykü utangaçça gülümsüyor, bu

hâliyle o kadar genç ve çocuksu görünüyor ki sırtımdan edemiyorum. Bir Okan bulma konusunu tekrar kafamda tartıyorum. Bu kez de gözlerim Devrim'e kayıyor. Sanki bunu bekliyormuş gibi yanıma gelip kolunu uzatıyor. Kaşlarımı kaldırarak isteğini gerçekleştirirken kulağıma eğiliyor.

"Tanışabildiğimize göre çok şanslı olmalıyım."

"Bunu bir saat sonra tekrar söylersen inanabilirim."

"Söyleyeceğim," derken gülüyor.

Herkes gibi biz de büyük masaya yan yana yerleşiyoruz. Öykü ve Okan masanın bir ucunda, karşılarında Sezen ve Alper oturuyor. Bizim karşımızda ise Double G; Giray ve Gözde.

Eh, madem onlardan kurtuluşum yok, o zaman onları görmezden gelme kararımı uygulayabilirim.

Bu kararı ne zaman aldın Bukleciğim?

Seni ilgilendirmez.

Alaycı benliğime güzel bir cevap verdiğimden eminim. Yine de kararımı uygulamakta zorlanıyorum. Bunun suçlusu da elbette Giray. Üzerindeki dar, mavi tişörtü ve koyu kotuyla beni öyle bir şaşırtıyor ki ne yaparsam yapayım, ara sıra ona dönüp böyle harika görünmeyi nasıl başardığını düşünmeden edemiyorum. *Evet, yalan söyledim, tabii ki onu görünce baktım. Ben de böyleyim, ne yapalım yani?*

Böyle rahat kıyafetler giymişken çok yakışıklı görünüyor. Fazla yakışıklı... Ne vardı yine o iğrenç takımlarından birini giyseydi?

Bir an göz göze geliyoruz, nefesim kesiliyor. Yüzünde yine o kibar tebessüm var. Sanki bu ifadeyi yüzüne yapıştırmışlar! Benim yanımda güldüğünü görmesem -ki artık gerçekten bundan şüphe ediyorum- hâlâ suratsızın teki olduğunu düşünebilirdim. Düşünüyorum da... Yine de yüzünü tutup yanaklarını iki yana çekmek ve dişlerini ortaya sermek istiyorum. Yutkunarak gözlerimi kaçırıyorum. Daha fazla bakarsam hiç iyi olmayacak, hiç.

“Nerede yaşıyorsun Bukle?”

Bir an irkilsem de ana dönmeyi başarıyor ve Devrim’e yöneltiyorum bakışlarımı. Tam ağzımı açacakken Öykü’nün sesi konuşmamı engelliyor ve yüzümü onlara doğru çeviriyorum.

“Bizi kırmayıp geldiğiniz için çok teşekkür ederiz. Kutlama epey küçük ancak böyle olmasını ben istedim. Biz bize olmak beni her zaman daha çok mutlu etmiştir.”

Herkesi tek tek süzüyor, sonra yaşlı gözlerle ve yüzünde titrek bir tebessümle Okan’a dönüyor.

Kaşlarımı çatarak ben de herkes gibi Okan’a bakıyorum. Onun da çok uygulandığını fark edince neyi kaçırdığımı merak ederek etrafıma bakıyorum.

“Bir çocuğumuz olacak,” diyor gülümseyerek.

O kadar mutlu görünüyorlar ki...

“Bu haberi sevdiklerimizle paylaşmak istedik, bu yüzden sizi çağırmıştık.”

Öykü’nün ağladığını ve hızla gözlerini sildiğini fark ediyorum ama kendi ağlayışımı anlamam epey uzun sürüyor.

Ağzımı açacak hâlde değilim. Biliyorum, henüz onları doğru düzgün tanımıyorum ama kendimi tutamıyorum. Herkes onları tebrik ederken ağlamamı sürdürüyorum. Titrek bir sesle, “İnanamıyorum!” diyen Sezen’in de benden farkı olmadığını bilmek içimi rahatlatıyor.

Devrim aniden, “Ah lütfen...” diyerek masadaki gürültüyü bastırıyor. “Bu habere nasıl ağlayabilirsiniz? Ben dayı oluyorum!”

“Aptal adam...” diye fısıldıyorum hem gülüp hem ağlar-ken. Kahkahalarımı birlikte gözlerimi silmeye başlıyorum. Bir anda herkesin neşesi ortak oluyor. Onların mutluluğu, bu kadar az zamandır bir arada olsak da içime işliyor. Tüm kalbimle hep mutlu olmalarını ve bebeğin sağlıklı bir şekilde dünyaya gelmesini diliyorum.

Devrim'in başını eğip yüzüme bakmasıyla ve gözlerimi başparmaklarıyla kurulamaya çalışmasıyla ağlamayı kesiyorum.

Yüzüme gülümsüyor, bir süre göz göze öylece duruyoruz. Ona bakarken etkilenmeden edemesem de kalbimde herhangi bir kıpırtı oluşmadığının bilincindeyim. Bu beni korkutuyor, yutkunuyorum. Devrim sanki zihnimi okuyormuş gibi sırtıp geri çekiliyor.

"Bukle, iyi misin?"

Öykü'nün sesi bir kez daha beni içinde bulunduğum durumdan kurtarıyor. Başımı sallayarak yerimden kalkıyorum. Diğerlerinin nasıl insanlar olduğu umurumda bile değil. Ben sevincimi uzaktan bir tebessümle dile getiremem.

Ayaklanmalarına izin vermiyor; önce Öykü'ye, ardından Okan'a sarılıyorum. "Tebrik ederim. Nasıl sevindim anlatamam!"

İkisi de gülüyor. "Teşekkür ederiz," diye mırıldanıyor Okan.

Burnumu çekerek karşılık veriyorum. "Lavaboya gitsem iyi olacak."

Öylece arkama bile bakmadan odadan çıkıyorum. Bir an hafızamı yoklayıp sonunda tuvaletin yerini hatırlayarak rahatlıyorum ve hızla içeri giriyorum. Aynadaki yansımam tam bir kâbusu andırıyor. Omuzları dik, güzel Bukle Erbağ'dan eser kalmamış. Ama aldırđığım söylenemez. Ağlamak beni fazlasıyla rahatlattı. Her ne kadar burnum akmış, yüzüm kızarmış ve rimelim her yana bulaşmış olsa da huzurluyum.

Yüzümü temizleyip yıkıyor ve dizili havlulardan biriyle kuruluyorum. Böyle bir haberi paylaşmak için sevdiklerini çağırırken beni de araya katmaları ne kadar güzel. Kalbimin sevgiyle sıkıştığını ve içimden çığlık atmak geldiğini saklayacak değilim! *Keşke masaya çıkıp deli gibi tepinebilsem!*

"Ah, lütfen..." diyerek kaşlarımı çatıyorum. "Aklından bile geçirme."

Başımı iki yana sallıyorum. Bu sırada gözümün önüne yine Giray geliyor, kalbim daha hızlı atıyor. Artık bu bende refleks gibi olmaya başladı. Giray demek, onu düşünmek bile kalbimi hızlandırmaya yetiyor. Ama bunu engellemem gerektiğini biliyorum, *o benim patronumun sevgilisi!*

Böyle söylesem de pek etkili olmuyor. İkisinin de çok sessiz olduğunu yeni fark ettiğim için kaşlarımı çatarak düşünüyorum. Her zamanki robotlukları mı yoksa bir sorun mu var?

En iyisi odaya dönüp onları izleyerek öğrenmek!

Havluyu yerine bırakıp tuvaletten çıkıyorum ve tekrar odaya dönüyorum. O duygusal hava nihayet dağılmış ve herkes neşelenmiş. Sürekli konuşmasına bakılırsa bu, Devrim sayesinde gerçekleşmiş. Yanına oturup ona gülümsüyorum. O da göz kırparak karşılık veriyor.

Ablası gibi güzel olmasının yanı sıra epey cana yakın... Kanımın ona hemen kaynadığını inkâr edecek değilim. Yine de ona karşı duyduğum sıcaklık âşık olmak için yeterli değil. Sanırım yine aşksız bir şekilde evime döneceğim.

Derin bir nefes alıp umutsuzluğumu üzerimden atmaya çalışıyorum. Öykü'ye gülümseyerek bakıyorum, onun yüzünde de sabitlenmiş bir tebessüm var. Bir an bana merakla bakıyor. Sanırım iyi olduğumdan emin olmak istiyor. Sonra yerinden kalkıyor. "Artık servise başlayalım mı? Açlıktan ölüyorum."

Okan ve Öykü tabaklarımızı doldururken göz ucuyla Giray'a bakıyorum. Ne çabuk soyadından kurtulduğumu ve aramıza bir samimiyet kattığımı bilmiyorum ama bunu düşünerek vicdanımı rahatsız edecek değilim. Sonuçta sadece içimden böyle sesleniyorum.

Bakışlarını üzerimde yakalıyorum, kaşları hafifçe çatık. Beni o kadar dikkatli süzüyor ki tedirgin olup gözlerimi üzerinden çekiyorum. Önüme konan tabaktan bir şeyler atıştırmaya başlıyorum. *Gün ne kadar güzel de olsa bir an önce bitmesini*

dilediğimi inkâr edecek değilim. Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım patronlarımı yan yana görmek bana yaramıyor.

Yemeğin ardından Alper ve Sezen kalkıyor. Bu kadar erken ayrılmalarını başta tuhaf karşılasam da ikiz kızları olduğunu öğrenmem fikrimi değiştirmeme yetiyor. Bütün gece çocuklarını dadıya bırakmak istememelerinden daha normal ne olabilir ki?

İçimdeki haylazlardan biri, “Tabii bir dadı kaldıysa...” diyerek gülmeme sebep oluyor. İnsanların bana aldırmadığını görünce rahatlıyorum.

Herkes bir koltuğa yerleşip kendi hâlinde konuşmaya başlıyor. Devrim, ablası ve eniştesiyle bir şeyi tartışırken, Gözde ve Giray samimi bir şekilde konuşuyor. İşkolikliklerinden sıyrılmış, yüzlerinin birbirine fazlasıyla yakın durduğu bir haldeler. İstemsizce onların ne kadar da yakıştığını fark ediyorum. Evet, biraz ruhsuzlar ama bu ayrıntı çok yakıştıkları gerçeğini gölgeleyemiyor. Aksine ikisinin de böyle oluşu, sanki onlar hakkında yorum yapacak insanlara garip bir mesafe katıyor, haddini bildiriyor. *Yani bana...*

Gizemli bir tablo oluşturuyorlar ve bu içimin kıskançlıkla dolmasına sebep oluyor. O kadar ki yerimden kalkıp balkona çıkıyorum, temiz havaya ihtiyacım var. Kendimi kontrol edemiyorum, kalbim deli gibi atıyor. Gözlerim öyle çok yanıyor ki ağlamamak için verdiğim savaşa yenilmek üzereyim.

Bütün günü onları izleyerek geçirmek hiçbir şeyi yoluna koymadı. Bir açıklarını, uyumsuzluklarını ararken o kibar tebessümlerin bazen genişlediğine, bazen onlara has olduğu belli olan bir imayla donandığına, bazense gülüşmelere sebebiyet verdiği şahit oldum. Birbirlerini uzun zamandır tanıdıklarını, birçok şeyi paylaştıklarını gördüm ve artık kendimi, bu kadarını kaldıramayacak kadar aşksız hissediyorum. Ve tabii epeyce de ikiyüzlü...

Beni tanımadan sırf Okan Öner'in hatırına işe alan bir adamdan hoşlanıyorum. Ve o adam, benim ekmeğini yediğim kadının sevgilisi. Kendimi o kadar iğrenç, o kadar kötü hissediyorum ki hayatımda ilk defa yakışıklı erkeklere karşı duyduğum zaafı taksiniyorum.

Hak ettin bunu, kabul et; diyor içimdeki hain. Ona kızmaya bile utandığım için çareyi savaşı kaybettiğimi kabullenmekte buluyorum. Balkonun demirlerine tutunup başımı eğerek ağlamaya başlıyorum. Sesimin çıkmasını engellemek için büyük bir çaba göstererek elbette...

Bir süre öylece, kendimden iyice soğuyarak ağlıyorum. Sesimin çıkmasını engellemeyi başarıyorum ama sanırım dikkat çekmemeyi başaramıyorum. Giray Bey'in sesini duymam -*Evet, yine bey oldu, size ne?*- içimdeki karmaşayı daha da artırırken gözlerimi kurulamaya başlıyorum.

"Su ister misiniz?" diyor sanki ağladığımı biliyormuş gibi.

"Ne?" derken adama dönmek için kendimi zor tutuyorum. *Bu da nereden çıktı şimdi?*

"Su..." diyor şaşkın bir sesle.

Gözlerimi kurulamayı bitirdiğimde burnumu çekerek adama bakıyorum. Elinde bir bardak su, bir de peçete var. İkisini de alıyorum ve tekrar ona sırtımı dönerek kurulanıp suyu bir diğışte içiyorum. "Teşekkürler... Yine..."

"Bir sorun mu var?"

Suyu içtikten sonra kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum. Derin bir nefes alıp gülümsemeye çalışıyorum ve sonunda dudaklarımı hareket ettirmeyi başardığımda tekrar ona dönüyorum. "Ne gibi?" diyorum mesafeli ama kibar olmaya çalışarak.

Onun benimle ilgilenmediğinin farkındayım ama o böyle kibarlık yapmaya devam ederse işimin kolaylaşmayacağı da ortada.

Omzunu silkiyor. Yine o sevmediğim kibar hâliyle hafifçe gülümsüyor. "Sürekli ağladığınıza şahit oluyorum."

Böyle söylemesi kalbimi kırıyor. Bana vurmasını tercih edeceğimi fark ediyorum. Burada olmak bu kadar mı rahatsız edici yani? Öyle kibar yetiştirilmiş ki beni ağlarken gördüğü için bir şeyler yapma ihtiyacı mı hissediyor? Onu zorlamıyorum ya ben, dilediğimce ağlayamaz mıyım?

“Herkes gibi benim de sorunlarım olabilir,” diyorum bu kez mesafeli olmayı başararak. “Şahit olduğunuz zamanlarda geçip gitmenizi tercih ederim.”

Gözlerini kısıyor, ciddi ve dikkatli bir şekilde gözlerime bakıyor. Sonunda başını sallayarak cevabını veriyor ve beni yalnızlığımın baş başa bırakıyor.

Gitmesiyle bir parça üzülsem de diğer yandan rahatladığımı hissediyorum. Kimsenin isteksizce yanımda durmasına tahammül edemem. Yalnız ve aşksız hayatımı, zoraki tebesümlere tercih ederim. Ben onlar gibi robot değilim, benim gözlerden yansıyan ışıklara ihtiyacım var.

“Aşksız, arkadaşsız ve yalnız Bukle Erbağ...” derken bu kez içim eskisi kadar acımıyor. Hatta yeri geldiğinde bu yalnızlığın hoş gidebileceğini fark ediyorum.

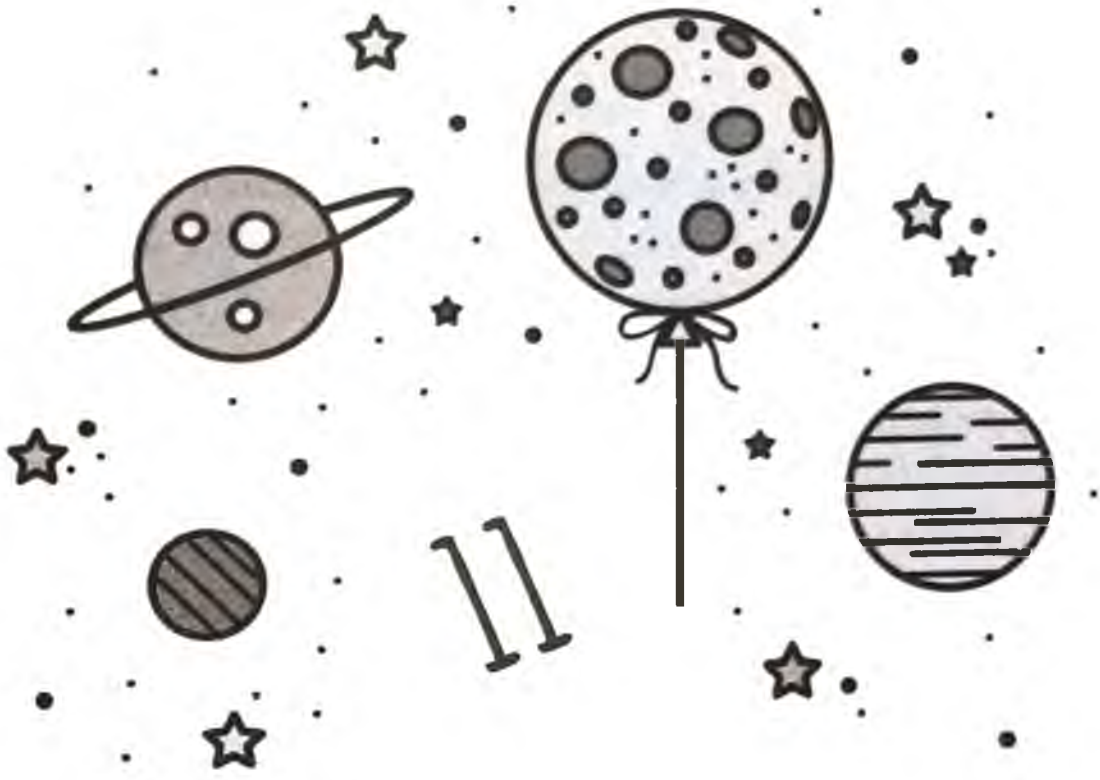
Sonunda salona döndüğümde Öykü’nün endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gülümseyerek iyi olduğumu göstermeye çalışırken Devrim’in yanındaki koltuğa yerleşiyorum. Belki onu da uzun zamandır tanımıyorum ama Devrim de akrabaları gibi iyi bir insan. Öykü’nün yanında olduğu gibi, onun yanında da rahatlıyorum.

“Seninle tanıştığım için çok şanslı olmalıyım,” diyor bana doğru, bütün dişlerini ortaya çıkaracak bir tebessümle.

İstemsizce gülüp başımı iki yana sallıyorum. “Bir saati geçeli epey oluyor.”

“Ben sadece etkisini artırmak için deneyin süresini uzattım. Ama hâlâ aynı şeyi düşünüyorum.”

Tekrar gülüyorum, içimdeki karamsarlık da bu gülücüklerle birlikte azalıyor. Minnetle yüzüne bakıyorum. Gözlerinde öyle bir ifade var ki sanki her şeyi biliyormuş gibi hissediyorum. Ve bu beni rahatsız etmek yerine rahatlatıyor, çünkü eğer biliyorsa beni anlıyor olmalı.

Gecenin geri kalanını Öykü ve Devrim'le konuşarak geçiriyorum. Okan da Giray Bey'le konuşuyor ama bu kez ne onlardan tarafa bakmak geliyor içimden ne de mükemmel sevgilisiyle ilişkilerinin boyutuna dair tahminlerde bulunmak.

Sonunda kendimi kontrol etmeyi başarıyorum. Giray Ortay'a karşı oluşturduğum zaafı, mesafelerle sınırlayıp içimde bir köşeye sindiriyorum. Bunu yapmama adamın tavrı sebep olmuş olsa da aslında kendi kuruntularımı, kendim giderdiğimin bilincindeyim.

Saat on ikiyi geçmeye başlamışken günü bitirmek için uygun bir an olduğuna karar veriyorum. Ama zamanlamam o kadar kötü ki kararımı Gözde Hanım'la aynı anda dile döküyorum. Ve aptallığım başıma bela oluyor.

Önce Devrim beni bırakmak istiyor. Ama sonra aynı yolu geri dönecek olması -İstanbul'dayken Öykü'yle kalıyormuş- o kadar rahatsız ediyor ki teklifini şiddetle reddediyorum. Ardından Okan, ne yapıp ne edip Giray'ın bırakması konusunda ısrarcı oluyor. Patronum da aynı fikirdeyken Giray'ın isteksizliği önemini yitiriyor olmalı ki evden çıkmayı başardığımda

kendimi Giray Bey'in yanındaki koltukta oturur bir hâlde buluyorum.

Neden önde oturuyorsun Bukle?

Evet, bu sorunun cevabını delicesine merak ettiğinizi bu hâldeyken bile fark edebiliyorum. Çünkü sevgili patronum, Gözde Mer, önde oturmaktan hiç hoşlanmaz. Arkada yalnız oturmaksa hayatındaki en büyük zevklerden biri olmalı... Ve işte buradayım, adamla aramda bir metre dahi yok. Yüzüme bile bakmıyor, hissedebiliyorum. Ben de ona bakmıyorum, onun da hissedebildiğinden eminim.

"Giray, sakıncası yoksa önce beni bırakabilir misin? Yapmam gereken işler var."

Hayır, hayır! Arabada sen olmazsan ben nasıl adamı yok saymayı bu kadar kolay başarırım?

"Tabii..." diyor kibar, suratsız, itici adam.

Yutkunup camı hafifçe açıyorum ve dışarıyı izlemeye koyuluyorum. Araba saatin geç olmasından dolayı hızla yol alırken saçlarımın uçuşmasını izleyip kendimi rahatlatmaya çalışıyorum.

Giray Bey'i yok saymaya devam etmek zorundayım. Sonuçta bu yaptığını isteyerek bile yapmıyor. Birilerinin dayatması sonucu, fazlasıyla isteksiz bir hâlde beni evime bırakacak. Büyük bir ihtimal arabadan inerken dahi yüzüme bakmayacak ve kibarca, "İyi geceler Bukle Hanım," dedikten sonra gaza basıp ortalıktan kaybolacak.

Durum bu kadar netken bir şeyleri hayal etmenin, zorlamanın ne gibi bir anlamı olabilir ki?

Giray Ortay da Okan Öner gibi listemden silinmeli! Hem de tereddüde bile imkân bırakmadan!

Kararlı bir şekilde başımı sallarken araba dudak uçuklatacak kadar güzel, bahçeli bir evin -yahut villa, en olmadı saray- önünde duruyor.

Giray arabadan inerken tereddütle patronuma dönüyorum.

“İnmene gerek yok Bukle. İyi geceler.”

Gözde Hanım bana gülümserken zor da olsa ben de karşılık veriyorum. “İyi geceler Gözde Hanım.”

O da Giray gibi arabadan iniyor. İstemsizce, elimde olmadan ikisine bakıyorum. Elbette hiçbir şekilde baktığım anlaşılmıyor çünkü âdeta gölgelerini gözetliyorum. Zaten çok net de göremiyorum ya neyse.

Onlar konuşurken -acaba ne konuşuyorlar?- benliklerimden şu hain olan benimle dalga geçiyor.

İstersen senin yerine söylerim, bir gün karşında vedalaşırlar. Ne dersin Bukle?

Öl derim, ne diyeceğim!

Sinirle içimi çekiyorum. İkisinin sarılıp öpüşmesine bakamayacağım için gözlerimi kapatıp ayağımla ritim tutmaya başlıyorum. Bu arada başka bir Bukle beni daha da sinir edip tüm pozitifliğiyle içimde bir kuş gibi şakıyor.

Onun evinde kalmıyormuş! Birlikte yaşamıyorlar!

“Sana ne geri zekâlı? Sana ne?!” diye tıslıyorum o aptala.

Dudaklarımı kemirerek stresimi azaltmaya çalışıyorum. Arabanın kapısı açılırken ve Giray Bey arabayı çalıştırırken gözlerimi açıp tekrar dışarıyı seyrediyorum. Adam adresi sorduğunda mırıltı hâlinde cevap verip dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Aslında konuşmak istiyorum. Hatta haykırmak! Kalbimi kırdığı için suratını, o güzel yüzünü tırnaklarımla şekillendirmek istiyorum. Aynı zamanda içten gülümsediği konusunda emin olamadığım için onu güldürebilmek istiyorum. Resmen gülüşünün gerçek olduğundan, onu güldürdüğümünden emin olmaya ihtiyaç duyuyorum.

Sessizlik büyüyor, çoğalıyor, arabanın her yerine dağılıyor. Ama Giray Bey konuşmak için herhangi bir atılımda

bulunmuyor. Benim konuşmam için de bir teşvikte bulunmaması bu arabada dahi yerim yokmuş gibi hissettiriyor.

Sinirlenip radyoyu açıyorum. Sevdiğim yabancı müzik kanallarından birini bulup gürültülü ama hareketli müziğin sesini açıyorum. Şanslı günümdeyim, birkaç dakika sonra sevdiğim şarkılardan biri çalmaya başlıyor.

Göz ucuyla Giray'a bakıyorum. Yaptığım eyleme karşı tamamen tepkisiz davranıyor. Sanki duymuyormuş yahut hiç umursamıyormuş gibi. *Keyfi bilir!*

Sesi biraz daha açıp yüzümü cama çeviriyorum. Ardından ben de şarkıya eşlik ediyorum. Nasıl olsa görünmezim, neden şarkı söyleyemeyeyim ki?

"Oh, simple thing, where have you gone?

I'm getting old, and I need something to rely on.

So tell me when you're gonna let me in,

*I'm getting tired, and I need somewhere to begin..." **

Giray'ın güldüğünü fark etmem epey uzun zamanımı alıyor. Başta bir ses duymama rağmen gürültü yüzünden ne olduğunu seçemiyorum. Sonunda sesi biraz kısmak için döndüğümde, adamın tüm dişlerini ortaya seren, kalbimi sıkıştıran gülüşüyle karşılaşıyorum ve anında susuyorum.

Gerçekten gülebiliyormuş demek ki! Benim yanımdayken bile hem de!

"Sanırım eviniz bu sokakta?" diye soruyor. Gözlerimi ondan çekip etrafıma bakıyorum ve tekrar ona döndüğümde sadece başımı sallayabiliyorum.

"Çok sıkılmış olmalısınız yol boyu?"

Tereddütsüz cevap veriyorum. "Evet."

* Keane - Somewhere Only We Know.

Bir kez daha içten bir şekilde gülüyor. Elimi kalbime bastırıp sakinleşmek için delice bir ihtiyaç duysam da kendimi tutmayı başarıyorum.

“Sizin kadar eğlenceli olamam, haklısınız,” diyor başını yana eğerek.

Yapma be adam, yapma şunu.

İçim o kadar ısınıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Yine çok sıcak oldu her yer, tenim bu sıcaklıkla dolup taşıyor. Yüreğimin derinliklerinde bile soğuk su ihtiyacı hissediyorum. Biraz olsun derdimi hafifletecek tek şey suymuş gibi geliyor.

“Ben eğlenceli biri sayılmam,” diye mırıldanmayı başarıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor.

Omzumu silkiyorum ben de. “Belki biraz olabilir.”

Bir süre adama sadece bakıyorum. Onun tebessümü yine geldiği yere sinerken, “Sizi yorduğum için özür dilerim, beni evime bırakmanız büyük nezaket,” diyorum kısık bir sesle. “Teşekkür ederim. Eminim yukarı çıkmak gibi bir isteğiniz yoktur, o hâlde ben gideyim.”

Son saçmaladığım cümleden sonra ağzıma vurmak için inanılmaz bir istek duyuyorum. Hain Bukle beni yine o korkunç arenaya götürüp pataklamaya başlıyor. *Sen su katılmamış bir salaksın,* diyor gaddar. *Bilmiyoruz sanki!*

“Bunu gelmemi istemediğiniz için mi söylüyorsunuz?”

Sesi garip bir şekilde alaycı geliyor. Kaşlarımı çatmadan edemiyorum. “Ne münasebet! Niye sizi evimde istemeyeyim?”

“İnsanlar patronlarını pek sevmez.”

“Ben de sevmiyorum,” diyorum ne dediğimi bilmeden. Dişlerimi sıkıp kendimi çimdikliyorum, Giray Bey -Giray- bir kahkaha atıyor. “Ama şey...” diyorum dudaklarımı dişlerken. “Patronum olmadığı zamanlarda herkesi sevebilirim.”

“Anlıyorum,” derken alaycı hâlini kaybediyor, onaylar gibi başını sallıyor. Ardından asla duymayı ummadığım, içten içe

istesem de söylemeye dahi dilimin varmayacağı bir şey diyor. "Bir kahveye asla hayır demezdim."

İşte bunu söyleyerek, hayatının hatasını yaptın Giray. Giray Bey. Yahut Chicken Burger... Benim gibi arayış hâlindeki birine yapılan böyle bir teklif, tüm kararları gözden geçirmek için birebirdir.

Ve şimdi, yüreğimde ikiyüzlülüğün o hüzünlü acısından eser kalmıyor. *Ne olmuş canım, bir kahve içtik diye ölmeyiz ya?*

Masum, uzaklardan bir ses beni kınarcasına mırıldanıyor beynimin içinde ama ona aldırdığım yok.

"O hâlde bir kahve içmeniz konusunda ısrar edebilirim?"

Gülümseyerek başını sallıyor, arabadan inip apartmana giriyoruz. Bir anda aklıma evi toplamadığım geliyor. Gerçekten toplamamaktan bahsediyorum. Mutfağın bir harp yeri, yerlerin düzensiz kullanılmış bir geri dönüşüm alanı gibi olmasından...

Anahtarımı bulup kapıyı açarken adama bakıyorum, bariz bir merakla etrafını inceliyor. "Göreceğiniz her şey için," diyorum dikkatini çekmek için boğazımı temizledikten sonra, "Gerçekten özür dilerim."

Sırıtarak başını sallıyor. Dudaklarımı ısırıp geçmesi için kapıyı ileri doğru itiyorum. Önce yerdeki gazete ve faturalara bakıyor, hâlâ sırtıyor.

Aptalsın Bukle. Gerçekten öylesin. Aynı zamanda pis, bakımsız ve gereksiz... Giray gittiği saniye, öldün sen!

"Ne tarafa geçmeliyim?" diyor ben kendimi öldürme planları kurarken.

Mutfak mı, oturma odası mı?

Bir an bunu ciddi bir şekilde düşünüp iki yeri de kafamda canlandırmaya çalışıyorum. Çok fazla yemek yapmadığım için mutfak daha yaşanılabilir olsa gerek. Yutkunarak "Mutfak," diye mırıldanıyorum. Utançtan yanaklarım alev almış durumda, o kadar utanıyorum ki yüzüme toplanan kan rahatsızlık veriyor.

Çantamı yere bırakıp kapıyı kapatıyorum ve mutfığa geçmesi için önünden yürüyorum. Etrafa baktığımda hafif dağınıklık rahatlamama sebep oluyor, en azından doğru tercihi yapmışım.

O yine merakla, çevresini en ufak detayına kadar incelerken masadaki çöpleri toplamaya başlıyorum. Ardından bulaşıkları makineye hızlı hızlı atıp adamın olduğu yöne göz ucuyla bakıyorum. Giray bir sandalyeye yerleşmiş, hâlâ gülümseyerek mutfığı inceliyor. Bu hâli, meraklı bir çocuk gibi davranması beni tedirgin etse de yapacak bir şey olmadığının farkındayım.

“Kahvenizi nasıl seversiniz?”

“Orta şekerli Türk kahvesine bayılırım,” diyor gülümseyerek.

Ben de bayılırım. Ama şu an bayılmak için daha sağlam sebeplerim olduğundan bunun üzerine yoğunlaşamıyorum.

Önce bütün bu karmaşanın içinde cezveyi arıyorum. *Nerede şu lanet olası?*

Sonunda, öfkeden kudurmuş bir hâlde bulduğumda yıkarak havlu kâğıtla kuruluyorum. Adam gözlerini benden hiç ayırmadan hâlâ aynı ifadeyle yaptığım her şeyi inceliyor. *Deli misin be adam, hayatında hiç mi mutfak görmedin?*

Yine de çok tatlı. Daha kaçıp gitmediğine göre dağınıklıkla da sorunu yok. Ama dersimi aldım ben, bir daha tövbe! Çok temiz, düzenli biri olacağım. Gerçekten!

Başımı aşağı yukarı sallayarak kendimi destekliyorum. Adama sırtımı dönüp ocağı yakıyor ve kahveyi karıştırmaya başlıyorum. Böylece durmuş düşünürken Giray’ın evimde olması hem imkânsız hem de bir o kadar doğal geliyor. Hiç yabancılığını çekmiyorum, varlığından rahatsız olmuyorum.

“Tek mi yaşıyorsunuz?”

Sesini aniden duyunca irkiliyorum. “Evet, ailem şehir dışında.”

"Anlıyorum," derken sesinde düşünceli bir tını seziyorum; içime, adama dönmek için inanılmaz bir istek doluyor. *Beni mi düşünüyor acaba? Belki de tek başıma bu evde kalışım onu başıma gelebilecek dertler konusunda endişelendiriyor? Belki de artık burada kalmak istediğine karar verdi, beni korumak için inanılmaz bir ihtiyaç duyuyor?*

Salaksın Bukle, salak!

Neredeyse taşmak üzere olan kahvemi kurtarabilmek adına hızla cezveyi ocaktan çekiyorum. Elim yansa dahi şu an önemli olan kahve olduğu için aldırmiyorum. Neyse ki fincanlarım kullanılmadığı için temiz bir şekilde dolapta duruyor. Hemen çıkarıp ikisini dolduruyor ve küçük tepsime soğuk suyla birlikte yerleştirdikten sonra adamın yanına, mutfak masama geçiyorum. Kahvesini ve suyunu önüne koyduktan sonra karşısına oturuyorum.

Önce kahveye, ardından bana bakıyor ve asil bir şekilde fincanı eline alıyor. *Eh be adam, her hareketin güzel olmak zorunda mı senin?*

Yavaşça kahvesini yudumluyor, ardından peçeteyle dudaklarını silip gülümsüyor. "Ellerinize sağlık."

"Afiyet olsun," diye mırıldanıyorum. Gözlerimi adamın yüzünden çekmekte zorlanıyorum. Gülümserken gözlerinin kenarları hafif hafif kırışıyor, mavilerinin içi pırlantalarla doluyor sanki. *Öyle güzel gülümsüyor ki...*

Ona bakmamak için kahvemden bir yudum alarak oyalanmaya çalışıyorum. *Neyse ki tadı kötü değilmiş de kahve konusunda da rezil olmadım. Tam kıvamında olmuş, elime sağlık!*

"Üniversite yıllarımda hep küçük bir evde kalmayı hayal ederdim. Kendi başıma yaşayıp ayaklarımın üstünde durabildiğimi aileme göstermek için."

Adamın konuşmasına mı şaşırmalıyım yoksa bana kalbini açmasına mı?

Nefes almadan yüzüne bakıyorum, devam ediyor.

“Evim çok küçük ve dağınık olsun isterdim. Ailemin elinin ulaşamayacağı bir yer. Küçük bir kafede garsonluk yaparak para kazanacak ve böylelikle eğitim masraflarımı alımın te-riyle karşılayacaktım. Sonra da kendi istediğim işi yapacaktım.”

“Peki, yapabildiniz mi?” diye soruyorum cevabı tahmin etmeme rağmen.

Gülümseyerek başını iki yana sallıyor, kahvesinden bir yudum daha alıyor. “Hayır. Ankara’da özel bir üniversitede okudum. Ailemin yanında değildim belki ama evim bir öğrenci için fazlasıyla görkemli ve düzenliydi. Ardından İngiltere’de yüksek lisans yaptım ve sonra ülkeme döndüm.”

“Peki iş?”

“Şirketin başına geçmek, o zamanlar kurduğum hayal değildi. Yazar olmak istiyordum.”

Bu itirafla birlikte bana odaklı gözlerini fincanına çeviriyor, kahvesinden bir yudum daha alıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki şaşkınlıktan bayılmadığım için kendimi şanslı sayıyorum.

Giray Ortay ve yazar olmak? İnanamıyorum!

“Bu yüzden mi Mellark Yayınevi ile çok ilgilisiniz?”

“Evet.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek adama öylece bakıyorum. *Onun böyle biri olacağını kim tahmin ederdi ki? Belki de sessizliği hep bu yüzden. İçinde yaşıyordu o da yazarlar gibi, düşünceleri hep satır aralarında gizliydi.*

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” diyorum dürüstçe, ona da.

Gözlerini bir kez daha bana çeviriyor, gülümsemesinde şaşkınlığımı anladığını belli eden bir sakinlik var.

“Sizin böyle...”

Susuyorum.

"Böyle?" derken eğlendiğini belli edercesine kaşlarını kaldırıyor.

"Sizin böyle hayallerinizin olması... Şaşırtıcı."

Birden gülmeye başlıyor, ben de yanlış bir şey söylediğim izlenimine kapılmadan edemiyorum.

Bu adamı aynaya hiç mi bakmıyor? Nasıl hayali olabilir ki? İsteddiği her şeyi yapabilir. Paraysa para, görüntüyse görüntü... Benim gibi değil ki!

"Düşüncelerinizi az çok tahmin edebiliyorum ama yanıyorsunuz," diyor kısık bir sesle. Gülüşünü kaybedince o ciddi, soğuk hâline dönüyor ama sesi öyle değil. *Sesi içten, sıcacık... Ya da onunla ilgili her şeyi sıcak algılama huyum var, emin değilim.*

"Nasıl olabilir ki?" diyorum başımı iki yana sallayarak. "İsteseniz her şeyi yapabilirsiniz."

"Bazen elindekiler istemediğin şeyler yapmana sebep olur. İşte o zaman, geri dönemezsin. Geç olur."

Kaşlarımı çatıyorum. Bir süre dediği cümleyi düşünüyor ve gözlerimi adamın gözlerinden ayırmadan, onu anlamak istercesine bakıyorum. "Varlık içinde yokluk çekmek, öyle mi?"

"Bir nevi..." diyor yine kısık bir sesle. "Sorun maddiyatla alakalı değil. Varlıktan kasıt benim için daha farklı..."

"Anlıyorum."

İkimiz de susuyoruz. O kahvesini bitirirken ben de fincanımı dudaklarıma götürüyorum. Yavaş bir şekilde içtikten sonra suyumu yudumluyorum. Şu an hayatım gözüme hiç de eskisi kadar acıklı görünmüyor. Burada, istemeden de olsa hoşlandığım adamla, onun kalbini paylaşıyorum. İkimizin de sevdiği gibi orta şekerli bir kahveyle dertlerimizi bölüşüyoruz, sessiz kaldıkça diniyor sanki içimdeki yaralar. Yenileri kurumaya, kuruyanlar sıyrılıp gitmeye başlıyor.

"Bugün..." diyorum bu kez ben içimdekileri paylaşarak. "Size geçip gitmenizi söylerken..." *Niye bu konuyu açtım şimdi*

ben? Kendime kızarak dudağımın içini kemirmeye başlıyorum ama birkaç saniye sonra dayanamayıp konuşuyorum. “Ciddi değildim. Ağlarken bir peçeteye asla hayır diyemem.”

Hafif buruk bir tebessümle utancımı örtmeye çalışıyorum. Yine gözleri kısılıyor, dudakları bu kez sevdiğim gibi iki yana kıvrılıyor. Onlar öyle aheste bir şekilde yanlara doğru çekilirken istemsizce adamın dudaklarını izliyorum.

“O hâlde yanımda sık sık peçete taşımalıyım. Ne dersiniz?”

“Teşekkür ederim.”

Yutkunarak sabitlenmiş tebessümünün etkisinden çıkmaya çalışıyorum. Oturduğum yerden kalkıp boş fincanlarımızı küçük tepsiye yerleştiriyorum. Ardından bulaşıkları tezgâha bırakıp tekrar yanına dönüyorum.

“Ben artık kalkayım,” diyor ben oturmadan evvel ayağa kalkarak.

“Tabii,” diyorum ben de. Diyecek başka bir şey yok.

Kapıya kadar adımlarına eşlik ediyorum. Artık etrafını neden böyle dikkatle incelediğini biliyorum. Bu yüzden rahatsız olmuyor hatta duraksayıp birkaç saniyesini yerdeki bir objeyi çözmeye çalışarak geçirdiğinde bile anlayışla ama kendimi patklama arzusuyla arkasında bekliyorum.

Eh be Bukle, sen salak değil de nesen? Şu evin hâline bir bak Allah aşkına! Çöplük gibi, çöplük! Adam içinden, “Bu kadarı da fazla...” demesin de ne yapsın?

Giray Bey kapıyı açtıktan sonra bana dönüyor. “Kahve için de sohbetiniz için de teşekkür ederim.”

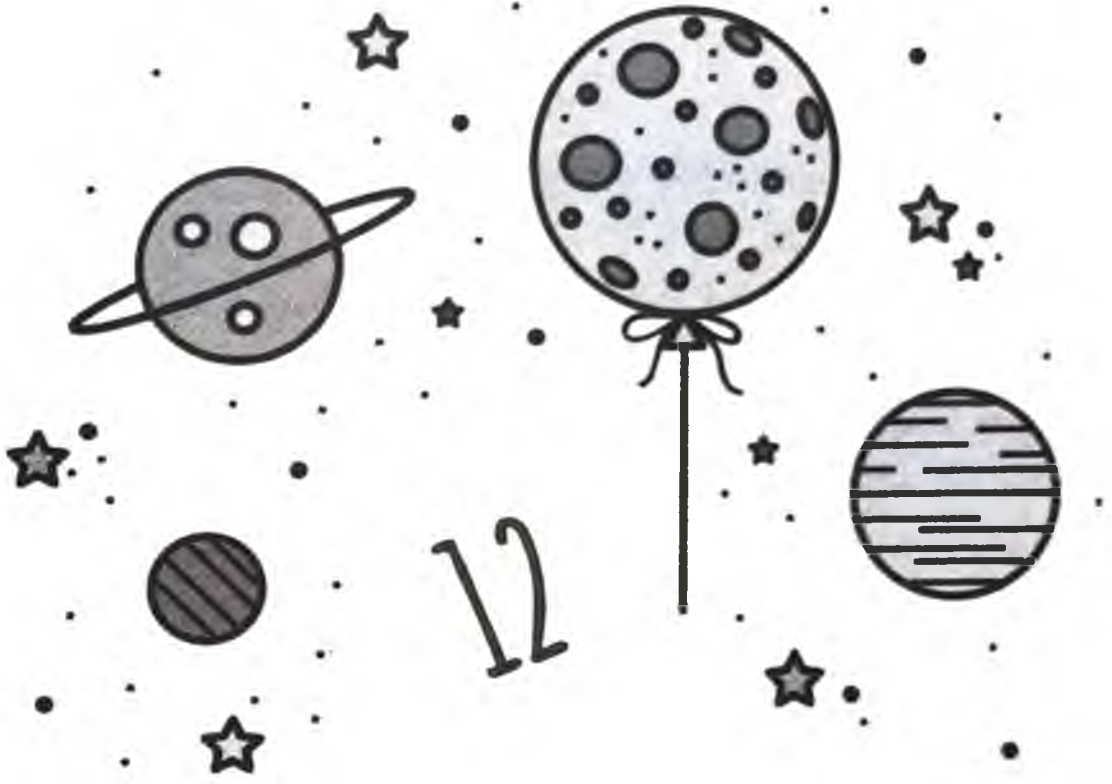
“Asıl ben teşekkür ederim. Eminim patronundan bu kadar iyilik gören başka bir insan daha yoktur.”

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle elini uzatıyor. Tereddütle, biraz da kalbime yapacaklarının korkusuyla elimi, eline bırakıyorum. Sıcacık, güçlü elini tutmak kalbimin deli gibi atmasına sebep oluyor. Bir iki saniyelik bu buluşma o kadar uzun

geliyor ki nefesimi tutmaya ve adama bakmaya başlıyorum. Elimini bıraktıktan sonra, "İyi geceler," diyerek uzaklaşıyor, benim dudaklarımdan da kuru bir karşılık dökülüyor sadece ama geç kalıyor.

Kapıyı kapatıp sırtımı ona yaslıyor ve yere çöküyorum. Gözlerim, az önce sarsıntılara sebep olan dokunuşun izlerini ararcasına elime dikili, öylece bekliyorum.

Ben bu adamı listemden nasıl sileceğim?

Giray Bey'in varlığıyla yaşadığım şoku atlatmam epey uzun sürüyor. Önce geçirdiğim güzel anları sindirebilmek için tüm evi gecenin bir vakti olduğuna aldırmadan temizliyor, ardından uzun süren bir banyo keyfiyle vücudumu canlandırıyorum. Ama hayır, tüm yaptıklarım rağmen çabalarım boşa gidiyor. Gözlerimi kapatmak için verdiğim uzun uğraşın ardından uyuyor ve rüyalarımda yine Giray Ortay'la doluyorum.

Şimdi ise işe gitmek için kısa bir süre kalmışken tüm gücümle burç yorumlarıma tutunuyorum. Benim çözemediklerimi, benim kavrayamadıklarımı belki onlar söyler diye. Belki bir yorumcu da doğru tahmin yapar diye.

Kahvemden büyük bir yudum alıp yanan dilimin acısıyla birlikte yüzümü buruştururken okumaya başlıyorum.

"Bir iş projesi gündemde olacak. Sezgilerinizin sizi yanıltmadığından emin olabilirsiniz. Çevrenizle işbirliği içinde olacağınız bir gün. Bazı paslaşmalar sonunda günün ilerleyen saatlerinde istediğiniz ortamı yakalıyorsunuz. Sevdığınız birinin sağlık sorunu gündeme gelebilir."

Bir iş projesi -maskeli balo- gündemimi kapladığı için yorum doğruymuş gibi düşünerek okumaya devam ediyorum.

Sonundaysa istemsizce gülümsemeye hatta işi abartıp sırtmaya başlıyorum.

Hadi ama acımasız Bukle, gel de şimdi konuş bakalım!

Hay hay, derken hain Bukle'nin kibirle burnunu kaldırdığını hissedebiliyorum. Sen kendini burçlarla avutmaya devam et, adam senin patronunun sevgilisi olmaya devam et-sin. Nasıl ama?

Hırsla dudaklarımı kemirirken başka bir siteye giriyorum. Ona cevap vermeye tenezzül dahi etmeyeceğim.

"Çevrenizde farklı olmayı başarıyorsunuz. Yaşadığınız alınganlıkların temelinde, kendi düşüncelerinizden kaynaklanan egoistlik yatmaktadır. Ay, çevrenizde iletişim kurarken duygusal davrandığınız için bazı kayıplar olabileceğini vurguluyor."

Bir süre ekrana tereddütle bakıyorum. Bazı kayıplardan kasti ne?

Yorum hakkında düşünmeye vaktim olmadığı için üzerinde durmayıp başka bir siteye yöneliyorum. Bunun son olması gerek çünkü dakik patronumun soğuk bakışlarını asla üzerime çekmek istemem. Eminim hain Bukle bile bunu istemez.

"Bilinçaltı potansiyeliniz gün geçtikçe yükseliyor. Bugün şartlar sizden yana olacak. İçgüdülerinizin güçlü olduğu bir döneme girdiniz. Sadece kendi düşüncelerinizle hareket etmek isterseniz de arkadaşlarınız sizi yalnız bırakmayacaklardır. Yeni bir aşka hazır olmalısınız."

Artık arkadaşım olmadığına göre her şey içgüdülerime kalyor. Eylül ve Bilge ile hâlâ konuşmadık ve bu durum bana tuhaf gelse de rahatsız değilim. İçimden bir ses onların da aynı şekilde hissettiğini söylüyor.

Bu yüzden ekranı kapatıp yerimden kalkarken somurtmuyor, aksine son kısmı düşünerek sırtıyorum. Eh, yeni bir aşka benden daha hazır biri olamaz, değil mi?

Etrafı yeni kararlarımdan ötürü hızlı bir şekilde toplayıp evden çıkıyorum. Taksiye binerken bir araba alma fikri kafamda

dönüp duruyor. Bu gidişle maaşımın büyük bir kısmını yol masraflarına vereceğim için başka bir şey almaya gücüm yetmeyecek. Hoş, ailem artık işsiz olmamama rağmen bana para göndermeye devam edecektir ama sürekli taksiyle işe gidip gelmenin doğru olmadığından eminim.

Aklıma gelmişken ebeveynlerimin sesini duyma ihtiyacı içimi sızlatıyor ve annemin telefonunu açmayı unutacağını bildiğim için direkt babamı arıyorum. Telefon ikinci çalışın ardından şaşırtıcı bir şekilde açılıyor, babamın keyifli sesi kulağıma doluyor.

“Bukle, canım benim!”

“Babacığım, nasılsın? Annem nasıl?”

Bazen beni aramadıkları için kızgın hissetsem de babamın tok sesini duymak içimi ısıtıyor. Tüm nankörlüğüme ve sitemlerime rağmen beni çok sevdiklerini biliyorum.

“İyiyiz biz bir tanem. Asıl sen nasılsın? Yolculuk sırasında birkaç sorunla karşılaştık, o yüzden seni arayamadık. Neler yaptın? Tatile çıkacak mısın?”

Ben sorularına cevap vermeye başlarken annem de yanına geliyor. Kısa yolculuğum boyunca onlara yeni işimi ve arkadaşlarımı anlatıp içlerini rahatlatıyorum. Eylül ve Bilge ile yaşadığımız sorundan bahsetmeyi erteliyorum. Böyle uzaktarken canlarını sıkmak istemiyorum.

Taksi yayınevine yaklaştığında onlarla vedalaşıyor ve ödemeyi yapıp arabadan iniyorum. Binanın kapılarından geçerken geçen haftanın aksine içimde hiçbir aşırılık hissetmiyorum. Ne aşırı heyecanlı ne de aşırı umutsuzum. Artık işimi olumlu ve olumsuz yönleriyle kabul ettiğim için huzurluyum.

Ofise vaktinde ulaşıyorum. İçeri girmemle patronumun başını kaldırması bir oluyor. Gözde Mer her zamanki ciddi ve sade giyimine tezat, sevimli bir elbiseyle karşımda duruyor.

“Günaydın, Gözde Hanım.”

“Günaydın, Bukle.”

Dümdüz saçları yüzünün iki yanında salınırken krem rengi, çiçek desenli elbisesi saçlarıyla uyumlu görünüyor. İstemsizce neşemin kaçtığını hissediyorum, tabii bunun sebebi kadının güzelliği. Elimde değil, o zaten en sade kıyafetleriyle bile güzelken bu hâlini nasıl kıskanmam? Şimdi kapıdan Giray girse adam gözlerini üzerinden ayıramaz.

Başımı iki yana sallayarak bu fikirden kurtulmaya çalışıyorum. *Adamın işi gücü yok mu, niye sabahın köründe gelsin?*

Masama yerleşip çantamdan okuduklarımla ilgili aldığım notları çıkarıyor ve Gözde Hanım’a veriyorum. Tekrar yerime geçtiğimde hemen okumalarımı geri dönüyorum. Ancak birkaç dakika geçmemişken Gözde Mer’in sesi işimi bölüyor.

“Bukle...”

“Evet, Gözde Hanım?”

Merakla yüzüne bakıyorum. Hafifçe gülümsüyor. Vicdan azabından mı bilmiyorum ama bugün gözüme çok sevimli ve iyi niyetli görünüyor.

“Mellark Kutlama Gecesi’ne kadar iş temponda değişiklik yapmaya karar verdim.”

Ne?

“Nasıl bir değişiklik?” diye soruyorum yaşadığım şoku belli etmemeye çalışarak.

“Bildiğin gibi bu gece yayınevimiz için çok önemli. Güzel ve anlamlı bir parti olmasını istiyorum. Ve senin bulduğun fikri sevdim. Giray da sevdi. Bu yüzden tüm sorumluluğu sana vermek istiyorum. Mekânla ilgili planlardan tut da peçetelerin şekline kadar en ufak detaylarla bile senin ilgilenmeni ve hayallerini yayınevimizin özel gecesi için kullanmanı rica ediyorum. Tabii eğer bunu yapmayı sen de istersen.”

Yumuşacık bir sesle, samimiyetle söylediği sözler gözlerimin hafiften nemlenmesine sebep oluyor. Demek ki patronum

benim yaptığım işleri beğeniyormuş. Yüzüme yayılan gülümsemeyle birlikte cevap veriyorum. “Bunu ben de çok isterim, böyle bir fırsat tanıdığınız için de çok teşekkür ederim. Ama sizce bu kadar büyük bir sorumluluğun altından tek başıma kalkabilecek miyim?”

“Burada istediğin herkes sana yardımcı olacak, para konusunda da hiçbir sıkıntımız yok. Ayrıca ben bizzat yardımcı olmak istesem de senin yokluğunda programım daha da yoğunlaşacağı için mümkün değil. Bu yüzden Giray’la konuştum ve sana yardımcı olmasını rica ettim. O da bu geceye önem verdiği için elinden geleni yapacaktır.”

Başımı aşağı yukarı sallıyorum. *Giray Bey bana yardım mı edecek? Bu adamdan uzaklaşmak neden bu kadar zor Allah’ım?*

“Eğer kabul edersen, bundan sonra yayınevine sadece öğleden önce geleceksin. Yemekten sonra balo için hazırlıklarını yapar ve her cumartesi bana hazırlıklarla ilgili bir rapor verirsin. Senin için uygun mu?”

Nasıl uygun bilemezsin Gözde Mer!

“Evet,” diyorum tereddüt etmeden.

Bu nasıl oldu? Ben Bukle Erbağ, verimsizlik yüzünden küçük bir yayınevinden kovulmuşken Mellark Yayınevi için önemli biri hâline geldim. Ağlamak istiyorum!

“Giray ile irtibata geç, eğer bugün vakti olursa mekân konusunda sana epey yardımı dokunacaktır.”

“Peki efendim,” diye mırıldanıyorum. Bana bir kez daha gülümsedikten sonra okumalarına geri dönüyor. Ben de Giray Bey’in sekterine mail gönderip okumalarımı odaklanmaya çalışıyorum.

İçimde inanılmaz bir neşe var. Her şeyi o kadar güzel yapmak istiyorum ki kendi heyecanım beni şaşırtıyor! Mükemmel bir karakter çıkarımı da yapmalıyım. Hatta belki davetiyelerin etrafında

bunlardan küçük simgeler ya da resimler de olur. Herkes olmak istediği karakteri seçer.

Bu düşünceyle iç çekiyorum. Kafama aniden o kadar çok fikir doluyor ki okuduklarımı anlamakta zorlanıyorum. Sonunda önce aklıma gelenleri düzene sokmaya karar verip küçük not defterimi açıyorum.

Şu an için önceliğim mekân. Mekânın büyük ve doğal olması çok önemli. Ormanı andıran bir derinlik olmalı ki klasik kitaplar için daha rahat bir düzenleme yapılabilsin.

“Bukle?” diyor bir kez daha patronum.

“Evet?”

“Bir şeyi unutmuşum. Yapacağın şeylerde mükemmellik elbette önemli lakin yeni girişimler için yol gösterici olmak da hedeflerimizi kapsadığından amatör ama yetenekli kişilerle de çalışabilirsin. Hem bu onların tanıtımı için de yararlı olur.”

Söylediklerini kısaca not alırken başımla onay veriyorum. Bir süre, üzerinde ikinci kez düşünmeden aklıma gelen her şeyi defterime yazıyorum. Bir fikir diğerini kovalıyor, bir başkası ötekinin yolunu tıkıyor derken beynim bulanıyor. Durup derin bir nefes alıyorum. *Bir anda böyle hepsini düşünürsem işin içinden çıkmama imkân yok. Önce sakın olmalı ve işimi yapmalıyım.*

Kalkıp iki kahve hazırlıyorum ve tekrar okumalarım dö-nüyorum. Öğle yemeğine yarım saat kalana kadar da başımı sayfalardan kaldırmıyorum. *Madem öğleden sonra burada olma-yacağım, en azından elimden geldiğince okuyup patronuma yardımcı olayım. Yoksa bu işlerin hepsini yaparken ölecek kadın!*

Telefonumun mesaj sesiyle birlikte son okuma notlarımı da tamamlayıp dosyaya yerleştiriyorum ve dosyayı Gözde Mer’e veriyorum. Onu da yığınla belge, kitap ve kâğıdın üstüne yerleştirdikten sonra okumalarına geri dönüyor. Ben de bilgisayarıma bakıyorum cevap gelmiş mi diye.

Buse Kutsal, patronunun ona bilgi vermediğini ancak telefon numarasını bıraktığını söylüyor. Herhangi bir konuda yardım istediğimde arayabilmem için.

Nabzım deli gibi hızlanıyor, hemen telefon numarasını kaydedip az evvel gelen mesaja bakıyorum.

"Bukle, ben Devrim. Öğle yemeğini birlikte yiyelim mi?"

Yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemiyorum. Gözlerim saate kayıyor. *Acaba biraz erken çıksam Gözde Mer bana kızar mı? İşten kaydardığımı düşünüür mü?*

Tam bu düşüncelerle yüzümü kadına çevirmişken başını kaldırmadan konuşmaya başlıyor.

"Eğer öğle yemeği için beni bekliyorsan ben yemek yemeyeceğim. İstersen çıkabilirsin Bukle."

"Yemek yemeyecek misiniz?"

"Burada atıştırırım."

"Peki efendim. Ama kendinize çok yüklenmeyin, sağlığınıza önemli."

Başını kaldırıp dişlerini gösteren bir tebessümle yüzüme bakarak, "Teşekkür ederim," diyor.

Sanki böyle durunca kadının güzelliği ikiye katlanıyor. Yüreğimi kavrayan hain el, büyük bir hırsla parmaklarını sıkıyor. *Patronun sana ne kadar iyi davranıyor, sense sevgilisini yeme derdindesin Bukle!*

Dudaklarımı birbirine bastırıp toparlanıyorum ve ofisten çıktıktan sonra Devrim'e cevap veriyorum. *"İşim şimdi bitti, bir saat kadar vaktim var. Nerede yiyelim?"*

Yayınevinden çıkarken cevap geliyor. *"Okan'ın yanındayım, istersen burada yiyelim?"*

"Tamam, geliyorum," yazıyorum. Ardından gördüğüm ilk taksiye atlayıp adresi veriyorum.

Benim hemen araba almam gerek. Tabii ondan önce acilen Giray Ortay'ı unutmalıyım. Hoş, ne kadar kaçarsam adam o kadar çok karşıma çıkıyor ama yapacak bir şey yok. Bu durumu düzeltmem gerek!

Taksi kaplumbağa hızıyla ilerlerken mutsuzca içimi çekiyorum. Neden böyle olmak zorunda ki? Giray başı bağılı olmayan bir aday olarak karşıma çıkamaz mıydı? Ya da en azından kiskanılası güzellikte patronumun sevgilisi olmasaydı, olmaz mıydı? Bu kadarı çok ağır! Ne yaparsam yapayım adamdan vazgeçemiyorum ama kendimi ona kaptıramıyorum da. Her an Gözde Hanım hissettiklerimi anlayacakmış gibi geliyor ve bu beni korkutuyor. Okan sayesinde kazandığım güveni, bu kadar kolay bir şekilde, basit bir kaddın gibi yıkmak istemiyorum.

Bir kez daha iç çekiyorum. Benim bir şekilde Giray Ortay'dan uzak durmanın yolunu bulmam gerek!

Sonunda restorana ulaştığımda yemek için kısa bir sürem kaldığını fark ettiğimden hızlıca içeri yöneliyorum. Görevlilerden biri hemen yanıma geliyor, sanırım beni tanıyor.

“Okan Bey ve Devrim Bey’le görüşecektim,” diyorum gülümseyerek. Beni Okan’ın arka taraftaki ofisine yönlendiriyor. Okan yine masasında, telefonla konuşuyor; Devrim de onun karşısında boş boş oturuyor.

Bu manzaranın etkisiyle gülümsüyorum. “Merhaba...”

Beni görmesiyle birlikte ayağa kalkması bir oluyor. “Sonunda! Bu adam o kadar sıkıcı ki öleceğim sandım.”

Okan ona kaşlarını kaldırarak cevap verirken ben gülüyorum. “Okan’ın sıkıcı olduğunu bilmezdim.”

“Senin hiçbir şeyden haberin yok!” Hafifçe elimi sıkıp beni baştan aşağı süzüyor. “Bugün de çok güzel görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim. Yalnız benim çok vaktim yok. Önce Giray Bey’i arayacağım, ardından işime döneceğim.”

“Tamam, o hâlde yemek için üst kata çıkalım,” diye öneriyor, başımı sallayarak karşılık veriyorum.

Biz tam ofisten çıkmak üzereyken Okan sesleniyor.

“Bukle, Giray da burada. Üst katta, yemek yiyor.”

Kalbim deli gibi atmaya başlıyor. Aniden içimi saran heyecanı belli etmemek için derin bir nefes alıyorum. Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum ama nafile. Devrim’in adımlarını takip ederek üst kata çıkıyorum. Sanki rüyadaymışım ve öylece havada süzülüymüşüm gibi hissediyorum. Bir yandan da kalp atışlarımın sesini duyuyorum. Bedenim bana rüyada olmadığını anlatmaya çalışıyormuş gibi.

“Giray’la mı yiyelim?” diye soruyor Devrim. Omzumu silkmekten öteye geçemiyorum. Daha ondan uzak durma kararı alalı yarım saat olmamışken adam yeniden karşıma çıkıyor. *Bu nasıl bir kâbus böyle?*

Cesaretimi toplayıp etrafıma bakıyorum. Alt kata kıyasla burası boş görünüyor. Cam kenarında sırtı bize dönük oturan Giray Ortay dışında sadece üç kişi var. Devrim, Giray’a doğru yürürken peşinden gidiyorum. Ben aklımı başıma toplamaya çalışırken Devrim neşeli sesiyle ona sesleniyor.

“Merhaba Giray.”

Giray bir şeyler düşünmeye dalmış olmalı ki Devrim’in sesiyle birlikte irkiliyor. *Omuzlarının ani sarsılışından çıkardığım sonuç bu en azından.* Ardından peçeteyle dudaklarını hızlıca silip yerinden kalkıyor. Şaşkın denizleri üzerimizde dalgalanır gibi parıldıyor. “Merhaba...”

İkimizle de tokalaştıktan sonra, “Oturmayacak mısınız?” diye soruyor.

Ben sol tarafına oturuyorum, Devrim de karşısına geçiyor. “Sizi rahatsız etmemişsinizdir umarım,” diye mırıldanıyorum kısık bir sesle.

Gözlerime ciddiyetle bakıp başını iki yana sallıyor. "Hayır, rahatsız olmadım."

Gelen garson cevap vermemi engelliyor. Siparişlerimizi verip Devrim'le bakışıyoruz. Sonunda konuşan yine ben oluyorum. "Aslında ben de sizi arayacaktım Giray Bey. Bugün Gözde Hanım'la konuştum, vaktiniz olduğunda bana yardımcı olabileceğinizi söyledi."

"Maskeli balo için, değil mi?" derken kendi kendine konuşur gibi görünüyor. Kaşlarını çatarak saatine baktıktan sonra yüzünü bana çeviriyor. "Aslında bugün vaktim var."

"Tamam, o hâlde yemekten sonra mekân için araştırma yapabilir miyiz?"

Başını sallayarak onay veriyor. Bir süre sessizce yemek yiyoruz, ardından Devrim'in anlattıklarıyla vaktimizi geçiriyoruz. Ben normalde konuşmayı sevmeme rağmen Giray burada olduğu için suskunum, adam zaten çok fazla konuşmuyor. Devrim ise hep aynı, neşe dolu bir çocuk.

Onu izlerken insan ister istemez gülümsemeye başlıyor. Bana lisede âşık olduğum çocuğu hatırlatıyor. Popüler, esmer ve en önemlisi ise neşeliydi. Uzaktan gördüğüm zamanlarda onun hep havalı olduğunu düşünmüştüm. Oysa o da Devrim gibiydi, çaba harcamadan insanları etkisi altına alıyordu. Gülüyor, bunun yanında çevresini güldürmekten de geri kalmıyordu.

Yemeğimiz bittiğinde Devrim'le vedalaşıp restorandan çıkıyoruz. Bir süre öylece Giray'a bakıyorum. Ne konuşuyoruz ne de bir şey yapıyoruz.

Sonunda bana çevirdiği gözleri hafifçe kısılıp yüzüme sabitleniyor. Ben onun yüzündeki çizgilerin kusursuzluğunu izlemeye başlarken dudaklarını aralıyor. "Mekân konusunda..." diyor önce, sonra başını iki yana sallıyor. Alnı hafifçe kırışıyor, kararsız görünüyor.

Birkaç saniye içinde tekrar konuşmaya başlıyor. “Nasıl bir yer hayal ediyorsunuz?”

“Bir bahçe...” diyorum yavaşça. Hayalimdeki yeri tam olarak nasıl ifade edeceğimi bilmediğim için açıklamaya çalışıyorum. “Daha doğrusu, orman gibi bir yer... Seyrek ağaçlar, mis gibi toprak kokusu, berrak bir gökyüzü, patika bir yol... Sonra belki göl ya da havuz... Etrafında rengârenk ışıklandırmalar... Birkaç masal mekânının minyatür örneği... Bu doğallığın içinde sırtımayacak şekilde yerleştirilmiş küçük masalar, bolca çiçek ve canlı müzik...”

Hayal ettikçe iç çekme isteğim artıyor. Belki çok masraflı bir hayalim var ama maskeli balo için -bana verilen ilk ciddi sorumluluk için- bunlar az bile görünüyor. *Öyle güzel olmalı ki o günü kimse unutmamalı. Öyle özenli, öyle narin ve öyle zevkli olmalı ki her şey, insanlar bardağını tutarken bile el emeğinin taze kokusunu alabilmeli.*

Çok uçuyorsun Bukle, yavaş gel kızım.

Olgun Bukle ki kendisi hayatıma karışmayı pek sevmez, araya girmese kim bilir adama daha neler söyleyeceğim?

Derin bir nefes alıp gözlerine bakıyorum. Denizleri koyulaşmış, dalgın görünüyor. Uzun uzun bana bakıyor, sonra gü-lümsüyor. Dudakları o kadar yavaş kıvrılıyor ve dişleri öyle parlıyor ki kalbimin aniden çırpınmaya başladığını hissediyorum. Kurtuluş arayan, boğulmamaya çalışan bir yavru gibi yüreğim, onu boğan denizin sularını etrafına saçıyor ama hiçbir yardım eli ona uzanmıyor. Denizin içine batıyor, batıyor da batıyor. Öyle yerleşiyor ki güneşin yansıttığı maviliğin dibine, oraya hapsoluveriyor; kendini kaybediyor.

“Böyle bir yer bulabilir miyim, bilmiyorum; ama size göstermek istediğim bir yer var.”

Yutkunup başımı sallıyorum, dolan gözlerimi ondan gizliyorum.

Az önce orada bıraktığım yüreğimden habersiz arabasına yöneliyor Giray Ortay. Oturmam için kapıyı tutup bana döndüğünde titreyen ellerimi gizlemek için çantamı sıkı sıkı kavriyorum. *Alı Giray, neden tüm doğrularımı sarsıyorsun ki böyle? Daha birkaç saat olmamışken kendime geleli, beni yine nasıl sarhoş ettin?*

Ben kendimi toplamaya, tekrar mantığımın sesine kulak vermeye çalışırken kapıyı kapatıp yerine geçiyor. Yola çıkmadan önce radyoyu açmayı da ihmal etmiyor. Sanki o günü hatırlatır gibi, sessizliğini örtbas eder gibi radyonun sesini açıyor. Bu kez çalan hareketli bir parça değil. Eskilerden bir şarkı aramıza doluveriyor, gözlerimi kapatıp şarkıyı dinleyerek rahatlamaya çalışıyorum.

"Sevip de söyleyemediğim şarkılar var.

Bir dizesini asla hatırlayamadığım şiirler.

Keşke, keşke o ben olsaydım dediğim hikâye kadınları.

Düşlerim var.

Uyandığımda yalnızca başını hatırladığım,

Ve asla sonuna kadar görmeyi beceremediğim.

Bir adam var düşümde, tam dokunacakken uyandırıldığım.

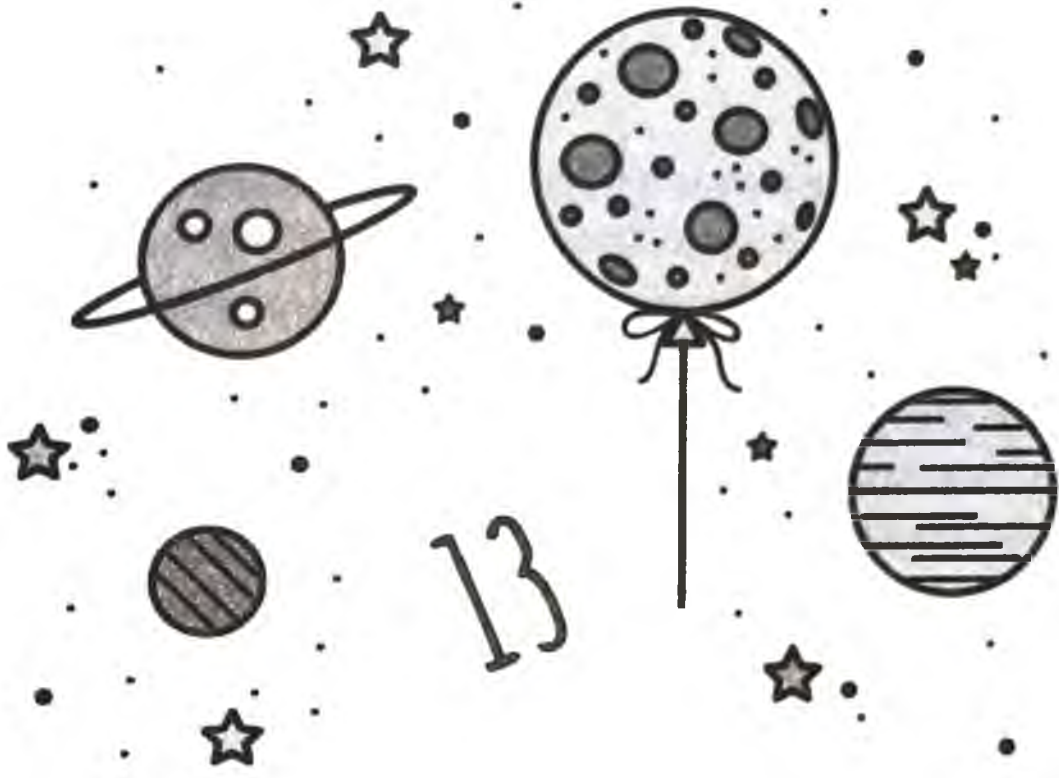
Bir adam, sonumuzun ne olacağını hiç öğrenemediğim.

Düşümde bir adam var, benim mi bilemediğim.

*Bir adam var diyorum, düşünüp düşümden ayrı kaldığım."**

Zaten şans insanın yakasını bir kere bıraktı mı, gerisi geliyor. İçimdeki kaos yetmiyormuş gibi şarkının sözleri de yüreğimi sızlatıyor. *Sahi, her şeyi ve hepsini geçtim, davul bile dengi dengine demezler mi? Benim bu boş çabam, kabullenmeyişi niye? O böylesine ulaşılmazken hâlâ gözlerinde dalıp gitmem niye?*

Kendine gel Bukle, kendine gel kızım. Bu adamla olmaz, hiç olmaz. O senin sadece patronun, başka bir şey olamaz.

Giray arabayı park ettiği zaman etrafıma bakmayı ancak akıl ediyorum. Nerede olduğumuzu bilmek bir yana, ne yaptığımızı hatırlamam bile güç oluyor.

“Burada bana ait bir ev var,” diyor yavaşça.

Camdan dışarıyı seçmeye çalışan gözlerimi ona çeviriyorum. Aramıza sınıf farkının çektiği keskin çizgiyi yoldaş edip omuzlarımı yavaşça kaldırıyorum. Artık Giray ve Bukle yok, başladığımız yolculuktan geriye yalnızca patron ve çalışan kaldı. Aramızda, başka hiçbir bağa tahammülün olmadığı bir ilişki olacak. Keskin ve net, kaostan alabildiğine uzak...

“Tam olarak hayalinizdeki gibi mi bilmiyorum ama belki bahçesi işe yarayabilir. Ağaçlar var, büyük sayılabilecek bir havuzu var, patika yolu yok ama onu da halledebiliriz sanırım. Görmek ister misiniz?”

“Tabii efendim,” diyorum gülümseyerek. Yüzünde bir an donuveren çizgilerden şaşırdığını anlıyorum ama aldırmiyorum. Arabanın kapısını yavaşça açıyorum ve onu beklemeden aşağıya iniyorum.

“Bu taraftan...” diyerek beni yönlendiriyor. Arkama baktığımda, devasa bir demir kapıdan geçtiğimizi hatta orada

güvenlik elemanları için küçük bir kulübe olduğunu fark ediyorum. *Ne ara geldik biz buraya? Aklım yine nerelere gitti?*

Giray'ın adımlarına uyarak ilerliyorum. Kapıyı açıp geçmem için yol gösteriyor, bir süre sessizce yürüyoruz. Döşemelere çarpan ayak seslerimiz dışında evde en ufak bir ses yok. Ev neredeyse bomboş, üstleri beyaz çarşaflarla örtülmüş eşyalar belli belirsiz seçiliyor. Yerler alabildiğine çıplak, duvarlar beyaz ve sade... Nasıl bir evse yeni olduğu ama kullanılmadığı belli. Tabii bu beni asla ilgilendirmediği için üzerinde durmuyorum.

Büyük bir salona girdiğimizde Giray bir duvarı boydan boya kaplayan camlara yöneliyor ama açmasına gerek yok. Bahçeyi en ince detayına kadar görebiliyorsun. Aradaki saydam engel dışında her şey güneşin altında parlıyor. Yine de onun açtığı kapıdan dışarı çıkıyor ve küçük mermer basamağı geçtikten sonra doğayla kucaklaşan bahçeyi tebessümle izliyorum.

Hayalimdeki mekâna tamamen uymasa bile her yerin yemyeşil görüldüğü yadsınamaz bir gerçek. Bahçe evin genişliğiyle yarışacak kadar büyük bir alanı kaplıyor. Biçilmiş çimenlerin mis gibi kokusunu içime çekerken bahçenin sağ tarafını dolduran çiçeklere ve ortasında kalan havuza göz atıyorum. Ağaçlar evi yabancı gözlerden korumak ister gibi evin bir ucunda duruyor. Etraftan gelen tek tük sesler dışında yalnızca kuşların sesini duyabiliyorum.

Benim masallardan fırlamış hayalim gibi değil ama mükemmel görünüyor. Her şey göz kamaştırıyor. Burası düzenlemelerle balo için harika bir yer olabilir.

Bir süre her şeyi inceliyorum. Biz evin içinden geçtik ancak güvenliğin arkasından yapılacak yapay bir patikayla, insanları direkt doğanın içine çekebiliriz. Etrafı ışıktandırabiliriz ya da yerlere küçük spotlar ekleyerek onları bahçeye yönlendirebiliriz. Sonra karşılıklarına direkt sahne çıkar. Enstrümanların

sesi ortamı yumuşatırken çimlere adım atar, havuzun etrafına dağılmış masalarda kendilerine bir yer seçebilirler.

Sonunda adama dönmeyi başardığımda, “Burası çok güzel Giray Bey,” diyorum.

Yüzünde hafif bir tebessümle başını aşağı yukarı sallıyor. “Peki, balo için uygun mu?”

“Evet, düzenlemelerle harika olabilir.”

Gözlerimi ondan ayırarak tekrar bahçeye bakıyorum. *Neden burada yaşamıyor? Acaba mesafe yüzünden mi? Beni ilgilendirmediğini biliyorum ama merak etmekten kendimi alamıyorum. Sadece bahçesi için bile bu eve âşık olması gerekmez miydi?*

Birkaç adım atıp havuza yaklaşıyorum. Güneş ışıklarının altında su insana âdeta sesleniyor. Kendimi tutmasam ayak-kabılarımdan kurtulup kollarımı iki yana açar ve düşene dek öylece dönerim. Sırf bu güzelliği tüm bedenimde hissetmek için dahi bunu defalarca yapabilirim. Ve bu adam, şu zekâsıyla nam salmış mükemmel adam, bu evi çarşıların altında gizliyor; öyle mi?

Aklım almıyor.

Dayanamayarak, *dayanamayacağımı siz de gayet iyi biliyordunuz*, bir kez daha ona bakıyorum. Mesafemi yitirmeden ama çekinerek soruyorum. “Giray Bey, acaba bu evde yaşamama sebebiniz ne?”

Tüm çabama ve ciddiyetime rağmen sesim onu anlamadığımı ve hafiften kınadığımı ele veriyor.

Böylesi daha iyi. Evet, çok daha iyi. Ona iyi davranan, kalbini bir anlık zaafla önüne seren ve her tebessümüyle nefesi kesilen birini bile dikkate almazken onu kınayan, suçlayan bir kadına asla şans vermeyecektir. Bu, bana dilediğim mesafeyi kazanma fırsatı verebilir.

Düşüncelerim birbirine dolanarak başımı döndürürken adam yine beni çıldırtmak ister gibi başını sağ omzuna yatırıyor. “Bundan hoşlanmamış gibisiniz?”

“Mantıksız buldum desem daha doğru olur.”

Yine o ciddi yüzü yumuşuyor ve tüm zarif çizgilerini gözlerime sunan küçük bir tebessümle cevap veriyor. “Çünkü bu ev, ailemin evleneceğim kadına hediyesi olacak.”

Aşağı doğru çekilen çenemi güç bela tutup başımı sallıyorum.

Yani ev, esasında Gözde Mer’e ait! İkisi evlendikten sonra burada yaşayacak! Kahretsin! Niye sordum ki? Niye? Her şey yeterince canımı acıtmıyormuş, onun bir başkasına ait olduğunun yeterince bilincinde değilmişim gibi evleneceklerini de birinci ağızdan onaylatmış oldum. Salak değilim de neyim ben?

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalışıyorum. Gözlerim şimdi Giray Bey’den uzakta, göğe dönük. *Aldığım, bir türlü uygulayamasam da en azından uygulamaya çalıştığım kararın doğruluğu nasıl da ortada... Aslında hiçbir şey yapmama gerek yok. Ben, kendi kuruntularımla adamdan hoşlanmayı sürdürsem de durum değişmeyecek. Sadece daha fazla acı çekeceğim. O hâlde bu kararı uygulamak için istekli olsam iyi olacak. En azından kendim için... Çünkü Giray Ortay hayatımda yer edinirse onu aklımdan kolayca silebileceğimi sanmıyorum. O, yıllardır bir arada olduğum ama kendimi aralarında daima fazlalık gibi hissettiğim arkadaşlarımın yokluğu gibi acıtmaz yahut ailemden ayrılışıma benzemez onu kaybetmek... Hayatıma gelir ve sonra giderse gerisini toparlayamam. Bunu ben bile yapamam. Her şeyi birkaç kahkahaya gizleyebilen ben bile Giray Ortay’a alışırsam kendimi bundan kurtaramam.*

Düşüncesi dahi öyle korkunç ki istemsiz gözlerim doluyor, bedenim titremeye başlıyor.

“Bukle Hanım?”

Giray’ın sesi çok yakınımından geliyor. İrkilerek fısıldıyorum. “Efendim?”

“İyi misiniz?”

Bu hâllerime alışmış olmalı ki sesi anlayışlı çıkıyor. Belki de birazdan mendil çıkarması gerektiğini falan düşünüyordur. Ama ona bu fırsatı veremem. Onun yaptığı herhangi bir kibarlık benim umut için çabalayan ruhuma yaramıyor. Adam bana bakarak nefes alsa, hava olduğumu düşünecek kadar çıldırmış hâldeyim. Doğru olmadığını bilsem de vicdan azabı çeksem de işin aslı bu. Ne yaparsam yapayım, nasıl bir karara tutunursam tutunayım, onu gördüğüm zaman bu durumu unutuveriyorum. Ne kadar odaklansam da sürekli delirmiş gibi çırpınan kalbim, bize dair engellerin tümünü görmezden gelmek için öylece içimde duruyor. Benim bu adamdan uzak durmam gerek. Onu hiç görmeden sesini hiç duymadan yaşamam gerek.

Belki de istifa etmeliyim?

“İyiyim,” diyorum soğuk bir sesle. Ayaklarımı inceleyerek aynı ses tonuyla devam ediyorum. “Mekân kesinleştiğine göre gidebiliriz, değil mi?”

“Evet, isterseniz.”

Sesi hemen değişip gündelik ifadesizliğine bürünüyor.

Davranışları sadece ben ağlarken değiştiğine göre adam bana yalnızca acıyor olmalı. Eh, zaten ben de âşık olduğunu düşünmemiştim.

Acaba gitmek istemeseydim ne yapacaktık?

İçimdeki yüz­süzlerden biri şeytan gibi kulağıma fısıldayınca gözlerimi deviriyorum.

Ben ne kararı alıyorum, Buklelerim ne düşünüyor? Allah'ım, bana kendimle baş edebilme gücü ver!

Geldiğimiz yolu sessizce adımlayarak arabaya ulaşıyoruz. Acıdan midem kasılıyor olsa da bunu yapmam gerektiğini bildiğim için kendime aldırmıyorum. *En fazla midem bulanır ve kusarım, bu da işime gelir. Giray Bey bir daha yüzüme bile bakmaz. Güzelim arabama biri kussaydı, ben bakmazdım en azından. Hatta*

biraz şiddete bile başvurabilirdim. Ne hakla arabama kusar basit bir asistan parçası?

Kendimi kaptırdığımı fark ederek başıma sertçe vuruyorum. *Hayır, anlamıyorum. Her insanın içinde bu kadar çok benlik mevcut mudur?*

“İyi misiniz?”

Bir kez daha soruyor. *İyi değilim desem ne yapacak, niye sorup duruyor?*

“Değilim,” diyerek omuz silkiyorum.

“Hasta mısınız?”

“Hayır.”

“Aç mısınız?”

Sesinin iyice kibarlaşması dudaklarımı ısırmama sebep oluyor. O gün nasıl davrandıysam, sanki aynı şeyleri yaşamaktan gerçekten korkuyor. “Hayır,” diyerek rahatlatmaya çalışıyorum adamı.

Bir kere daha aç hâlimle karşılaşmasını istemem. Hem gelmeden önce yemiştik, o kadar da obur değilim. Yoksa benim şişman olduğumu falan mı düşünüyor?

Hah! Sen önce kendine bak Giray Bey. Eminim yağlı kollarını bizden gizlemek için sürekli takım elbise giyyiyorsundur.

“Başka bir şey mi?”

“Evet.”

Sormasını istemediğimi sesimden anlamış olmalı ki susuyor. Zaten bu kadar konuşması bile şaşırtıcı. O suskun, ifadesiz adam birini merak da edebiliyormuş demek ki... Ya da Gözde Mer dışında birini mi demeliyim?

Kendi dengesizliğin için adama kin tutma Bukle.

İçimdeki sesin sahibini tekmeleyebilme arzusuyla iç çekiyorum. *Hayır, âşık olan benim, acı çeken benim, bari hislerimi başka şekilde yönlendirebileyim. Bu da mı yasak? Patronumun sevgilisi*

olan diğer patronuma âşık olarak dolaşmaktansa ondan nefret etmem daha iyi değil mi?

Hak etmediği sürece, değil.

Yüzümü buruşturarak bir kez daha kafama vuruyorum. *Bir de bilmiş Bukle'm eksikti. Sanki bencil, yüz­süz, arsız, kibirli ve acımasız Bukleler yetmiyormuş gibi!*

"Sizi nereye bırakayım?"

"Evime."

Adamı terslemeyi kes artık!

Kendime cevap verme gereği duymadan gözlerimi yola dikiyorum. Evimin önüne gelene kadar geçen uzun sürede sessizlik anlaşılmamıza sadık kalıyoruz. Hatta bu kez radyo bile kapalı. Sadece kalp atışlarımı ve bazen soluk alış verişlerimizi işitiyorum. Dünyaya ait diğer şeyler şeyler tamamen benden uzakta kalıyor. Şaşırtıcı bir şekilde içimdeki Bukleler bile susuyor. Sanki onlar da bazı şeylerin değiştiğini kabulleniyor ve geri adım atıyor. Yahut onlar bile benim dengesizliğimden yorulmuş.

"Zahmet verdiğim için özür dilerim ve beni bıraktığınız için teşekkür ederim Giray Bey. İyi günler," diyorum adam arabayı durduğunda. Cevabını dahi beklemeden arabadan inip apartmana doğru âdeta koşuyorum.

Bu hâlim eminim onun ifadesizliğini, sert bir tavra dönüştürmesine yetecektir. Ya da buna bile tenezzül etmeyip aynı şekilde davranacaktır. Ne yaparsa yapsın umurumda değil! Giray Ortay'dan uzak duracağım. İşte o kadar!

Eve girdikten sonra başlayan ağlayışımı durdurmam epey uzun sürüyor. Beni en çok ağlatan şarkılardan birini açıp bağıra bağıra söylüyor, bir paket cipsi birkaç dakika içerisinde

silip süpürüyor, üstüne kocaman bir çikolatayı da mideme indirip uzun bir banyo faslıyla kendimi toparlıyorum.

Her acı geçer, her acıyı hafifletecek bir şey muhakkak vardır, bunu biliyorum. Sadece bazı acıları atlatması daha uzun sürer. Bazı kararları uygulaması daha zordur. Bazı insanları aklınızdan çıkarmak daha isteksizce gerçekleşir. İşte yaşadıklarım da bunlardan ötürü oluyor.

Evet, mantiken Giray Ortay tamamen hayatımda değil. Hatta onu tanımıyorum. Evet, adamın sevgilisi var. Hem de patronum. Hepsini geçtim, bu kadar kısa sürede âşık olmam da mantıklı değil. Âşık olmamış da olabilirim. Bunları ben de biliyorum. İçimde bu kadar Bukle varken nasıl bilmem?

Sadece hepsine rağmen kalbimin acısı ağır basıyor. Mantiğimin öne sürdüğü her şeye, kalbim hızlı hızlı çırpınışlarla direniyor. Mantiğim uzak dur dedikçe, kalbim feryat figan ediyor. Mantiğim gerekçeleri sundukça, içimde bir bıçak dönüyormuş gibi acı çoğalıp her yana bulaşıyor. Böyle olunca, atlatması daha zor oluyor. Ama atlatacağım, biliyorum.

Saçlarımı örmeye başlarken aynadaki yansımama güven verircesine başımı sallıyorum. Atlatabileceğimi biliyorum çünkü henüz hiçbir şey yaşamadım.

Çalan zil sesiyle düşünmeye son vererek kaşlarımı çatıyorum. Kim gelmiş olabilir?

Bir an aptalca, acaba Giray mı diye düşünmeden edemiyorum. Sonuçta ailem şehir dışında, arkadaşlarım benden nefret ediyor, Öyküler evimi bilmiyor. Kim olabilir ki başka?

En iyisi kalkıp öğrenmek...

Odamdan çıkıp kapıya koşturuyorum. Otomatiğe basıp beklerken kalp atışlarım hızlanıyor. Giray değil biliyorum ama sanki oymuş gibi heyecanlanıyorum. Ne yapayım, elimde değil.

Yanılmadığımı anlamam uzun sürmüyor. Eylül ve Bilge tam karşıma dikildiğinde şaşırsam da tepkimi yansıtamıyorum.

Kim oldukları o an için anlamlı gelmiyor, çünkü kim olmadıklarını biliyorum.

“Merhaba...” diyor Bilge ifadesiz bir sesle.

Eylül onu tamamlar gibi ekliyor. “Girebilir miyiz?”

“Tabii.” Omzumu silkerek geçmelerini işaret ediyorum.

Şu an hiç de cici Bukle olabilecek hâlde değilim. Kaldı ki onların cici Bukle’yi görmeyi hak ettiğini de düşünmüyorum. Alabildiğine benciller ne de olsa! Hoş, artık bu canımı yakmaktan fazlasıyla uzak...

Giray Ortay’a bu konuda teşekkür borçluyum.

Oturma odasına geçip tekli koltuğa yerleşiyorum. Onlar da karşımdaki ikili koltuğa oturup şaşkınlıkları yüzlerine yansıyarak evin düzenli hâlini incelemeye koyuluyor. *Doğrusu, değişmeye başladığımı kabullenmeleri iyi olurdu.*

Sonunda Eylül boğazını temizleyerek bakışlarını bana çeviriyor. “Ev çok düzenli görünüyor.”

“Hayatımda bazı değişiklikler yaptım.”

“Bukle, sence de konuşmamız gerekmiyor mu?”

Başladığımız alakasız sohbeti, Bilge’nin sorusu bölüyor. Aslında bu beni rahatlatıyor. Şu an gerçekten onlarla uğraşabilecek hâlde değilim. İçim öylesine bulanık, öylesine Giray’la dolu ki yıllardır arkadaşım olduğunu sandığım insanların ne diyeceğini bile umursayamıyorum. Bu iyi mi kötü mü onu bile bilmiyorum.

“Bilmiyorum. Belki... Ne olduğuna bağlı...”

Eylül’ün sakın hâlinin değiştiğini ama bunu belli etmeye çalıştığını fark ediyorum. Bilge’yse bariz bir şokla yüzüme bakıyor.

“Bizimle dalga geçmiyorsun, değil mi?”

“Hayır,” diyorum dürüstçe, yanlış anlamalarını önlemeye çalışarak. “Sadece iyi hissetmiyorum.”

“Biz senin arkadaşınız,” diyor Bilge söylenmesi gereken buymuş gibi.

Kendimi hafifçe, acıyla gülümserken buluyorum. “Bunu daha önce fark etmeniz, benim için de iyi olurdu.”

“Bukle, saçmalıyorsun!”

Derin bir nefes alıyor ve bu kez de Eylül’e bakarak konuşuyorum. “Saçmaladığım falan yok. Sadece olanı söylüyorum. Çünkü bu kez bunlar canımı yakmıyor. Siz her daim bir aradasınız, ben hep fazlalığım, gerekmedikçe ortaya çıkmama lüzum yok, her türlü eyleminize açığım, nasıl olsa özür bile dilemeden sizi affederim falan filan.” Düşününce onlara değil kendime kızmam gerektiğini fark ediyorum. “Bu lüksü size benim sağladığımı biliyorum. Bu kadar susmasaydım, bu kadar alttan almasaydım belki de böyle olmazdı. Ama fark etmemiştim. Şimdiyse alttan almak, geri adım atmak, siz gerçekten özür dilemeden sizi affetmek, fazlalık olmak ve diğer şeyleri istemiyorum. Anlıyor musunuz?”

Onlar ağzını açamadan tüm birikmişliğimle devam ediyorum. Söylediklerimin sertliğine nazaran sesim oldukça sakın ve ifadesiz çıkıyor. “Size verdiğim bu lüksü geri alıyorum. Kabul etmeseniz de pek umursayacak hâlde değilim. Belki sonra pişman olabilirim ama şu an için böyle düşünüyorum.”

“Sen ciddisin?”

İçim gülme isteğiyle dolsa da kendimi tutuyorum.

Bu kadar da olmaz ama! Gerçekten benim bunu yapamayacağımı mı düşünüyorlar? Onlarsız olamayacağımdan bu kadar mı eminler? Oysa onlar hiç yanımda değildi. Geçmişe baktığım zaman bu gerçek yüzüme daha çok çarpıyor. Hiç benim dostum olmamışlar ki. Sadece kendimi kandırmışım. Şimdi, belki de gerçekle yüzleşmeye yeni cesaret ettiğim için yüreğim bunlara tepki vermiyor.

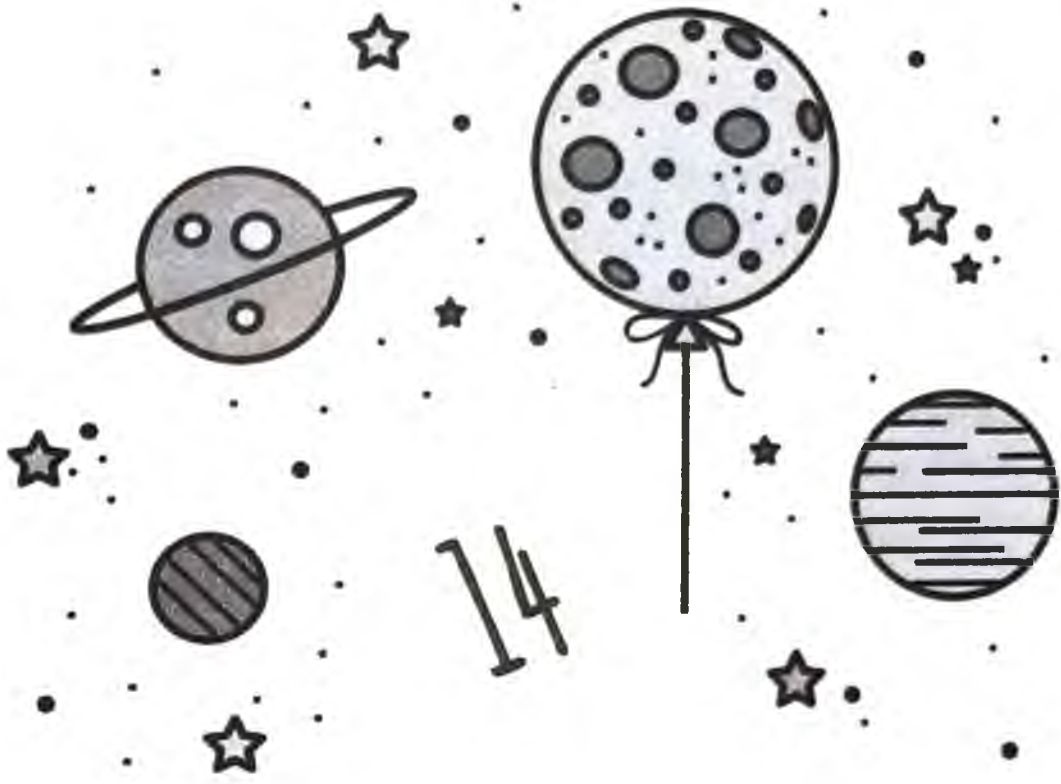
“Ciddiyim. Fazlasıyla.”

“O hâlde bizimle görüşmek istemiyorsun?”

“Görüşüp görüşmemeyi umursamıyorum desek daha doğru olacak sanırım.”

Eylül’ün irileşen gözlerini görünce gülme arzum artsa da sesimi çıkarmıyorum. Bir şey söylemeden uzun uzun yüzüme bakıyorlar. Sonunda kalkıp gittiklerinde elimde olmadan rahatlıyorum.

Eh, artık gerçekten arkadaşsızlık sıfatımın hakkını verebilirim. Neyse ki birinden kurtulmuştum. En azından artık bir işim var. Herhalde aşk ve arkadaşlık olmadan da yaşayabilirim. Bunca yıl var olduklarını sanarak nasıl yaşadıysam, gerçekten olmadıklarında da yaşayabilmeliyim.

İki hafta boyunca kendimi bile şaşırtarak işime sıkı sıkı sarılıyorum. İnsanların neden işkolik olduğunu da böylece anlamaya başlıyorum. Elindeki kâğıt yığınlarına gömüldüğünde, acılarını düşünemeyecek kadar sorumluluk duygusuyla doluyorsun. Bir şeyleri bitirme telaşı, araştırma merakı derken gün geçiveriyor ve beynin o kadar yorgun oluyor ki sorunsuz bir uyku çekiyorsun. *En azından benim başıma gelen bu.*

Gündüz elimden geldiğince Gözde Mer'e yardımcı oluyorum. Artık daha hızlı, daha istekli okuyorum. Notlarımı daha özenli hazırlıyorum ve onun da bendeki değişimden memnun kaldığını bildiğim için işime gittikçe daha çok bağlanıyorum. Belki çok yorucu olabiliyor ama insan kitaplara tamamen kendini kaptırdığında -bu sıkıcı bir araştırma yazısı da olsa- yorgunluğu hafifliyor.

Öğle yemeklerimi genellikle Okan'ın restoranında Devrim'le yedikten sonra evime dönüp balo için hazırlık planları yapıyorum. Hazırlıkların başlamasına epey uzun bir zaman olduğu için öncelikle çeşitli tasarılar üzerinde yoğunlaşmam gerekiyor. İnternette de yardım almayı ihmal etmiyorum. Hatta Öykü, Devrim ve Okan da bana fazlasıyla yardımcı oluyor.

Bu fikirleri tamamen yazıya döktüğümde Gözde Hanım'a göstereceğim. Böylece eleme yaparken bana yardım etmesini umuyorum. Sonra da imkânlar ölçüsünde, hayalimi gerçekleştirecek profesyonel kişilerden yardım almam gerek. Gözde Hanım bunun en kolay olduğunu söylediği için o kısmı pek düşünmüyorum.

İşte böyle...

Artık tüm günlerimi işimle geçiriyorum. Kendime Giray Ortay'ı düşünme yasağı koydum. O aklıma geldiği zaman en alakasız şeylere yönelip zihnimi ondan uzaklaştırıyorum. Bu annemi aramak da olabilir, hemen bir mağazaya girip alışverişe sarılmak da koca bir cips paketini mideye indirmek de... Hatta birkaç kere Devrim'le sinemaya ya da tiyatroya gitmeme de sebep oldu. Sanırım bu zaman aralığında, Giray'dan uzaklaştıkça Devrim'le yakınlaştım. Bunun sebebi ondan hoşlanmam değil, biliyorum. Çok iyi bir insan, bana karşı fazlasıyla ilgili ama onu gördüğüm zaman kalbimin hiçbir tepki vermemesi birbirimize o gözle bakamayacağımızın en büyük delili. Ki Devrim de tüm şakacı tavrına rağmen beni arkadaşısı olarak görüyor, bunu biliyorum. Ve en önemlisi -bazen beni en çok korkutanı- ise Devrim'in her şeyi biliyormuş gibi bakan gözleri. Ben dalıp gittiğimde gözlerini bana çeviriyor, uzun uzun bakıyor. O anlar geldiğinde içimdeki Bukleler, "*Biliyor, biliyor!*" diye bağırmaya başlıyor. Bir delil var mı derseniz, elbette yok. Sadece hissediyorum.

Düşük numaralı gözlüğümü takarak -bunu yeni aldım, bana hiç yakışmıyor ama seviyorum- burç yorumlarımı açıyorum. Sanırım pazar gününün en güzel yanı, işe koşturma telaşı olmaması. Evet, artık işimi seviyorum ama burç yorumlarım üzerinde düşünmeden ve hayaller kurmadan evden çıkmak hâlâ zor geliyor. Çok aptalca olabilir ama çoğu zaman onları okurken yaşadıklarımın düzeleceğine inanabiliyorum. "*Bugün şanslı günün sevgili Balık!*" yazısı bana yeni umutlar için bir

fırsat gibi geliyor. Kendimi kandırdığımı biliyorum ama kandırmak zaten işime geldiği için bu canımı sıkmıyor.

"Bugün cesaret eksikliğine eğilimlisiniz. Rahatlıkla başa çıkmanız mümkün olan şeyler size yapılması imkânsız ya da çok zor işler olarak görünebilir. Başka bir ifade ile kendi kendinizin gözünü korkutuyorsunuz. Psikolojik ve fiziksel olarak güçsüz olduğunuz bir gündesiniz. Bu yüzden imkân bulduğunuz takdirde hiçbir şey yapmadan bu dönemin geçmesini beklemeniz gerekir çünkü hareket ettiğiniz zaman mevcut olan sınırlı gücünüzü de boşa harcarsınız. İçinde olduğunuz ruhsal yapı sizde ileri derecede asabiyet de yaratabilir."

Her zaman yaptığım gibi önce yorumu bir kere okuyor, ardından parça parça düşünmeye başlıyorum.

Cesaret eksikliğim olduğunu düşünmesem de güçsüzüm, bunu biliyorum. Belki de beklemeden kasıt, aldığım kararın uygulanma aşamasına işaretidir. Yorumcu bile Giray konusunda uzaklaşma kararımı destekliyor olsa gerek. Eh, aklın yolu bir!

"Eski bir arkadaşınızla ilgili üzüntüleriniz olabilir. Hiçbir şeyin üzerinde durmayın veya şüphelenize yenik düşerek parlamayın. Yapmak istediğiniz işlerde planlı davranmalı ve ilgili kişilerin de zamanında hareket etmelerini sağlamaya çalışmalısınız. Diğer kimseler konuyu hafife alırlarsa sizin çırpınmanız hiçbir şeyi halletmez. Eğer yalnız bir insansanız bugün yeni arkadaşlıklar hakkında ümit verici gelişmeler olabilir fakat onlara güvenmemeniz gerekiyor. Bugün başlatabileceğiniz ilişkilerin sonu iyi gelmez. Sizden haber ya da yakınlık bekleyen birisi, size belli etmemekle birlikte içten içe yıkılıyor."

Arkadaş değil de patron olsa, olmaz mı?

Yorumu birkaç kez okumama rağmen bana hiçbir şey ifade etmiyor. Şu aralar arkadaşlık kurmak gibi bir planım yok. Benden yakınlık bekleyen biri yok. İşle ilgili bir sorun yok.

En azından şu an için...

"Bazı şeyleri kendi kendinize büyütüyorsunuz. Genel ilişkileriniz ve özel hayatınız hareketlenecektir. Ani olaylarla karşılaşabilirsiniz."

Bir yolculuk yapmak zorunda kalabilirsiniz ve bu yolculuk sizi gereğinden çok uğraştırabilir. Kalabalık içinde son derece ölçülü olmanız gerekiyor. Sevdiğiniz kimsenin çok istediğiniz bir davranışıyla karşılaşacaksınız. Bugün önemli fikirlerinizi birilerine anlatmak ve destek aramak gibi planlarınızdan vazgeçmelisiniz."

Yorumu okurken aniden kalp atışlarım hızlanıyor. Aptalsın Bukle, aptal. Kendime çimdik atarak sayfayı kapatıyorum. Böyle bir yorum hiç yazılmadı ve okunmadı. Bunu ikinci kez düşünmemeliyim. Kalbim ne söylerse söylesin, düşünmemeliyim.

Gözlerimi kapatıp düşüncelerimden uzaklaşmaya çalışırken çalan telefon imdadıma yetişiyor. Uzanıp yastığın altında duran telefonumu alıyorum ve ekranda 'Devrim' ismini görünce hemen açıyorum.

"Alo?"

"Ne yapıyorsun?"

Sesindeki heyecan, aklında bir şeyler olduğunu anlamama yetiyor. İstemsiz gülümsüyorum. "Burç yorumlarımı okuyordum. Neden?"

"Yani sıkılıyordun?"

"Dinleniyordum."

"Sıkılıyordun."

Sırıttığını hissederek gözlerimi deviriyorum. "Sence kendimleyken sıkılmam mümkün mü?"

"Haklısın, tamam." Bir kahkaha atıp devam ediyor. "Bu akşam plan yapma. Saat sekiz gibi gelip seni alacağız. Tamam mı?"

"Neden?"

Meraklanarak dudağımı dişliyorum. Hâlimi biliyormuş gibi lafı değiştiriyor.

"Neyse, şimdi kapatmam lazım. Akşam görüşürüz!"

Beni şok ve merak içinde bırakarak telefonu kapatıyor. Bir süre sinirle dudağımı dişlemeyi sürdürüyorum. Akşam ne

olabilir ki? Neden bana söylemiyor? Ah Devrim, bazen beni gerçekten deli ediyorsun! Koskoca adam ama çocuk gibi davranmaktan da geri durmuyor!

Yerimden kalkarak sinirlenmeye bir son veriyorum. Ne de olsa ben ne yaparsam yapayım Devrim Bey bana ne olduğunu söylemez. O hâlde yapmam gerekenleri akşama kadar bitirmeliyim. Önce okumalarımı bitirir, ardından evi köşe bucak temizlerim. Her şey bittiğinde duş alıp hazırlanırım. Tabii öncesinde alışverişe de çıksam iyi olacak. Dolap tam takır, kuru bakır!

Devrim saat yediyi biraz geçmişken geliyor. Ona ne kadar kızmayı planlasam da kapının önünde beni sırtarak beklemesi unutmam için yetiyor da artıyor. Adamın sürekli neşeli olması insanı gerçekten rahatlatıyor. Tabii bunun yanında nereye gideceğimizi ve neden bana söylemediğini merak etmeyi de sürdürüyorum. *Sahi, niye söylemedi ki?*

“Sen neden bu kadar şıksın?”

Şaşkınlığı ve irileşen gözleri kıkırdamama sebep olurken istemsiz ben de onu inceliyorum. Üzerinde beyaz bir kapri ve beyaz çizgili, kırmızı bir tişört var. Benim yazlık, mor elbiseimin yanında fazlasıyla sportif duruyor. *Ve uyumsuz.*

“Gündelik bir elbise işte...”

Kaşlarını kaldırarak imalı bir şekilde gülüyor. *“Sanırım bu yalana bir tek ben kanmam.”*

“Aşk olsun!”

O omzunu silkerken eteklerimi düzelterek gülümsüyorum. Üzerimdeki şifon kumaştan yapılmış; kısa kollu ve kloş bir elbise. Çok şık değil belki ama gündelik olmadığı da bir gerçek. Dizlerimin biraz altına gelen eteğinin ucunda küçük, koyu renk çiçekler bulunuyor. Ben hareket ettikçe eteğim ve

çiçeklerim de benimle birlikte dans ediyormuş gibi düşünüyor ve kendimi hem güzel hem de mutlu hissediyorum.

“Eee, artık şu gizli yere gidecek miyiz? Hem Öykü ve Okan nerede?”

“Gizli bir yer değil, sadece seni heyecanlandırmak istedim. Ablam ve eniştem önden gitti.”

“Öyle mi?”

İçimden bir ses böyle olmadığını söylese de üstelemediyorum. Son hazırlıklarımı da tamamlamamın ardından evden çıkıyoruz. Gideceğimiz yerle ilgili nedense huzursuz hissediyorum. Nereye gittiğimizi bilmesem de sanki Giray’ı görecekmişim gibi geliyor. Çok saçma belki ama bu hissi engellemiyorum. Elbette Devrim’e sorarak merakımı gideremem. Belki her şeyi biliyormuş gibi duruyor ama benim ağzımdan duymadığı sürece bildiklerinin bir önemi olmaz. Hislerimin dudaklarımdan dökülmesine ise katiyen müsaade edemem. Hele de kararımı böyle istikrarla uygulamaya başlamışken!

“Seni sessizliğe mahkûm eden şey ne olabilir acaba?”

“Hı?”

Yola fazlasıyla odaklanmış görünen arkadaşımı süzerken gülümsediğini fark etmem uzun sürmüyor. Bazen onun ne dediğini tam olarak anlayamayıp sinirlenmek için kendimi hazırlıyorum. Daha doğrusu buna aksi Bukle sebep oluyor. Sonra, onun dalga geçtiğini fark ederek normal benliğime dönüyorum. Sanırım Devrim beni çocuklaştırıyor. Ya da içimdeki Buklelerin ortaya çıkmasına sebep oluyor.

“Neden susuyorsun?”

“Düşünüyordum.”

Bu kez sırtarak cevap veriyor. “Senin düşünmediğin bir an bile yok ki!”

“Kendimle iyi anlaşmam seni niye bu kadar rahatsız ediyor?”

Çenemi yukarı kaldırarak gülüşünü görmezden geliyorum. Zaten onun gülmek için nedene ihtiyacı yok. Bana gülmesiye rahatsızlık vermekten fazlasıyla uzak. Şu an umursadığım tek şey, nereye gittiğimiz.

“Tamam, bir şey demedim. Sadece seni konuşturmaya çalışıyordum. Gergin görünüyorsun.”

Eh, gergin olduğum doğru. İçimdeki o huzursuz ve huysuz his geçmek bilmiyor. Hani bazen olur ya, ortada hiçbir şey yokken bir şey olacakmış gibi tetikte beklersiniz. O his gibi işte.

“İçimde bir sıkıntı var.”

“Hım...”

Devrim arabayı park ederken etrafıma bakmayı ancak akıl edebiliyorum. Önce büyük bir evin bahçesinde olduğumuzu fark ediyorum. Ardından iki hafta öncesine gidiyor ve patronumun saray yavrusu evinde olduğumuzu anlıyorum.

“Burada ne işimiz var?” diyerek Devrim’e bakıyorum. Hislerimi belli etmek istemesem de paniklemeye başladığım inkâr edilemez. Kalp atışlarım hızlanıyor, nefesim kesiliyor, Buklelerimden biri, *“Bir pislik çıkacağını biliyordum!”* diye bağırarak beni tersliyor ama Devrim cevap vermiyor.

Onun arabadan inmesiyle birlikte ben de iniyorum. “Devrim!” diyorum istemsiz, biraz sertçe.

“Gözde ve Giray bizi yemeğe davet etti. Belki İzmir’e sandığımdan daha erken dönebilirim. O yüzden birlikte vakit geçirelim dedik.”

Şu an için kelimelerinin asıl anlamı, dikkatimi çekmekten çok uzak. Derin derin nefes alırken algılayabildiğim tek şey onların evine, onların misafiri olarak geldiğim.

Onların evi...

Beynimde bir Bukle âdeta haykırırken o günkü Pollyanna hâlimden eser kalmıyor. *Beni bıraktıktan sonra buraya dönebileceği neden aklıma gelmedi ki?*

Aptalsın çünkü! O kadar aptalsın ki Bukle!

Ağlama isteğiyle dudaklarımı dişlesem de kendimi tutuyorum. Devrim'in yanında hislerimi belli edemem. Zaten zihnimi okuyormuş gibi bakan bakışları yeterince zorlanmama sebep oluyor.

"Bukle, içeri girmeyecek miyiz?"

"Bana haber vermeliydin." Gözlerimi Devrim'e dikip kaşlarımı öfkeyle çatıyorum.

Ben aptalsam, bu adam da aptal! Belki benden daha kötü durumda bile olabilir!

"Alt tarafı bir yemek yiyeceğiz."

Devrim yürümeye başlarken peşine düşüyorum ama ayaklarım geri geri gidiyor. *Neden Allah'ım? Neden bu kadar şanssızım? Giray'ı görmek zaten zorken hazırlıksız görmek niye?*

Sanki Giray'ı görmeyi ne kadar çok istediğini bilmiyoruz.

Acımasız Bukle'ye aldırmayarak kendime acımaya devam ediyorum. *Söyledikleri doğruysa bile umurumda değil. İçten içe istesem de gerçekten görmeye çalışmadım. Böyle bir şeyi isteyerek yapmam! Ben hâlâ kararlarımın arkasında sapasağlam duruyorum. Durmasam da bir anlamı yok ki... Adam, sevgilisiyle birlikte yaşıyor. Ailesi ilişkiyi onaylamış ve evlilikleri için hiçbir engel yok. Belki de düğün tarihi bile bellidir, benim haberim yoktur. Ne de olsa özel hayatları da her şeyleri gibi ulaşılmaz. Hiçbir açığa tahammülleri yok. Yani ben masumum. Masumum. Çok masumum, tamam mı?*

Ne ara eve ulaştığımızı, kapının açıldığını ve içeri girdiğimizi anlayamıyorum. Düşündüğümün aksine kırmızı halı serili bir koridorda onlarca hizmetkâr bizi karşılayarak kraliçeye ulaştırmayı beklemiyor. Kapıyı açan çalışanın yardımıyla sade fakat şık holü geçip büyük bir odaya giriyoruz. Bir yanda görüntüsünden bile rahat oldukları belli olan açık yeşil koltuklar, etrafında ise dekoru tamamlayan kahverengi mobilyalar var. Yerler koltuk ve mobilya ile uyumlu şık bir döşemeyle kaplı,

halı serilmeye tenezzül edilmemiş. Etrafta bir sürü şık aksesuar görünüyor ama buna rağmen her yer alabildiğine düzenli. Diğer taraftaysa kuş sütünün bile eksik olmadığından şüphelendiğim bir masa hazırlanmış. Masa o kadar uzun ki insan ister istemez hayrete düşüyor.

Bu kadar uzun bir masayı niye alır ki insan? Düğünü evde mi yapacaklar?

Düğünü düşünmeyi kes artık.

"Hoş geldiniz."

Huysuz Bukle'ye katılarak kendimi toparlamaya çalışıyorum. Patronum bana artık alıştığım, çekici tebessümüyle gülümsüyor. Elini sıkarak kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Hoş bulduk," diyorum güç bela. Onun ardından Giray elini uzatıyor. Ona karşı içimde büyüyen özlemin boyutu bir an nefesimi kesse de gözlerimi yüzünden uzak tutmayı başarıyorum. Elinin ucunu aceleyle ve tedirginlikle sıkıp, "Merhaba," diyerek Öykü'ye yöneliyorum. Tavrımın ona özel olduğunu düşünmemesi için her zamanki hâlime zıt olarak Öykü ve Okan'a bile biraz resmi davranıyorum. Bana sorarsanız denge-sizliklerime alışkın oldukları için üzerinde durmuyorlar ama Öykü'nün kaşlarını kaldırarak gözlerime baktığı gerçeği de bir şeylerden şüphelendiğini anlamama yetiyor.

Omzumu silkerek onu geçiştiriyorum ve tekli koltuklardan birine gergince yerleşiyorum.

Sakin ol, diyor olgun Bukle. Derin bir nefes alarak onu dinlemeye çalışıyorum. Hislerimi belli etmemem gerek. Öğrenirlerse yerin dibine geçerim. Asla öğrenmemeliler! Bu yüzden normal olmalıyım. Neşeli, çok konuşan ve insanların gözlerine dikkatle bakmaktan geri durmayan Bukle olmalıyım.

Yutkunarak başımı sallıyorum. Kendimi yeterince hazır hissetmesem de sonunda gözlerimi odada gezdirmeyi başarıyorum. Önce sırf konuşmuş olmak için "Eviniz çok güzel,"

diyorum. Ardından kendimi bile şaşırtarak şöyle devam ediyorum: "Güle güle kullanın."

Bir kere olsun düşünerek konuş be Bukle. Yalnızca bir kere.

Okan ve Devrim gülmeye başlayınca anlamayarak onlara kaş çatsam da Gözde Hanım cevap verince ona dönmek zorunda kalıyorum.

"Teşekkürler Bukle, burası ailemin evi."

"Hı, öyle mi?"

"Evet."

"Giray Bey nerede kalıyor?"

Bunu sormuş olamam! Hayır, bunu sormuş olamam!

Bütün Bukleler beni meşhur arenada tekmelemeye başlarken Öykü bile gülüşünü gizleyemiyor.

Allah'ım, ne olur öldür beni. Lütfen. Şu an buna çok ihtiyacım var.

"Kendi evimde yaşıyorum Bukle Hanım."

Giray gözlerime bakarken güçlkle başımı sallamaya çalışıyorum. *Rezil oldum. Bu kez çok fena rezil oldum. Ben bu utancı nasıl atlatacağım? Kim bilir hakkımda neler düşünüyorlardır?*

"Bukle bugün biraz gergin, siz ona bakmayın."

Sağ ol Devrim. İyi halt ettin. Sağ ol yani!

"Öyle mi? Neyin var canım?"

Öykü ilgiyle bana bakarken dişlerimi sıkmamak için kendimi zor tutuyorum. *Devrim, kendimle birlikte seni de öldürecekim. Göreceksin!*

"İçimde bir sıkıntı var." Bütün gözler bana çevrilince dudaklarımı dişliyorum. "Önemli bir şey değil."

Sonunda, ilgi odağı olmaktan kurtulmayı başarıyorum. Devrim'e kısa bir an ters ters baktıktan sonra dirseklerimi, dizlerimin üzerine yerleştirerek yüzümü yere çeviriyorum. Birkaç derin nefes daha alarak sakinleşmeye ve utancımı yenmeye çalışıyorum. Hayır, anlamıyorum. *Neden böyleyim ki? Niye ağzımı*

açınca aptallaşıyorum? Söylediklerimin saçmalığı insanı âdeta dehşete sürüklüyor. Sonuçta bana ne Giray'ın nerede kaldığından? Ben kimim? Niye soruyorum ki bunu? Niye?

Ama birlikte yaşamıyorlarmış.

Birlikte yaşamıyorlarmış.

İçimdeki arsız Bukle'nin zavallı neşesi beni güldürüyor. Az önce beni patakladıkları arenada şimdi dans edip dönüyor. *Deli midir nedir?*

"Bukle, iyi misin?"

Hâlâ sırtırken Devrim'e dönüyorum. "Hı?"

"İyi misin?"

"Tabii."

Bir kahkaha atarak elini uzatıyor. Oturduğum yerden kalkarak diğerleri gibi ben de mükemmel şekilde hazırlanmış yemek masasına yöneliyorum. Bazen kendimle konuşmaya o kadar çok dalıyorum ki çevremde neler olup bittiğini geç alıyorum. *Ne ara ayaklandı bunlar?*

Sandalyeme yerleşmeden önce Devrim kulağıma fısıldıyor. "Sen bugün gerçekten iyi değilsin."

"Çok iyiyim."

"Değilsin."

Ona dil çıkararak yerime oturuyor ve masaya göz atıyorum. Her şey gerçekten de çok güzel görünüyor. Bazılarının adını bile bilmiyorum ama çeşit çeşit salata, aperitif ve içecek daha şimdiden ağzımı sulandırıyor. Çorbalarımız da gelince ziyafet başlıyor. Kimse konuşmasa da elimde olmadan fikrimi söylüyorum. "Yemekler enfes görünüyor."

Gözde ve Giray bana doğru dönüyor. Ne de olsa ikisi de yemeğe ne kadar düşkün olduğumu biliyor.

"Bazılarını Giray'la birlikte hazırladık ama çoğunu aşçımız yaptı. Umarım seversiniz."

"Birini sevmesek diğeri ni mutlaka seveceğimize den emi-
nim," diyerek sırtıyorum. Çorbamdan bir yudum aldıktan
sonra ne söylediğini idrak ederek tekrar patronuma dönüyo-
rum. "Siz yemek de mi yapıyorsunuz?"

"Bazen," diyor Gözde Hanım gülümseyerek.

*Kadına bak... Ben erkek olsam, ben de onunla evlenirdim. Ye-
mek yapabiliyor, zengin, güzel, başarılı... Yemek yapabiliyor demiş
miydim? Daha ne aranır ki bir insanda?*

Masadaki sessizlik biraz olsun azalıyor. Aslında rahatsız
edici değil ama bunca kişinin bir araya gelip de konuşacak bir
şey bulamaması benim gibi biri için dayanılmaz. Devrim de
öyle düşünüyor olsak gerek, benim ardımdan sözü o devralıyor.

"Ablam da güzel yemek yapabilseydi iyi olurdu, değil mi
enişte?"

"Devrim!"

Öykü dudaklarını büzerek kardeşine bakarken Okan gür
sesiyle gülüyor. "Öykü'nün yemekleri enfestir."

"Bence de," diyorum hemen. Devrim'in omzuna hafifçe
vurmaktan da geri kalmıyorum. "İntikamını aldım Öykü."

"Teşekkürler."

"Damak zevki değişkendir kızlar," diyor Devrim bu kez
istifini bozmadan. "Sen ne düşünüyorsun Giray?"

"Güzeller."

Soğuk adam. Cümle bile kuramıyor ki!

"Bu çok isteksiz bir cevap olmadı mı?" diyorum çenemi
tutamayarak.

Bu kez Gözde Hanım konuşuyor. "Giray bu konuda yorum
yapabilecek durumda değil." Giray'ın yüzündeki şaşkınlık me-
raklanmama sebep olurken patronum gülümseyerek devam
ediyor. "Giray yemek yapamaz. Onun yemeklerinden tatsay-
dınız, konuşulan Öykü'nün yemekleri olmazdı."

"İnanamıyorum," diye mırıldanıyorum istemsizce. Masadakiler bu kez Giray'a gülerken biraz da olsa rahatlıyorum. Onunla alakalı şeylere karşı aşırı ilgimin belli olmasını istemiyorum.

"O kadar da kötü değiller."

Giray kendini savunmaya çalışırken Okan'ın kahkahası ikiye katlanıyor. "Lütfen Giray, bize yemeklerini savunmayacaksn, değil mi?"

"Tamam, bu kadar da yüklenmeyin Giray'a. En azından çabalyor."

Sözcükler, konuşmayı bitirmek istediğini vurgulasa dahi, gülüşü Öykü'nün de eğlendiğini anlamama yetiyor.

Demek Giray gerçekten bu konuda başarısız ve gösterdiği çabaya bakılırsa bu durumdan hoşnut değil.

"Hadi ama! Ne kadar kötü olabilir ki?"

Devrim'in sorusu üzerine dikkat kesiliyorum. Giray o ender tebessümlerinden biriyle söze karışıyor. "Aslında, tahmin bile edemeyeceğin kadar kötü."

Devrim sırtarak tabakları işaret ediyor. "O hâlde bu yemeklerden de uzak durmalıyız."

"Onun yemeklere dokunmasına izin vereceğimi düşünmüyorsunuz herhalde?"

Gözde Hanım'ın hafif kahkahasıyla ağzım açık kaldığı için başımı eğerek yüzümü saklamaya çalışıyorum. *Aman Allah'ım, bir kadın nasıl bu kadar mükemmel olabilir? Tüm sıfatları yetmezmiş gibi gülüşü de çok güzel. Nasıl olur da bu kadın varken Giray Bey'e dair umuda kapılabilirim ki?*

"Bunu unutmayacağım, Gözde."

Giray'ın sesiyle bakışlarım onu buluyor. O yüzünü bardağıyla gizlerken istemsiz yutkunuyorum.

Ne sanıyordum ki? Hiçbir şey. O hâlde üzülmemin anlamı yok. Hiç yok.

Yemeye odaklanarak kendimi kontrol ettikten sonra az da olsa normal hâlime dönmeyi başarıyorum. *Esasında ara sıra bo-
calamama rağmen gerçekleri görebildiğim için bu meseleyi hazmet-
mek zor değil. Evet, belki bir hata yapıp adama âşık olmuş olabilirim.* Belki bazen, rüyalarımda, onun hayatına dâhil olduğumu görüyor olabilirim. Ama dünyaya dönüp de yüzüne baktığımda gerçekler-
den kaçmıyorum. Bu istesem de engelleyemeyeceğim bir şey. Giray Ortay, Gözde Mer'in sevgilisi. Belki de bir evliliğin habercisi olan uzun süreli bir ilişkileri var. Birbirlerine değer verdikleri ve birçok şeyi paylaştıkları her hâllerinden belli. Ben hayal kurmuşum yahut kurmamışım, ne önemi var?

Başımı aşağı yukarı sallayarak mantıklı yanıma destek ve-
rirken kolamdan büyük bir yudum almayı da ihmal etmiyo-
rum. Artık ne kadar zamandır bahçeyi turluyorsam, zavallı kolada
asit falan kalmamış. Hani dili olsa o da canıma okuyacak ama şü-
kürler olsun ki yok.

"Bahçeyi beğendiniz mi?"

Giray'ın sesiyle irkiliyorum.

Yine beni yalnızken yakaladı.

Hayır, adam bu kadar soğuk olmasa bana bir ilgisi olduğunu dü-
şünmekten bir an olsun vazgeçemezdim. Ama neyse ki soğuk nevale-
nin teki. Hoş, öyle olmasa bile patronuma ihanet etmek istemezdim.
Anlayacağınız benimle ilgilenmemesi işime geliyor.

Gözlerimi ondan ayırıp tekrar orta hâlli bahçeye göz atı-
yorum.

**Orta hâlliymiş, peh! Senin balkonun buradaki ağacın kö-
künden küçüktür saf.**

Sana ne çokbilmiş, sana ne? Ev benim, balkon benim!

Gözlerimi devirerek sakinleştikten sonra patronumun sev-
gilisi olan büyük patronuma bakıyorum. "Çok güzel."

“Balo için burayı da ihtimallere dâhil edilebilir isterseniz?”

“Neden, fikir mi değiştirdiniz?”

Yüzümü bardağımla gizleyerek kolamdan bir yudum alıyorum. *Eh, fikir değiştirmesi daha mantıklı... Müstakbel Ortay Sultanı için alınmış güzelim evi, sünepe bir balo için kullanmak çok da mantıklı değil. Benim beğenmemin bir önemi olmamalı.*

“Fikir değiştirmedim, seçenek sunuyordum.”

Beni çıldırtmak ister gibi başını yana yatırıyor. O an, üzerinde tişört olduğunu fark ediyorum. Sarı saçları önüne düşerken başı geniş omzuna yaklaşıyor ve benim tek dikkat ettiğim tişörtü oluyor. *Neden mi? Çünkü kolları içimden saydırdığım gibi yağlı değil. Fazlasıyla kaslı ve erkeksi duruyor. Demek ki adam birileri görüp de eriyip gitmesin diye kısa kollu giymiyormuş!*

Hayır, anlamıyorum. Bir adam nasıl bu kadar çekici olabilir? Bu kadarı da fazla! Hem bu çekiciliği nasıl böyle uluorta, ondan hoşlanan bir kadına karşı kullanabilir? Bu haksızlık!

“Ben diğer evi daha çok beğenmiştim. Ama Gözde Hanım için sıkıntı oluyorsa burası da olabilir.”

“Gözde için mi?”

Anlamadığını vurgulamak için olsa gerek kaşlarını kaldırıyor. Omzumu silkerek cevap veriyorum. “Ben olsaydım, evlendikten sonra bana hediye edilecek olan evin balo için kullanılmasını istemezdim.”

Giray öyle bir kahkaha atıyor ki korkarak bir adım geri gidiyorum. *Bu adam benden uzak dursun, hemen. Alın şunu! Çabuk!*

“Siz bana gülme alışkanlığı falan mı kazandınız?”

Ben adamı terslerken gülüşü çoğalıyor. Ardından duraksıyor ve kahkahası, o eğlendiğini belli eden sırtmasıyla yer değiştiriyor. “Sanırım bu benden çok, sizinle alakalı.”

“Nasıl yani?”

“Beni güldürüyorsunuz.”

Yüzümü buruşturarak susuyorum. *Ben soytarı falan mıyım? Beni ne sanıyor? Nasıl görüyor?*

Bir an bunun merakıyla kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. *Onun gözünde nasıl biriyim sahi? Yüzüme baktığında ne görüyor, ne düşünüyor?*

“Merakınızı giderecek olursam... Ev Gözde için alınmış olsa da Gözde’nin bu konuda bir bilgisi yok.”

“Hı?”

Bazen, onun gerçekten aptal olduğunu düşünmüyorum değilim.

Ben de, diyor neredeyse tüm Bukleler. Acımasız olan hariç.

“Ev, sürpriz olacak.”

“Ama siz bu sürprizi başka emeller için kullanıyorsunuz. Ben olsaydım, o evi istemezdim.”

Garip bir şekilde, patronum adına sinirlendiğimi hissediyorum. *Ne yani, öylesine mükemmel bir kadına verdiği değer bu mu? O hâlde onun hayatından defolup gitsin!*

Sana da gün doğar, değil mi Bukleciğim?

Acımasız Bukle’ye cevap verme tenezzülünde bile bulunmuyorum. Cevap vermesini beklerken kaşlarımı çatarak Giray’a bakıyorum.

“İstemez miydiniz?”

“Elbette. Benim haberim bile yokken bana hediye edilen bir evi saçma bir kutlama için kullandığınızı düşünürdüm.”

Giray bir süre ciddiyetle yüzüme bakıyor. Gözlerimi kaçırma isteyeceğim kadar durgun bir bakış bu. Denizlerinde hiçbir hareket, hiçbir duygu kırıntısı dolaşmıyor. Soğuk yahut sinirli diyebileceğim bir bakış bile değil. Yine de gözlerimi kaçırmıyorum. Belki ben patronuna layık bir çalışan olmayabilirim ama bu sadece iç dünyam için geçerli. Gözde Hanım’ın memnun kalacağı işler yapmaya çalışıyorum yahut ona ihanet etmek istemediğim için aşkımı kalbime gömüyorum. Yani o kadar da kötü sayılmam. Ama bu adam, onun sevgilisi olan

adam, kadının bakış açısıyla düşünmeye bile çalışmıyor. Ya da çalışıyorsa dahi belli etmiyor. Bu da beni anlayamadığım bir şekilde, çıldırtacak kadar çok sinirlendiriyor!

“Şayet bu kutlamanın benim için ne kadar önemli olduğu gerçeğini görmezden gelirsek, haklı olabilirsiniz.”

“Haklıyım. Müstakbel eşinizi daha çok düşünmelisiniz.”

“Ben Gözde’yi yeterince düşünmüyor muyum?”

Demek gerçekten evlenmeyi düşünüyorlar. Ağlayan Bukle’yi yok sayarak başımı sallıyorum. “Buradan bakınca öyle görünüyor.”

Giray’ın kaşları alnına yükselirken benim sinir katsayım da yükseliyor. *Bu adam gerçekten aptal falan mı?*

“Bana neden kızdığınızı anlayamıyorum.”

“Çünkü patronuma-”

Derin bir nefes alarak kendimi tutuyorum.

Neredeyse adama, patronuma layık olduğunuzu düşünmüyorum, diyecektim. Herhalde bunu duyarsa beni güvenlik görevlileri eşliğinde sokağa atar.

“Evet, patronunuza?”

“Gereken özeni göstermiyor gibisiniz.”

“Buna siz mi karar veriyorsunuz?”

Ara sıra denk geldiğim ters ses tonu, yüzüme çarpıp nefesimi kesiyor.

Adam haklı. Buna ben mi karar veriyorum? Ben? Ben kimim ki? Benim, kendim için ne kadar değerli olduğumun bir önemi yok. Şu adam için kimim ki?

Sanki ne düşündüğümü fark etmiş gibi bir adım yaklaşıyor. Bense iki adım geri çekilerek yutkunuyorum. “Haklısınız Giray Bey, buna ben karar veremem. Özür dilerim.” O konuşmak için ağzını açarken arkamı dönüyorum. “Ben üşümeye başladım, içeri giriyorum.”

Dolan gözlerimi kırpıştırarak ağlama isteğimi içime gömüp hızlı hızlı eve dönüyorum. Gerçekten üşümeye başladığımı o zaman fark ediyorum. Etrafıma bakınarak nerede olduğumu ayırt ettikten sonra geldiğim koridoru geçerek oturduğumuz devasa odayı buluyorum ve Devrim'in yanına yerleşiyorum.

Ben oturduktan sonra Devrim, "İyi misin?" diye soruyor. Öykü, Okan ve Gözde Hanım bizden uzak bir köşede sohbet ettiği için onu duymuyorlar. Zaten şu an onlarla konuşacak ruh hâlinde değilim.

"Üşüdüm biraz." Gülümsemeye çalışarak kendime sarılıyorum.

Devrim şaşırmama aldırmadan kollarını vücuduma dolayıp beni kendine yaklaştırıyor. Anlayışlı bir ses tonuyla, "Ben senden daha sıcağım," diye kulağıma fısıldıyor.

Nedense ağlama isteğim geri gelirken yüzümü koluna bastırıyorum. *Belki normalde, uzun süredir tanımadığım bir erkeğin bana böyle sarılması rahatsız hissetmeme sebep olabilirdi. Oysa Devrim'e güvenmek için onu uzun süredir tanıyor olma ihtiyacı duymuyorum. O gerçekten iyi bir arkadaş ve bunu bilmek bana iyi geliyor.*

"Eve gitmek istiyorum."

Kelimeler dudaklarımdan istemsizce dökülüyor. *Nerede, kiminle, ne hâlde olduğumu umursayamayacak kadar acı çektiğim bir andayım. Neden çenemi tutamıyorum ki? Neden?*

"O zaman gidelim."

Devrim'in rahat bir şekilde kalkıp ev sahipleriyle vedalaşmasını rüyadaymış gibi etkisiz izliyorum. Aklımda sadece Giray'ın son hâli dönüp duruyor. *"Buna siz mi karar veriyorsunuz?"* diyor bana belki yüzüncü kez. Gözleri beni, *siz de kimsiniz* der gibi küçümsüyor. Bir kaş hareketiyle yerden yere vuruyor, sonunda ezip geçiyor.

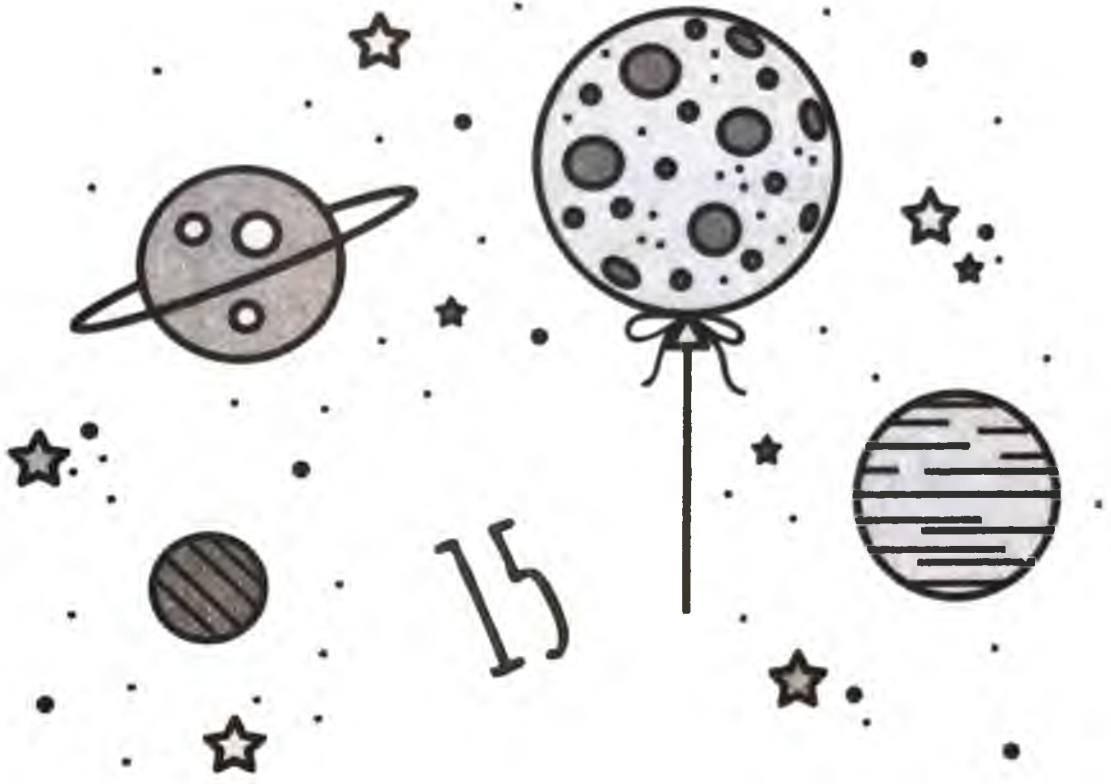
Sürekli, sürekli kafamın içinde bu sahne tekrarlanırken bilinçsiz bir şekilde patronuma teşekkür edip yemekleri

beğendiğimle ilgili birkaç klasik cümle kuruyorum. Öykü ve Okan'la da vedalaştıktan sonra sıra Giray'a geliyor. Yüzüne bakmadan yine elinin ucunu hafifçe sıkarak ona da teşekkür edip bu saçma andan ve mekândan kurtulmayı başarıyorum.

Evime ulaşip da yatağıma yerleştiğimde, gözlerimi sımsıkı kapatarak aklımda tekrarlanıp duran kâbustan kurtulmaya çalışıyorum. Ağlayışım her seferinde daha da şiddetleniyor fakat sonunda az da olsa rahatlamayı başarıyorum.

Ben kaşındım, biliyorum.

Aldığım onca karara rağmen gittim yine adamla yüzsüz yüzsüz konuştum. Susmalıydım. Hafif, kibar bir tebessümle patronun o olduğunu ve kararı onun vereceğini söyleyip konunun bu şekilde uzamasını engellemeliydim. Ama ben, haddimi bilmediğim için sanki sırf bildirilsin diye gidip adamı kışkırttım. Hak ettim, ağzımın payını aldım. Bu yüzden ağlayıp susmak zorundayım. Başka yolu yok bu işin. Bu geceyi de içime atıp susmalıyım.

Bu sabah, uzun zamandır ilk kez burç yorumlarımı okumadan evden çıkıyorum. İçimde öylesine devasa bir eziklik ve yalnızlık var ki hiçbir şeyi umut etmek istemiyorum. İçimden pozitif olmak, güne neşeyle başlamak ve günü gülerek sonlandırmak gelmiyor. Hatta iki haftadır süregelen işkolikliğim bile gözüme itici görünüyor.

Her şey ama her şey karanlığa boğulmuş gibi... Dünya sislere bulanmış, gözlerim bulanmış, içim bulanmış, midem bile bulanmış hâlde... Bu kadar sarsılmam normal mi, onu da bilmiyorum. Düşününce bu sadece moral bozukluğu değilmiş gibi geliyor.

Gece ter içinde uykumdan uyanıp bir daha gözümü bile kapatamadım. Başım ağrıyor, hâlsizim. Sanırım ateşim de var. En iyisi işlerimi erkenden halledip Gözde Hanım'dan izin almak... Eminim, sorun çıkarmayacaktır. Kadının iş hastalığı ve bu yöndeki acımasızlığı sadece kendine yönelik, gün geçtikte bunu fark ettim. Kendisi yemek yemeyi çoğu zaman aklına bile getirmezken benim öğle yemeği için erken çıkmamdan rahatsız olmuyor. O böyleyken sorun onda mı bende mi merak etmiyor değilim. Ama şu an bunu düşünecek hâlim yok.

Ofise ulaştığımda saat yediyi biraz geçiyor. *İlk haftayı saymazsak bu, işe ilk geç kalışım. Bakalım patronum nasıl bir tepki verecek?*

İçeri girip her zaman yaptığım gibi "Günaydın, Gözde Hanım," diyerek çantamı masamın üzerine yerleştiriyorum. *Normalde fazlasıyla şık giyinmeye dikkat etmeme rağmen bu kez üzerimde bol bir gömlek ve siyah kumaş pantolon var. Ne giydiğimin ne önemi var ki? Ne giyersem giyeyim, bugün güzel geçmeyecek.*

"Günaydın Bukle, iyi misin?"

Gözde Hanım bana ilgiyle bakarken dudaklarımı büküyorum. *"Bilmiyorum, sanırım biraz soğuk aldım."*

"Öyle mi? Doktora gittin mi?"

"Önemli bir şey olduğunu sanmıyorum. Galiba dondurmayı fazla kaçırmışım."

Dudağımı dişleyerek başımı eğiyorum.

Son cümleyi söylememem gerekiyordu! Ama ne yapayım, gerçek bu... Aptal gibi bütün geceyi balkonda geçirdim. Ağlayarak ve dondurma yiyerek film izledim. Hava güzel gibiydi aslında... Yoksa rüzgâr mı vardı? Aman, neyse! Kimin umurunda ki? Birazcık üşütük değil miyim zaten?

Kendimi bile güldürmekten uzak olduğumu fark ederek masama yerleşiyorum. *Evet, en iyisi işlerimi bir an önce halledip eve gitmek. Daha da kötü olmadan tüm okumalarımı bitirip raporlarımı hazırlar, sonra da gidip birkaç saat uyurum.*

Hadi kızım Bukle, göreyim seni!

Hiçbir şeyi gördüğüm falan yok.

Zaman ilerledikçe kendimi daha kötü hissetmeye başlıyorum. *Öyle ki artık bunun Giray Bey'in yüzüme çarptığı gerçekten ziyade hastalıktan olduğuna eminim. Eh, akılsız başın cezasını bedenim çekecek. Yapabileceğim bir şey yok. Belki doktora gidebilirim. Ama çok üşeniyorum. Ofisten çıkacağım, taksiye bineceğim,*

hastaneye gideceğim, sıra alacağım, sıra bekleyeceğim, doktora görüneceğim, ilaç yazacak, eczaneye gideceğim, ilaçları alacağım da eve gideceğim. Ölme eşeğim ölme. Ya da öl. Evet, en iyisi gidip ölmek... Oh, mis, tertemiz...

Ateş başına vurdu, değil mi?

Benimkine vurdu da seninkine niye vurmadı Bukleciğim? Hı? Bir git başımdan Allah aşkına ya!

Evet, hastayım. Tamam, kabul ediyorum, hatalıyım. Ama hastayım işte. Boğazım acıyor, başım ağrıyor, ellerim bile tutmuyor. Hastayım, tamam mı? Bu yüzden benimle uğraşmayın.

"Gözde Hanım..." diyorum sonunda -iki saatin sonunda dayanamayarak. Sesim hırıltılı çıkıyor, konuşurken biraz zorlanıyorum.

"Doktora gitmelisin Bukle, gerçekten çok solgun görünüyorsun. Seni hastaneye götürmemi ister misin?"

Leb demeden leblebi...

*Diyorum size, kadın zeki. Aynı zamanda çok iyi kalpli... Hasta olan kendisi olsaydı, eminim ölene kadar ofisten çıkmazdı. Ama ben olduğum için doktora götürmekten bahsediyor. Patronumu seviyorum. Onunla gurur duyuyorum. Onu çok kıskanıyorum. Ama ondan nefret etmiyorum. **Hiç. Birazcık bile.***

"Hayır efendim, hiç gerek yok. Eğer sizin için sorun olmazsa ben giderim, biraz dinlenir ve okumaya evde devam ederim. Bu aksaklık için de gerçekten özür diliyorum."

Acındır, acındır. İyice acındır kendini. Sen az değilsin Bukle.

Hiç de bile! Acındırmaya çalışmıyorum.

"İşleri bugün ben hallederim. Sen iyileşene kadar ofise gelme. Bir şey olursa da beni muhakkak ara, olur mu?"

Hay hay efendim! Cennet, canıma minnet!

"Peki, efendim. Teşekkür ederim."

"Dikkat et kendine."

Başımı sallayarak olabilecek en şirin hâlimi takınmaya çalışıyorum ama kendimde bunu yapacak gücü bulamıyorum. Bir an önce eve gidip uyumalıyım. Belki öncesinde bir bardak ıhlamur içer, sonra da uyuyup iyice dinlenirim. Böylece doktora gitmeme de gerek kalmaz.

Sonunda toparlanıp ofisten çıkıyorum. Bir taksi çevirip uyumamak için tüm gücümü harcayarak eve ulaştıktan sonra ıhlamuru falan es geçerek kendimi yatağa atıyorum. Birkaç saat uyuyayım, ondan sonra ilaç içerim. Hiçbir şey yapacak hâlim yok.

Uyandığımda kendimi iyi hissetmek bir yana dursun, hissedemiyorum bile. Belki de doktora gitmemek o kadar da iyi bir fikir değildi. Belki de gerçekten ölüyorum. Hayır, ölsem suçlusu üşengeçliğim olacak. Ölüm sebepime de öyle yazarlar mı acaba?

"24 Yaşındaki B.E. üşengeçliğinden hayatını kaybetti."

Saçmalamaz mısın Bukle?

Tamam, neyse. Öldükten sonra arkamdan bir şeyler dense de öğrenemeyeceğime göre bunu düşünmesem de olur.

Yataktan güçlükle kalkıp banyoya giriyorum. Biraz ferahlamak adına saçlarımı tepemde toplayıp yüzümü soğuk suyla yıkıyorum. Sanırım gerçekten de ateşim var. Yüzüm yanıyor. Ama garip bir şekilde üşümeye devam ediyorum.

Havluyla yüzümü kuruladıktan sonra mutfağa geçiyorum. Dolabı ve ecza rafımı karıştırarak bir ateş düşürücü içiyorum.

Tamam, şu an çok da sağlıklı bir şey yapmış sayılmam ama zaten sağlıklı olmadığım gerçeğini göz önüne alırsak daha ne kadar sağlıklı olabilirim ki? En fazla zehirlenirim yani, ne olmuş?

Bir an bu düşünce gözümü korkutsa da üzerinde durmama çalışıyorum. *En iyisi boş midemi bir şeylerle doldurmak...*

Böylece zehirlenmeye karşı ufak da olsa bir önlem almış olurum. Çünkü annemin aç karnına ilaç içmememi söylediğini hatırlar gibiyim. Yoksa o doktor muydu? Neyse canım, birisi söylemiş besbelli, yoksa niye aklımda kalsın?

Tam sandviç hazırlamak için dolabı açarken zil sesiyle birlikte korkup çığlık atıyorum. Allah'ım, bir zil nasıl bu kadar gü-rültülü olabilir? Az kalsın korkudan ölüyordum!

Bu zili değiştirip hoş bir müzik falan mı koydursam? Hem çaldıkça dinleyesim gelir, daha iyi değil mi? Ya da kötü biri bile gelse güzel bir melodiyle geldiği için olumlu olabilirim.

Ben düşünürken zil tekrar çalıyor. Bir kez daha irkilirken düşünmeye son verip kapıya yöneliyorum. Kapıdaki her kimse ya ben kapıyı açana kadar kıracak ya da o zile basarken ben kalpten gideceğim. Hastalıktan mı anlamıyorum ama zil sesi beynimin içinde çan gibi çalıyor. Acaba zili mi söksem?

Saçmalama Bukle.

Aman, iyi! Her şeye de karışın zaten!

Yüzümü buruşturarak kapıyı açıyorum ve karşımda Giray'ı görünce istemsiz ağzım açık bir hâlde suratına bakmaya başlıyorum. Giray Ortay, krem rengi şık takım elbisesi içinde, iki eliyle tuttuğu kocaman papatya buketiyle karşımda duruyor.

Tabii ya, hâlâ uyuyorum ve rüya görüyorum. Ah ya, rüyalarım hep böyle gerçekçi olmak zorunda mı? Adam böyleyken ne kadar güzel görünüyor. Çiçekler gündüz aydınlığıyla parıldarken saçları onlara eşlik ediyor, dudaklarında mahcup bir tebessümle gözlerimin içine içine bakıyor. Şimdi ona sarılsam, "Hoş geldin," desem sonra beni öpse-

"İçeri girebilir miyim?"

'İçeri girebilir miyim' mi?

Beni öpmesini söylememiş miydim? Rüyamda bile canımı sıkmak zorunda mı bu adam?

"Bukle Hanım, iyi misiniz?"

Gözlerimi kırpıştırarak yutkunuyorum. *Allah'ım, yoksa gerçekten mi gelmiş?*

Kendimi çimdikleyerek acının bedenimdeki yankısına kulak veriyorum.

Gerçekten gelmiş! Giray, bana gelmiş! Hem de elinde çiçeklerle!

Ve senin üstünde erkek tişörtüyle geçen hafta çamaşır suyu damlattığın eşofman altı var Bukleciğim. Saçlarının ne kadar yağlı ve dağınık olduğunu hatırlatmama gerek yok herhalde?

Dudağımı dişleyerek başımı iki yana sallıyorum. Bu, ondan çok kendime yaptığım bir hareketken sanırım Giray yanlış yorumluyor. Yüzündeki tebessüm donarken gözleri irileşiyor. "İçeri girmemeli miyim?"

"Hı?"

"Girebilir miyim?"

"Olabilir," diyorum ne dediğimi geç fark ederek. *Allah'ım, gerçekten evime gelmiş. İnanamıyorum!*

"Girmemi istemiyorsanız, girmeyeyim?"

"Girin!" diyorum refleks olarak fakat ses tonum biraz yüksek kaçıyor. Giray'ın gözleri daha da büyürken birkaç çekingen adımla içeri yöneliyor.

"Nereye geçeyim?"

"Oturma odasına."

Hah, bu kez hazırlıklıyım! Ne kadar hasta olsam da düzenli hayatım sayesinde evim toplu ve temiz olduğu için bu kez sana rezil olmayacağım Giray!

Yüzüme bakarak kaşlarını kaldırıyor. *Niye hareket etmiyor bu adam?*

"Oturma odası nerede?"

Karşısında algısı kıt biri varmış gibi tane tane konuşuyor. Yüzümü buruşturarak önüne geçiyorum ve sert adımlarla

odaya ilerliyorum. *Ya da sert olmasını umduğum adımlarla. Esasında sert adım atacak hâlim yok.*

Bir koltuğa oturup karşıma yerleşmesini izliyorum.

"Bugün sizinle görüşmek istemiştım. Gözde hasta olduğunuz için erken çıktığınızı söyledi. Ben de buraya gelmeye karar verdim. Geçmiş olsun."

Biraz gergin duruyor. Çiçekleri bana uzatıp gözlerime bakıyor. Başım o kadar çok ağrıyor ki söylediği kelimelerin anlamını kavramam biraz güç oluyor. Sonunda çiçeklerimi alıp burnuma yaklaştırmayı başarıyorum. Bir süre onların güzelim kokusuyla gülümsedikten sonra kendimi daha iyi hissediyorum. *Karşımda Giray dururken ve bana bu kadar güzel çiçekler getirmişken nasıl hasta hissedebilirim ki?*

"Dün için özür dilerim."

"Hı?"

Çiçekleri kucaklayarak yüzüne bakıyorum. *O güzel, çiçekler güzel, beden en iyi olmasam da ruhum şu an güzel... Dudaklarım alışıldık bir şekilde iki yana doğru genişliyor. Niye benden özür diliyor ki?*

"Bukle Hanım, siz iyi misiniz?" Giray bir anda ayağa kalkıp tam önüme geliyor. Beni öldürücü bir şoka sokarak kocaman, sıcacık sağ elini alnıma bastırıp bir kez daha konuşuyor. "Ateşiniz var."

"Bizim mi?" Dudağımı ısırarak sorduğum soruya karşı duyduğum utancı belli etmeye çalışıyorum ama korktuğum gibi beni terslemiyor.

"Hastaneye gidelim."

"Ne?"

"Siz gerçekten iyi değilsiniz. Hastaneye gidelim."

"Biraz üşüttüm sadece, hastaneye gitmek istemiyorum."

İnatla omzumu silkiyorum. Sanki karşımdaki adam patronum değil de bakıcımış gibi. İçimde küçük, mantıklı bir

kısım yanlış davrandığımı anlatmaya çalışıyor ama bugün ona kibar ve gerektiği gibi davranmak istemiyorum.

Hem o da hasta olduğum için bana tolerans gösterebilir. Bana laf sokmayı biliyor da bunu mu bilmiyor? Pis tavuk!

"Bukle Hanım, saçmalamayın. Ateşiniz var."

"E bundan size ne? Ateş benim ateşim."

Hah, ne oldu Giray Efendi? Böyle de lafı çarparım! Çok alakalı olmadı ama olsun, en azından hırsımı aldım.

"Siz gerçekten iyi değilsiniz!" Bir an anlamakta zorluk çeksem de Giray sanki gülümsüyor. Bir kere daha elini alnıma bastırırken istemsiz ben de gülümsüyorum. *Elleri yumuşacık, sıcacık, huzur dolu... Bütün gün böyle dursak, gık demem.*

"En azından ateşinizi düşürelim?"

"Biz mi?"

Ne planlıyor bu adam?

Senin planladıklarından olmadığına eminim canım.

Sen sus, bilmiş şey! Hayal kurmama bile müsaade etmiyorsun!

"Önce sizi yatağınıza yatıralım."

"Sürekli siz demek sıkıcı değil mi?"

Bukleciğim, şu lanet çeneni kapatabilir misin acaba?

Giray cevap vermeyince dudaklarımı büzerek dediğini yapıyorum. Ayağa kalkınca bir an başım dönse de güçlü prensim düşmemi engelliyor. *Ah, açken de bana yardım etmişti. Demek ki o, sığınabileceğim bir liman...*

Başımı omzuna yaslasam mı acaba?

"Odanız nerede?"

Gülerek cevap veriyorum. "İleride, sağda."

Bir an Giray'ın güldüğünü işitsem de o kadar kısa sürüyor ki sonradan şüpheyeye düşüyorum.

Anlamadığım, bu adam niye geldi? O yetmedi, neden bana yardım ediyor? Yoksa hastalık beynimde zedelenmeye mi sebep oldu?

Gerçekten o kadar hasta mıyım? Bunlar ömrümün son anları olabilir mi? Bu anları değerlendirsem mi?

"Hadi uzan," diyor Giray kısık bir ses tonuyla. "Ben bir havlu bulup geleceğim."

Kalp atışlarım yüzünden ölümle burun buruna gelirken "Siz demediniz?" diyorum.

Allah'ım, samimiyken daha büyüleyici bu adam. Ne olur, ne olur ya onu bana ver ya da beni öldür.

Giray yine bana cevap vermeyip gözlerimin önünden kayboluyor. Ne kadar gerçeği andırsa da sanırım rüya görüyorum. Aynı anda hem bu kadar gıcık hem de bu kadar âşık olunası görünmesinin başka bir açıklaması olamaz.

Eh, madem rüya görüyorum; bari tadını çıkarayım.

Gözlerimi kapatıp Giray dönene kadar dinlenmeye karar veriyorum. *Biraz enerjiye ihtiyacım var. Hem nerede kaldı? Rüyamda bile beni üzmemek zorunda mı sanki? Biraz olsun ilgili, sevgi dolu olamaz mı?*

"Uyudun mu?"

Gözlerimi hızlıca açarak Giray'a bakıyorum. "Uyumadım ama uykum geldi."

Anın büyüsunü bozmak istercesine başıma buz gibi, ıslak bir şey koyuyor. İstemsiz bağırarak elimi alnıma götürüyorum ama o şeyi uzaklaştırmama izin vermiyor. "Biraz böyle dursun. İlaç içtin mi?"

"Tabii ki içtim. Ama yemek yemedim. Tam yemek yiyecekken zil çaldı. Sahi sen niye gelmiştin?"

"Ah Bukle..." Başını iki yana sallayarak gülüyor.

Kesinlikle rüyadayım. Bana güldüğünü görmüştüm ama bu kadar güzel gülmesinin başka bir açıklaması olamaz. Allah'ım, sana şükürler olsun! Teşekkür ederim! Bu gülümsemeyi gördükten sonra ölsem de gam yemem.

"Sen biraz dinlen, ben bir şeyler hazırlayayım."

“Olur.”

Giray tekrar yok olurken minnetle gözlerimi kapatıp üzerimdeki pikeye sarılıyorum. *Ah, dünya onun gelişiyile birden nasıl da güzelleşti. Birisi söyleseydi inanmazdım herhalde bu kadar âşık olabileceğime... Keşke karşılığı da olsaydı ama her aşkın karşılığı olacak değil ya?*

Hem onu istediğim gibi her an görebiliyorum, rüyalarımnda onunla mutlu olabiliyorum, arada beni üzse de varlığıyla huzura kavuşabiliyorum. Bu da yetmeli... Sonuçta kaç kişi patronunun sevgilisine âşık olup da ondan çiçek almıştır ki?

Evet, ben şanslıyım. İçimdeki Bukleler ne derse desin, gerçek bu.

Uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken ne kadar zaman geçiyor bilmiyorum. Ara sıra uyukladığım hissine kapılsam da bir türlü emin olamıyorum. *Uyudum mu, uyumadım mı? Rüyanın içinde de uyunur mu? Sahi bunlar rüya mı yoksa gerçek mi? Gerçekse bu adam nereye gitti? Rüyaysa hemen buraya gelmesi gerekmez mi? Sonuçta rüyaları benim zihnim yönlendirmiyor mu? Yoksa yanılıyor muyum?*

“Bukle?”

Demek ki burada kraliçe benim.

“Hı?” diyorum gözlerimi aralamaya çalışarak. Giray elini uzatıp başıma koyduğu ıslak şeyi alıyor. Aslında artık o kadar da rahatsızlık vermiyordu ama bunu dile getirmeye üşeniyorum. O ise yine yok oluveriyor. *Sürekli ısınlanıp durmasa olmaz mı? Geçsin karşıma otursun bir süre, ben de rahat rahat onu izleyeyim. Olmaz mı?*

Giray bir süre sonra tekrar karşımda beliriyor. O soğuk, ıslak şeyi boynumda ve yüzümde gezdirdikten sonra yine alnıma yerleştiriyor. İrkilerek elinden kurtulmaya çalışıyorum ama faydasız. Ne kadar itiraz etsem de onu engelleyecek gücüm yok. Hem birazdan yine bu üşüme hissinden kurtulurum. Ne de olsa Giray burada.

"Hadi biraz doğrul da sana çorba içireyim."

"Sen mi?"

Gözlerim kapalı gülümsüyorum. *Bu adam kesinlikle rüyalarım da daha tatlı! Belki de bana âşık olsaydı, böyle biri olurdu. Hatta daha sevecen, daha ilgili...*

"Hadi kalk," diyor bir kez daha yumuşacık sesiyle. Yastığımı yatağın başlığına yaslayarak oturmama yardımcı oluyor.

Allah'ım, her şey çok güzel ama şu baş ağrım ve boğazımdaki sızı birazcık hafifleseydi daha iyi olmaz mıydı?

Neyse, şikâyet etmeyeceğim. Bir insan bu kadar da nankör olmamalı!

"Bukle, açsana ağzını."

Yüzümü buruşturarak Giray'a ve bana uzattığı kaşığa bakıyorum. Hem canım hiçbir şey yemek istemiyor hem de bu çorba çok çirkin kokuyor.

"İstemiyorum."

"Ne?" Kaşlarını çatıyor. "İstemesen de yemek zorundasın."

"Ama çok çirkin kokuyor!"

Giray gülerek başını iki yana sallıyor. Bir an sonra tekrar kaşığı dudaklarıma yaklaştırıyor. "Hadi ama... Elimden geldiğince güzel hazırlamaya çalıştım. En azından bunu bildiğin için içmen gerekmez mi?"

Ne? Hı? Hım?

Ne diyor bu adam yine? Bu kadar uzun cümle kurmasa olmaz mı? Zaten başım çatlıyor.

"Of..." diyerek ağzımı açıyorum ve bunu yaptığımı gerçekten pişman oluyorum. Çorbanın tadını aldığım an midem bulanıyor.

Allah'ım, bu da ne böyle? İğrenç. Tek kelimeyle iğrenç!

Bir kaşık daha uzatırken ağzımı sıkıca kapatıyorum. "Bu şeyi asla içmem! Çok çirkin! Kim yaptı bunu Allah aşkına? Evdeki bozulmuş çorbalardan biri falan mı?"

"Ne?"

Giray ağzı açık bir hâlde çorbaya bakarken bağırmayı sürdürüyorum.

"O şeyden bir kaşık daha içmeyeceğim!"

"Bukle, o kadar da kötü olamaz. Çok dikkatli hazırladım."

"O zaman kendin iç!"

Elimi dudaklarımın üstüne bastırıp kendimi korumaya çalışıyorum.

Gerçekten o şeyi içmeyeceğim! İğrenç!

Demek ki rüyada değilmişim ve Giray gerçekten de mutfaktan uzak durmalı. Bir çorbanın tadını nasıl bu kadar batırmış olabilir ki?

Kaşığı bir kez daha kâsenin içine batırırken başımı iki yana sallıyorum ama bana uzatmak yerine kendisi içiyor.

Allah'ım, bu adam kafayı mı yedi? Niye o şeyi içiyor ki? Bulaşık suyu gibi, ıy!

"Gerçekten çok kötüymüş."

"Söylemiştim!"

Kucağındaki tepsiyi yan taraftaki komodinin üzerine bırakıp dudaklarını çocuk gibi büzüyor. *Utandı mı yani? Yok artık!*

"Sipariş vermeme ne dersin?"

"Yapabileceğinden emin misin?" diyorum onu güldürebilmek adına ama beklediğim gibi tepki vermiyor. "Affedersin," diyerek ben de dudaklarımı büküyorum. Yanımdan kalkıp gözden kaybolunca bir kez daha yatağın içine gömülüyorum.

Aman, kendisi bilir. Bu kadar kötü çorba yapmasaydı ben de onunla dalga geçmezdim. Burada hasta hasta yatıyorken bir de onun nazını çekecek değilim. Umurumda bile değil.

Ama öyle dudaklarını büzerken çok tatlıydı.

Aman, bana ne? Başkasının sevgilisi çok tatlıysa bana ne? Hı?

Hani hastaydın sen Bukleciğim, bu enerjinin kaynağı nereden geliyor acaba?

Of, of...

Başımı iki elimle tutarak sağa sola sallıyor ve kafamdaki gürültüden uzaklaşmaya çalışıyorum. *Zaten canım burnumda, Giray yetmiyormuş gibi bir de kendimle mi uğraşacağım? Hem bu adamın evimde ne işi var? Gerçekten soruyorum, niye buraya geldi?*

Hatırlamaya çalışıyorum ama tam olarak o ana gitmekte zorlanıyorum. *Elinde çiçeklerle gelmişti, değil mi? Şu şarkıdaki gibi? "Ellerimde çiçekler, kapında sırılsıklam...*"*

*Yok, o değil. "Sana sarı laleler aldım, çiçek pazarından.**"*

Hayır canım, bu da değil.

Neyse, şu an üzerinde durmamız gereken daha önemli bir konu var. Giray evime geldi ve bana kocaman bir papatya buketi verdi. Sonra?

Hım? Hım? Hım?

Saksıyı çalıştır Bukle, hadi.

"Dün için özür dilerim."

Tam o an, sanki o mahcup bakışlarla tekrar benden özür diliyor. Gözlerimi sıkı sıkı kapatarak bir kez daha o anı yaşıyor ve bir anda âdeta ferahlıyorum. *Benden özür dilemek için gelmiş! Hem de ayağıma kadar! Hem de kocaman bir papatya buketiyle!*

Allah'ım, gerçekten bu adamın amacı ne? Benim ne hâlde olduğumu, ne hâlde geleceğimi niye düşünmüyor? İçine nasıl düştüğümü hiç mi fark etmiyor? Gözlerimi ondan alamadığımı? Patronuma ihanet etmemek için kendimle nasıl savaştığımı?

Yüzümü pikeyle iyice örterek hayalperest Bukle'yi engellemeye çalışıyorum. *Kendimi mantıklı ve acımasız benliklerimin eline bırakmak istemesem de böyle bir durumda aklımı başıma getirecek tek şeyin onlardan duyacaklarım olduğu ortada. Ne kadar canımı yaksa da gerçekleri kabullenmek zorundayım.*

Eh, ara sıra beynini kullanabiliyorsun demek ki!

* İlhan Şeşen - Ellerimde Çiçekler

** MFÖ - Sarı Laleler

Bukle, kızım sana kaç kere kendine gel diyeceğim? Adamın sana karşı hiçbir şey hissetmediğini ne zaman anlayacaksın? Hadi diyelim hissetti, o zaman daha kötü değil mi? Nasıl olsa karşılık vermek istesen de veremezsin. O zaman derdin ne?

Bu kadar kibar olma şu kıza!

Aman, illa yerden yere vur beni sen de! Bir müsaade et de mantıklı Bukle konuşsun.

Hah! Sanki dinliyorsun da!

"Çorban geldi."

Güzel bir cevap vermek için beynimi zorlarken Giray'ın sesiyle kendimi toparlıyorum. Allah'ım, adam resmen gitmiyor. Bana niye bakıyor ki? Ben kimim? Daha dün bir hiç olduğumu söylememiş miydi?

"Teşekkürler Giray Bey," diyorum elimden gelen en resmi tavırla. Kendimi daha iyi hissettiğimden olsa gerek şu an Giray'ın burada bulunuşu rüyadan ziyade kâbusu andırıyor.

"Sanırım şimdi daha iyisin?" diyor beni dehşete sürükleyecek kadar içten bir gülümsemeyle.

Bana deminden beri 'sen' diye hitap ediyor değil mi? "İyisin," dedi resmen!

Sabahtan beri adama 'Siz deme,' diye yalvaran sen değil miydin de şaşıırıyorsun?

"Sanırım. Size de zahmet verdim. Bugün için özür dilerim."

Yüzüne bakmamak için büyük bir gayret sarf etsem de yatağa, yanı başıma oturup tepsiyi yine kucaklaması tüm çabamı yerle bir etmeye yetiyor. Allah'ım, adamın içine iyilik perisi falan mı kaçtı da bana böyle davranıyor? Bu gidişle kalp krizi geçirip öleceğim!

"Hadi artık karnını doyuralım, biraz daha toparlanırsın."

Kaşığı bana uzatırken kendimde itiraz edecek güç bulamıyorum. Bu kez içtiğim çorbanın tadını alamıyorum ama tamamını içmeyi başarıyorum. Giray bana çorbayı içirirken hiç

konuşmuyor, yüzüme de bakmıyor ama ben gözlerimi ondan ayıramıyorum. *O bana böyle yakın oldukça, kararlarımı uygulamamın imkânı yok. Ben ne yapacağım Allah'ım?*

"Bukle?"

Adım daha önce hiç kimsenin ağzında böylesine güzelleşmemiştii.

Yutkunarak yüzüne bakıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümün inip kalkışı yüzünden yorulduğumu hissedebiliyorum.

Giray tepsiyi komodinin üzerine bırakıp gözlerini gözlerimin içine yerleştiriyor. Çok kısa bir an, kendime bu güzelliğin tadını çıkarmak için izin veriyorum. Çünkü bir daha ona bu kadar yakın bir mesafeden, böylesine rahat bir şekilde bakamayacağımdan eminim.

"Dün için gerçekten özür dilerim. Kendimi yanlış ifade ettim."

O kadar içten bakıyor ki gözlerime, samimiyetinden şüphe etmeme imkân yok.

"Önemli değil Giray Bey," diyorum gözlerimi güç bela ondan ayırarak. "Açıklama yapmanıza gerek yok."

"Ben öyle düşünmüyorum."

Kaşlarımı kaldırarak tekrar yüzüne bakıyorum. *Bu cümle- nin devamında ne gelebilir ki?*

"Seni sadece bir çalışanımız olarak görseydim, aramızda öyle bir konuşma geçmezdi. Ben..." Kaşlarını çatıyor, öldürücü bir yavaşlıkla başını yana yatırıyor. "Senin yanında kendimi gerçekten çok rahat hissediyorum. Sen benim için bir çalışan- dan çok arkadaş gibisin. Bu yüzden, dün söylediklerim beni çok huzursuz etti."

"Öyle mi?"

Bir kez daha yutkunuyorum, bu kez lokmalar değil söyleyemediklerim boğazımda kalıyor. *Bu adam neden bahsediyor böyle? Beni nasıl arkadaşı gibi görebilir?*

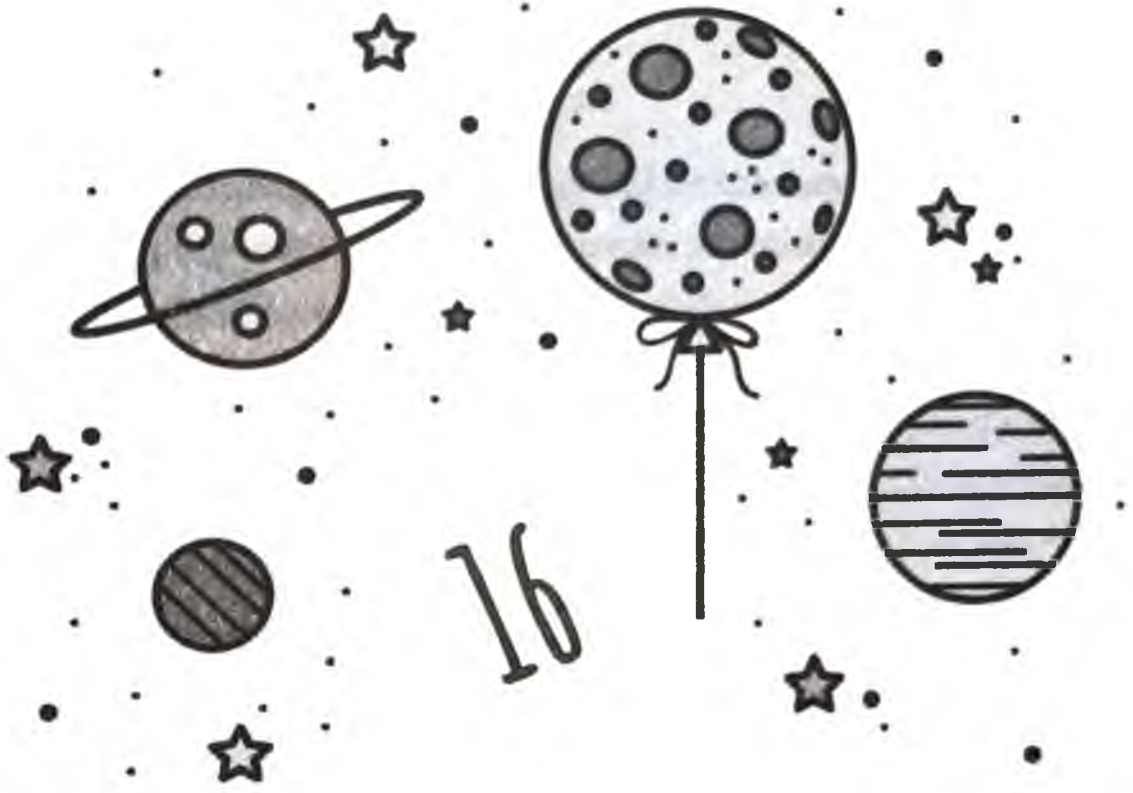
"Evet." Başını kaldırarak gülümsüyor.

Hadi Bukle, aklını başına topla.

"Patronuyla arkadaş olabilecek kaç insan var ki şu dünyada? Özrünüzü kabul ediyorum!" diyorum büyük bir sırtışla adama bakarak.

Beni şaşırtmayı sürdürerek bir süre gülümsüyor. Ardından dinlenmem için gitmesinin daha iyi olduğunu söyleyerek bana veda ediyor. Hatta o da tıpkı diğer patronum gibi bir şey olursa aramamı tembih ediyor.

Ne kadar güzel, değil mi? Hayatım mükemmel bir şekilde ilerliyor. Artık bir arkadaşına da sahibim. Eh, aşk kısmı da eksik kalsın. Ne olmuş canım arkadaşına âşıkım?

Toparlamam üç günümü alıyor ama sonunda ruhen de fiziksel olarak da özüm dönmeyi başarıyorum. Ruhsal kısmı çoğunlukla Giray'ın benden özür dilemesi sayesinde oluyor, fiziksel kısmı ise ilaçlar ve sağlıklı beslenme çabamla.

*Evet, mantıklı olanı yaparak en azından aile doktoruma görün-
düm ve ilaçların etkisiyle kendime gelmeyi başardım. Artık düzenli
ve temiz olma kararımın yanına sağlıklı beslenme ve bol meyve tük-
etme kararımı da eklemiş bulunuyorum. Eh, hastalık yaz kış de-
meden insanı bulduğuna göre önlem almak şart. Hoş, hastalık beni
bulmadı ben onu bana gelmeye zorladım ama bunu açıkça ifade et-
menin lüzumu yok. Değil mi?*

Erken kalkmanın getirdiği hafif mahmurluğu üzerimden atabilmek için yüzümü kızarana kadar yıkıyorum. Şüphesiz buz gibi suyun tenime teması, yazın beni en çok rahatlatan şeylerden biri!

Uykum iyice açılsın diye radyoyu da açıp kahvaltımı hazırlamaya koyuluyorum. Hazır da olsa -üzerinde %100 doğal yazıyor ama!- koca bir bardak portakal suyu ve sebzeli omle-
timle kahvaltı edip ilaçlarımı içiyorum. Üzerimi giyip evi hız-
lıca topladıktan sonra da -davetsiz misafirim olma ihtimaline

karşı- bilgisayarımın başına geçip birkaç gündür uzak kaldığım burç yorumlarımı okumaya başlıyorum.

“Gerçekçi olmayan bahanelerden uzak durmalısınız. İleriye yönelik olumlu kararlar alarak yeni çıkış yolları bulabileceksiniz. Sevdiklerinizin sizin yakınlığınıza ihtiyaçları var fakat sizi sıkmak istemedikleri için fazla belli etmiyorlar. En masum durumları bile kötüye çekerek alınmaya uygunsunuz. Başkalarının sebep olduğu aksamları bırakıp kendinizle ilgilenmelisiniz. Fırsatları değerlendirdiğiniz takdirde hoş kazançlar elde edebilirsiniz. İş çevrenize, özel ilişkilerinizi yansıtmanız iyi olmuyor, tutumunuz dikkat çekiyor.”

Yüzümü buruşturarak içimdeki yüz­süz Bukle’nin yorumcuya söylemek istediği hakaretleri es geçiyorum ama bir iki cümle­nin ağzımdan kaçmasına mani olamıyorum.

“Hah, alınmaya uygunmuşum! Sen ne bilirsin ki?”

O bilmeyebilir ama ben biliyorum, diyor acımasız Bukle pis pis sırtarak.

Eğer o da benliğimin bir parçası olmasaydı sanırım kendimi öldürerek susmasını sağlamak bana zevk verirdi.

“Özel ilişkilerimi işime yansıtmıyorum, tamam mı? Gayet de Giray’dan uzak duruyorum! O gelip beni buluyorsa ve habire rüyama giriyorsa benim suçum ne? Hı?”

Çattık ya!

Gayet kararlı bir şekilde adamdan uzak duruyorken bir de böyle olmadık laflara maruz kalıyorum. *Düpedüz terbiyesizlik bu!*

“İşinizle ilgili gelişmelerin ön planda olacağı bir gündesiniz. Size yeni bir iş teklif edilmesi veya mevcut işinizde yeni sorumluluklar yüklenmeniz olasıdır. Kendi teşebbüslerinizle başarı kazanabilirsiniz. Zor durumlarda kimseye fikir sormadan ya da yardım istemeden harekete geçmeniz ve her şeyi kendi gücünüzle yapmanız gerekiyor. Yalnız bir insansanız bugün aşk hayatınızda fazla şanslı değilsiniz. Çevrenizde uygun kimseler olsa bile yeni bir arkadaşlık başlatabilmek için yeterli zamana sahip olmayabilirsiniz.”

Daha yeni iyileştim ama yeni sorumluluklar peşimi bırakmıyor. Ben olmasam yayınevi nasıl idare edecekmış, merak ediyorum doğrusu!

Güldürme beni Bukle.

Bir kere de benden yana olsan ölür müsün?

Daimî yalnızım ben. İyi günde, kötü günde... Ama yok, artık arkadaşım var değil mi? İstesem gayet de onu arayabilirim.

Acaba mesaj mı atsam?

"Selam Giray, uyandın mı? Hayır, saat sabahın altısı olduğu için uyanmaman gayet normal ama bir işkolik olduğun için kalkma ihtimalin daha yüksek. Ben de düşündüm ve arkadaşımın hâlini hatırlarını sorayım dedim. Arkadaşlığın saati yok sonuçta, değil mi?"

O da cevap olarak sana Bakırköy için bir giriş bileti gönderirdi, değil mi?

Bakırköy'e biletle girilmiyor ki!

Kendime dil çıkarırken onun acıyan gözlerle beni süzdüğünü görür gibiyim.

Acaba acımasız Bukle gerçekten de benim içimden bir parça mı? Hiç belli etmiyor da o yüzden soruyorum!

Yorumun son kısmı da canımı sıkmaktan öteye geçmiyor. Aşk hayatında şanssız olduğumu bilmeyen kalmış gibi bir de yüzüme vurmuyorlar mı, deli oluyorum!

"İnsanlar hakkında yargıda bulunurken tarafsız olmaya gayret etmelisiniz. Bir süredir ihmal ettiğiniz dostlarınızı aramanız gerekiyor. Gerek işinizde, gerekse aşk hayatınızda karşılaştığınız ters durumları tesadüf sanmamalısınız. Belli bir düşmanlıkla karşı karşıyasınız. Bu dönemde aile ilişkileriniz de sizi rahatlatıcı seviyede ve düzenli olacaktır. Sevdiklerinizle birlikte olmanın tadını çıkarabilirsiniz."

Ben gayet tarafsızım, çokbilmiş yorumcu! Bu sabah hepiniz acımasız Bukle'yle anlaşmalı falan mısınız?

"Gerilimlerinizi atmaya gayret etmelisiniz. Gerek zihinsel, gerekse bedensel olarak fazla gerilmiş durumda olabilirsiniz. En azından

fiziksel olarak belli bir gevşekliğe ulaşmalısınız. Sevdığınız bir dostunuzun sizi araması veya evinize misafir gelmesi mümkündür."

Kaşlarımı oynatarak istemsiz sırtımaya başlıyorum. Sevdığım bir dostum, Giray mı acaba? Sonuçta kendisi söyledi arkadaş olduğumuzu, ben masumum!

Çok masumsun, öleceksin masumiyetten.

Sen kendine bak!

Onu bunu bırak da yola çık canım. Geç kalınca azar yiyecek olan ben değilim, sensin.

Benim patronum anlayışlıdır!

Kendini kandırmaya devam et.

"Susun bir ya, Allah aşkına susun."

Bilgisayarı kapatarak son hazırlıklarımı da bitirip evden çıkıyorum. Taksinin gelmesini beklerken araba alma konusunu kafamda iyice evirip çeviriyorum ve sonunda bugün bu işi halletmeye karar veriyorum. Böyle taksiyle gezmeye devam edersem gerçekten batacağım.

Acaba nasıl bir araba alsam? Annemler bunun için bana yardımcı olur mu yoksa kredi mi çekmeliyim? Nereden alsam? Devrim'i arayıp yardım mı istesem?

Bazen çok ama çok aptal oluyorsun Bukleciğim. Giray Ortay? Ortay Otomotiv? Niye aklına gelmiyor? Hı? Hı?

Bu kez içimde konuşup duranın hangi benliğim olduğunu ayırt edemiyorum. Sadece söylediklerinin etkisiyle sırtıyorum. Sonuçta tek arkadaşım Devrim değil, Giray da var. Hem de bir şirket sahibi, patronumun sevgilisi olan patronum, Giray Ortay!

Günün büyük bir bölümünü heyecan içinde geçirsem de işlerime odaklanmayı başarabiliyorum. Bunun en büyük sebebi şüphesiz günlerdir her şeyi patronumun yapmış olması. Gözde

Mer, dışarıdan biraz işkolik ve soğuk görünse de kalbi gerçekten yumuşacık. İşe gelmeyip her şeyi ona yüklememden rahatsız olacağı yerde tamamen iyileşmeden geldiğim için kızıyor. Biçimli kaşlarını çatarak başını iki yana sallıyor ve kendime dikkat etmem gerektiğiyle ilgili bir sürü şey söylüyor. Öğütlerini ne kadar dinlemek istesem de odaklanmakta güçlük çekiyorum ama sonunda onu iyi olduğuma ikna etmeyi başarıyorum.

Acaba kaç kişinin patronu bu kadar düşüncelidir?

İşte sırf bu yüzden, aklımda araba almanın devasa heyecanı olmasına rağmen tüm sabah çalışıp normalde okuduğumdan daha fazla okuyor ve raporlarımı düzenli bir şekilde patronuma teslim edebiliyorum. Sanırım maskeli balo hazırlığı benim için çok gevşetici oldu. Sadece yarım gün çalışıp -kısa bir süreliğine de olsa- Gözde Mer'in yoğun hayatından uzakta kalmak, kim ne derse desin tatil gibi. Balodan sonra ne yapacağımı ise ancak Allah bilir.

Öğle yemeği için çıktığımda önce annemlerle araba alma konusunu konuşuyorum. Onları ikna etmek şaşırtıcı şekilde kolay oluyor. Hatta babam işe giderken sürekli taksi beklemek zorunda olduğumu duyunca arabayı hemen almamı tembihliyor. Sanırım yazın tatile çıkmak yerine hemen işe başlamış olmam onların da hoşuna gidiyor.

Ardından kendimi sakinleştirmek için uzun bir süreyi feda ediyor ve sonunda Giray'ı aramayı başarıyorum. Ama bu gerçekten çok zor oluyor. O kadar geriliyorum ki kalbim deli gibi atıyor, nefesim kesiliyor, ellerim titriyor. Gerçekten, bu adam niye beni bu kadar etkiliyor?

Telefon dört kez çalıyor ve sonra meşguliyet belirten, 'dıt, dıt, dıt' sesi beynimin içinde yankılanıyor. Telefonu elime alıp bir süre ekrana boş boş bakıyorum.

Ne bekliyordum acaba da böyle ağlayacak kadar büyük bir hayal kırıklığına uğradım? Adam benimle uğraşacak değil ya bütün gün? İş gücü var, bir hayatı var, harcaması gereken tonlarca parası var,

ilgilenmesi gereken mükemmel bir sevgilisi var, memnun etmesi gereken bir ailesi var. Ne bekliyordum yani?

Telefonu çantama atıp gelen taksiyi yok sayarak yürümeye başlıyorum. *Sanırım bu öğle yemeğini tek başıma, sıradan bir restoranda yemek şu an için en akıllıcası.*

Bu kadar üzülme Bukle. Adam çalışıyor sonuçta, niye abartıyorsun ki?

Mantıklı yönüme hak vermek istesem de kendimi engelleyemiyorum. *En azından meşgule atmasaydı, telefon çalıp çalıp sussaydı. Bu kadar da yüzüme vurmasının âlemi ne?*

Yok artık, şimdi de bunu mu düşünüyorsun?

Düşünüyorum işte, ne olmuş?

Akan birkaç damla gözyaşımı hızlıca silip gördüğüm ilk restorana giriyorum. Küçük, sevimli bir görünüşe sahip mekâna hızlıca göz atıp kendimle baş başa kalabileceğim en kuytu köşeye oturarak siparişimi veriyorum. Düzgün bir öğün planımın aksine orta boy pizza, kola ve profiterol istemekten kendimi alamıyorum. Şimdi gidip sıcak bir çorba içseydim ve sebze yemeği yeseydim moralim düzelir miydi? Hayır. Yemem gereken sağlıksız, lezzetli ve doyurucu şeyler. Hepsi de Giray'ın suçu! O canıma okumadan önce ben gayet de mutluydum!

Abart abart, biraz daha abart. Bencil, nankör kız seni!

Sensin o!

Siparişim gelene kadar gazete okumaya çalışarak ve yaşadığım acıyı dindirmeye çabalayarak oyalanıyorum. Sonunda sıcacık, bol kaşarlı pizzanın kokusunu aldığımda Giray'ın terbiyesizliğini bir kenara atarak ve kibarlığı da yok sayarak bir dilimi ellerimle yemeye başlıyorum.

Mis gibi peynir kokusunu içime çekerek ve kolamdan büyük büyük yudumlar alarak kaybettığım neşemi toplamaya başladığım sırada çalan telefonla heyecandan ne yapacağımı şaşıyorum. Ağzıma sokmaya çalıştığım koca lokmayı bırakıp

ellerimi temizliyor ve kapanmadan önce telefonu kulağıma götürmeyi başarıyorum.

Allah'ım, ne olur Giray olsun! Ne olur!

Kapanmaması için kim olduğuna bakamadan telefonu açtığım sırada dualarımın kabul olduğunu gösteren o kadife ses kulağıma dolup kalbimi tekletiyor. "Bukle?"

"Hım?" diyorum istemsiz, sırtta sırtta. Ağzımda gevelediğim lokmayı yutarak kolamdan içiyorum.

Sakin olmam lazım, niye böyle saçmalıyorum ki?

"Toplantıdaydım, cevap veremedim. Bir şey mi oldu?"

Fazla hızlı konuşuyor. Sanki yapması gereken bir şeyler var ama benim aramamı da unutmamış ve araya sıkıştırmış gibi. Sırf nezaketten...

Ben böyle bir konuşma istemiyorum ki!

"Bukle çok önemli bir işim vardı, açamadım. Özür dilerim. Bir şey mi oldu? İyisin, değil mi? Neredesin, hemen geliyorum," falan diyemez miydi?

Oldu canım, başka arzun? İstersen "Ben de tam Gözde'den ayrılıyordum, benimle evlenir misin?" falan desin?

Sen sus, pis kız!

"Bir konuda yardım isteyecektim ama artık gerek yok. Devrim'le hallederiz."

"Hım, öyle mi?"

"Evet, geri aradığınız için teşekkürler."

"Önemli değil. Nasıl bir yardım isteyecektin?"

Sana ne? Sanki çok umurunda! Kibar pislik! Meşgul tavuk! Pis adam!

"Araba almaya karar verdim."

"Araba kullanmayı biliyor musun?"

"Yo, evin önünde dursun, bütün gün beni beklesin diye alacağım!"

İstemsiz sesim ters çıkıyor. *Bu adamın gözünde hiçbir haltı beceremeyen salak bir kız falan mıyım ben? Neden bana böyle davranıyor?*

Güldüğünü duyarak daha da sinirleniyorum ama söyledikleriyle beni sakinleştirmeyi başarıyor.

“Affedersin, onu kastetmemiştim. Yardımcı olmak-”

“Önemli değil, zaten gerek kalmadı.”

Huysuzluğumun sesime yansımaları engelleyemiyorum. *Ne yapayım, beni çıldırtıyor! Bunun için hiçbir şey yapmıyor ama bunu düşünmek istemiyorum.*

“Patronunun galerisi dururken arabayı başka bir yerden mi alacaksın?”

“Benim patronum araba satmıyor, kitap basıyor.”

Böyle terslemeye devam edersen telefonu suratına kapatacak, sen de oturup hüngür hüngür ağlayacaksın.

“Ben?”

Sesi yumuşacık çıkıyor ama aldırmıyorum. *Öyle beni küçük görüp sonradan tatlı tatlı konuşmalarla gönlümü alamaz. Alsa bile belli etmem!*

“Siz benim patronum musunuz?”

“Değil miyim?”

Sesinden eğlendiğini anlamamak için aptal olmak lazım. Resmen benimle uğraşmaktan zevk alıyor.

“Arkadaşım değil misiniz?”

“O zaman neden bana siz diye hitap ediyorsun? Arkadaşlarınla konuşurken hep böyle resmî misindir?”

“Samimi olmadıklarımla, evet.”

Dudağımı ısıriyorum ama söylediklerimi geri alamayacağımı biliyorum. Sanırım bu fazla sert oldu. Bir süre cevap alamayıp da düşüncelerimi destekliyormuş gibi geliyor, pişmanlıkla yutkunuyorum.

"Bazen çok açık sözlü oluyorsun."

Sesi sakın çıkıyor ama az önceki sıcaklığından eser yok.

Adama bir küfretmediğin kaldı, ne yapmasını bekliyordun ki?

"Beni kızdırıyorsun," diye itiraf ediyorum.

İlk kez ona aklımdan geçeni, istediğim ses tonuyla söylediğim için kalp atışlarım daha da hızlanıyor.

Konuşmamız neden kulağa fazla içten geliyor? Beni arkadaşı olarak görse bile bu kadar iyi davranması, böyle güzel konuşması normal mi? Bu adamın bir sevgilisi var. Hatta ben o sevgilisinin yardımcıyım. Niye bu kadar rahat?

"Özür dilerim, sanırım bu konuda kendimi engellemem zor. Senin kızma şeklin beni keyiflendiriyor."

"Beni hiç keyiflendirmiyor."

Giray öldürücü güzellikte bir kahkaha atıp beni benden ediyor ve ben nefes almaya çalışırken şöyle diyor:

"Tamam, bundan sonra daha dikkatli olurum. Öğle yemeği yediniz mi?"

"Kiminle?"

"Gözde'yle."

Bir de bunu yüzüme vur. Hadi vur, çekinme! Pis tavuk!

"Genellikle Gözde Hanım ofiste yiyor. Ben dışarıda yiyorum."

"Öyle mi? Neredesin?"

"Yayınevinin yakınlarındaki bir restoranda..."

Yok artık, yanıma mı gelecek? Şaka, değil mi?

"Ne yiyorsun?"

Bu adam insanı şoktan şoka sokmak için yaratılmış. Kim derdi Giray Ortay rahat ve uyumlu biri diye? O hiç gülümsemeyen itici adam nerede?

"Pizza..."

“Ben de öğle yemeği için çıkmıştım. Sen benim için karışık, orta boy bir pizza sipariş et. Ben de oraya geleyim. Sonra galeriye gideriz. Ne dersin?”

“Hı?”

Stres içinde dudağımı dişliyorum. *Allah'ım, bu adam niye böyle davranıyor? Patronum yok burada diyorum, hâlâ niye geliyor?*

Gören duyan da üzüldüğünü sanacak.

Of, sen karışma!

Ben daha cevap bile veremediğim “Birazdan orada olurum, görüşürüz,” diyerek telefonu kapatıyor. Ben de öylece kalıyorum. Hatta bildiğiniz kalakalıyorum.

Nereye geleceğini biliyor mu da telefonu kapatıyor?

Restoranın adına menüden bakarak -evet, nereye geldiğime bile bakmayacak kadar aptal olabiliyorum bazen- Giray’a mesaj atıyorum ve istediği gibi pizzasını sipariş ediyorum.

Az önceki iştahuma rağmen şimdi ağzımı açacak hâlim yok. Onu yine görecektim beni o kadar geriyor ki düşünürken bile elim ayağım titriyor. *Bir gün bu adam yüzünden ölmezsem, iyidir!*

Hayır, anlamıyorum; niye böyle davranıyor? Tamam, beni arkadaşları gibi görüyor olabilir, çok normal. Ama bu kadar yakın davranması normal mi? Hem de sevgilisi varken? Gözde Hanım’ın yerinde olsaydım, bu durum beni o kadar rahatsız ederdi ki cazgır tarafımı öne çıkararak adamla kavgaya tutuşurdum. Tabii ki benim kültürlü, kibar patronumun böyle bir şey yapacağı yok ama yine de Giray’ın onu düşünerek dikkatli olması gerekir. Doğru olan bu değil mi?

Öyle!

Ama yapmıyor işte! Adam dibimden ayrılmıyor! Az önce Gözde’yi sormasaydı, bana âşık olduğunu bile düşünebilirdim ama onunla olan ilişkisini gözüme sokmaktan da çekinmiyor. Bu ne rahatlık böyle? Nasıl bir özgüvenin ürünü bu eylemler? Hı?

Belki de Giray Ortay, azılı bir çapkındır.

Sinsi bir şekilde gözlerini kısan benliğimi görür gibi irkiliyorum.

Yok canım, olmaz öyle şey. Olamaz! Değil mi?

Yani sonuçta Giray Ortay'dan bahsediyoruz. Okan ve Öykü'nün arkadaşı! Arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim diye boşuna mı diyorlar?

Öykü ve Okan'ı ne kadar tanıyorsun ki?

Yok artık, sen iyice coştun Bukle!

Bu kadar da şüpheli olmamalıyım. Ortada fol yok, yumurta yok. Neyin korkusu bu? Giray Ortay'ın çapkınlık yapacak vakti mi var sanki? Kaldı ki öyle bir niyeti olsaydı şimdiye kadar belli ederdi. Demek ki gerçekten arkadaşım olmak istiyor. İyi de niye?

Çünkü ruh hastası bir tavuk o!

Hiç de bile! Birkaç tahtası eksik sadece!

Yüzümü buruşturarak soğumaya başlamış pizzamdan bir parça ısıyorum ve o sırada Giray karşıma geçip oturuyor. Yüzünde hafif bir tebessüm var, benimse ağızımda kocaman bir ekmek! *Allah'ım, bir kere de normal hâlde görse şu adam beni, olmaz mı?*

Gülümsemesi keyifli sırtışıyla yer değiştirirken "Afiyet olsun," diyor.

Hızlı hızlı çiğneyerek nefes almaya çalışırken başımı eğiyorum. *Bir de benimle dalga geçiyor!*

"Yalnız yemek çok sıkıcı değil mi?"

Kendimi toparladığımda yüzüne bakıyorum. Her gördüğümde olduğu gibi yine nefesim kesiliyor ama belli etmeye çalışıyorum.

"Ben yalnız değilim," diyorum sonunda konuşmayı başarak. Kaşlarını kaldırarak gözlerime bakması üzerine cümlemi tamamlıyorum. "Benliklerim beni hiç yalnız bırakmaz."

“Benliklerin?”

Kaşları daha yukarı kalkarken istemsiz nereye kadar kalkabileceklerini düşünmeye başlıyorum. Birkaç saçma cümle daha kurarsam yerlerinden fırlayıp koşacaklarmış gibi görünüyor.

“İçimdeki benlikler... Sizin yok mu?”

“İçindeki benlikler mi?”

Gür sesiyle bir kahkaha atıp başını yana yatırıyor Giray. Yüzünde eğlendiğini gösteren o klasik, büyüleyici ifadesiyle beni izlerken pizzası servis ediliyor ama o bana bakmayı sürdürüyor.

Garson uzaklaşmadan önce onun adına teşekkür edip Giray’a dönüyorum. “Niye öyle bakıyorsun?”

“Sen çok farklı birisin Bukle. Çoğu zaman seni anladığımı ve tanıdığımı düşünmeye başlıyorum ama o an söylediğin bir şeyle tüm fikirlerimi değiştiriveriyorsun.” Başını yavaşça kaldırıyor ve bir dilim pizzayı eline alarak ısırtıyor. “Bir gün seni tamamen çözebilecek miyim, merak ediyorum.”

“Sanmam!” diyorum çenemi kaldırıp kolamı yudumlar-ken. “Kimseye o derece yakın olmak istemem.”

“Öyle mi?” Gözlerini kısıyor düşünceli bir tavırla. “Neden?”

“Çünkü insanlar nankördür.”

“Herkes öyle değildir.”

“Mesela?”

Omzunu silkiyor. “Herhangi biri olabilir.”

“Aklında biri var mı?”

“Gözde,” diyor başını sallayarak. İkinci dilimine geçerken yüzü ifadesiz ama içten görünüyor. “Gözde nankör değildir.”

“İnsanlar herkese eşit davranmaz ki...”

“Sana karşı nankör mü yani?”

Söylediği cümle fazla ucu açık olsa da söyleyiş şeklinden beni zor durumda bırakmaya çalışmadığını anlayabiliyorum. Elbette

Gözde Mer bana nankörlük yapmış yahut yapacakmış gibi değil. Ama hayatında sadece ben yokum ki. Birine yapmaz, başka birine yapar. Herkes böyle değil midir? Hatta çoğu zaman da sevdiklerimize böyle yapmaz mıyız?

“Patronumla o derece bir yakınlığım olduğunu sanmıyorum.”

“Çok garipsin Bukle!”

“Hiç de bile!”

Pizzamın son dilimini midemin isyanına aldırmayarak bitirirken gözümün hâlâ aç olduğunu hissedebiliyorum. Bedenimde her zaman böyle bir uyumsuzluk vardır. Karnım doyar ama gözüm doymak bilmez, sürekli yemek ister. Ruh hastası değilim de neyim ben?

“Bir gün seni çözeceğim, göreceksin,” diyor Giray bu kez bana bakmadan.

“Çok beklersin,” diyorum ve beni görmediğini bildiğimden dil çıkarıyorum. Ama tam da o an kafasını kaldırarak sırtıyor.

“Sen az önce bana dil mi çıkardın?”

Cevap vermeyerek omzumu silkiyorum ama Giray üsteliyor.

“Senden büyük birine, hem de patronuna dil çıkardın öyle mi?”

“Sen benden büyük müsün?”

“Değil miyim?” Kaşlarını kaldırıyor sevimli bir gülümseyişle.

“Kaç yaşındasın?” diyorum onun sevimli ifadesiyle zıtlarına kaşlarımı çatarak.

“Yirmi sekiz.”

“Hiç de bile!” diye itiraz etmekten kendimi alamıyorum. Ama sonra Okan ile yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum.

“Kimliğimi görmek ister misin?”

“Sen onu da değiştirmişsindir,” diyorum yüzümü çevirerek. Anlamsız da olsa geri adım atmak istemiyorum.

“Bu durum seni niye rahatsız ediyor ki?”

“Bilmem, sinir oldum.”

Giray tekrar gülmeye başlayınca kollarımı göğsümde kavuşturarak adama kötü kötü bakıyorum. Bana aldırmak şöyle dursun, ne utanıyor ne de gülüşünü gizliyor.

Yok yok, bu adam fazla rahat! Onun hakkında çok yanılmışım! Hani soğuk nevaleydi? Hani hiç gülmüyor ve konuşmuyordu? Hı? Bu ne hâl böyle?

“Bukle, sen gerçekten çok garipsin.”

“Sen daha garipsin, emin ol.”

Giray bir şey söylemeden yemeğine odaklanıyor, ben de heyecanımı dindirmek için yakaladığım bu fırsatı nefeslenerek kullanıyorum. Elimden geldiği kadar normal konuşmaya çalışsam da onunlayken kalbim öyle hızlı atıyor, zihnim o kadar çok düşünceyle doluyor ki ister istemez sesimin yükselişine, tepkimin anlamsızlığına şahit oluyor. Neden böyle olduğumu anlayamadığı için beni tanıyamadığını ve garip olduğumu düşündüğüne bahse girerim. Ah bir bilse, bir anlasa eminim böyle olmazdı. Belki de benimle bir daha asla konuşmazdı. Onu ilk gördüğümdeki gibi sessiz, ulaşılmaz bir yabancı olurdu. Ya-hut ben onun için hiçbir anlamı olmayan bir yabancı, hain bir çalışan olarak kalırdım.

İkinci ihtimalin daha yüksek olduğunu dile dökmesem de olur herhalde?

Giray yemeğini bitirene kadar sessizliğimiz sürüyor. Sonunda tatlılarımızı yerken o gündelik, ifadesiz sesiyle konuşmaya başlıyor. “Nasıl bir araba istiyorsun?”

“Hım...” Bir süre düşünüyor ve nihayet anlatmaya başlıyorum. “Bir kere çok büyük olmamalı ve kullanırken kendimi kaba hissetmemeliyim. Sevimli, küçük bir şey olmalı. Fakat öyle şirin renklerde değil, mümkünse siyah ya da gri. Tabii çok pahalı da eski de olmamalı.”

Ben konuşurken sessizce dinliyor ama sonunda gülmeye başlıyor. "Sanırım az önce gözlerinin içinde kalpler görmeye başladım."

"Âşık olduğum içindir!"

"Arabaya mı?"

Anlamadığı her hâlinden belli.

"Evet, müstakbel arabama!"

Gülüşünü zor bastırıyormuş gibi yavaşça dudaklarını ısı-
rıyor. Sol elini yüzüne götürüp iki parmağıyla dudağını örter-
ken bir yandan da başını aşağı yukarı sallayarak beni çıldırt-
maya devam ediyor.

Benimle dalga geçmesine sinir oluyorum fakat bir şey söy-
lemeye cesaret edemiyorum. Yine de nasıl hissettiğimi belli et-
memek karakterime ters düşeceği için çareyi garsona seslen-
mekte buluyorum. Ben hesabı isterken Giray dehşete düşmüş
bir hâlde yüzüme bakıyor. Sinsice sırtarak cüzdanımı açar-
ken gülüşünden eser kalmadığını söylüyorsam, bana inanın.

Kararımı vererek gitmiş olmama rağmen arabayı seçmem
uzun sürüyor. Öyle ki ara sıra korkuyla Giray'ın suratına bak-
maktan kendimi alamıyorum. Sanki her an, "Eh, yettin artık ama
sen!" diyerek çekip gidecekmiş gibi geliyor. Fakat tüm korku-
mun aksine bana o kadar sabırlı bir şekilde yardımcı oluyor
ki o konuşurken ağlama isteğiyle dolup taşıyorum.

*Herhalde kendi başıma bu işe kalkışsaydım ne alacağıma karar
vermem haftalarımı mâl olurdu ve güzelce kazıklanarak annemleri
de zor durumda bırakırdım. Oysa Giray sayesinde, hem her şey çok
kolay oldu hem de bu yaptığım en kârlı alışverişti. Ve hafta sonu ara-
bam kapımın önünde beni bekliyor olacak! Pazar günü canımın is-
tediği her şeyi yapabileceğim!*

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum!" diyorum biraz kendimi toparlamayı başardığımda. Onunla yan yana yürürken hem çok gergin hem çok duygusal hem de çok rahat hissediyorum. Sanki şimdi elini tutup sallana sallana yürüsem, hiçbir şey demeyecekmiş gibi... Elimi uzatsam, karşılığı olacakmış gibi... Öyle olmadığını mantıklı yanımda dillendirse de tersini düşünmek beni mutlu ediyor. Çünkü o bana böyle iyi davrandığı sürece, bu duruma katlanabileceğimi biliyorum.

"Yine siz oldum," diyor tek kaşını kaldırarak.

"Mutluluktan delirdim," diyorum gerçeğin ta kendisini adamın yüzüne vurmaya aldırmadan.

"Mutlu olmana sevindim."

Gözlerimi yola dikip başımı sallıyorum. Ona bir şekilde minnetimi gösterme ihtiyacı içimde büyüyor, dudaklarıma yapışıp duruyor. Sanki ağzımı açsam her şey dışarı fırlayacak! O yüzden konuşmamak için elimden geleni yapıyorum ama duygularımı engelleyemiyorum. Bir şekilde ona teşekkür etmek istiyorum. Sadece bana yardım ettiği için değil... Yanımda olduğu için, sanki bir çalışanına değil de yakınına yardım eder gibi koruyucu olduğu için, benimle pizza yediği için, kaşlarını kaldırarak gülümsediği için, benimle konuşurken gözlerime baktığı için, ben ağladığımda peçete uzattığı için, bana çorba yaptığı için, benden özür dilediği için, bana Bukle dediği için... Her şey için teşekkür etmek istiyorum. Öyle bir istek ki nefesimi kesiyor, yüreğimi sıkıştırıyor. Aniden yere çöküp hıçkırarak ağlamaya başlayacakmışım gibi... Acı mı mutluluk mu belli olmayan bir yoğunluk içimdeki.

"Bukle?"

Giray'ın temasıyla silkelenip kendime geliyorum. Parmaklarının ucuyla, çok hafif bir şekilde omzuma dokunuyor ve ben ona baktığımda elini geri çekiyor.

"Daldın yine."

"Birden oldu," diyorum gülümsemeye çalışarak. Niye böyle olduğunu ben de bilmiyorum ama içim onun denizleri kadar karmaşık. Ve o böyle davranmaya devam ederse her şey daha zor olacak...

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır, bir şey yok." Derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalışıyorum. O an aklıma nasıl teşekkür edeceğim de geliyor. "İşin var mı?" diyorum gözlerinin içine dikkatle bakarak. Yalan söyleyeceğini sanmıyorum ama yine de cevabı bakışlarından almak istiyorum.

"Yok. Neden?"

Merak olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle gözleri kısılıyor. Ben cevap vermedikçe bakışı derinleşip içime süzülüyor. Böylece zaman dursa hiçbir şeyle yetinmeyen benliklerim için bile yeterli olacak. Böyle karşılıklı dursak, kim olduğumuzun bir önemi kalmayacak. Ama olmayacağını o kadar iyi biliyorum ki bunun için Allah'a yalvaramıyorum bile.

"Çünkü bu mutluluğun karşılığını vermek istiyorum."

"Saçmalama Bukle," diyor, *bu muydu yani?* dercesine başını iki yanına savurarak.

"Saçmalamıyorum ki!"

"Bir karşılık istemiyorum." Bunu sevmediğim iş adamı tavrı ve otoriter sesiyle söylüyor. *Sanırım onun beni çözemediği gibi ben de onu asla çözemeyeceğim.*

"Ama ben sana teşekkür etmek istiyorum!"

"Söyleyerek de halledebilirsin."

"İyi," diyorum ters ters yüzüne bakıp kollarımı göğsümde birleştirerek. Tüm hevesimi bir dakika içinde boğazıma dizdiğin için teşekkürler Giray!

"Teşekkür ederim. O hâlde ben gidiyorum."

"Nereye?"

“Sana ne?”

Giray yüzüme öyle çocuksu bir dehşetle bakıyor ki dudağımı kemirerek tepki verme arzumu bastırmaya çalışıyorum. Beni ne kadar kızdırsa da şu bakışı attığı saniye eriyip gitmeye alışabilirim. Yakın zamanda onun kölesi olmazsam, iyidir.

“Görüşürüz!”

Derin bir nefes alıp karşıya geçmek için etrafıma bakıyorum. Tam arabalar durmuşken Giray kolumu tutup yürümemi engelliyor. O sıcak parmakların kolumu sıkıca kavradığı ilk an olduğu için mi yoksa bunu içten içe umduğum için mi bilmiyorum ama hareket etme yetimi kaybedip öylece ona bakıyorum.

“Bukle, sen yine niye kızdın?”

“Duymak istediğini sanmıyorum.”

“Duymak istemeseydim seni durdurmazdım, değil mi?”

Kaşlarını çatıp ilk gördüğümdeki gibi huysuz, kaba bir suratla duruyor. Elinin hâlâ kolumda olduğunu ya bilmiyor ya da benim dönüp gitme ihtimalimi yok etmek için kolumu bırakmıyor. Anlamadığım şey bu kadar detaylı düşünebiliyorsa neden her seferinde canımı sıktığı ve bunu fark etmediği... Kızdığımı, hatta ona kızdığımı anlıyor ama nedenini göremiyor. *Aptal adam!*

“Hevesimi kursağımda bıraktın.” Kolumu kurtarmak için silkeliyorum. “Bence sen, benden daha dengesizsin.”

“Bunu nasıl yaptığımı öğrenebilir miyim?”

Kolumu bırakıp aynı huysuz ifadeyle bana bakmayı sürdürüyor. Ben cevap vermedikçe kaşları birbirine daha çok yaklaşıyor.

“Yol boyu sana nasıl teşekkür edeceğimi düşünüp sonunda buluyorum ama sen ne olduğunu bile sormadan reddediyorsun. Kusura bakma Giray ama bu konuşmanın devam etmesini

istemiyorum. Sandığın kadar sabırlı değilimdir. Patronum veya benden büyük olman fark etmez!"

İfadesi aniden değişip yumuşuyor ve başını yana yatıarak gözlerimin içine uzun uzun bakıyor. "Bir gün seni çözersem kendime hayran kalacağım."

Bu adam dengesizin önde gideni! Daha az önce huysuz huysuz bakmıyor muydu bana?

"O günü boşuna bekliyorsun, sana izin vermem."

O şaka yaptığımı düşünebilir ama öyle olmadığını tüm benliklerim biliyor. Giray'a âşık olmam yetmiyormuş gibi bir de onun aklımı okuyacak kadar beni tanınmasına müsaade edersem enkazımı kimse toplayamaz. Asla ama asla, buna izin vermemeliyim.

"Özür dilerim."

"Hâlâ evime gitmek istiyorum."

"Ama ben ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum." Gözlerini irileştirip masumca -Masummuş! Kimi kandırıyorsun sen be?- bana bakıyor. "Lütfen."

"O tren az önce kaçtı."

Gülerek bana bakmayı sürdürüyor, utanmaz adam. Sanki biliyor zaafımı, böyle bakmayı sürdürürse pes edeceğimi. Bilmiyor ama öyle davranıyor.

Bilmemeli. Bilmediğini biliyorum.

Bilmiyorsun değil mi Giray? Sandığım kadar zeki değilsin, değil mi?

"Peki, madem bunca iyiliğime rağmen bana teşekkür etmek istemiyorsun, o zaman seni evine bırakayım."

Ajitasyon mu? Bana? Bunun uzmanına?

"Giray Ortay, sen şımarık çocuğun tekisin."

"Yani?"

Hafifçe eğilip beklentiyle yüzüme bakıyor. *Allah'ım al canımı da bitsin bu çile...* Sırf beklemeyi sürdürsün diye ters ters bakıyorum ama sonunda tam o ağzını açacakken omzumu silkiyorum. "Tamam, madem çok istiyorsun..."

"Yani sen teşekkür etmek istemiyorsun?"

Şu an yapmak istediğim tek şey, adamın suratına sert bir yumruk geçirmek. Öyle ki o bile ne olduğunu anlayamasın, aniden çarp-sın yumruğum. Yere yuvarlanıp şok içinde gözünü tutsun ve elini çektiğinde tıpkı filmlerde olduğu gibi göz çevresinin rengi değişip mor olsun.

Biraz daha uçarsan, inişin zor olacak Bukleciğim.

Ama göreceksin o. İntikamımı yine alacağım. Restoranda yaptığım şeyi bu kadar çabuk unutması benim hatam değil!

O anı düşününce istemsiz sinsiz bir sırıtmayla yüzüne bakıyorum. Giray Ortay'ın yaşadığı en büyük utanç şüphesiz birkaç saat önce gerçekleşti. Bir kadın onun gözleri önünde hesap ödedi ve lokmaları boğazına dizip masadan kalktı. İtiraz edecek dakikası bile olmadı. Ah, gerçekten hâli içler acısıydı.

"Hadi gidelim," diyorum bu kez daha uysal bir ses tonuyla. İtiraz etmeden yürümeye başlıyor. Arabası otoparkta kaldığı için bir taksi çeviriyor ve onun ağzını açmasına müsaade etmeden ön koltuğa oturuyorum. *Hayır Giray, bu intikamım değildi. Bu daha hiçbir şey!*

Şöföre, Giray binmeden önce lunaparka gideceğimizi söylüyor ve yüzümü cama çeviriyorum. Evet, ona lunaparkta harika zaman geçirmesini sağlayarak teşekkür etmek istedim. Evet, içimde büyümek ne bilmeyen bir çocuk var. Ama ne yapabiliyim ki düşünürken aklıma onun bunu sevebileceği geldi. Belki nefret de edebilir. Fakat içimdeki tüm benlikler -acımasız ve mantıklı olan hariç- seveceğini söylüyor. Hoş, artık teşekkürden ziyade intikam almak istiyorum. Bunu nasıl yapacağıma

henüz tam olarak karar vermemiş olsam da anın büyüğüyle keşfedebileceğimden eminim.

Yol boyu arkamı dönmeyi reddederek ama Giray'ın bana baktığını adım gibi bilerek sırtıyorum. Klasikleşmiş centilmenliklere izin vermediğim her saniye kafayı yiyor. Ve fark ettim ki onun sinirli hâli de beni eğlendiriyor. Yüzündeki o huysuz, öfkeli ifade insanın gülme arzusunu körüklemek için birebir. Tabii o suratla ve otoriter bir sesle konuştuğunda asabımın bozulduğunu görmezden gelebilirsek.

Allah'ım eğer ben geçmişte deliysem, şimdi bu adam yüzünden bin kat daha deli olmaya başladım. Ne yapacağım ben kendimle? Nasıl bu adamın büyüğünden çıkacağım? Eğer bana ilgisi olsaydı, beni kendine bağlamak için büyü yaptırdığını düşünebilirdim. Oysa adam tutturmuş bir arkadaşlık türküüsü... Nasıl arkadaş olabiliriz ki biz? İçine düşeceğim neredeyse! Hem benden arkadaş mı olurmuş? Benim yakışıklılara karşı zaafımı nasıl bilmez?

Bukle sakın ol, yoksa birazdan sesli düşüneceksin.

Derin bir nefes alarak yoldan geçen insanları izlemeye başlıyorum. Ne kadar sinir olsam da iç sesim haklı. Bazen sesli düşünebiliyorum. O bazen şu ana denk gelirse Giray'ın gözündeki Bukle imgesi tamamen kaybolur ve ben bu kadarını kaldıramam.

Araba lunaparkın önünde durduğu sırada eski hâlime dönerek yüzümü Giray'a çeviriyorum. Bana bakmıyor ama bu kez dersini almış olmalı ki daha adam istemedi elindeki parayı uzatıyor. Hâline gülmemek imkânsız.

Bana gerçekten kızmış olmalı. Belki de o devasa egosu incinmiştir. Yazık, çok üzüldüm.

Arabadan hiçbir şey olmamış gibi inip yüzümü ona çeviriyorum. Ben sırtıırken o bir hayli öfkeli görünüyor. Konuşmaya başladığında daha da keyifli hissediyorum. Sesi de hissettiklerini yansıtır gibi huysuz çıkıyor.

“Buraya niye geldik?”

“Sana teşekkür edebilmem için.”

“Beni bu kadar sinirlendirdikten sonra normale döndürmek sence de zor olmaz mı?”

O kadar soğuk konuşuyor ki gülüşümü bastırmaya çalışıyorum. Adam düpedüz beni tersliyor ama o kadar güzel görünüyor ki rahatsızlık hissetmiyorum. Aksine şu an tek istediğim şey ona sıkıca sarılıp deli gibi gülmek. *Giray arsız mı oldum, bilmem ki?*

Kendine gel Bukle, kendine gel.

“Zor olmayacak, merak etme.”

Kapıya doğru birkaç adım atıyor. Ardından geri dönüp bana doğru yürüyor. Aramızda eskisinden daha az bir mesafe bıraktığında kalp atışlarım, lunaparkın gürültüsünü bastırarak diye ödüm kopuyor.

“Bukle...” Sanki aramızda herhangi bir mesafe kalmış gibi başını eğip bana daha da yaklaşıyor. Ciddiyetle yüzüme bakarken sesi sakın çıksa da hâlâ öfkeli olduğunu hissedebiliyorum. “Bir daha sakın böyle şeyler yapma.”

“Nasıl şeyler?”

Neredeyse kalbim ağzımdan fırlayacak... Adamın güzelim parfüm kokusu etrafımı öyle bir sarıyor ki sakinleşmek bir yana dursun, nefes almayı güçlüklerle başarıyorum.

“Bukle...”

“Tamam,” diyorum pes ederek. Şu an ben, onunla aşık atacak son insanım. Ondan uzaklaşmak zorundayım. *Hemen. Şimdi!*

Geriye doğru iki adım atarak lunaparkın girişini elimle gösteriyorum. “Hadi içeri girelim.”

“Önce bana söz ver.”

“Ne sözü?”

Beni öldürmeye mi çalışıyorsunuz Sayın Ortay?

Ondan kaçtığımı fark etmemiş gibi tekrar aramızdaki mesafeyi azaltıyor, hatta bu kez daha yakınıma geliyor. Çatık kaşları ve koyulaşmış mavileriyle, gözlerimin içine bakıyor. "Bir daha böyle şeyler yapmayacağına dair, söz ver."

"Sen canının her istediğini yapıyorsun ama!"

Gitsene be adam dibimden! Git işte!

Başımı geriye atarak ben de kaşlarımı çatıyorum. *Biraz daha böyle durursak kalbim ağzımdan fırlayıp adamın suratına çarpacak. Sonra al başına belayı...*

Saçmalama Bukle.

"Canımın istediği şeyler seni küçük düşürmüyor ama."

Sesi o kadar ciddi çıkıyor ki istemsiz yutkunuyorum. Tamam, bana kızdığını fark etmiştim ama bu durumu gerçekten gurur meselesi olarak gördüğünü düşünmemiştim. Giray gerçekten de ruh hastası olmalı.

"Seni küçük düşürmüyorum!"

Gözlerimi kırıştırıyorum. *Yok yok, bu adam gerçekten ciddi. Gerçekten ruh hastası. Gerçekten çok sevilesi... Gerçekten beni öldürmeye çalışıyor.*

"Bukle, lütfen."

"Tamam, peki." Yüzündeki ifadenin değişmesini umarak ellerimi kaldırıyorum. *Onun gerçekten böyle hissetmesine dayanamam ki ben. Zaten ona zor dayanıyorum. Eminim bu kozunu bilseydi sürekli bunu bana karşı kullanırdı. Çok şükür ki bilmiyor! "Özür dilirim, bir daha böyle şeyler yapmayacağım. Söz veriyorum."*

İnanmamış gibi tek kaşını kaldırıyor.

"Söz veriyorum dedim ya!"

İfadesi yumuşayıp o çok sevdiğim tebessümlerinden biri dudaklarına ve göz kenarlarına yansırken göğsüm hızla kalp iniyor. *Giray, sen gerçekten ama gerçekten ruh hastasısin.*

"Hadi içeri girelim."

Ruh hastası tavuk seni!

Her şeyi halletmiş olarak yürümeye başlıyoruz. Elbette aramızda kokusunu alamayacağım kadar geniş bir mesafe bırakmayı ihmal etmiyorum.

İçeri girdiğimizde etrafımızdaki insanların neşesi ve enerjisi kendimi toplamama yardımcı oluyor. Bir sürü çocuğun ve ailenin cıvıltılı sesler eşliğinde bir oyuncaktan diğerine koşturması, pamuk şekerlerin tozpembe görüntüsü, kahkaha sesleri ve çığlıklar garip bir şekilde bana huzur veriyor. Lunapark insanların masumiyetlerini korudukları nadir yerlerden biri bana göre... Korkularını da neşelerini de sakınmadan en doğal hâllerıyla sevdikleriyle paylaşıyorlar. İşte bu yüzden, bu soğuk görünümlü adamı, içten içe öyle olmadığını hissettiğim için buraya getirdim.

“En son ne zaman lunaparka gelmiştin?”

Yüzümü ona çevirip tebessümünü izliyorum. Gerçekten şaşkın ve mutlu görünüyor. Böyle mutlu görüldüğü sürece beni sevmemesinin bile anlamı kalmaz ki... Her şey o ve onunla ilgili olmaya başlamışken nasıl kendimi düşünebilirim?

“Hatırlamıyorum bile.” Derin bir nefes alıyor, başını bana çeviriyor. Belki ben çok hayalperest bir insanımdır ama şu anda, o böyle yanımda dururken aramızda bu kadar az bir mesafe varken gözlerimiz ve gülüşümüz böylesine bir ya; o gerçek aşkıymış gibi geliyor. Birbirimize olan uyumumuz ve uyumsuzluğumuz, aşktanmış gibi geliyor. Deli gibi çığlık atarak koşturmak istiyorum ama mantığım iki kelimeyle her şeyi tuzla buz etmeye yetiyor: Gözde Mer. Bana böyle içten bakan, sadece hayalimde dahi olsa ruh eşim gibi duran bu adamın sevgilisi...

“Hadi gondola binelim!” diyorum anın büyüsunü ezip geçerek. Onun, benim gibi etkilenmediğinden eminim. Çünkü her şey benim kalbimde, benim zihnimde oluyor. Giray Ortay ise bu karmaşanın tek kazananı... Ne kadar sevildiğini ne

kadar sevilesi olduğunu bilmese de seviliyor ve bunu kaynağını bilmeden de hissedebileceğinden eminim.

"Gondol fazla hızlı ve yüksek değil mi sence de?"

"Saçmalama, daha makasa bineceğiz!"

Giray irileşmiş gözleriyle öylece suratıma bakıyor. *Şaka mı yapıyor?*

"Korkuyor musun?"

"Belki..." diyor dudağının kenarını ısırarak. "Tedbirli bir insanım desek, daha doğru olur."

"Yahut-"

"Sakın söyleme!"

Elini kaldırarak beni susturuyor. Bir kahkaha atıp jeton kuyruğuna yöneliyorum. Pide kuyruğu gibi bir sıra var gondol için ama buna degeceğinden eminim.

"Çarpışan arabalara da binebilirdik."

"Ona daha sonra bineriz. Mesela balerinden sonra!"

"B-balerine de mi bineceğiz?"

İnanamıyorum! Giray gerçekten de korkuyor!

Elimle omzuna birkaç kez vurup onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Bu kadar korkmana gerek yok. Baksana bir sürü insan biniyor, tehlikeli değil."

"Korkmuyorum!"

"Tabii ki korkmuyorsun."

Gözümün önünde gondola bakarak yutkunuyor. *Gerçekten bu kadar korkuyor olabilir mi?*

"Ben sırada beklerken pamuk şeker alır mısın?"

"Olur," diyor ruhsuz bir şekilde omuz silkerken. Aniden neşesi kaçmış gibi görünüyor.

O uzaklaşırken gondola bakıyorum. *Aslında o kadar da korkutucu sayılmaz. Bir sağa, bir sola gidiyor, birazcık da hızlı... Çocukken bindiğim hız treninin yanından bile geçemez. Hem korkmama*

rağmen yaşadığım heyecan beni garip bir şekilde mutlu etmişti. Giray için de öyle olmaz mı?

Birkaç dakika sonra elinde iki pamuk şekerle yanıma dönüyor. O kadar isteksiz duruyor ki...

Gondola son bir kez daha özlemle bakıyor ve Giray'ı omzundan iterek sıradan çıkarıyorum.

"Ne oldu?"

"Canım dönme dolaba binmek istiyor."

İtiraz edeceğini, gurur meselesi yapıp binmek için inatlaşacağını düşünüyorum ama tepkisi sandığımın aksine rahatlama oluyor. Haylaz bir çocuk gibi pamuk şekerinden eliyle bir parça koparıp ağzına atıyor. "En azından hızlı değil."

"Korkak," diyerek hâline gülüyorum. Madem hız ve yükseklik onu korkutuyor, üstelemenin manasız olacağını düşünüyorum. Bugünü travmatik bir şekilde değil, sevgiyle hatırlamasını istiyorum.

Giray söylediğimi ya duymuyor ya da aldırmıyor, ben de onun korkusuyla uğraşmaktan tamamen vazgeçiyorum. Evet, intikam almak istemiştım ama bu ona zarar verecekse sadece benim gururumun kırılmasına aldırmam. Hem Giray beni bilerek kırmamıştır. Kırdıysa da... Canı sağ olsun.

Zaman, onun yanındayken olabilecek en güzel ve en acımasız kimliğine bürünüyor. O kadar hızlı geçiyor ki ne ara günün bittiğini, havanın karardığını anlayamıyorum.

Saatlerce çocuklar gibi, bir sürü oyuncağa binip değişik şekerler yiyerek midemizi doldurduk. Giray asla hayal edemeyeceğim bir rahatlıkla yanımda durdu. Hiç kendini sakınmadan ve o ilk hâllerinin soğukluğunu yansıtmadan benimle güldü, eğlendi. Gerçek bir arkadaş gibi...

Bunun çoğu yönden bana zarar verdiğini biliyorum. Onunla durduğum her an ona bağlanıyor, geçen her saniye daha sefil bir benliğe bürünüyorum ama mantığım ne derse desin, kendimi engelleyemiyorum. Yahut bir an engellesem, başka bir anda tamamen kendimden kopmuş oluyorum.

Bu şekilde daha ne kadar dayanabilirim?

Beni en çok rahatsız eden şey, bu sorunun cevabını bilmemek... Ya her şeyi bir kalemle silip atmak zorunda kalacağım ya da istemesem de gerçekler ağzımdan dökülecek... Belki de her şeyi ona ağlaya ağlaya, özür dileye dileye anlatacağım. *Dayanamıyorum*, diyeceğim. *Ya git ya da hep burada kal Giray*, diyeceğim. Belki iyice gurursuz biri olup ona sıkıca sarılacağım. Yahut diğeri olacak. *Seni görmek istemiyorum*, diyeceğim. Ona, bugüne kadar ağzımdan dökülmemiş büyüklükte yalanlar söyleyeceğim. *Varlığından rahatsız oluyorum, arkadaşın olmak istemiyorum, yüzünü bile görmek istemiyorum*, diyeceğim. Anın yoğunluğundan aklımı yitirip ağzıma geleni sayacağım. Öyle ki bir daha adımı anmaya tenezzül etmeyecek.

Bunları istemiyorum ama istemedem o kadar çok şey yapmaya başladım ki deli gibi korkuyorum! Kendimden, tepkilerimden, hislerimden ödüm kopuyor.

"Bukle..."

Giray'ın sesi içimdeki feryatların sesini delip geçiyor. Yüzümü ona çevirip yavaşça gözlerine bakıyorum, güç bela. "Efendim?"

"Geldik," diyor benim acımdan bihaber, gülümseyerek.

Derin bir nefes alıp birkaç saniye arabanın içinde birikmiş kokusunu arıyorum. *Yanıma kokusunu alıp gitsem, içim ferahlar mı acaba?*

"Dalmışım yine, beni bıraktığın için teşekkür ederim."

"Önemli değil, asıl ben bugün için teşekkür ederim. Çok eğlendim."

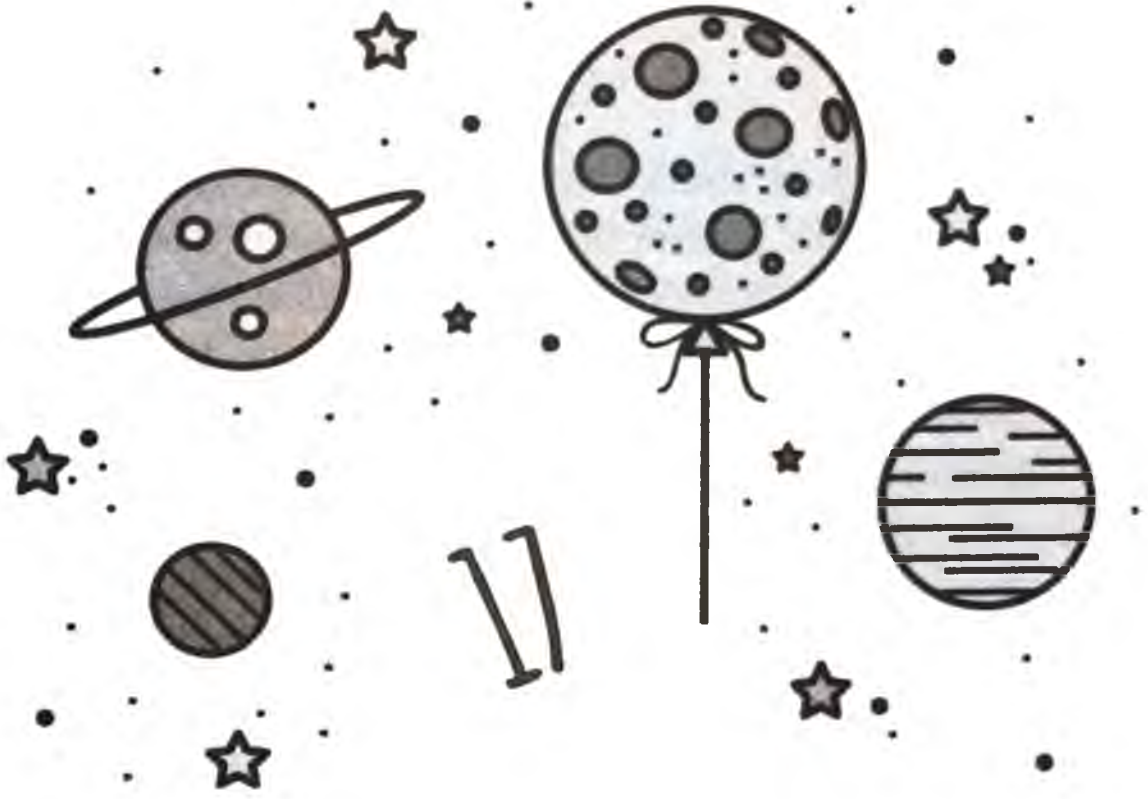
“Arada büyük patronlar da eğlenmeli.”

Ona göz kırpıp arabanın kapısını açıyorum. İnme üzereyken bir kez daha sesleniyor.

“Tamamen iyileştin, değil mi?”

“Evet, gördüğün gibi...”

İnip o uzaklaşmadan evvel el sallıyorum. Araba hızla kaybolurken ben arkasından ona zıt bir yavaşlıkla bakmayı sürdürüyorum. Gitmesi o kadar doğal, o kadar mantıklı ki reddedemiyorum bile. Doğru olanı bilip yanlışı dilemek bu... Vicdanım bu yüzden rahatsız, her şey bu yüzden acı veriyor. Ama doğru olan bu kadar açıkken nasıl yanlışa meyledebilirim ki?

Çalışan bir insan için hayat hem hızlı hem de fazlasıyla monoton bir şekilde ilerliyor.

Yahut bu sadece benim için böyle.

Evet, sadece işe gidip gelerek ve kitap okuyarak geçirdiğim günlerin ardından birazcık psikolojim bozuldu. Bunun bilincinde olmak beni rahatlatan tek şey. Ne de olsa çıldırıyordum, bunu bilmezdim. Değil mi?

Son bir buçuk haftanın her gününü iş ve ev arasında mekik dokuyarak geçirip hafta sonumu da kötü bir haberle açınca kendimi epeyce kaybettim. Neden bu kadar üzüldüğümü ben de bilmiyorum ama aldığım telefon dağılmış ruh hâlime hiç de iyi gelmedi.

Devrim İzmir'e dönüyormuş. Ablasıyla daha fazla vakit geçirmek istemesine rağmen orada yapması gereken işler varmış. Pazar sabahı kuş olup uçacaktı.

Aptal kız.

Aman, bir kerecik benimle uğraşmasan, olmaz mı? Hı? Zaten canımı sıkın.

Anlayacağınız, sinirlerim iyice dağılmış hâlde. Çektiğim acıya artık ağlak yönüm bile fayda etmiyor. Giray'ı -yahut Giray'sızlığı- düşünmekten kendimden uzaklaştım. En ufak şey bile acımı körüklüyor, ruhumu zedeliyor. Bu gidişle aklımı yitireceğim!

Her şey bir yana, hepsi yetmiyormuş gibi Devrim'in veda yemeğini ben düzenlemeye kadar verdim. Bu canımı sıkıyor. Yemeklerim kötü değildir veya onların evimde olması beni rahatsız etmez. Ama *ailecek* denilen yemeğe Double G davet edilirse bende hâl mi kalır? Öykü ve Okan'ın evinde onları izlediğim, ikisinin yaptığı yemeklerle terbiye edildiğim yetmiyormuş gibi bir de çift olarak evime gelecekler! *Çıldıracağım!*

Saçlarımı çekiştirerek durumu kabullenmeye çalışsam da soğuk sularla yüzümü dövsem de koskoca bir çikolatayı mideme indirsem de yapabileceğim hiçbir şey yok! Bugün, güler yüzlü olmak ve mükemmel bir masa hazırlayıp misafirlerimi ağırlamak zorundayım. Günlerdir Giray yüzünden çıldırmış olmam, onları ilgilendirmiyor. Adamın haberi bile yok, ne ilgisinden bahsediyorum ki?

Gözlerimi kapatıp birkaç derin nefesle kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Önce evi temizleyip ardından yemekleri yapmam gerek. Tabii bunun için de markete uğramam şart. Yapacak bir sürü işim var, şu an hiçbir şey için sinirlenemem. Nasıl olsa akşam onlar gittikten sonra ağlayarak yeterince sinirlerimi boşaltacağım. Evet, evet. En iyisi ertelemek...

Biraz olsun toparlandığıma kanaat getirince burç yorumlarımı okumak için bilgisayarımı kucaklıyorum. *Umarım çok güzel şeyler okur ve içimdeki huysuzluktan arınmayı başarabilirim.*

"Bugün önemli bir karar vermek durumunda kalmanız ya da bir sınavdan geçmeniz olasıdır. Eğer karar verme durumunda kalırsanız bütün ihtimalleri gözden geçirerek mantıklı sonuçlar çıkarmaya gayret etmeli ve hislerinize kapılmamalısınız. Uzun zamandan beri

istediğiniz bir şeylere sahip olabilirsiniz. Manevi açıdan güçlüsünüüz. Karşı cinsle ilişkilerinizde duygusaldan ziyade fiziksel açıdan şanslısınız. Eğer kadınsanız bir rakibenize karşı kesin bir zafer kazanacaksınız."

Evet, bugün bir sınavdan geçeceğim. "Patronlarınız sevgiliyse ama siz içlerinden birine gizliden âşıkmanız, bunu belli etmeden onları evinizde nasıl ağırlarsınız?" sınavı.

Bu yorumcu benimle kafa mı buluyor? Bu yoruma sevinmem için başka bir gün okumam gerek! Bugün, onlar evime gelecekken değil!

"Bugün duygusal açıdan oldukça hassas ve alıngan bir yapıdasınız. Çevrenizde sizinle ilgisi olmayan konuşma ya da tavırları bile üzerinize alarak üzülmemiz ya da moralinizi bozmanız mümkündür. Biraz vurdumduymaz olmaya gayret ederseniz dengeyi daha iyi koruyabilirsiniz. Heyecan veya öfke gibi duygularınıza teslim olmanız sizi yanılgılara ve sonradan düzeltilmesi mümkün olmayan hatalara sürükleyebilir. Bu nedenle kararları karşınızdakilere bırakmanız ve ona göre tepki göstermeye çalışmanız da olumlu olabilir."

Sağ ol, ben bilmiyordum sanki!

Sinirlenerek sayfayı kapatıyorum.

Yok yok, bugün burç yorumlarım bile beni rahatlatamaz! Hatta beni bir şeylerin sakinleştirmesi de söz konusu olamaz. En iyisi işlerimi halledip tüm gece surat asarak yahut ağlayarak oturmak... Hem dikkat de çekmem. Devrim'in gidişine o kadar üzülüyorum ki kimse üzüntümün diğer sebebini fark etmez. Fark etseler ne olacak ki? Karşıma çıkıp da sorabilecek cesaretleri mi var?

Uç Bukle uç, zaten yukarıda seni bekleyen bir hayat var.

Kes sesini!

Bilgisayarla oynamayı bırakıp üzerimi değiştiriyorum. Önce alışveriş yapıp bu arada da biraz hava almak, şu an akıl sağlığım için faydalı olabilir. Pek umudum yok ama yine de denemekten zarar gelmez.

Cüzdanımı ve anahtarımı alıp evden çıkıyorum ve yaklaşık yarım saatimi evime yakın markette oyalanarak geçirdikten sonra temizlik için geri dönüyorum.

Belki onlara evimi güzel göstermek belki sinirimi çıkarmak için, emin değilim ama evi neredeyse parlayacak bir hâle gelene kadar silip süpürerek kendimi âdeta paralıyorum. Biliyorum, bu çok anlamsız ama hakikaten öyle bir enerji harcıyorum ki sinirlenmeye hâlim kalmıyor. Ve o yetmezmiş gibi sadece on dakika dinlenip hemen yemeklerimi hazırlamaya koyuluyorum. İki evde de binlerce çeşit yemek vardı, benim de en azından birkaç çeşit hazırlamam gerektiğinden eminim. Belki çoğuna dokunulmayacak ama yaptığım pastanın parmaklarla birlikte mideye ulaşacağından eminim!

Tüm hazırlıklar bittiğinde kendimi yatağıma atıyorum. Öfkem tamamen yatıştığı için mutluyum ama parmağımı oynatacak gücüm kalmadı. Öyle yoruldum ki kalkıp giyinmeye bile hâlim yok! Oysa ter içindeyim. Saçlarım yüzüme, alnıma, boynuma yapışmış bir durumda ve sırtım resmen sırılsıklam!

Benim buradan kalkıp düş almam ve hazırlanmam gerek. Saat neredeyse yedi oldu, gelmek üzeredirler.

Allah'ım, bana birazcık güç veremez misin? Geceyi atlatana kadar dayansam yeterli... Çok nankör olduğumu biliyorum ama kendimi engelleyemiyorum ki!

Gözlerimi kapatıp pes ediyorum. *Böyle pis çıksam karşılına ne olur ki? Hem bu sayede onlar gelene kadar uyumuş olurum. Olmaz mı?*

Esneyerek kendimi destekliyorum. *Bunu söyleyen benliklerimden en üşengeç ve ikna edici olan olmalı. Öyle de tatlı söylüyor ki reddedemiyorum. Uyku şu an için en cazip seçenek ne de olsa...*

Tam uyumak için yastığıma sarılmışken çalan telefon sesi yüzünden inleyerek gözlerimi açıyorum. Her şeyi göze almış uyuyacakken neden telefon çalıyor? Neden?

Ses giderek yükseliyormuş gibi geliyor. Ne kadar yatıp uymak istesem de kimin aradığını merak ederek yataktan kalkıyorum ve bir süre telefonu aradıktan sonra kapanmadan açmayı başarıyorum. "Alo?"

Niye hiçbir zaman ekrana bakmayı akıl edemiyorum ki?

"Bukle, her şey hazır mı?"

Oh, çok şükür Devrim'miş.

"Sayılır," diyorum aynadaki yansımamla korku içinde bakışırken. *Ne diyebilirim ki başka? Bu hâlde onların karşısına çıkamam! Giray beni bu hâlde görmemeli!*

"Biz on, bilemedin on beş dakikaya orada oluruz. Gazabına uğramamak için önceden haber vereyim dedim."

"Ben gayet planlı, programlı ve düzenli bir insanım." *Ve bu insan birazdan çarpılacak.* "Haber vermene bile gerek yoktu, bekliyorum!"

Zaman kaybetmemek adına telefonu kapattığım gibi banyoya koşuyorum. Beş dakika içinde duş aldıktan sonra -ki bu arada ne giyeceğimi de düşünüyorum- hızlıca giyiniyorum. Saçlarımı kurutmak epey uzun süreceği için örmekte karar kıyor ve hazırlanmayı başardığımda korkumdan bir gram bile yitirmeden aynaya bakıyorum.

Aman Allah'ım! Resmen çirkin ve itici görünüyorum. Giray bu hâlimi görünce benden iyice soğuyacak!

Üzerimde bir zamanlar güzel olduğunu düşündüğüm, yazlık elbiselerimden biri var. Beyaz. Tek özelliği *bu! Sadece beyaz! Yakalarındaki küçük fırfırlar da olmasa, kefen diye giyebilirim. Yoksa bugün öleceğim de o yüzden mi bu saçma elbiseyi giydim? Ben bunu hangi akla hizmet aldım ki?*

Tam değiştirmek için dolaba yönelecekken zil çalıyor. *Harika, mükemmel zamanlama!*

Tamam, sakın olmalıyım. O kadar da kötü olamaz. Hem beyaz güzeldir. Saflığın, temizliğin temsili... Esmer olduğum için bana yakışıyor

da. Saçlarımın örgüsü de çok düzgün olmuş. Duş aldığım için cildim de tertemiz. Makyaj yapamamış olmam neden önemli olsun ki?

Tüm çabamla olumlu olmaya çalışsam da işe yaramıyor. Kahretsin, çirkinlikten öleceğim! Gelen misafirler de Gözde Mer ve Öykü Öner! Onların yanında oturmak varlıklarına hakaret olacak!

Zil bir kez daha tiz bir sesle çalınca kendime acımaya son vererek etrafı son kez toparlıyor ve koşarak kapıyı açıyorum. Ne kadar kötü olabilir ki?

Önce Öykü ve Okan'ı görüyorum. Öykü, Okan'ın koluna girmiş gülümseyerek bana bakıyor. Okan'ın da ondan kalır yanı yok. Ne kadar mutlu görünüyorlar böyle? İstemsiz sırtarak, "Hoş geldiniz," diyorum.

"Hoş bulduk."

İçeri geçmeleri için kenara çekilirken Devrim arkalarından âdeta fırlıyor. Elindeki kocaman ayıcığı bana doğru sallayarak gülümsüyor. "Ben yokken eksikliğimi hissetme diye aldım!"

Okan, ben ağzımı açamadan ona cevap yetiştiriyor. "Senin eksikliğini oyuncak bir ayıyla gidermesini mi bekliyorsun?"

"Sen karışma enişte!"

Gülerek ayıcığı kucaklıyorum. "Çok tatlı, aynı sen," diyorum onun buruşan, çocuksu yüzüne bakarken. "Teşekkür ederim, şöyle geçin."

Onlar oturma odasına yönelirken Giray ve Gözde içeri giriyor. Gözde de Giray'ın koluna girmiş. Giray'ın tek elinde yine papatyalar var. "Hoş geldiniz," diyerek onları da içeri davet ediyorum.

"Hoş bulduk," diye aynı ağızdan cevap vermelerinin ardından Giray buketi bana uzatıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanarak onları da odaya yönlendiriyorum. Onlar kol kola yürürken kuduran benliklerimi es geçmek için büyük bir çaba harcamak zorunda kalıyorum ama sonunda başarıyorum.

Sonuçta aralarındaki samimiyet beni ilgilendirmiyor. Oturup ağlamaya da hakkım yok. Bana evlerinde nasıl güzel muamele ettirirse bu geceyi aynı güzellikle geçirmelerini sağlamak zorundayım.

Hepimiz odaya geçip koltuklara yerleştikimizde Devrim, Giray'ın getirdiği buketi sehpanın üzerinden alıp çiçeklerle oynamaya başlıyor. "Keşke ben de çiçek getirseydim."

Yüzünde sevimli bir tebessümle bana göz kırptıyor. Onun bulaşıcı neşesi hemen bana da yansıyor, sırtıyorum. Ayıcığım sıkı sıkı sarılıp "Biz böyle de mutluyuz," diyorum.

"O hâlde sorun yok."

Buketi sehpayı bırakıp odaya göz atıyor. Bir şeyler söylemek için hazırlandığını görebiliyorum. *Bu adam konuşmadan beş dakika bile duramaz.*

"Eh, madem sadece biz konuşuyoruz bari bizi yalnız bırakın."

Odadakiler onun sözlerine hafif gülüşlerle eşlik ediyor. *Ama adam haklı! Hadi Double G soğuk nevale, Öyküler niye konuşmuyor?*

"Nasılsınız bakalım görüşmeyeli?" diyorum hepsine kısaca göz atarken.

Belki de konuşmayı benim başlatmam gerekiyordur? Ev sahibiyim ne de olsa! Ama o kadar dağılmış durumdayım ki böyle detayları hatırlamakta zorlanıyorum. Sanırım kapıyı açabildiğime şükretmeliyim.

"Biz çok iyiyiz," diyor Okan, Öykü'nün başını öperek.

"Bebeğimiz de iyi Bukle teyzesi."

Öykü, karnını usul usul okşarken gözlerime bakıyor. Onun bu hâli nedense gözlerimi yaşırtıyor.

"Keşke hemen doğsa da sevebilsem."

"Keşke..."

“En iyisi siz ağlamaya başlamadan ben konuyu değiştireyim,” diyor Devrim yanıma gelip teklifsizce otururken. “Zaten siz isteyken görüşmüşsünüzdür, ben sorayım. Nasıl gidiyor?”

Bu soruyu Gözde ve Giray’a bakarak soruyor. Benim yanımdayken ev sahibi gibi davranmasından rahatsız olmasam da Giray yanlış anlayacakmış gibi geliyor ve istemsizce geri liyorum. Fakat mantıklı yanım adamın umursamayacağından o kadar emin ki bir şey yapmak içimden gelmiyor. Hem Devrim benim arkadaşım, evimdeyken istediği gibi davranabilir.

“Biz de aynıyız,” diyor Giray, tek kaşını kaldırarak Gözde’ye bakıyor. “Sanırım ikimiz de işkoliğiz.”

Göğsüme oturan acı yüzünden bir an nefes alamam da kendimi toplamam birkaç saniye ancak sürüyor. Bu sırada Gözde Mer, en güzel gülüşüyle gözlerini Devrim’e çeviriyor. “Gerçekten öyleyiz.”

“Bu durum ilişkinizi zedelemiyor mu?”

Bu soruyu duyunca nabzım aniden hızlanıyor. *Devrim, niye böyle şeyler yapıyorsun? Sana ne? Bize ne? Beni bu hâle sokmaya ne hakkın var? Ne kadar çok acı çektiğimi göremiyor musun?*

“Nasıl?” diyor Gözde Hanım, işkolik olmak yemek yemekle eş değermişçesine şaşırarak.

“Bu kadar çok çalışırken birbirinizle ilgilenemezsiniz ki!”

“Devrim, insanlarla uğraşma.”

Öykü’nün azarı üzerine Devrim dudaklarını büzüyor ama Gözde Hanım araya giriyor.

“Sorun değil Öykü, Devrim’in ne düşündüğünü gerçekten merak ediyorum.”

Tenis maçı izlercesine gözlerim bir o yana, bir bu yana savrulurken nefes alacak hâlim dahi kalmıyor. *Allah’ım, ben bu kadar güçlü biri değilim ki... Neden sürekli istemediğim şeyler başıma geliyor?*

“Bence, birbirinizle yeterince ilgilenebilmeniz söz konusu bile değil. İkiniz de tüm gününü ofiste geçiren, farklı hayatlar yaşayan başarılı insanlarsınız. Görünürde çok yakışsanız da bu ilişkinin temelleri sağlam durmuyor.”

“Devrim!”

Öykü, adamın adını dehşetle söylüyor. *Ben de onun kadar şaşkınım. Devrim niye böyle bir şey yapıyor ki? Ona ne?*

“Sanırım biz ilişkinin o boyutunu çoktan aştık,” diyor bu kez Giray. Kolunu Gözde’nin omzuna sarıp onu kendine yaslıyor ve ciddi bir yüz ifadesiyle Devrim’e bakarak konuşmasına devam ediyor. “Çocukluğumuzdan beri bir aradayız ve üniversiteden beri sevgiliyiz. Çok çalışıyor dahi olsak, bir düzenimiz olmasaydı sence ilişkimizi bu kadar uzun süre yürütebilir miydik?”

Herhalde adam bana bir kafa atsaydı, bu kadar sarsılmazdım. Yutkunup başımı hafifçe eğiyor ve onların bu halini görmemek için gözlerimi kapatıyorum.

“O zaman başka...” diyerek gülen Devrim’in sesini zar zor işitiyorum. “Sözlerimi geri alıyorum!”

Allah’ım, bu günü atlatabilmem için bana güç ver. Yalvarıyorum.

Devrim’e göz ucuyla bakıp onu pataklamayı ciddi ciddi düşünürken Gözde Hanım derin bir nefes alıyor. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi hissetsem de konuşma öylece bitiyor. Zangır zangır titreyen ellerimi ve deli gibi çarpan yüreğimi es geçerek konu kapanıyor. Fakat benim zihnimde, Giray’ın birkaç dakika önceki hâli bir türlü kaybolmuyor. Önce sevgilisine sarılıyor, sonra onu, ilişkilerini açıkça eleştiren Devrim’in sorularından kurtarıyor. Bu yetmiyormuş gibi onların uzun süredir birlikte olduğu gerçeğini, sevdiğim adamın ağzından dinliyorum.

Tamam, onlara uzaktan bakan biri bile uzun süredir birlikte olduklarını anlayabilir. Fakat çocukluktan beri tanışmaları ve yıllardır sevgili olmaları bambaşka bir olay. Kahretsin!

Ağlamak için âdeta yalvaran benliklerime, en çok da kalbime inat derin bir nefes alıyorum. Bu sırada Devrim'in dokunuşuyla irkiliyorum. Saçlarıma bir şey yapıyor. *Ne yapıyor bu adam yine?*

"Çok güzel oldu."

"Ne?"

"Saçına papatya taktım," diyor haylaz bir sırıtma eşliğinde. *Aptal adam! Canımı bu kadar acıttıktan sonra bir papatya ile neşelenmemi nasıl beklersin?*

"Niye?"

"Daha güzel olman için..." Sanki odada sadece biz varmışız gibi başımı okşayıp tek koluyla bana sarılıyor. "Seni gerçekten özleyeceğim Bukle."

Bir şey demek istesem de yapamıyorum. Dört kişinin bakışları böyle üstümüzdeyken konuşamam ki ben! O yetmezmiş gibi adama odaklanmakta zorlanıyorum. Her göz kırpmışında gözümün önünde Giray'ın az önceki hâli beliriyor, nefes alıp bu görüntünün yok olmasını beklerken ana dönüyorum. *Bu gece bir an önce bitmezse ben biteceğim. Her an düşüp bayılabilirim.*

Sakin ol Bukle, kendine gel. Yemekler yenecek, biraz sohbet edilecek ve sonra gidecekler. Dayanabilirsin.

Yapabilirim. Değil mi?

Evet, yapabilirim.

Derin bir nefes alıyor ve Devrim'e gülümsemeye çalışarak kolundan kurtuluyorum. Ev sahibi olmanın zamanı geldi de geçiyor. *Yapabilirim, biliyorum. Daha önce iki kez atlattıysam onlarla iç içe olmayı, bu kez de yapabilirim.* Tüm gücümü harcayarak sırıtıyor ve odadakilere göz atıyorum. "Eee, acıktınız mı bakalım?"

"Aslında biz çok açız."

Okan bunu geniş bir sırtıma eşliğinde söylüyor. Bir yandan da sanki varmış gibi göbeğini ovuyor. Öykü Öner, dünyaya şanslı gelmiş ender kadınlardan biri.

"O hâlde sizi şöyle alayım," diyorum odanın diğer köşesini göstererek. Misafirlerim ayaklanınca gülümseyerek onlara eşlik ediyorum. *Çünkü ben hiçbir sorunu olmayan, mutlu bir ev sahibiyim.* "Her şey hazır, lütfen siz oturun."

Evim onların evleri gibi büyük değil ama idare edeceklerini düşünüyorum. *Eh, ne yapayım, tek başıma yaşıyorum, tripleks kiralayacak değildim ya?*

Onlar masaya yerleşirken mutfağa geçiyorum. Gelmemelerini özellikle tembihlesem de Devrim söz dinlemiyor. Elbette dinlemiyor.

Yemekleri tekrar ısıtıp servis etmem en iyisi. Benim aksime dünyanın çoğunluğu çorbayı sıcak içmekten hoşlanıyor! Bunu unutmadığım için şanslıyım!

Mutfakta sağa sola koştururken Devrim'in sesini duyuyorum. Kısık, şefkat dolu bir sesle konuşuyor. "Bukle, iyi misin?"

"İyiyim," diyorum kepçeyi bulmak için çekmeceleri karıştırırken. Hem aptal hem de yalancıyım.

İyi falan değilim. Hiç iyi değilim. Canım çok acıyor. İçimden yüreğimi söküp almak istiyorum. Giray'ın yüzüne fırlatmak istiyorum. Ne hâle getirdiğine bak, diye adama bağırmak istiyorum.

Hayır, iyiyim. İyiğim. Ben çok sakin ve huzurlu bir ev sahibiyim. Ne içerideki adamın varlığı acı veriyor bana ne de onun mükemmel sevgilisi. Çünkü zaten haddimi biliyordum. Sadece gerçekler bir kez daha yüzüme çarpıldı, o kadar.

Kahretsin! Nereye koyuyordum ben şu kepçeyi? Aklımı bir türlü toplayamıyorum!

"Hiç iyi görünmüyorsun."

"Biraz gerginim... Aniden gittiğin için de üzgün."

Bu yalan değil ama tam olarak gerçek de sayılmaz.

Yine de hâlâ yalancının tekiyim.

Sonunda kepçeyi bularak yüzümü Devrim'e çeviriyorum. Tezg  ha rahatça yaslanmış, kollarını göğsünün üstünde birleştirmış ve tüm dikkatini bana odaklamış bir hâlde öylece duruyor. "  z  r dilerim," diyor yavaşça, az önce bastırdığım acıma zehir d  kt  ğ nden bihaber. "Gel buraya."

Kollarını iki yana doğru açıyor. *Yapma* demek istiyorum, *bana böyle anlayışla yaklaşma...* Ama konuşamıyorum. O da konuşmuyor, bana bakmayı sürdürüyor. ş   an birine sarılmaya, teselli edilmeye o kadar ihtiyaım var ki onu reddedemiyorum.

Daha tanışalı ne kadar oldu da bu adama bu kadar güvenmeye başladım ben? Kahretsin! Herkesi bu kadar çabuk sevmek zorunda mıyım?

Ona yaklaşıp bana sarılmasına izin veriyorum.

Dayanabileceğim en son noktadayım. En ufak sözüyle bile tüm gücümü yitirebilirim.

Saçlarımı yavaşça okşayıp bir kez daha özür dilemesinin ardından kendimi tutamayarak ağlamaya başlıyorum.

Keşke her şey canımı bu kadar çok yakmasaydı. Daha g  l   biri olup yaşadıklarımı hazmedebilseydim. Giray'a bu kadar   şık, bu kadar muhtaç olmasaydım. Ona karşı bu kadar zayıf olmasaydım. Tek cümlesiyle böylesine dağılmasaydım. Ama olmuyor işte! Ne kadar g  l   olmaya, acımı yutmaya, kendimi sakinleştirmeye çalışsam da dayanamıyorum. Bir yerlerden patlak veriyor muhakkak!

Ben gerçekten hayatımı böyle s  rd  remem. Onlarla i ie, her gün ikisini de görerek ve benden iyiliklerini esirgemediklerini bilerek yaşayamam. Daha fazla dayanamam. En azından hayatımdan çıkmaları gerek. Giray beni sevmeyecekse bile etrafımda olmasın. Gözlerini görmek zorunda kalmayayım. Sesinin başkasına karşı nasıl yumuşadığına şahit olmayayım. Bir eliyle bana iek uzatırken diğer elini başkası tutmasın. Hiçbirini istemiyorum. Hiçbir şey istemiyorum.

Güçlü değilim ben. Aptalın tekiyim. Balık burcuyum ben, güçlü değilim! Duygusal, sümüklünün tekiyim!

"Bukle, ağlama artık. Hadi canım..."

Devrim'in söyledikleri, beni kendimden uzaklaştırıp ana dönmeye zorluyor. Adam konuşmadan önce burada olduğunu bile unutmuştum.

Biraz geri çekilip kâğıt havluyla yüzümü ve burnumu kuruyorum. Kendimi toparlayana kadar yüzüne bakmıyorum. Bir bardak su içip iyice sakinleştiğimde ondan tarafa dönüyorum.

"Daha iyi misin?" diye soruyor gülümseyerek.

Başımı sallayarak onay veriyorum.

"Kıpkırmızı olmuşsun."

"Senin yüzünden." Pencereyi açıp derin nefesler alıyorum. Aslında şu an nasıl görüldüğüm önemini yitirmiş durumda ama ona hislerimi belli etmek istemiyorum.

"Şu an içeridekiler için biz öpüşerek vedalaşan bir çiftiz, biliyorsun değil mi?"

Neredeyse tüm Bukleleri ayaklandıran bir kahkahayla yüzümü ona çeviriyorum.

O haylaz sırtmasıyla omzunu silkip tekrar konuşuyor.
"Bizi sevgili sanıyorlar."

"Şaka mı yapıyorsun sen?"

"Yo..."

Onun bu şımarık hâline bir kez daha gülüyorum. Allah'ım, eğer doğruyu söylüyorsa şu an kimse mutfağa girmek bile istemiyordur! Bu adamın rahatlığına inanamıyorum!

"Hem düşüncesiz hem de zevzeksin Devrim."

"Biliyorum ama seni kızdırmak hoşuma gidiyor."

Herkes niye benim öfkelenmemden zevk alıyor? Hı? Niye?

"Umarım insanların aklını karıştıracak bir şey söylemezsin?"

"Tabii ki söylemem. Beni bilirsin!"

Muzırca kaşlarını oynatıyor, durumun onu eğlendirdiği belli. Başka biri olsaydı böyle bir konuşma midemi bulandırabilirdi ama Devrim o kadar çocuksu ki ona kızamıyorum. Hem onun böyle sürekli çocuksu tavırlarla etrafımda dolanması, bana iyi geliyor. Ne de olsa içimdeki çığlıkları ancak bir çocuğun gürültüsü bastırabilir.

“Hadi çorbayı al da içeri git, ben salatayı alıp geliyorum.”

“Gitmeden son bir öpücük alsaydım?”

Elimdeki kepçeyi sallayarak yüzüne ters ters bakıyorum. Daha ağzımı bile açmadan dediğimi yapıp mutfaktan çıkıyor.

Ne ben normalim ne de çevremdeki insanlar... Ama şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Belki de bugünü bayılmadan geçirmek o kadar da zor olmaz. Ne de olsa Devrim hiç rahat durmuyor!

Yemek faslını sağ salım atlattıktan sonra Devrim ve ben ortalığı topluyoruz, misafirlerim de her zamanki sıkıcı hayatlarına geri dönüyor. Onları umursamıyorum çünkü yemekte sorun yaşamamış olmak bana yetiyor.

Hepsine güler yüzlü davrandım, gözlerimi Giray’dan tamamen uzak tuttum, yemeklerimi çok sevdiler ve pastama bayıldılar. Her şey güzeldi. Sadece çok sessiz ve Devrim de olmasa yalnız yiyormuşum gibi hissetmeme sebep olacak derecede ruhsuz bir akşam yemeği idi. Yine de bunu sorun etmiyorum. Ne de olsa onlar konuşsaydı, ben gereksiz şeyler öğrenip tekrar ağlamaya başlayabilirdim!

Ortalığı toplayıp çay yapıyoruz. Neden bilmiyorum, onun yanımdayken hem çok enerjik hem de rahat hissediyorum. Diğerlerinin yanında sürekli tetikte bekleyen benliklerim, onun yanımdayken pervasız bir şekilde beynimde salınıyor. Aslında ona da kendimi belli etmek istemiyorum. Giray’a olan hislerimi o da hiçbiri gibi öğrenmemeli fakat şu an öğrenseydi de

bununla ilgili yorum yapmazdı gibi geliyor. Yahut bu durumdan o kadar yoruldu ki birinin öğrenme ihtimalini düşünebilecek kadar kendimde değilim.

Odaya dönüp çayları ikram ediyor ve biz de bir koltuğa oturuyoruz.

“Eee... Neler konuştunuz biz yokken?”

Ben sessizliğimi korumakta kararlı olsam da Devrim’in aynı fikirde olmadığı belli... Bu adamın enerjisi hiç mi bitmez?

“İş güç...” diyor Okan omzunu silkerek.

“Şaşırmadım,” diye mırıldanmaktan kendimi alamıyorum. Bardağımla oynarken Öykü’nün neşeli sesi kulağıma doluyor.

“Biz baloyu konuşuyorduk.”

Gülümseyerek yüzümü ona çeviriyorum. Canım ne kadar sıkın olursa olsun, misafirlerim o kadar güler yüzlü ve iyi niyetli ki bir saniyeliğine bile olsa onlara acımı yansıtmak istemiyorum. Rahatsız hissetmelerini istemiyorum. Tüm enerjimi harcayıp sürekli neşeli olmaya çalışmam da bundan değil mi zaten?

“O kadar güzel bir fikir bulmuşsun ki Bukle, hayal ederken bile heyecanlanıyorum.”

“Öyle mi?” Onu dinlerken çayımdan büyük bir yudum alıyorum. Kalbim bu anı bekliyormuş gibi canlanıveriyor. Maskeli balo demek bile beni heyecanlandırıyor! Her ne kadar henüz hiçbir şey -özellikle de ben- hazır olmasa da balo gecesini düşünmek beni gerdiği kadar mutlu da ediyor.

“Evet. Sürekli ne giysem diye düşünüp duruyorum. Sen seçtin mi?”

“Bence Bukle Pamuk Prenses olmalı,” diyerek sırtıyor Devrim. Kafasından ne geçiyor bilmiyorum ama sıfatı pamuk olan bir prenses olmak istemediğimi biliyorum.

“Hiçbir fikrim yok,” diyorum iç çekerek. Gözde Hanım’a dönüyorum. “Siz düşündünüz mü?”

Giray ve Okan, bizi sadece dinlemekle yetiniyor. Ya bu konu onları hiç heyecanlandırmıyor ya da konuşmak için fırsat bulamıyorlar.

“Benim için fark etmez,” diyor Gözde Hanım gülümseyerek. Öykü ve ben şaşkınlık nidalarıyla tepki verirken gülümsemesi genişliyor. “Her şey olabilirim.”

“Mesela yedi cücelerden biri?”

Devrim’in gülüşü odaya dağılırken Gözde kaşlarını kaldırarak cevap veriyor. “Boyumun o kadar da kısa olduğunu düşünmüyorum.”

Kadının vücudu bacaktan oluşuyor, adam cüce olmaktan bahsediyor. *Ah Devrim, sen niye böylesin, bir anlasam!*

“Ya Gargamel?”

Susması için Devrim’e dirseğimle vuruyorum. Acaba ağzından çıkanlar kulağına hiç mi ulaşmıyor? Çok boş konuşuyor, çok!

Gözde Hanım hafifçe gülümsüyor ama o cevap veremeden sevdiğim adam bana bir tokat daha atıyor. “Eğer bir masal kahramanı seçmemiz şartsa...” diyor hafifçe kıstığı gözlerini sevgilisine çevirip kısa bir an duraksayarak. “Gözde için Rapunzel’den daha ideal bir seçenek düşünemiyorum.” Bakışlarını Gözde’den, Devrim’e çeviriyor ve huysuz diye nitelendirdiğim ifadeyle adama kaşlarını çatıyor. “Senin aksine.”

Öykü odaya yayılan gerginliği fark etmiş gibi gülümseyerek araya giriyor. “Giray çok haklı Gözde, bence bunu düşünmelisin.”

Bunu benim yapmam gerektiğini biliyorum ama bir an ne ağzımı açabiliyorum ne de gözlerimi Giray’dan çekebiliyorum. Ben onun, Gözde’ye bu kadar bağlı olduğunu bilmiyordum. Beynimin içinde bu farkındalık öyle bir yankı buluyor ki kulaklarım uğuldamaya başlıyor. *Allah’ım, ne olur bana güç ver. Dayanma sınırlarımı neredeyse aştım. Bu gece biraz daha uzayıp giderse acıdan öleceğim.*

Belki de onların birbirine böylesine bağlı olduğunu bilseydim, adama âşık olmaya cesaret edemezdim. Ama ben gözümün önündeki gerçeği resmen yok saydım! Her şeyi kendim yaptım, hepsini hak ettim biliyorum lakin dayanabilecek gücüm bile yok. Ne kadar berbat biriyim ben böyle?

Kendine gel Bukle, ne olursun aklını başına topla.

Ne kadar uğraşsam da zamanımı onların arasında, onlardan tamamen uzak bir hâlde geçiriyorum. Birkaç gülüşe neye güldüğümü bile bilmeden eşlik ediyor, sorulara yüzüme yapışmış bir sırıtmayla kısa cevaplar veriyor, onlara aklıma gelebilecek her şeyi ikram ediyor ve sonunda süremi doldurmayı başarıyorum.

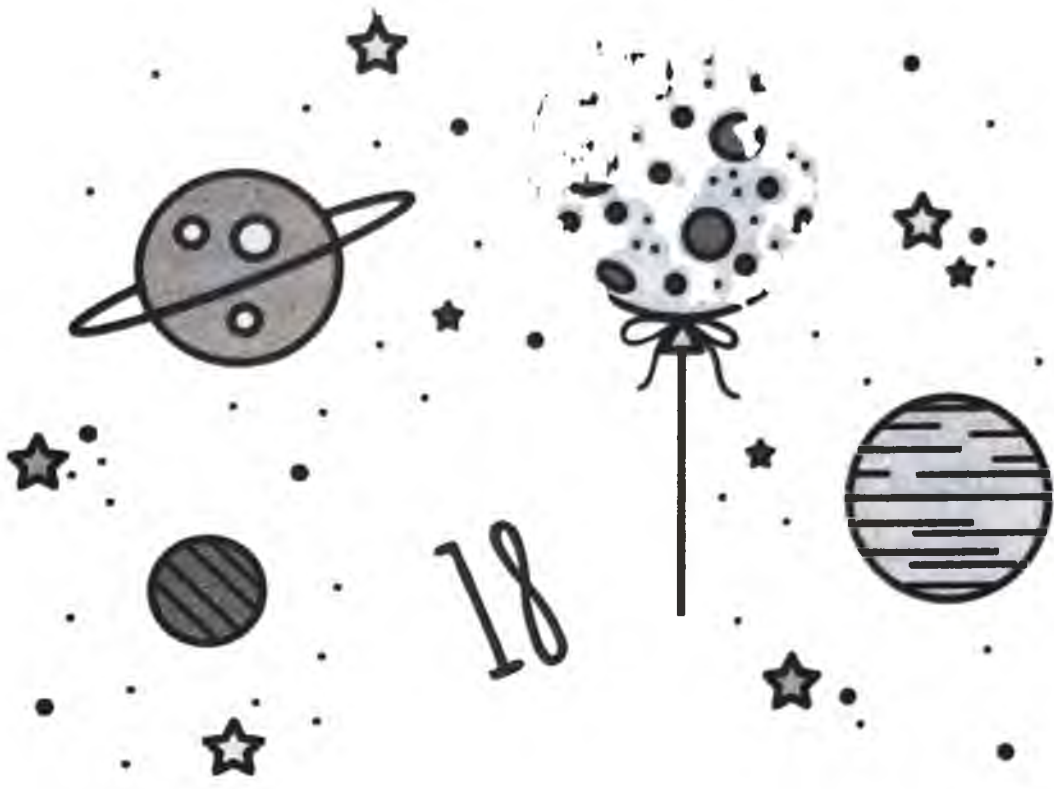
Misafirlerim, ben onları kapıya kadar geçirirken hiçbir şeyin farkında değilmişçesine bana teşekkür ediyor. Ben de bu oyunu sürdürüyorum. Sadece Devrim'e sarılıp beni sıcaklığıyla esir almasına izin verirken biraz kendime gelmeyi başarıyorum. Ona içimden geldiği gibi veda edip beni aramayı ihmal etmemesini tembihliyor ve onlar gittikten sonra ortalığı toplamaya başlıyorum.

Bir arada olduğumuz tüm zamanlar, benim kendimi yitirdiğim anlara denk gelmeseydi nasıl olurdu bilmiyorum. Böyle giderse asla da öğrenemeyeceğim ama elimden başka türlü gelmiyor. İstesem de yapamıyorum.

Giray, böylesine gözümün önünde ama benden ayrıken başka türlü süreni yapamıyorum. O Gözde demeyi sürdürdüğü sürece yapamayacağımı da biliyorum. Belki de en iyisi balonun ardından istifa etmektir. Böylesi kimse için olmasa bile benim için en kolayı olur. Hatta belki İstanbul'u da terk edebilirim.

Üzerine yağan yağmurlar kadar beddua ettiğim Marmara'nın âhı mı tutuyor, ne? Oysa ben, sadece onu sevdiğim için medet umuyordum. Herkese yaptığım gibi...

Kendimi toparlamam bu kez çok uzun sürüyor. İki hafta... Neredeyse hiçbir gününde kendimde olamadığım koskoca iki hafta... İşte olduğum zamanlar hariç vaktimin çoğunu ağlayarak geçirdiğim koskoca iki hafta...

Böyle olmasını istemiyorum. Güçlü olup "Onu mu seviyor? Keyfi bilir, canı cehenneme!" demek ve ardıma bakmadan Giray'dan uzaklaşmak istiyorum. Benim için aniden anlamsız, önemsiz bir adam hâline gelmesini istiyorum. Matematik problemi gibi... Başkasını seviyorsa seni sevemez. Bitti.

Ama anlamıyorum. Kalbim anlamıyor. Hiç öyle kolay olmuyor.

Zaten iki hafta içinde elime geçen tek şey de ağlayışlarımı git-tikçe sessiz hâle getirip azaltmak oluyor. Günün yarısı değil de on saat... On saat değil de sekiz saat... Öyle çok değil de masaya oturup yemek yerken... Koltuğumda uzanıp film izlerken... Müzik dinlerken... Çok değil... Artık sadece bu anlarda ağlıyorum.

O masada oturuyor, Giray'ın yemek yiyişini hayal ediyor ve ağlıyorum.

Koltuğuma uzanıyor, sarışın olmadığım için ağlıyorum.

Film izliyor, mutlu sonlar benden uzak olduğu için ağlıyorum.

Belki onlardan uzakta yaşasaydım bu kadar zor olmazdı. Onları sürekli görmek zorunda kalmasaydım, bu kadar acıtmayabilirdi. Gözden ırak olan, gönülden de ırak olur ya hani; onun gibi işte. Ama benim için öyle değil... Hele şu iki hafta hiç öyle olmadı!

Her güne Gözde Mer'le başladım. Patronumla... Arkasından iş çevirdiğim, sevgilisine göz diktiğim, iyi niyetli patronumla...

Başlarda sürekli neyim olduğunu sordu, bana izin vermeye çalıştı. Hatta ilk hafta iki kez, kadının karşısında hıçkırarak ağlamaya başladığımda hiçbir şey sormaması gerektiğini hissetmiş gibi sessizce beni teselli etti. Başımı göğsüne yaslayıp saçlarımı okşadı, "Her şey geçecek... Göreceksin," diye kulağıma fısıldadı. O böyle yaptıkça vicdanım bana ettiği eziyetleri arttırdı. İçimde kendine yer edinip çılgılık çığlığa yanlıs yaptığımı yüzüme çarptı. Herkes gibi vicdanım bile ani çıkışlar yaptı. Sakin bir sesle söylemiyor ki kimse. Her seferinde yüzüme ani, acımasız tokatlar atıyorlar.

Bunun yanında, nasıl şanssız biriysem, işe başladığım onca zaman diliminde yüzünü nadiren gördüğüm adamın, yapılan toplanmalar yüzünden yayınevine gelmesi gerekti. Hem de defalarca! Neredeyse her gün onu görmek zorunda kaldım. Yüzümde eskimiş bir dudak genişletmeyle ona bakmak, o konuşurken sesini dinlemek, gözlerinin gülüşüyle nurlanmış hâline şahit olmak zorunda kaldım.

İlk gelişine katlanmak zordu. Çok zor.

Kendime hâlâ nefes alabildiğimi kanıtlamak için ofisten çıktığım anlardan birinde göz göze geldik. Ben neredeyse sırf acım yüzünden arkamı dönüp gidecektim ama o gülümseyerek, "Bukle..." diye seslendi. Yüzünde, benim çektiğim acının yanında ne kadar da rahat olduğunu gösteren bir tebessümle... Gözleri o güzelim parıltılarla oynasırken...

"Efendim Giray Bey?"

Sözcükleri ağızımdan güç bela düşürdüm, mırıltı hâlinde. O an konuşmak, rahat bir nefes almak kadar zordu. Gözyaşlarım neredeyse akmak üzereydi. Burnumun ucu sızlıyor, göğsüm derin nefes alma

çabasıyla kalkıp iniyordu. Ama adam bunlardan bihaber gibi karşıma geldi. Kokusunu üzerime boca edip “İyi misin?” diye sordu az önceki tebessümü, endişeli kaş çatışıyla yer değiştirirken.

“Biraz rahatsızım, izninizle.”

Yanından geçip gittim. Olması gerekeni yaptım. O da fikirlerimi doğrularcasına peşimden gelmedi.

Sonra yavaş yavaş alışmaya başladım. O ofise geldi, Gözde Hanım’la iş hakkında uzun uzun konuştular. Balo için ayrılan bütçeyi tartıştılar. Ara sıra odaya duymadığım fısıltılar karıştı, birkaç gülüşün etkisiyle ellerimi kendimden bile gizledim; ama alıştım.

Onlara kahve hazırladım, dudaklarımı genişlettim, bana soru sormayı bıraktıkları için şükrettim.

Şimdiyse uyumuş gibiyim. Artık ikisini bir arada görmek bana en doğal şeymiş gibi geliyor.

Tek alışamadığım, tekrar ‘Bukle Hanım’ olmak. Tek nefesimi kesen bu... Artık hiçbir şeyde gözüüm yok, buna benim sebep olduğumu da biliyorum ama ‘Bukle’ olarak kalamamak, hem de her seferinde, yüreğimi iğnelemek gibi. O küçücük yumruda öyle çok delik var ki artık sayamıyorum.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Ağlamadan. Her şeye rağmen yaşıyorum ya, bu bana yetiyor. Yaşadığımı bilmek bana iyi geliyor. Nefes alabiliyorum, yemek yiyebiliyorum. O gece ve ertesi gün öylesine acımişti ki canım, nefes almak için camın önünde ağzım açık beklediğim bile olmuştu. Şişelerce su içmiş, yine de boğazımdaki yumruyu aşağı indirememiştim. Sadece ağlayıp durmuştum. Gözlerim şişip sesim odanın içinde yitip gidene dek, ağlamıştım.

Bugün, o günden tam da iki hafta sonra, içimde biraz olsun kendimde olmamın heyecanı var. Aklım yerine geldi, gözlerimin şişi indi, sesim düzeldi, yanaklarım allandı. Yüreğimdeki ağırlık yok olmadı ama varlığına alıştım. Boğazımdaki yumruyu yuttum, hazmettim.

Şimdi ben, Bukle Erbağ, pazar gününü arkadaşıyla geçiren, normal bir hayatı olan, normal bir kadınum. Başka bir şey değil.

Evden çıkıp merdivenleri hızlı hızlı iniyorum. Arabamı iş dışında bir türlü kullanamadığım için heyecanlıyım. O günün anıları umurumda bile değil.

Önce Öykü'yü evinden alacağım, sonra birlikte bebek için eşya bakacağız. İkimiz de çok erken olduğunun farkındayız ama ilk kez ortak bir duyguya sahip olarak, küçüğümüz için çok sabırsızız.

Şu sıralar beni gerçekten gülümsetebilen ender şeylerden biri Öykü'nün bebeği... Cinsiyeti bile belli değil ama biz çoktan onun için her şeyi düşünmeye başladık.

Öykü, kız olursa ismini Okan'ın koymasını istiyor. Erkek olursa kendisi koyacak. Bu yüzden eşyaları klasikleşmiş mavi ve pembe ayrımı yerine beyaz-mavi ve beyaz-yeşil tonlarında seçiyor. Mesela, odasının duvarları gökyüzü gibi ama halısı beyaza yakın bir yeşil... Beşiği bembeyaz... O kadar güzel ki insan bakarken yüreği ısınıyor.

Yola koyulurken odanın hâlini düşünüp gülümsüyorum. Öykü'nün bebeği, belki de dünyaya şanslı gelen nadir bebeklerden biridir. Ama biliyorum ki benim bebeğim de öyle şanslı olacak. Bunun hayalden bile daha ulaşılmaz olduğunu biliyorum fakat yine de bir bebeğimin olmasını istiyorum. Sapsarı saçları, ışığa göre renk değiştiren masmavi gözleri, kalın kaşları ve sivri bir çenesi olsun istiyorum. Bugüne kadar böyle bir şey hayal etmemiştim ama şimdi, onun özelliklerini sınırlayabilecek kadar çıldırdığımı biliyorum. En kötüsü de bir Ortay olmayacaksa bebeğim olmasını istemiyorum. Hiç istemiyorum.

Camları sonuna kadar açıp derin nefesler almaya başlıyorum. İçimdeki tüm Bukleler köşelerine kaçışıp beni yalnız bırakıyor. Teselli edemeyeceklerinden öylesine eminler. Artık kendimi bile avutamıyorum.

Tamam, sakin ol Bukle. Bir elini direksiyondan çek, gözlerini kurula ve gülümse. Eve döndüğünde dilediğince ağlama izni vereceğim sana, söz.

Kendimi dinlemekten bile aciz bir hâlde hıçkırmaya başlarken arabayı gördüğüm ilk boşluğa çekip başımı direksiyona yaslıyorum. En azından yalnızken ağlamaya başladım, bu da bir şeydir. Yanımda Öykü olsaydı, onu boşu boşuna üzüp endişelendirecektim.

Telefonumun sesi hıçkırıklarımı bastırarak kadar çoğalana kadar ağlıyorum. Sonunda gürültülü telefon müziğimle birlikte gözlerimi kurulayıp ekrana bakıyorum, Öykü arıyor.

"Alo?" diyorum normal tutmaya çalıştığım sesimle.

"Bukle, neredesin canım?"

"Yoldayım, az kaldı."

"Tamam. İyisin değil mi?"

Yutkunup aynadaki yansımama bakıyorum. "Evet, çok iyiyim."

Hayır, hiç iyi değilim. Görüntüm de bunu sana ispatlayacak ama ben dile dökmem.

"Peki canım, bekliyorum."

Telefonu yan koltuğa koyup arabayı tekrar çalıştırıyorum. Kalan mesafeyi ağlamadan tamamlamayı başarıyorum. Bu arada yüzümdeki izler de yatışıp acımı az da olsa gizliyor.

Öykü, beni evin önünde bekliyor. Ben arabayı kaldırıma yaklaştırdıktan hemen yanımdaki koltuğa oturuyor.

"Eee, bugün neler alacağız miniğe?"

"Bence bugün kıyafet alalım. Çok erken ve daha şimdiden yüzlerce kıyafeti oldu ama ne yapayım, dayanamıyorum!"

"Bana uyar," diyerek gülüyorum onun heyecanına.

Mümkün olsa kendini bile daha doğmadan bebeği için heba edebilecek bir sevgi Öykü'nünki... Bu kadar uzun süre

bekleyip de sonunda bir bebeğe sahip olması, çocuğuyla bağı binlerce kat güçlendirmiş gibi görünüyor. Eğer böylesine beklemeseydi, kıymetini bu kadar bilemezdi. İnsan ne zaman kolay kazandığı şeylerin değerini biliyor ki zaten?

Birlikte bir sürü mağazayı dolaşıp minik için yine insanın içini eriten kıyafetler, oyuncaklar alıyoruz. Erken olduğunu biliyoruz ama bu uzun alışverişler hem bize haftanın stresini attırıyor hem de onu beklerken geçmek bilmeyen zamanı hızlandırıyor.

Alışverişin ardından birlikte yemek yiyoruz ve sonunda Öykü'yü bırakıp evime dönüyorum.

Evet, aslında pazar gününün bütün özelliği buydu. Uzun zamandır akli başında olmayan Bukle Erbağ için kendinden bir kaçış... İnsanlarla iletişime geçiş...

Kendimden nasıl bu kadar uzaklaştığıma dair hiçbir fikrim yok. Nasıl bu kadar büyük bir acıyı yüreğime sığdırabiliyorum, onu da bilmiyorum. Esasında artık delik deşik yüreğimden acıların sızıp tüm vücuduma yayılmaya başladığını düşünüyorum. Bu sayede beni ayakta bile duramayacak hâle getiriyor olmalı.

Kendime çikolatalı süt hazırlayıp televizyonun başına geçiyorum. Binlerce kez izlediğim *The Lake House*'u izliyorum sanki ilkmişçesine. Öyle bir imreniş, öyle bir ağlayış...

Hadi ama Bukle, kendine bu kadar eziyet etme.

Kendi sesime kulak vermek istiyorum ama o kadar zor ki... Kendimi haksızlığa uğramış, bölünmüş gibi hissetmekten alıkoyamıyorum. Bir yanımda acı çekerken bir yanımda isyan etmek için çırpınıyor.

Giray beni sevmiyor.

Bu gerçek o kadar ağır ki.

Oysa ben ondan hiçbir şey beklememiştim. Bir tek sevgi... Dilinde olmasa bile gözlerinde parlayacak bir sevgi... İstediyim ne bir söz ne de bir eylemdi. Bilmesem de olurdu. Görmeden de yaşırdım. Duymasam da nefes alırdım. Sadece hissetseydim, yetecekti. Sanki ben mantıklı olmadığını bilmiyorum muyum? Giray Ortay'ın tutup da benimle olmasının saçma olduğunu bilmiyorum muyum ben?

Bir bildiriye ihtiyacım yok. Yüreğimde biliyorum. Bu yüzden içime beklenti dolmuyor. Sadece ihtiyaç... Var olmayacağını bildiğim bir şeyi ummak...

Ama artık hepsi bitmek zorunda...

Hep bu umutsuz bocalayışın beni öldüreceğini düşünürdüm. Şimdiyse daha beter hâldeyim. Her gün etrafımı daha da beteri sarıyor. Artık hiçbir şeyi umut edemem. Hiçbir bakışı o gözlere değdiremem. Ben o adam için bir daha Bukle bile olamayacağım. Her şeyi silip atmak, acımı içime hapsetmek zorundayım.

Düşündükçe gitme fikri aklıma daha çok yatıyor. Gidersem, belki kendime bile şifa olacağım. Gidersem eğer, herkes için en güzeli olacak.

Ağlamam şiddetlenirken filmde çaresizce birbirini bekleyen karakterlere bakıyorum. Benim için böyle bir mucize olmayacak. Giray beni asla beklemeyecek. Çünkü onun bekleyişine ne kadar muhtaç olduğumdan haberi bile yok.

En kötüsü bu işte!

Her şey benim kafamda kurduklarımdan ibaretmiş gibi. Ben hayal ettim, Giray beni elleriyle besledi. Ben istedim, bana hastayken baktı. Ben umdum, benimle lunaparka geldi. Ben diledim bana adımı fısıldadı. Ama onun haberi yoktu. Hiçbir şeyi bilmiyordu! Sadece benim hayalimdi her şey.

Onun için ne Bukle oldu ne de o Bukle ona âşıktı. İşte en kötüsü bu! Bukle Hanım olabilmek, onun her şeyden bihaber oluşunu izlemek...

Çalan telefon sesiyle düşünmeye son verip yerimden fırlıyorum. Bir an nerede bulunduğumu algılamakta zorlansam da sonunda kendime gelip telefonu açmayı başarıyorum. Arayanın kim olduğuna bakmama gerek yok, Devrim olduğundan eminim. Artık beni her akşam arıyor.

“Bukle Hanım?”

Kulağıma dolan tanıdık, soğuk sesle birlikte nutkum tutuluyor. *Giray?* Uyuyakalmış olamam çünkü film hâlâ devam ediyor. Yahut adam bana rüyamda bu kadar soğuk olmaz. Bu an gerçek ve ben şimdi sakın olmalıyım.

Emin olmak için telefonu kulağımdan ayırıp ekrana bakıyorum. Evet, Giray arıyor. Patronumun sevgilisi, Giray Ortay.

“Buyurun Giray Bey?” diyorum konuşma yetimi zar zor kazanırken.

Bir an susuyor. Konuşsun istiyorum, belki bir şey söyler de hayal edip yüreğimi huzura kavuştururum; ama susuyor. O sustukça boğazım düğümleniyor. O sustukça gözlerim dolmaya başlıyor. Öyle bir susuyor ki adam sanki *evet* diyor, *her şeyi kafanda kurdun. Ben sana hiçbir şey yapmadım. Sen buna layık değilsin.* Öyle susuyor ki olduğum yere yığıldığımı bile onun sesiyle anlıyorum.

“O ses ne?”

Gözlerimi kapatıp boştaki elimle sızlayan ayak bileğimi ovalıyorum. “Hiçbir şey.” diyorum güç bela. “Siz ne için aramıştınız?”

“İyi misiniz?” diyor bu kez.

Sesi daha da soğuyor sanki. Gözyaşlarım da bu anı beklermiş gibi akmaya başlıyor.

“Çok iyiyim.”

"Peki... Baloyla ilgili konuşmamız gereken şeyler var, yarın müsait misiniz?"

Sesindeki terslik mi yoksa söyledikleri mi daha rahatsız edici bilmiyorum ama bunları isteksiz yaptığı o kadar belli ki hıçkırmamak için yutkunuyorum. *Aptal sarı kafalı adam! Daha seni gördüğüm ilk gün biliyordum senden bana hayır gelmeyeceğini!*

"Evet," diyorum sesimin titremesine bile aldırmayarak. *Nasıl olsa umursamayacak, niye kendimi zorlayayım ki?*

"O hâlde yarın, öğleden sonra ofise gelirsiniz. İyi akşamlar."

"Peki, size de," diye mırıldanıyorum, telefon kapanıyor.

Yine kendimi kaybettiğimi bilmenin utancıyla ellerimi yüzüme bastırıyorum. Beynimin içinde ne kadar ses varsa susuyor, yapayalnız kalıyorum. İlk kez böylesine yalnız, böylesine mutsuzum. Ama artık böyle olmak istemiyorum. Sürekli dağılıp tekrar toparlanmaya çalışmak, henüz yerden kalkmadan bir darbe daha alıp düşmek istemiyorum.

Bu son... Gerçekten bu son ağlayışım. Bu, son. Bir kere daha Giray olmayacak benim için patronum. Bir kere daha gözleri aklıma gelmeyecek, bir kere daha sesiyle mayışmayacak kulaklarım... Giray Ortay, bu andan itibaren, sadece patronum olarak kalacak. Hiçbir şekilde bundan öteye geçmeyecek. Seviyor muyum onu? Umurumda değil, lanet olsun bana. Seviyorsam da umurumda değil! O bana böyle davranacaksa umurumda değil! Bu son. Bu kez, kendi sözümü çiğnemeyeceğim.

Nasıl olduğunu bilmiyorum, ağlayışım yavaşça diniyor ve bir an sonra yüzümdeki izler dışında geriye bir şey kalmıyor. Derin bir nefes alırken gevşediğimi, göğsümdeki yükün hafiflediğini hissediyorum. Elim yavaşça kalbime bastırırken filmin bitiş müziği duyuluyor.

Evet, artık aklım başıma geldi. Artık kendimde olduğumu biliyorum.

Yerimden kalkıp televizyonu kapatıyor, ortalığı topluyorum. Devrim'in arayacağını bildiğim için hızlı hareket ediyor ve böylece o beni ararken yatağıma sığınmayı başarmış oluyorum.

"Efendim?"

"Bukle, iyi misin canım?"

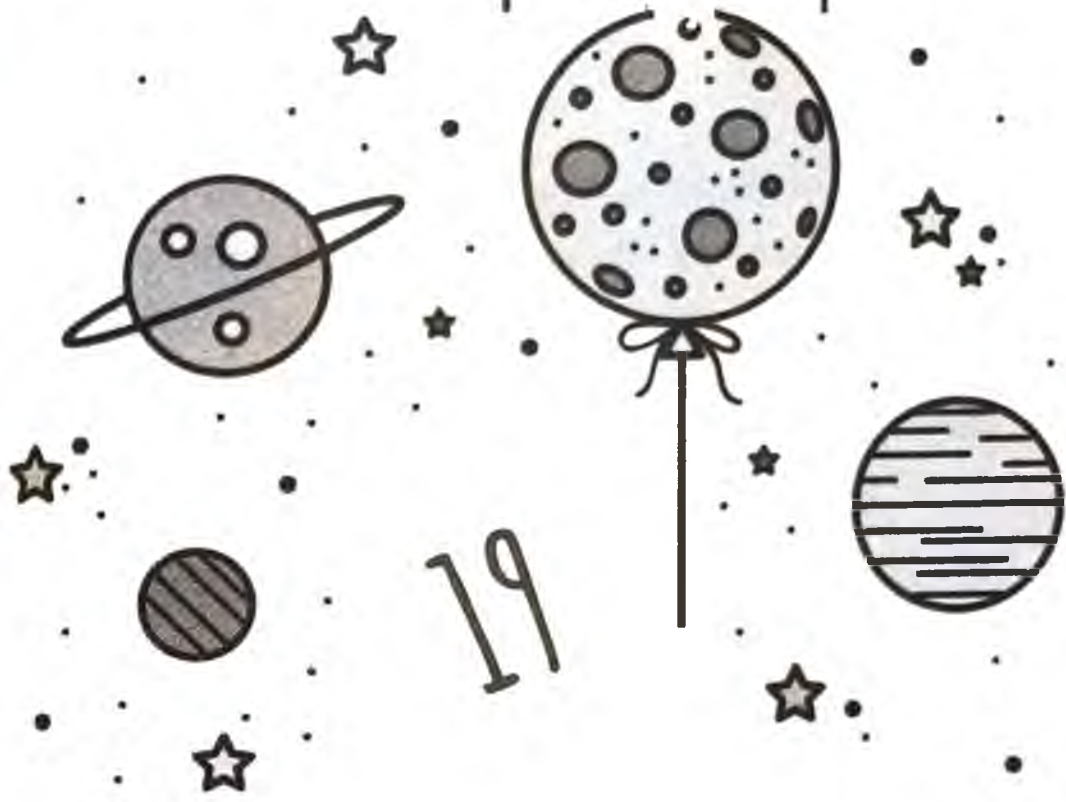
"Evet, çok iyiyim!" diyorum uzun zamandır ilk kez yalan söylemeden.

O konuşurken sesinin güçlendiğini, yüzündeki tebessümün genişlediğini hissedebiliyorum. "Çok sevindim. Sen sormadın ama ben de iyiyim."

Gülerek başımı iki yana sallarken o konuşmaya devam ediyor, ben de dinliyorum.

Devrim benim için huzur bahşeden bir konuşma yetisine sahip. Çoğu insanın aksine ben böyle zamanlarda sessizlik aramıyorum. O konuştukça, bana kendi yaptıklarını anlatırken acımdan uzaklaşıp onun anılarına ortak oluyor ve kendimi daha hafif hissedebiliyorum.

Telefonu kapatırken gözlerim de kapanmak için fırsat kolluyor. Yerimden kalkıp ışıkları güçlkle söndürüyorum. Sonunda yastığıma sıkı sıkıya sarılırken uzun zamandır ilk kez güzel bir uyku çekeceğimi biliyorum. *Hoş geldin Bukle*, diye selamlıyoruz birbirimizi. Bu kez acımasız Bukle ve hatta olgun olan bile yanımda... Belki de bu meseleyle ilgili aldığım ilk doğru karardır bu. Ve ben ilk kez, kararımı uygulayabilecek güce sahip olduğumu hissediyorum.

Uyanmakta zorlanıyorum fakat sonunda yataktan çıkmayı başardığımda uzun zamandır hiç olmadığım kadar enerjik hissediyorum. Deliksiz bir şekilde uyumayı nasıl da özlemişim ben böyle?

Önce güzel bir duş alıyor, ardından kendime bir sandviç hazırlayıp bilgisayarımın başına geçiyorum. Evet, artık burç yorumlarına bakabilir ve günlerin güzel geçeceğine dair içimde yeşermeye çalışan umut tanelerine izin verebilirim. Çünkü biliyorum ki bundan sonra güzel geçecek günler... İnsan kendinde olduktan sonra mutluluğu bulabilir. Güneşi gördüğüm için, sağlıklı olduğum için bile mutlu olabilirim, olmalıyım! Hayatımı saçma sapan bir aşk türküsüne göre yönlendiremem. Aşıksam ne olmuş? Dünyadaki tek âşık ben miyim? Neyi bu kadar abartıyorum? Artık gerçekten umurumda değil. Zaten çocukluğumdan beri biliyordum kendime uygun birini bulamayacağımı, beyaz atlı prensle evlenemeyeceğimi... Sadece ispatını hayatımda gördüm diye kendimi yitirmem niye?

Ekmekten koca bir parçayı ısırıp çiğnerken tedbirli olmak adına saate bakıyorum. Saat erken olduğu için acele etmeme gerek yok fakat işe bir an önce gidip iki haftadır çalışmadığım

zamanları telafi etmek istiyorum. Patronumun bana karşı tavırlarını gerçekten hak edecek, iyi bir çalışan olmak istiyorum. Onun isteklerini garipsemeden, iç seslerimle ona kızmadan sıkı bir çalışma programı uygulamak istiyorum. Heyecanlıyım, umutluyum ve en önemlisi ise huzurluyum. Bundan başka ne isteyebilirim ki?

Düşüncelerimin verdiği neşeyle burç yorumlarımı okumaya başlıyorum.

"Farklı prensipleri, ölçüleri veya yaşam tarzı olan bir kişiyle ilişkinizi sorgulamanız duygusal sorunlara neden olabilir. Size maddi manevi bedel ödeyebilecek potansiyele sahip ölçüsüz kişilerden uzak durun. Özel hayatınızda istikrarı sağlamak için çaba sarfetmelisiniz."

Ne düşüneceğimi bilemeyerek birkaç saniye öylece ekrana bakıyorum. Sanırım, yorumcu da kararımı destekliyor. Çünkü Giray bana maddi manevi bedel ödeyebilecek potansiyeldeki insanlar listesinde başı çekiyor.

"Tuhaf hareketler nedeniyle önünüzü görmekte zorlanabilir veya yanlış bir yöne ilerleyebilirsiniz. Mevcut durumları daha detaylı incelemeli, ilerleyen zamanda oluşabilecek kayıp ve kazançlara odaklanmalısınız. Değişim gerekli olsa da sadece olumlu bir değişimse yararınıza sonuçlar oluşturacaktır!"

Ekrana anlamayan gözlerle bakmam yine birkaç saniyemi alıyor. Sonunda düşünmeyi erteleyerek bir başka yoruma geçiyorum. Yorumlar canımı sıkıyor fakat bana umut vadeden şeyler okumadığım ortada.

"Arkadaşlarınızla veya meslektaşlarınızla ilişkilerinizde açıklık ve netlik eksikliği sorun yaratabilir. Anlamadığınız şeyleri sormalısınız. Kesin cevaplar vermezseniz yanlış bilgi iletmekle suçlanabilirsiniz. Eski bir tanıdık bir teklifle veya bir sorunun çözümüne yarayabilecek bir bilgiyle gelebilir."

Tamam, anlaşılan bugün yorumlardan bana hayır yok! Düşünecek bir şey bulamıyorum ama canımın sıkılmasına izin vermemekte kararlıyım.

Ekmeğimin kalan kısmını da bitirip bir bardak su içiyor ve etrafı toparlayıp üstümü değiştiriyorum. Özensiz ama rahat bir şeyler giyiyorum: Bol paça, açık renk kot pantolon ve üzerinde şarkı sözü yazan beyaz bir tişört. Saçlarımı da siyah bir lastikle bağlıyorum. Şu an onlarla uğraşabilecek kadar vaktim olmaması bir yana, bu basit eylemle yetinmek işime geliyor.

Yayınevine gidene kadarki süreyi radyo dinleyerek geçiriyor, ardından ofise girdiğimde ise Gözde Hanım'la karşılaşıyorum. Hayır, erken gelmem de durumu değiştirmiyor. Bu kadın ofiste yatıyor olmalı!

"Günaydın, Gözde Hanım."

Beni süzen bakışlarından, ruh hâlimi incelediğini anlamak güç değil. Ona genişçe gülümseyerek endişesinden arınmasına yardımcı oluyorum.

"Günaydın Bukle..." diyor aramızdaki gizli anlaşmayı bozmadan. "Erkencisin?"

"Çok değil, birkaç dakika," diyorum onun memnuniyetiyle rahatlarken. Masama yerleşip önümdeki yığına kısa bir göz atıyor ve önce etrafımı düzenlemeye, ardından da çalışmaya başlıyorum.

Her zaman olduğu gibi birkaç saati sessizce çalışarak geçiriyoruz. Ardından ben ikimiz için kahve hazırlıyorum ve çalışmaya geri dönüyoruz. Artık ara sıra konuşup birbirimize fikir danışmayı da ihmal etmiyoruz. Gözde Hanım bana güvenmeye başladığından beri, sıkıcı sandığım işimden daha fazla zevk almaya başladım. Tabii yoğunluğun azalmış olması da bunda etkili fakat artık maskeli balodan sonrası beni korkutmuyor. Çünkü ya sonrasında istifa edip İzmir'e gideceğim ya da bana zor gelmediğinden gerçekten emin olursam işime istekle

devam edeceğim. Buna karar vermek için henüz erken... Günler hızla geçiyor biliyorum ama şu an bunun üzerinde durmak istemiyorum. En azından baloya bir hafta kalana dek bu düşünceleri ertelemekte kararlıyım. Böylece stresten uzak, mantıklı bir karar almayı başarabileceğimi umuyorum.

Öğle arasına kadar çalışmam verimli geçiyor. İstedikim gibi birçok işimi halledip Gözde Hanım'ın yükünü hafifletmeyi başarıyorum. Ben bunu yapmasaydım, daha fazla çalışırdı, biliyorum.

Birlikte yayınevinin yakınlarındaki bir restorana gidiyor, öğle yemeği yiyoruz. Normalde dışarı çıkmayı sevmemesine rağmen benim için geldiğini bilmek beni mutlu ediyor. *Patronumun böyle düşünceli olacağı, kimin aklına gelirdi ki?*

Yemek boyunca maskeli balo hakkında konuşuyoruz. Artık hazırlıklara başlamanın zamanı geldi. Zaten her şeyi planladığım için geriye sadece harekete geçmek kalıyor ama yine de heyecanlanmaktan kendimi alamıyorum. Bu gecenin güzel olmasını çok istiyorum. Kendim için de bana bu imkânı veren Gözde Mer için de...

Yemeğin ardından o yayınevine geri dönüyor ben de arabama atlayıp vakit kaybetmeden Giray Ortay'ın ofisine gidiyorum. Buse Hanım beni tanıımıyormuş gibi bir süre bekletiyor ve Giray Bey'e geldiğimi haber veriyor.

Bir koltuğa oturup beklerken zihnimde bunun için para alıyormuş olma ihtimalini sorguluyorum. *Belki de Giray Bey ona, "Bana ulaşmaya çalışan herkesi göz hapsine alıp sorgula, ben beklemelerinin yeterli raddeye geldiğini düşündüğüm zaman yanıma gönderirsin," diye bir talimat vermiştir. Yoksa bu kadar ciddi olmasının bir mantığı olduğunu hiç sanmıyorum. Hatta belki de evinde yahut sevdiklerinin yanında benden bile daha beter bir çeneye, patavatsızlığa sahiptir!*

Uçma Bukle, senin adının geçtiği yerde başkasına "bile" diyebilmek için fazla anormalsin.

*Teşekkür ederim beni ezmeye kaldığın yerden devam ettiğin için
Bukleciğim!*

Sinirle gözlerimi devirip derin bir nefes alıyorum. *Alaycı
Bukle'nin varlığı da yanımda olduğuna göre, gerçekten kendime gel-
miş olmalıyım! Ne hoş!*

"Giray Bey sizi bekliyor."

Buse Kutsal'ın sesi, kendimle olan atışmamı bölünce rahat-
lıyorum. Dışarıyla bağlantı kurduğumda, genelde iç seslerim
pasifleşiyor. *Eh, iç seslerimden acımasız-alaycı-mantıklı Bukleler-
den herhangi biri konuşmaya başlayınca dışarının daha cazip gel-
mesi şaşırtıcı olmasa gerek?*

Yerimden kalkıp birkaç derin nefes alıyor ve her şeyi zih-
nimin gerilerine atarak patronumun odasına yöneliyorum. Ka-
pıyı iki kez elimi tersiyle tıklatıp birkaç saniye bekliyorum. *Ne-
den bilmem kapı çalındıktan sonra ayrılan bekleme süresi benim için
çok önemli... Sanırım alaycı benliğim, söylediği çoğu şeyde haklı.*

Sırtarak kapıyı açıyor ve sandalyesine yerleşmiş, etrafı bir-
kaç dosyayla çevirili adama -patronuma- doğru birkaç adım
atıp aramızdaki mesafeyi azaltıyorum. "İyi günler Giray Bey."

Gözleri benimkilere odaklı, yarım dakika kadar öylece du-
ruyor. *Kaşları çatık, dudakları dümdüz...* Ne düşünüyor, neden
böyle bakıyor bilmiyorum. Gözlerimi ondan çekmiyor ama
ona kapılmamaya da özen gösteriyorum. Yüzüne öylece, onu
tanımıyormuşum gibi bakmayı sürdürüyorum. İçimde cebel-
leşen duyguları yok sayarak, onların çılgınlıklarını es geçerek ve
kalbimi yerlerde sürüyerek...

Sonunda dudakları hafifçe aralanıyor ve benimki kadar
ifadesiz bir sesle konuşuyor. Gözlerini benden çekip dosya-
larına dikmeyi de ihmal etmiyor. Konuşurken yüzüme bak-
maya ihtiyacı yok besbelli.

"İyi günler, isterseniz oturun."

“Peki, teşekkürler,” diyorum ikiletmeden. Masanın önündeki sandalyelerden birine oturuyor ve çantamı kucağıma yerleştirip gözlerimi de üzerine çeviriyorum. Giray Bey yine konuşmuyor, ben de sesimi çıkarmıyorum. Beni buraya çağırdığına göre konuşması gerektiğini de biliyordur. Bu süre zarfında çantamla bakışmak hiç sorun değil. Çantam ne kadar da güzelmiş. Böyle hoş görüldüğünü ve ne kadar kullanışlı olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Laciverte yakın bir rengi var, uzun ama dar... Dosya ve kitap koymak için ideal; diğer şeyler için kâbus... Kesinlikle öyle. Yine de kullanışlı.

Bukle, sen ruh hastasıydın. Samimi söylüyorum.

Sağ ol, bilmiyordum, iyi ki söyledin!

Kafanı kaldırıp adama bakmaya tenezzül edecek misin acaba? Belki de yüzüne bakmadığın için konuşmuyordur?

Dişlerimi alt dudağıma bastırıp bu fikri reddediyorum. Konuşmak için benim bakışlarıma ihtiyacı olmadığı belli, ne diye inanayım ki kendime?

“Bildiğiniz gibi balo için evin düzenlenmesi gerekiyor,” diyor bu sırada Giray.

Ona bakmamak için büyük bir çaba sarf ederek başımı sallıyorum, sesli düşündüğümü ise çok geç fark ediyorum. “Biliyorum, bu düzenlemeleri ben ayarlıyorum.”

O sırada bir dosyayı çevirdiğini düşündüğüm Giray -çünkü odada sayfa çevrilirken çıkan hışırtıdan başka bir ses yok- duraksıyor yahut bana öyle geliyor, o ufacık ses de kesiliyor. Göz ucuyla bakmaya çalışıyorum ama başımı kaldırmadan onu görmem imkânsız.

Birkaç saniye geçiyor, boğazını temizlediğini işitiyorum. Ardından sesi buz gibi bir tona bürünürken tekrar konuşuyor.

“Bu nedenle, evle ilgili detayları konuşmak istemiştım. İçinde kullanamayacağınız bazı odalar ve eşyalar var. Vaktiniz varsa size onları göstermek istiyorum.”

"Bugün boşum," diyorum sadece.

"Peki o hâlde, siz çıkıp beni bekleyin. Birazdan geliyorum."

Beni kovdu?

Eh, anlamana sevindim Bukleciğim. Adamın suratına bakmayan sensin!

Beni azarlayan benliğimi yok sayarak başımı kaldırıyor ve öfkeyle Giray Ortay'a bakıyorum. *Beni kovduğuna inanamıyorum! Seni aptal adam! Sana mı kaldım ben he? HE? Aptal, sarışın, züppe! Kalpsiz! Soğuk nevale!*

Hırsla yerimden kalkıyorum fakat bana bakmadığı için öfkemi göremiyor. *Kendi bilir. Umurumda bile değil! Paramı alır, arkasından söver, yoluma bakarım!*

Odadan çıkıp kapıyı çarpıyorum. Biliyorum, bunu yapmam gerekiyordu ama kendimi kontrol edemiyorum. Sonradan pişman olsam da yapabileceğim hiçbir şey yok. Dudağımı hırsla kemirirken Buse Kutal'ın sorgulayan bakışlarıyla karşılaşıyorum. Sanırım kapıyı çarptığımı o da fark etmiş.

Sağır olmadığı için olsa gerek.

Bir susar mısın sen?

"Sanırım pencereler falan açık kalmış," diyorum onun bakışları üzerine yutkunurken. Biraz daha bana böyle bakarsa korkudan küçüleceğim.

Bir şey demiyor, önüne dönüyor. Çalan telefonun sesiyle de ilgisi benden tamamen uzaklaşıyor.

Buse Hanım'ın masasının yakınındaki sebilden kendime bir bardak su dolduruyor ve az evvel oturduğum koltuğa yerleşiyorum. *Bu hakaretin üzerine ancak soğuk su içilir!*

O kibar Giray Ortay'ı da bu hâle getirdin ya, pes Bukle.

Ben mi? Hah! Sen yapmışsındır asıl!

Kendini kandırmaya devam et.

Allah'ım, bazen kendimi kesip içimdeki benlikleri parçalara ayırmak ve yarısını çöpe atmak istiyorum. Gerçekten. Sen bana kendime dayanma gücü ver!

Suyumu içip biraz da olsa sakinleşmeyi başarıyorum. Kovduysa kovdu, ne olmuş yani? Yaptığı onca şeyin yanında bu sinek ısırtığı kalır. Hem artık o benim sadece patronum, bunun üzerinde durmamalıyım.

Evet, kesinlikle.

Ben kafamı toplamaya çalışırken az önce çarptığım kapı yavaşça açılıyor ve Giray Ortay tüm soğukluğuyla karşımda beliriyor. Üzerinde beyaz bir gömlek var, kollarını dirseklerine kadar kıvrımış. Gömlek üzerine öyle bir oturmuş ki insanın dikkati tamamen geniş ve kaslı göğsüne yöneliyor. *Bu kadar işkolik bir adam nasıl vücut çalışmış olabilir acaba?*

Dağılmış saçları, gevşemiş kravatı ve lacivert pantolonuyla bir an içimi tüm kararlarımı gözden geçirme arzusuyla dolduruyor. Göz göze geldiğimizde ise hepsi aklımdan siliniyor, kaşlarımı çatıyorum. *Bana böyle soğuk baktığı sürece, dünyanın en çekici adamı bile olsa; şansı yok!*

Eminim o da bunu çok umursuyordur. Bu yüzden yüzüne bile bakmıyor.

Kes sesini!

Ben yerimden kalkarken o, Buse Hanım'la kısa bir konuşma yapıyor ve ardından yanıma geliyor. "Gidelim mi?"

"Tabii efendim," diyorum yapmacık bir saygıyla. Duygularımı belli etmekten korkmuyorum çünkü adam gerçekten umursamıyor. *Umursamazsa umursamasın! Bana ne?*

Başını iki yana sallıyor, önden yürümem için bana yol veriyor. Ben önde o arkada aşağı iniyor, arabasına biniyor ve yola koyuluyoruz.

Hiç konuşmuyoruz. Hiç. Sanki anlaşmışız gibi ağzımızı dahi açmıyoruz. Hani nefes almasak yahut arabanın kendine has

gürültüsü de olmasa öldüğümüzü bile düşünebilirim. Hatta belki de ölmüşüzdür. Neden olmasın?

Öldüğün zaman bu kadar rahat bir ortamda bulunamayacak kadar günahkârsın Bukle.

Teşekkür ederim! Ben de hakaretlerine ne zaman başlayacaksın diye merak ediyordum.

Yüzümü buruşturarak iç seslerime kulağımı tıkıyorum. Özellikle Giray Bey'in yanındayken o kadar çok canımı sıkıyorlar ki!

Ama sessizlik de rahatsız edici... Niye bu kadar sessiz ki? Keşke Devrim yanımda olsaydı.

Bu duruma daha fazla katlanamayacağımı hissederek radyoya doğru uzanıyorum. Tam o anda Giray da aynı hareketi yapınca ellerimiz çarpışıyor. İşaret parmağım adamın parmağına değince nefesim kesiliyor. Beynim tüm fonksiyonlardan arınıp adama yöneliyor. Öyle korkuyorum ki elimi hızla çekiyorum. O da kendi elini çekip direksiyona yerleştiriyor.

Sakin ol Bukle. Sadece adamın eline değdin. Sakin ol!

Göğsüm deli gibi kalkıp iniyor, hemen camı açıyorum. Derin bir nefes alıp tekrar radyoya uzanıyor ve bu kez bir travma geçirmeden aramıza bir şarkının yerleşmesini sağlayabiliyorum. Söyleyenin kim olduğunu algılayamayacak kadar kendimden uzak olmama rağmen şarkının sözleri zihnimde dönüp duruyor. Kendimle ve hislerimle çok fazla alaka kuramıyorum. Yine de beni garip bir şekilde etkiliyor. Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yaslıyorum ve yol bitene kadar da öyle duruyorum. Şarkılar sessizliğimizi doldururken sözlerini düşünüyor, müziği hissediyor ve kalbimin isyanını bastırmaya çalışıyorum.

Sonunda bu tuhaf yolculuk bittiğinde adama hiç bakmadan arabadan iniyorum. Derin bir nefes alıp güzel evi hayranlıkla süzüyorum. Bu kez patronlarıma ait oluşunun o derin sızısı yüreğimi sarmıyor yahut böyle olduğunu düşünmek

istiyorum; bilmiyorum. Sadece her şeyin güzelliğini görmek ve bu güzelliklerin benim hayatımda da var olması için dua etmek istiyorum. *Ağlamadan, kızmadan, kendimden nefret etmeden, vicdanımla savaşmadan...*

“İçeri girmeyecek miyiz?”

Bilinçsizce yüzümü saran tebessüm, adamın sesiyle kayboluyor. *Bu adam hep mi böyleydi yoksa ben mi geç fark ettim?*

“Tabii Giray Bey,” diyorum peşine düşerek. Nasıl bir düşünme şekliyse artık, daha sorusuna cevap almadan yürümeye başlıyor.

Yine de ona aldırmayacağım, yaptıklarını irdelemeyeceğim. Kendi bilir, keyfi bilir, paşa gönlü bilir. Umurumda bile değil! Hem bu son görüşmemiz bile olabilir, ondan sonra daha da rahatlarım. Maskeli balonun ardından İzmir’e yerleşir, böylece artık kafamı bulandıran düşüncelerden arınabilirim.

Evin içine girdiğimiz zaman son gelişimle aynı olduğunu fark ediyorum. Sanırım bu ev gerçekten de kullanılmıyor. *Neden bir insan böyle güzel bir evi varken onu kullanmaz? Yahut bu ev müstakbel eşininse saçma sapan bir balo için evin kullanılmasına neden müsaade eder?*

Bu adamı anlamak için kendimi zorlamak, zamanımı boşa harcamaktan başka bir şey değil. Kaldı ki artık onu anlamak istemiyorum. İsteyen benliklerime ise içimde yer yok.

“Bu kadın tüm odalarını kullanabilirsiniz,” diyor bu sırada Giray.

Etrafı gözleriyle tararken düşünceli görünüyor. Sırf onaylamak için “Peki,” diye mırıldanıyorum.

Bakışları evin tüm duvarları ve kapıları arasında gezinirken onu izliyorum. Başka bir şey söylemeden merdivenlere yönelip yukarı çıkıyor, tabii ben de peşinden.

Üst kata daha önce çıkmadığım için istemsizce etrafıma bakıyorum ama geniş bir hol ve etrafına serpiştirilmiş odalardan

başka gözüme bir şey çarpmıyor. Hiç eşya yok, adımlarımızın sesi bile bu boşlukta devasa bir gürültü oluşturuyor. Odaların kapısı kapalı olduğu için hiçbir şey de seçilmiyor.

Giray sessizce buraya da göz atarken bekliyorum.

“Bu kata hiçbir şekilde girilmesini istemiyorum.”

Yüzümü buruşturmadan edemiyorum. Şimdi huysuzdan ziyade, otoriter görünüyor. O ara sıra gülen adam da belli ki artık kaybolmuş. İçinde benimki gibi farklı benlikleri var mı bilmiyorum fakat eğer varsa Giray şu iki hafta içinde neşeli olanların hepsini def etmiş.

“Peki,” diyorum bir kez daha.

“Umarım hazırlıklar tamamlanırken siz de burada olursunuz.”

“Olacağım. Her şeyle bizzat ilgilenmek istiyorum.”

Bana doğru birkaç adım atıyor, gözlerime uzun uzun bakıyor. “Evet, tüm sorumluluğu üstlenmelisiniz. Balo gecesi yaklaşıyor.”

Başımı sallıyor ama adama cevap vermiyorum. Gözlerimi de kaçırmıyorum. Aramızda birkaç adımlık mesafe varken kısa bir an bakışıyoruz. Bu anı garipsemeden edemiyorum. Yüzümde ne arıyor bilmiyorum. Ama içimden kaçmak gelmiyor. *Artık onunla ilgili tüm umutlarımı yitirdiğim için mi böyleyim? Yoksa kararına duyduğum sadakat mi beni bu hâle getirdi?*

“Hâlâ anlaşılması güçsünüz,” diyor ters bir sesle.

Bir an sözlerini algılamakta zorlanıyorum. Ben susunca kaşlarını çatıyor, bana doğru bir adım daha atıyor. Başını da hafifçe eğince, uzansam dokunabileceğim kadar yakınma geliyor. Oysa bizimkisi sadece fiziksel bir mesafe değil ki. Her şekilde aramızda sonsuzluk var. Ulaşılmaz, aşılmaz boşluklar...

“Böyle davranmayı-”

Bir an susuyor, kaşları daha da çatılıyor. Tam ağzını açacakken ona engel oluyorum.

“Sanırım gitsek iyi olacak.”

Uzatmasını istemediğim için merdivenlere doğru bir bakış atıyorum. Bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Çünkü bana “Neden?” diye sorarsa ona verebileceğim bir cevap yok. Ben onun bakışlarından aldıklarımla yetinmek zorundayım. Hoş, böyle davranmayı sürdürürsem alabileceğim tek şey nefret ve öfke olacak...

Başını sallayarak merdivenleri hızlı adımlarla iniyor. Ben de peşinden yürüyorum ve evden çıkıp tekrar arabaya biniyoruz.

Daha sessizliği fark etmemize bile fırsat kalmadan radyoyu açıyor ve hiç konuşmadan evime kadar hızlıca yol alıyoruz. Sonunda beni bırakırken “İyi günler,” deyişim bile havada kalıyor. Ben iner inmez, geldiğinden de hızlı bir şekilde benden uzaklaşıyor.

Biliyorum, böyle davranmasının sebebi benim davranışlarım... Nasıl tekrar Bukle Hanım olduysam, bu öfkeyi de öyle hak ettim. Ama şu andan sonra yapabileceğim başka ne var ki? Artık gözüm bu kadar açılmışken nasıl onun arkadaşımıymış gibi davranabilirim?

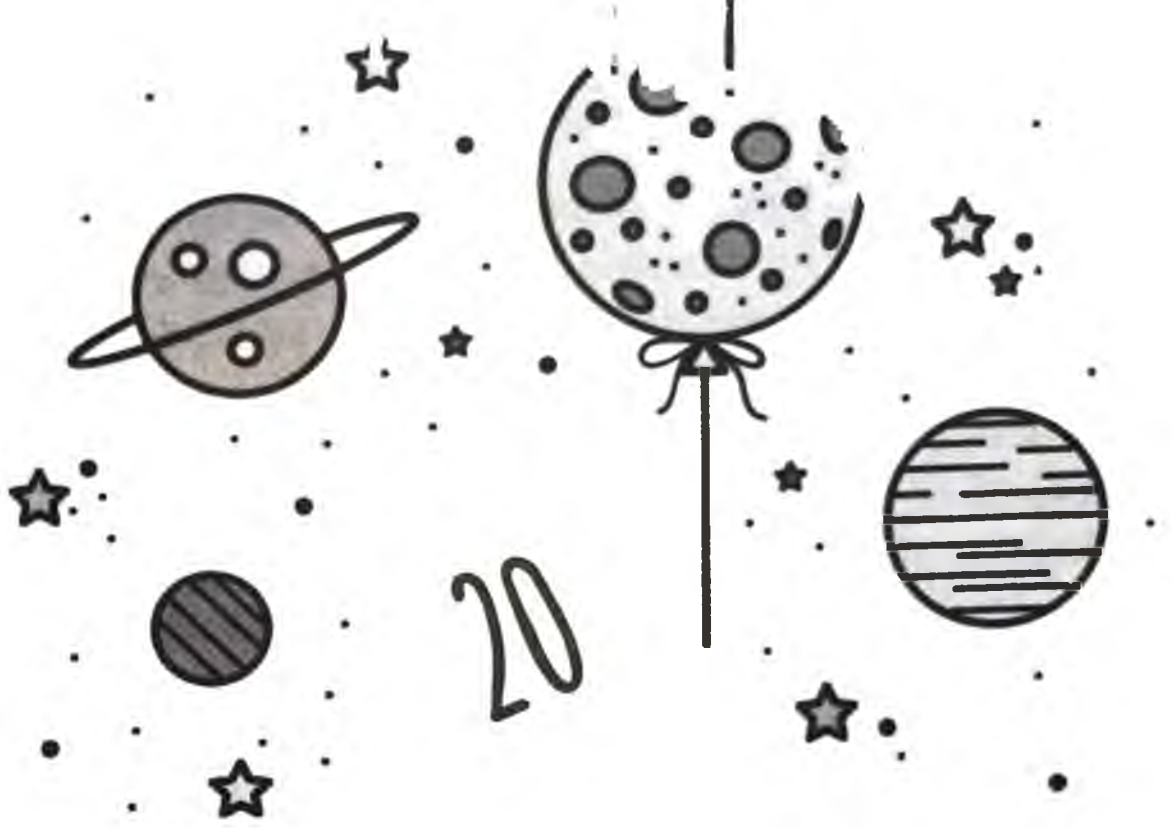
O benim patronumun sevgilisi... Aynı zamanda büyük patron... Başka hiçbir şey değil. Olmayacak da.

Ardından ne kadar süre öylece baktığımı bilmiyorum ama sonunda derin bir nefes alıp evime giriyorum. Üzerimi değiştirip kendime yemek hazırlıyorum. Ben mutfaktayken kapı çalıyor ve annemlerden kargo geliyor. Onları da ihmal ettiğimin bilinciyle biraz üzülüyorum. Bana yazdıkları mektupları, gönderdikleri fotoğraf ve kartpostalları özlemle inceleyip sonunda onları arıyorum. Uzun uzun konuşuyoruz, hasret gideriyoruz. Onları çok özlediğimden olsa gerek bu kez gezdikleri yerlerin her detayını anlatmaları beni rahatsız etmiyor. Aksine yaklaşık iki saate mâl olan konuşmamız yüreğime su serpiyor. Çünkü biliyorum ki ne zaman yanlarına gidersem gideyim, beni geri

çevirmeyecekler. Hiçbir zaman onların yanında kendimi eksik, sıradan hissetmeyeceğim.

Belki de her şey İzmir'e gitmem için böyle oluyor, bilmiyorum. Fakat balonun ardından burayı terk etme fikri artık gözüme en doğru şeymiş gibi görünüyor.

İstanbul'a veda etmek zor olacak ama İzmir'in beni kolayca benimseyeceğinden eminim.

Balo hazırlıkları tüm hızı ve yoğunluğuyla hayatımı ele geçiriyor. Bu durumdan rahatsız olmuyor aksine ufacak bir eşyanın yerleştirilme aşamasından bile inanılmaz derecede zevk alıyorum fakat yetiştirememeye yahut bir şeyleri birbirine katma endişesi her zaman olduğu gibi yakamı bırakmıyor.

Yine de her şeye ve özellikle de içimdeki olumsuz benliklere rağmen, umutlarımdan vazgeçmiyorum ve her gün onları defalarca yineleyerek kendimi rahatlatmaya çalışıyorum.

Tüm detayları düşünüyorum, elimden geleni yapıyorken olumsuz fikirlerin şevkimi kırmasını istemiyorum. Her şey güzel gidiyorken kendimi germek istemiyorum. Çünkü biliyorum ki emeklerimin karşılığını bir şekilde alabileceğim.

Patika yolun ışıklandırılmasıyla uğraşan görevlilere kısaca göz attıktan sonra kendime bir kahve hazırlamak için eve yöneliyorum.

Giray'la birlikte geldiğimiz zamanların aksine ev artık boş ve sessiz değil. Her yerde birini görmek mümkün... Göz alıcı bir sahne ve hayallerimdeki patika yolu oluşturabilmek amacıyla bahçede hummalı bir çalışma sürerken evin içine de yayınevine ait kitapları temsil edecek çeşitli tablo ve aksesuarlar

yerleştiriliyor. Herkesin işini severek yapmasını istediğimden güler yüzlü ve yardımsever olmak için elimden geleni yapıyorum. İlk kez şanssızlığım yanıma uğramıyor olacak ki ekibim birbiriyle uyumlu görünüyor. Çıkan ufak tefek sorunlar çabucak çözülüyor, tatsızlıklar kısa sürede hallediliyor ve ara verdiğimiz zamanlar çok eğlenceli geçiyor.

Maskeli balo, benim için hayal aşamasındayken bile çok önemliydi. Ama şimdi, hayatıma böylesine yerleşmişken, bendeki önemini tarif edecek sözcük bulamıyorum belleğimde. Bir şeyler için emek vermek, sonucun güzel olmasını umut etmek bana kendimi işe yarar hissettiriyor. Bu zamana kadar yaptığım hiçbir işin beni böylesine heyecanlandırmadığını her geçen gün daha fazla hissediyorum. Ve en önemlisi de bir sürü şey öğrenip hayal etmek sanırım... Bir şeyleri yapmak kadar yapılan işi tasarlamak da insanı mutluluğa sevk edebiliyor.

Kaynayan suyu bardağa boşaltırken aklımdan geçenlere gülüyorum. *Bu aralar fazla mı duygusal oldum, ne?*

Eh, senin ruh hâlinin diğer insanlarla örtüşmesini beklemek komik olur zaten Bukleciğim.

Camdan yansıyan görüntüme kaşlarımı kaldırırken iç sesime cevap vermiyor ve dilimdeki isyana aldırmadan kahvemden büyük bir yudum alıyorum.

Tam da bu anlar, benim için en dinlendirici fakat aynı zamanda en yorucu anlar...

Sabahları Gözde Hanım'la çalışıyor, öğleden sonra buraya geliyorum. Çoğu zaman bu yoğunluk beni düşünmekten alıko-yuyor. Ama bu anlarda, kendimle baş başa kaldığımda, gözümün önünde aniden Giray'ın yüzü beliriyor. Öyle ani oluyor ki ne ara onu düşünmeye başladığımı, kendimi onun gözle-rinin hayalinde kaybettiğimi, bir düşün peşinde ona doğru yitip gittiğimi anlayamıyorum. Sadece oluyor, bir anda hatırıma geliyor. Aklımdan hiç çıkmayan ve kalbimdeki her atıştan

kendinden pay çıkarmaktan yorulmayan o adamın tahayyülü, kaçınılmaz olarak gözlerime aksediyor.

Yine aklıma özlemim geliyor, içimde büyüyen aşkın nidaları kulağıma çalınıyor.

Bu yüzden böyle zamanlarda kendime izin veriyorum. Kendimleyken rol yapmak istemiyorum. Kendimleyken bir eziyetin kurbanı olmak istemiyorum. Evet, o beni hiç görmeyecek ama ben ona âşığım. Bunu engelleyemiyorum. En azından kendi içimde bunu yaşasam ne olur ki? Ben bile artık umut etmekten vazgeçmişken ne zararı var?

Nasıl olsa hiç umursamıyor Giray. Görmüyor, bilmiyor, anlamıyor. Aslında her an değil de bazı anlarda böyle gibi geliyor.

Son görüşmemizden sonra onu üç kez daha gördüm. Birinde ofise gelmişti. Gözde ile görüşmesi gereken önemli bir mesele vardı, benimle sadece selamlaşmış ve yüzüme dahi bakmamıştı.

Diğerinde evle ilgili bir sorun için ustalardan biriyle görüşmesi gerekmişti. İşini bitirdiği zaman, kısa bir an baş başa kalmıştık. Gözlerime uzun uzun bakmış, bana ne yaptığını bilmeden öylece karşımda durmuştu. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyordu. Her an ağzından bir şeyler taşacakmış gibi. Başıyla kısaca selam verip uzaklaşmasının ardından bunların bir hayal olduğunu düşünmüş ve üzerinde durmamak için büyük çaba göstermiştim.

Sonuncu ise Gözde Hanım'la yediğimiz öğle yemeğinin bitiminde denk gelmemizle olmuştu. Benim bile sessiz kaldığım, onların ara sıra kısık sesle bir şeyler konuştuğu bir görüşmeydi. Yahut karşılaşma... Sadece bir kere adamın bana baktığını görebilmiştim. Yine o uzun, dikkatli bakışlarından biriydi. Birkaç saniye gözlerini dahi kırpmadan yüzüme bakmış, sonunda bakışlarını kaçırmıştı.

Hepsi bu kadardı. Bizi bir arada hayal etmeme yardımcı olacak başka hiçbir şey yoktu. Bana kararlarımdan caymak için fırsat tanıyan hiçbir an yoktu. İşte hepsi bu kadardı.

Belki de her şey, bu kez gerçekten, bitmişti.

“Merhaba...”

Gözlerimi kırıştırtarak ulu orta ağlama isteğimi bastırmaya çalışırken Giray’ın sesiyle irkilip elimdeki bardağı düşürüyorum. Sıcak suyun ayağımda bıraktığı etkiyle bir çığlık atarken kendimi hızla geri çekiyorum. Bu sırada tezgâhta duran ısıtıcıya çarpıyor ve onun da ayağımla buluşmasından Giray’ın beni çekmesiyle son anda kurtuluyorum.

Kalbim delice atarken göz göze geliyoruz. Ayağımdaki sızı gittikçe artıyor fakat o böylesine yakınken bu acıya bile katlanabilirmişim gibi hissediyorum, tüm gücümle dişlerimi sıkıyorum.

“Yandın mı Bukle?” diyor bu sırada Giray.

Tek eli belimde, diğeri omzumda duruyor. Çatılı kaşlarına bakarken başımı sallıyorum.

“Neresi?”

Omzumu tutan eli hızla benden uzaklaşıyor, gözleri bedeni taniyor. İnleme arzumu güçlkle bastırırken “Ayağım,” diye mırıldanıyorum.

Ondan buz getirmesini istemek üzereyken beni kucağına alıyor. Aniden, kollarının arasında kokusuyla sarhoş olup ayağımdaki acıya şükredecek kıvama geliyorum. Hatta acım bile onun kollarında olmanın şaşkınlığıyla hafifliyor.

Az evvel yaşadıklarımın paniği, bu yakınlıkla ikiye katlanırken yalnızca beş saniye duraksıyor ama sonunda güçlkle, “İndirin beni,” demeyi başarıyorum. Tüm hissettiklerimle çelişen bu iki kelime ağzımdan titrek bir fısıltı olarak süzülüyor. Titreyen parmaklarımı ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama sağ elimin göğsündeki duruşunu değiştirmekte zorlanıyorum.

Bana cevap vermiyor, yüzüme bile bakmıyor. Beni duymuyormuş gibi hızlı adımlarla yürümeye devam ediyor.

Bir kez daha, “İndirin beni,” diyorum fakat ben tepkisini göremeden banyonun kapısını açıp içeri giriyor. Beni küvetin kenarına bırakıp ışığı açarken tek kelime etmiyor. Şaşkınlığım hafiflerken ayağımın artık o kadar da çok acımadığını söylemek istiyorum ama yüzüme bile bakmıyor.

Yanıma gelip yere çöktüğünde, “Giray Bey...” diye sesleniyorum. Teklifsizce pantolonumun paçasını kıvrıp ayakkabımı ve çorabımı çıkarıyor. Ben itiraz edemedenden önce çeşmeyi açıp ayağımı suya tutuyor. Her şeyi öyle hızlı yapıyor ki tüm bunlar olurken tek yapabildiğim ağzım açık bir hâlde yüzüne bakmak ve düşmemek için kolunu sıkıca tutmak...

Nihayet kendimi toparlayabildiğimde, “Çok sıcak değildi, şimdi daha iyiyim,” diye mırıldanıyorum. Bir umut benden uzaklaşır, beni kendi halime bırakır diye bekliyorum ama kıpırdamıyor.

Hayır, böyle olmamalı. Bu kadar yakın olmamalıyız. Bu hiç iyi değil.

Tüm bedenim adamın varlığına doyma arzusuyla yanıp tutuşurken dilim aksini hissetmesi için beyhude bir çabaya tutuluyor. “Gerisini tek başıma halledebilirim Giray Bey.”

Giray, nihayet gözlerini benimkilerle buluşturuyor. Öyle bir bakıyor ki susma ihtiyacı hissediyorum, gözlerimi kaçınıyorum.

Onu kızdırmak istemesem de bu duruma engel olmak zorunda olduğumu biliyorum. Onun için sorun olmayabilir ama aramızdaki yakınlık benim için her saniye daha tehlikeli bir hâlde bürünüyor. Ağlayarak adama yalvarmamak için kendimi zor tutuyorum. *Beni sev, demek istiyorum bağıra bağıra. Allah aşkına be adam, beni sev. Sadece bir anlık bile olsa beni sev, bir kerecik de olsa beni sev.*

Yutkunuyorum, gözlerimi tekrar adama çeviriyorum. Akan buz gibi suya rağmen ayağımı tutan parmakları sıcacık geliyor, dokunuşu bedenimdeki sızıya şifaymış gibi hissediyorum.

Yalvaramam ki... Söyleyemem. Beni sev diyemem. Çünkü bir şey değişmeyecek. O beni sevse bile huzura eremem. Böylesine bir karmaşanın kuklasıyken mutlu olamam. Bunun bir çözümü yok.

Giray benim içimdeki çılgınlardan bihaber çeşmeyi kapatıyor, bir havluyla ayağımı kuruluyor. Yüzünü bana çevirdiğinde gerçekten endişeli olduğunu hissederek bir anlık da olsa teselli buluyorum.

“Bukle, iyi misin? Doktora gidelim mi?”

“Hayır, hiç gerek yok. Şimdi daha iyiyim,” diyorum hızlı hızlı.

Kaşlarını çatıp yüzümü inceliyor. “Sakın yalan söyleme.”

“Yalan söylemiyorum Giray Bey, iyiyim!” Elini itekleyerek ayağa kalkıyorum ve o doğrulurken derin bir nefes alıyorum. “Yardımanız için teşekkür ederim, gerçekten iyiyim. Ve size rahatsızlık verdiğim için özür dilerim.”

Ben konuşurken Giray tek elini alnına götürüp kaşlarının olduğu kısmı ovmaya başlıyor. Bir şey demesini bekliyorum fakat o sadece derin derin nefes almakla yetiniyor. Çorabımı ve ayakkabımı hızlıca ayağıma geçirip gözlerimi adamdan uzaklaştırıyorum. “Ben artık işimin başına döneyim, tekrar teşekkür ederim.”

Bir tepki vermemesi üzerine banyodan çıkmak için hareketleniyorum ama kapının önüne ulaştığımda bileğimi sımsıkı tutarak beni durduruyor. “Konuşmamız gerek.”

Bir an ne yapacağımı şaşırtıyorum, çareyi güçlkle yutkunmakta buluyorum. Tüm ciddiyeti ve kararlılığıyla karşımda duruyor. Bileğimi elinden kurtarmaya çalışıyorum ama adam beni o kadar sıkı tutuyor ki başarılı olamıyorum. Biliyorum ki direnmenin anlamı yok. Biliyorum ki aklındakini söylemeden

beni bırakmayacak. Bu yüzden başımı yavaşça aşağı yukarı hareket ettirirken mırıldanıyorum. “Dinliyorum efendim.”

“Bukle, anlamama yardım et,” diyor usulca, tam önüme geçip gözlerime bakıyor. “Neden böylesin?”

“Nasıl?” diyorum neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yokmuş gibi.

“Böyle,” diyor ters bir sesle, bileğimdeki baskısını arttırıyor.

“Giray Bey, beni bırakırsanız sevinirim, yapmam gereken şeyler var.”

“Bukle...”

Sesi öyle kısık, öyle yorgun çıkıyor ki yutkunuyorum. *Ne diyebilirim ki? Tam olarak neyin cevabını arıyor? Neyi söylememi istiyor? Neyi bekliyor? Ne kadarını anlayabilmiş?*

“Lütfen Giray Bey, bırakın.”

Kendimi kurtarmak için birkaç kez kolumu çekiştiriyorum. Fakat onun gücüyle baş edebilmemin imkânı yok.

“Bukle... Anlat.”

Adamın gözlerine soğuk olmasını umduğum bakışlarla bakıyorum. *Ağlama arzuma rağmen tersleyerek... Kendimden nefret ederek... Yalandan iğrenerek...*

“Ne yapmaya çalıştığınızı bilmiyorum Giray Bey ama beni rahat bırakmanızı istiyorum.”

Bir an parmakları gevşiyor, ben de böylece rahatlıyorum. Ancak adam beni bırakmak yerine kapıyı açıp peşinden sürüklemeye başlıyor. Korkuyla etrafıma bakınırken ortalıkta kimse-
nin olmamasına şükretmekten kendimi alıkoyamıyorum. *Her ne geçiyorsa aklından, bunu engellemek zorundayım. Bu konuşmayı yapamam. Kendime rağmen, aşkıma rağmen yapamam. Yapamayız.*

Giray merdivenleri hızlı hızlı çıkarken ona yetişmeye çalışıyorum ama buna rağmen ayağımı birkaç kez basamağa vurmaktan kurtulamıyorum.

Sonunda üst kata çıktığımızda durup ters bir ifadeyle etrafına bakınıyor. Sanki tüm sıkıntısının sebebi bu evmiş, bu kapılar ve arkasında gizlenen odalarmış gibi... Derin bir nefes alırken göğsünün ani hareketlerini izliyorum. Benim kalbim de ona eşlik edermiş gibi küt küt atıyor.

Lanet olsun, bu adamdan bir an önce uzaklaşmak zorundayım!

"Giray Bey, elimi bırakır mısınız lütfen?"

"Bağırma Bukle!"

Beni tekrar çekiştiriyor, tam karşımızdaki odanın kapısını açıp içeri giriyor ve bileğimi bırakıp kapıyı hızla kapatıyor. Çarpma yüzünden çıkan sesle yüzümü buruşturuyorum. Bir an kimsenin bu gürültüyü duymamış olması için dua ediyorum.

Giray hiçbir şey söylemiyor. Kapattığı kapıya bakarken korkuyla yutkunuyorum. *Ne yapmaya çalışıyor bu adam? Benden ne istiyor? Başımın yeterince belaya bulaşmadığını mı düşünüyor yoksa?*

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" diyorum kendime duyduğum öfkeyi ona yığarak, tüm gücümle.

Kapı koluna doğru uzanıyorum fakat Giray da aynı anda bana doğru yaklaşarak kaçmamı engelliyor. Bir an omuzlarımı kavrayan elleri yüzünden aklımı yitirecek gibi olsam da bu uzun sürmüyor. Adam sırtımı kapıya yaslayıp beni kapı ve bedeni arasına hapsediyor. Bir eliyle kapıya bastırırken kısık, darmadağın bir sesle konuşuyor. "Kafamı karıştırıyorsun Bukle."

Bunu nasıl yapıyorum? Neden böyle bakıyor gözlerime? Allah'ım, tüm kâbuslarımı aynı günde salma üzerime, ne olur. Ben bu kadar güçlü değilim.

"Ne yapıyorum bunun için?" diyorum kısık bir sesle. Aramıza çektiğim sınıfsal çizginin çatırdadığını hissederek ekliyorum. "Giray Bey?"

Burun kemerini sıkıp hafifçe iç çekiyor. Öfkeyle, tane tane konuşurken zoraki bir kibarlığı sürdürmeye çalıştığını ayırt

etmek güç olmuyor. “Lütfen... Bana böyle seslenmeye bir son ver.”

Sözcükleri dişlerinin arasından fırlatır gibi konuşuyor, sabrının son demlerindeymiş gibi.

Kalbimdeki çıldırtıcı baskıya ve umutlanmaya çalışan aptal yönüme rağmen çenemi kaldırıyorum. “Size, yani patronuma, başka türlü nasıl seslenebilirim?”

“Bukle...” diyor kısık bir sesle. Aramızdaki mesafe ne ara bu kadar azaldı bilmiyorum ama nefeslenirken soluduğum hava, onun kendine has kokusuyla dolup taşıyor. Nefesi yüzüme yapışıp kalıyor, içim acıyor. “Lütfen...”

Bendeki etkisine tüm gücümle direniyorum. *Şimdi ağzımı açsam sadece aşk düşecek dilimden. Birazcık soluklansam, onun kokusu yerleşecek yüreğime. Nasıl konuşabilirim ki? Ne söyleyebilirim? Onun ne düşündüğünü bilmemem bir yana, onun kim olduğu böylesine göz önündeyken ne yapabilirim?*

“Artık dayanamıyorum,” diye fısıldıyor Giray yüzüme doğru. Söyledikleri mi daha öldürücü, bakışları mı kestiremiyorum. O ise ölüme nasıl yanaştığını fark etmeden devam ediyor. “Bukle, seni düşünmediğim tek bir an bile yok.” Kalbim onun tek cümlesine cevap verebilmek için deli gibi çırpınıyor. Öyle bir atıyor ki canımı yakıyor, hıçkırarak ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. “Sana çok kızgıyım ama bunu bile kullanamıyorum. Yapamıyorum.” İki eliyle yüzümü tutup gözlerini bana diyor. “Böyle yapma. Konuş benimle, bir şeyler söyle. O zaman her şeyi düzeltebilirim. Lütfen Bukle...”

Ne kastediyor tam olarak? Ayaküstü, şuracıkta rüya mı görüyorum yoksa? Yahut öyle cümleler kuruyor ki adam ben mi onları çekiştiriyorum kalbimin attığı yöne?

Sağ elinin başparmağı, yanağımı usulca okşuyor. Bakışlarım refleks gibi tekrar onu buluyor. Hafifçe kıstığı gözleri içime işliyor, dudakları gözlerime zamansız bir tebessüm sunuyor.

Aslında tamamen gülümsemiyor. Sanki bu, söylediklerinin bir yansımasıymış gibi dudakları iki yana kıvrılıyor. "Seni seviyorum," diyor çok kısık bir sesle. Bu sözcükleri ilk kez ağzına alıyormuş gibi çekingen görünüyor. Öyle bir duygu seli sarıyor ki etrafımızı, rüyaymış gibi ona doğru çekiliyorum. "Hiç direnmedim sana. Daha ilk görüşümde bile içimde bir şeylerin dirildiğini biliyordum." Yüzümdeki elleri titriyor sanki. Yahut titreyen benim yüzüm, bilmiyorum. Artık ayırt edemiyorum. "Sadece emin olmak istedim. Anlamak istedim. Seni tanımak istedim. Bu yüzden bekledim Bukle. Ama artık dayanamıyorum."

Susuyor, gözümün önünde dudakları birbirini sarıp sarmalıyor. Geçen her saniyede gözlerindeki ışık yitiyor. Öylece dururken bile *bir şey söyle* diyor bakışları, *aç ağzını ve bir şey söyle*.

Oysa benim onun ağzından çıkanları algılamam, bu anın gerçek olduğunu hissetmem bile uzun sürüyor. Geçen süre bana o kadar uzun geliyor ki saatler yahut günler geçmiş de ben orada öylece dikilmeyi sürdürüyormuşum gibi yoruluyorum.

Ne söyleyebilirim? Nasıl söyleyebilirim ona gerçekleri? Şu çırpınıp duran kalbime nasıl izin verebilirim?

Allah'ım, o da beni mi seviyor? Tüm umuduma rağmen korktuğum dileklerim mi gerçekleşti?

Başından beri, Giray da beni mi seviyordu? Ondan mı o söylerken adım kulağıma bu kadar güzel geliyordu? Bu yüzden mi ellerinde papatyalarla kapıma gelmişti? Bu yüzden mi benimle yalnız kalmaktan çekinmiyordu?

Ya Gözde Mer? O ne oldu? Ona ne olacak? O ne düşünecek? O ne hissedecek?

Başından beri her şeyden habersiz olduğuma inanacak mı? Kendimi engellemek için her şeyi yaptım desem beni anlayacak mı? Giray bunları söylerken o sessiz kalacak mı?

İçimdeki tüm kelebekler uçuşup boğazıma dayanıyor. Dışarı çıkmak, Giray'a her şeyi haykırmak istiyorlar. Ama onlara izin vermiyorum. Bir türlü yapamıyorum. Tek yapabildiğim hepsini yutup yüreğimdeki yaranın içinde öldürmek oluyor.

Bu yutkunmanın ardından bedenimin her köşesinde bir sarsıntı başlıyor, Giray'ın ellerini itiyorum. Başımı güçlükle kaldırıp gözlerine bakıyorum. Derin bir nefes alıp olması gerekeni, olduğu gibi söylemek istiyorum.

"Giray Bey, sanırım siz şu an pek sağlıklı düşünemiyorsunuz. Benim böyle şeylere ayıracak vaktim yok. İzin verirsiniz-"

Dudakları benimkileri örtüp itirazlarımın önüne geçiyor. Yavaşça, öldürücü bir yavaşlıkla hareket ediyorlar. Kıpırdamıyorum. Hiçbir şey yapamıyorum. Mantığım bile çaresiz kalıyor onun nefesinin mahkûmuyken. *Ah bir hareket edebilsem, içimde çılgınlık atan kız çocuğuna inat ona bağıracağım. Omuzlarından itip tokat atacağım yüzüne. 'Seni aptal adam, ben sevgilinin asistanıyım' diye bağıracağım.* Ama olmuyor, hiçbir şey yapamıyorum. Bedenimden tüm gücümü çekiyor. Saf bir acı ve çaresizlik hissi dışında ne var ne yoksa elimden alıyor. Ruhumdaki tüm enerjiyi yerle bir ediyor.

Duraksıyor, tek eliyle tekrar yanağına okşuyor. "Bana böyle davranma," diye fısıldıyor kendini geri çekmeden. Dudaklarının kıpırtısı canımı yakıyor, nefesi içimi daha da sızlatıyor. Öyle bir ikileme düşünüyorum ki gözlerim isyan bayrağını çekiveriyor. Daha fazla dayanamıyorum bu duruma, rüyaya, kâbusa. Ben hareket edemiyorum fakat sesimden hıçkırıklar taşıyor, hissettiğim tüm acı ağlayışımınla yüreğimden dökülüyor.

"Bukle ne olursun ağlama," diyor bu kez Giray. Yüzümü kaldırıp kendine çeviriyor. "Özür dilerim, lütfen ağlama."

Ellerini itmeye çalışıyorum ama gücüm yok. O ise eziyetine devam ediyor, hiç susmuyor. Sanki dayanağımın son noktasına kadar konuşmasını isteyen biri var içinde.

"Lütfen ağlama Bukle. Bana izin ver, her şeyi halledeceğim. Yapma böyle, lütfen, yalvarırım."

Neyi halledebilir ki? Ne yapabilir? Gözde Mer'in hislerini nasıl engelleyebilir? İnsanların gözlerindeki küçümsemeyi nasıl düzeltebilir?

Hıçkırarak başımı iki yana sallıyorum. "Yapamam. Hiçbiri yapamam, bırakın beni."

"Bukle, lütfen!"

Parmakları benim gözyaşlarımla yarışır gibi yüzümü hızlı hızlı siliyor. Ellerinden, dokunuşundan, sevgisinden kurtulmak için inatla başımı iki yana savuruyorum.

Ona nasıl yüreğimi açabilirim? İstiyorum ama nasıl yapabilirim?

Yaparsam bir daha asla Gözde Mer'in karşısına çıkamam ki! Onun yüzüne bile bakamam! Giray Ortay'ı ayartan asistan sıfatına katlanamam ben! Onu paraya boğan patronuna ihanet eden işçi olamam! Aileme bu adamı ayarttığımı nasıl söylerim? Ondan uzak durmaya çalışıp da her şeyi mahvettiğimi, patronumun sırtına bir hançer gibi battığımı nasıl söylerim?

Hayır, yapamam! Ömür boyu bu vicdan azabının pençesinde kıvranamam. Böyle olursa, Giray'la bile olsam, mutlu olamam.

"Bırakın beni lütfen," diyorum gerçeğin, bunun doğru olduğunu bilmenin verdiği son bir güçle. "Ben, bu istediğiniz şeyi yapamam. Üzgünüm."

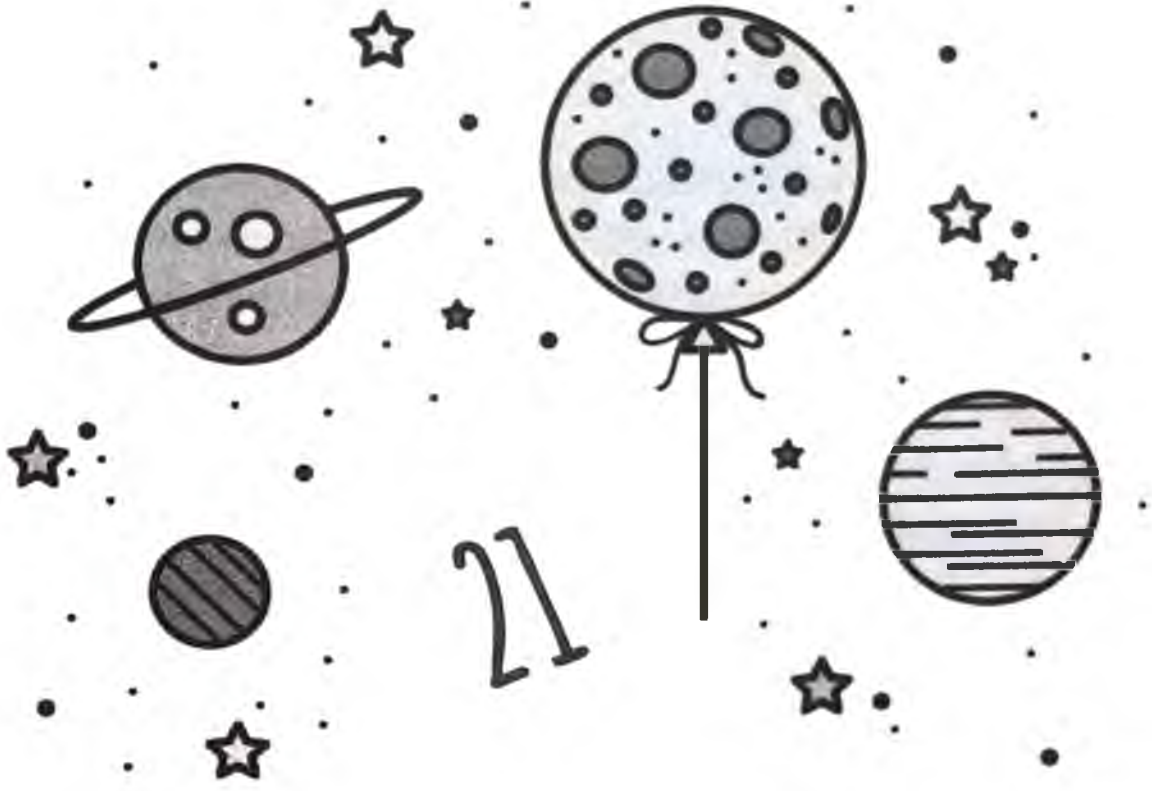
Elleri yüzümden düşüyor, saniyeler geçtikçe aramızdaki mesafe büyüyor. Adamın yüzüne bile bakamıyorum ama bu kez onun da acı çektiğini hissedebiliyorum. Kapıyı açıp kendimi dışarı atıyor ve hiç kimseye görünmeden koşarak evden çıkıyorum. Arabama güç bela sığınırken tekrar ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. *En azından buradan uzaklaşana kadar dayanmam gerek.*

Bir süre titreyen ellerimin yatışması için oyalanıyor, ardından arabayı çalıştırıyorum. Evime kadar geçen süreyi uzun bir

kâbusun içindeymişçesine zorlanarak tamamlıyor, sonundaysa kendimi yüreğimin çığlıklarına teslim ediyorum.

Daha önce döktüğüm gözyaşlarım, bu acının yüreğimdeki izlerinin yanında bomboş görünüyor. Daha önce yaşadığım tüm acılar, şu an gözüme gülünç geliyor. *Öyle bir acı ki bu, artık devanın varlığından bile şüpheliyim.*

Zaman geçmek bilmiyor, gün bir türlü bitmiyor. Öyle bir Letkisindeyim ki yaşadıklarımın, saat 03.25 olmasına rağmen ne uyuyabiliyorum ne de uyuyacak kadar gözlerimi kapatabiliyorum. *Gözümün önünde her an, her saniye Giray'ın sureti var. O belli belirsiz tebessümü, beni içine hapseden bakışları...*

Anıların beynimdeki istilası hep böyle başlıyor. Ardından sesi kulaklarımı varlığına hapsediyor. Sanki yüreğimdeki yeri yeterince canımı yakmıyormuş gibi kulaklarımı da sesine muhtaç etti Giray Ortay. Dudaklarımı kendine ait kıldı, yüzümü parmaklarının esiri etti.

Adama karşılık vermememe, ona içimdekileri haykırmama rağmen nasıl bu hâle gelebildiğimi anlayamıyorum. Nasıl tek dokunuşuyla bedenimde bu hâkimiyete kavuşmuş olabilir? Nasıl sadece birkaç cümleyle beni benden edebilir?

Hiçbir şey anlamlı gelmiyor. Hiçbir şey yüreğimi ferahlatmıyor. Aksine her şey, düşündükçe beni acıya boğuyor. Her şey gerçekleri fütursuzca yüzüme vuruyor.

Onun beni sevmesini şu hayatta hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istemişken yalan söylemek canımı yakıyor. Bana sevdasını sunan sesine karşılık verememek, en kötüsü de

sevinememek tüm benliklerimi kahrediyor. İçimdeki tüm Buklelerin yitip gittiğini hissediyorum. Sanki hepsi onun için varmış, hepsi onun yanındayken benimleymiş gibi. Şimdi hiçbir yok. Hepsi tuzla buz oldu. Geriye bir tek ben kaldım. Yapa-yalnız... Bir hiçliğin orta yerinde... Gözyaşı bile akıtmaya mecali olmayan...

Gözlerimi sıkıca kapatıyor, tek elimi dudaklarımın üstüne bastırıp kendimi yanıltırcasına ağlamaya başlıyorum. Giray, "Seni seviyorum," derken ölüp gitmediğim için ağlıyorum. O yüzüme dokunurken yere yığılmadığım için. Onu reddettiğim, canını yaktığım için... Canım ne kadar yansa da onun canı yandığı için ağlıyorum. Sırf o, dudaklarında eğreti bir kıvrımla aşkını ilan etme cesaretini gösterdi de karşılığını alamadı diye. Asla ona, onu ne kadar sevdiğimi söyleyemeyeceğim diye. Asla bir Ortay olamayacağım için. Asla, gözleri denizleri kışkandıracak sarışın bir oğlum olmayacağı için. Asla, adamın yüzüne dokunan parmakların bana ait olmayacağını bildiğim için. Saçlarının arasına bir kerecik kokumu sindiremediğim için. Kirpiklerinin ucuna, o uyurken birkaç buse konduramadığım için.

Aklıma onlarca şey geliyor ama ne kadar ağlasam da düşünsem de acım hiç eksilmiyor.

Giray beni seviyor ama ben sadece acı çekiyorum. Hatta bu acıdan ziyade ölümün ta kendisi... İçimde sanki Azrail ensemdeymiş gibi bir pişmanlık var. Yapamadıklarımın vücuduma aksettirdiği bir takatsizlik bu... Söyleyemediklerimin içimde dağılan artıkları...

Giray Ortay, beni seviyor ama ben onun boynuna sarılamıyorum. *Ben de Giray, diyemiyorum. Ben de seni seviyorum. Öyle çok seviyorum ki her şeyimi sana heba edebilirim. Öyle seviyorum ki seni Giray, sen olmasan bile seni yüreğimde yaşatabilirim. Kalbimde başkasına yer vermeden, başkasını aklımın ucuna getirmeden, sen başkasıyla bile olsan sende yitip gidebilirim. Seni öyle seviyorum*

ben. Tüm benliklerimi acizleştirecek kadar... Tüm varlığımı önüne serecek kadar... Çok seviyorum seni Giray, diyemiyorum.

Ağlamam, mümkünmüş gibi daha da şiddetleniyor. Saatlerdir durulmuş olan yaşlarım şimdi yüzümü yakıyor, nefesimin hâlsizliği ciğerlerimi boğuyor.

Ah Giray... Seni seviyorum ama söyleyemiyorum. Sen beni seviyorsun fakat sevinemiyorum. Ne yapacağım ben? Neden sevdin beni? Duydun mu çığlıklarımı? Anladın mı neden zayıfladığımı, yitip gittiğimi? Fark ettin mi beni benden edenin sen oluşunu? Neden, nasıl sevdin beni? Gözde Mer'e rağmen nasıl sevdin ve nasıl alabildin diline sevdanı? Beni bilmez gibi nasıl bekledin cevabımı?

Sanki hıçkırıklarım bir deva olacakmış gibi ağlıyorum. Ara sıra göz pınarlarım kuruyor, ağlayışlarımla sesim kaybolup gidiyor. Ama ne acım diniyor ne de geçip giden zaman bir devanın varlığına işaret ediyor. Sanki *hayır Bukle*, diyor. Zaman bile hâlime üzülse de bana faydası dokunmuyor. *Bir çare yok bende, senin acına. Sevip de sevilmeylene var. Sevemeyene var. Aldatılana, ölünün ardından koşana var. Hastaya var. Yalnızca var. İhanet edene de edilene de var. Ama sana yok. Sana geçemem. Seni ondan geçirebilecek kadar hızlı değil ne akrebim ne yelkovanım. Benim bile bu yaraya merhem olmam imkânsız. Benden medet umma.*

Uyandığımda, bir süre uyuyabildiğim için şükrederek tavanı izlemeye koyuluyorum. Ne saatin kaç olduğu umurumda ne de maskeli balo. Şu an beni kendime getirebilecek hiçbir şey yok. Dikkatimi çekebilecek hiçbir şey yok.

Öylece ne kadar uzandığımı bilmeden boş boş tavanı izliyorum. Artık gözyaşlarım gerçekten durulmuş gibi. Gözlerim sızım sızım sızlıyor ama ağlayacak gücüm yok.

Sanki bedenimdeki her nokta, dün de donup kalmış. Ellerim artık titremiyor fakat içimde onları hareket ettirecek istek

yok. Ayaklarım geri dönmek istemiyor çünkü onun orada olmayacağını bilincinde. Dudaklarım kıpırdamıyor; onun nefesini, sözlerini kaybetmeyeyim diye.

Düne hapsolmuşum gibi hissediyorum. Ne varlığımın önemi var ne de geçip giden zamanın.

Bir yanımda bu düşünceye isyan ediyor. Onsuz da yaşayabileceğimi tüm gücüyle haykırıyor. Aslında biliyorum, onsuz da yaşarım. Bunca seneyi bir mavinin, ufacık bir bakışın böylesine kıymetli olabileceğini bilmeden geçirmedim mi ben? Yaşarım o hâlde. Fakat hâlim yok. Mantiğımın tüm zerrelerini Giray'ı reddederken kullandığım için olsa gerek, isteğim yok.

Yaşasam da eski tadım olmayacak. O hâlde neden bu isyana kulak vereyim? Yaşasam da unutamayacağım. Peki, neden o sesi dinleyeyim?

En azından bir süre, bu dehlizden çıkana kadar o sesi kulak ardı edeceğim. Onsuz yaşayamazmışım gibi yas tutacağım yokluğuna. Ağlayabildiğim kadar ağlayıp hayallerimi silmeye çalışacağım. Sonra, birazcık yatıştığım zaman gerçek dünyaya dönerim. Şimdi değil. Şimdi olmaz.

Düşüncelerimle dalga geçercesine çalan telefonun sesiyle birlikte gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Değil o telefonu açmak, kendimde yerimden kıpırdayacak dermanı bile bulamıyorum. Hem kim arar ki beni? Belki yanlış numara bile olabilir. Ya da annemler... Yahut Devrim... Hiçbiriyle konuşacak hâlde değilim.

Telefon çalışıyor da çalışıyor. Öyle çok çalışıyor ki sinirlerimin bozulduğunu hissediyorum. Ama yerimden kalkmıyorum. Çalışıyor, kapanıp birkaç saniye duruluyor; sonra tekrar çalışmaya başlıyor.

Ne kadar süreyi bu monotonlukla geçirdiğimi bilmiyorum fakat sonunda bir kez daha uykuya yenik düşüyorum. Yahut kendimi uykunun dünyadan uzaklığına hapsediyorum.

Neden bazı insanların üzgünken sürekli uykuya sığındığını şimdi daha iyi anlıyorum.

Gözlerimi uykunun insana verdiği dinginliğin aksine, gürültülü zil sesimle aralamak dudaklarımdan bir inlemenin kopup gitmesine sebep oluyor. Başımın altında olması gerekirken kollarıma hapsolmuş olan yastığı suratıma koyup iki elimle kulaklarıma doğru bastırıyor ve bu gürültüden kurtulmak için tüm içtenliğimle dua ediyorum.

Zilin sesi kesilmek bir yana, sanki gittikçe yükseliyor ve artık kapıdan ziyade beynimin içinde çalmaya başlıyor. O dur durak bilmez bir şekilde çalarken bir de telefonumun sesi ona eşlik edince çıldıracak gibi oluyorum. Anlamsız sesler eşliğinde yüzümdeki yastığı çekip yataktan kalkıyor ve her kimse, ona bildiğim en kötü sözleri sarf etmek için kapıya yöneliyorum. Dilerim ki ailem bana sürpriz yapmıyor olsun. Yoksa tüm sözlerimi tek tek yutup bu hâlde gülümsemek için yüzümü iç savaşlarımdan arındırmam gerekecek.

Son düşündüklerim beni biraz olsun sakinleştiriyor ancak asla memnun etmiyor. Neden depresyona giremiyorum? Neden ölen aşkımın yasını evimde hapsolarak tutamıyorum? Neden bu lanet olası zilin sesi kesilmek bilmiyor?

Kapıyı hışımla açmamak için derin birkaç nefes alıyor ve normal olduğunu umduğum bir hareketle açıyorum. Karşımda Gözde Mer'i görmeyi beklemediğimden olsa gerek, bir an kadının varlığını algılamakta güçlük çekiyor ve sonunda hayretle suratına bakıyorum. "Gözde Hanım?"

Yüzünde neredeyse hüznümlü gibi duran bir tebessümle dudakları kıvrılıyor. "İçeri girebilir miyim Bukle?"

Onun burada ne işi var? Şu an evime herkes gelebilir. Hatta Giray bile ihtimaller listesinde başı çekenlerden. Fakat Gözde

Mer? O niye? Vicdanımın çığlıkları daha ne kadar yükselecek kulaklarıma? Bu kâbusu andıran senfoni hiç bitmeyecek mi?

“Tabii, geçin lütfen.”

O, oturma odama doğru yürürken kapıyı kapatıp peşine düşüyorum. İlk kez omuzları dimdik durmuyor, saçları o alışıldık disiplininden yoksun. Neden böyle görüldüğünü düşündükçe yüreğim bir elin içinde hapsolmuş gibi çırpınmaya başlıyor. *Biliyor mu? Bu yüzden mi böyle görünüyor? İhanete uğradığını bilmenin bir yansıması mı bunlar?*

Tekli koltuklardan birine oturup öne doğru hafifçe eğiliyor. Karşısına yerleşince birkaç saniye hiç ses çıkarmadan beni süzüyor. Gözlerime uzun uzun, içimi okuyormuşçasına bakıyor. Öyle kötü oluyorum ki ağlamamak için birkaç kez yutkunuyorum.

“Seninle konuşmak istediğim şeyler var Bukle,” diyor ya-vaşça.

Neden bilmiyorum, o an cümlenin devamında Giray’ın ismini duyacağımdan emin oluyorum. Ağzımı açıp susması için haykırmak, buradan kaçıp gitmek istiyorum. Beni anlamamasından korkuyorum. Hayır, beni yanlış anlamasından korkuyorum. Kendimi ifade edemeyip rezil etmekten, gözlerinde o kınayan bakışları görmekten, vicdanımın yüzüyle belki de o an patronumun suretinde karşılaşmaktan korkuyorum. Fakat sesim çıkmıyor. Tek yapabildiğim öylece kadının yüzüne bakıp titreyen ellerimi birbirine sürtmek.

“Bu biraz uzun bir konuşma olacak. Çok geç kalmış ama bir o kadar erken...” Tekrar duruyor, gözlerini ellerine dikip derin bir nefes alıyor. Sonra hiç beklemediğim bir cümleyle tekrar konuşmaya başlıyor. “Giray belki şu dünyada, ailem haricinde sahip olduğum en değerli insan...”

Ağlamamalıyım, ağlamamam gerekiyor. Nedenini bilmeden maruz kaldığım bu itirafa, dayanmak zorundaydım. Güçlü olmalıyım. Sonra ona her şeyi anlatabilirim.

“Onunla ben en başından beri çok iyi anlaşıyoruz. İkimiz de tek çocuğuz, ailelerimiz düzenin kurallarına körü körüne bağlı... Hiçbir zaman sokaklarda dilediğince dolaşıp oyun oynayan bir çocuk değildim. Ufacık bir bebeğin saçlarını tarayarak hayaller kurmazdım. Hep yanımda birilerinin varlığını istiyordum. Benim için o güzel oyuncakların paylaşılmadıkça bir anlamı yoktu.” Yüzüme bakmıyor ama sesindeki kırgınlığı gözlerine bakmadan da ayırt edebiliyorum. “Giray benim gibi değildima her zaman bana ayak uydururdu. Beni her şeyden koruyan, hayatımın her dönemini paylaşan hep o olurdu. Bebeklerimle oynamak istediğimde de itiraz etmezdi, bir sokak satıcısından annemin kızdığı pamuk şekerlerden yerken de... Hep yanımdaydı. Lisede, o özel okulun kendini özel sanaan öğrencilerinin arasındayken de yanı başımdaydı, üniversitede kariyerim için hayaller kurarken de.”

Durup derin birkaç nefes alıyor, ben de ona eşlik ediyorum. Ne ara ağlamaya başladığımı bilmiyorum ancak sesim çıkmadığı için kendimi durdurmuyorum. Gözde Hanım zaten bana bakmıyor. Sanki bakmamak için direniyor, konuşması bitsin diye bekliyor.

“Lisedeyken herkesin dilinde aşk vardı. Hep kızlar birini delice seviyor, erkekler birini kendince sahipleniyordu. Biliyorum belki bu çok aptalca ama benim için her zaman önemli olan Giray olduğu için ona âşık olduğumu sanıyordum. Başkasını gözüm görmüyordu çünkü benimle Giray kadar içten konuşan kimse yoktu. Belki de kendimi herkesten uzak tuttuğum için bilmiyorum ama hayatımın çoğu dönemi böyle geçti.”

Dudaklarımı zorlayan hıçkırıkları, dişlerimin arasına hapsediyor ve kadının sesine odaklanıyorum. Şuraya çöküp

hıçkırarak ağlamak hiçbir şeyi düzeltmeyecek çünkü. Bu konuşmadan da kaçamayacağım ayan beyan ortada.

“Ona âşık olduğumu sanıyordum ve iki ailenin gözünde de biz dünya üzerindeki en mükemmel çifttik. Bu o kadar çok kazınmıştı ki aklımıza, belki bu yüzden aramızdaki ilişki yıllardır sevgili sıfatını taşıyor. Bizim bir araya gelmemiz artık öyle olağan bir hâle gelmişti ki dostluğumuzu aşka çevirmemiz kaçınılmazdı. İtiraz kabul etmeyen, insanın aklına asla anlamsız gelmeyen bir birliktelik...”

Bakışlarını bana çeviriyor, ağlamıyor fakat gözlerinden üzüntüsünü ayırt edebiliyorum. Yüzünde hafif bir tebessüm var, daha çok kendiyle alay eder gibi görünüyor.

“Ama hiçbir şey görüldüğü gibi değil. O zaman da değildi, şimdi de değil. Bukle, ben Giray’ı çok seviyorum. Onun bendeki değerini sana nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Benim için ne kadar değerli olduğunu bilemezsin.”

Gözleri bana anlatıyor, öyle anlatıyor ki elimi yüreğime bastırırken onu susturmak istiyorum. Hepsini aynı anda taşıyamamak ağır geliyor.

“Onu çok seviyorum. Belki dünya üzerinde, onun kadar değer verdiğim başka biri daha yoktur. O benim önce hiç sahip olmadığım kardeşim, sonra arkadaşımdı. Lisede aşka bakış açımdı. Mezuniyette ilk dansımın, ilk öpücüğümün sahibiydi. Üniversitede sevgilim...”

Sussun istiyorum. Daha çok konuşursa kendimi tutamayacağımı biliyorum ama susmuyor. İnatla, ısrarla devam ediyor.

“Seninle tanışmadan önce de ona âşık olmadığımı biliyordum. Giray’ı çok seviyorum belki ama bunun aşk olmadığını hep biliyordum. O da bana âşık değil, bunu da biliyordum. Sadece, gerçek aşkın varlığına asla inanmadığım için bu düzene itiraz etmiyordum. Giray da böyle, biliyorum. İkimiz de her şeyin farkındaydık, sadece ailemizin ısrarına uyuyorduk.

Çünkü iyi anlaşıyoruz, birlikte yaşamayı biliyoruz, başka bir insanı tanımanın endişelerinden kaçınıyoruz. Bu hem kolay hem de güvenli.”

Gözlerini benden hiç çekmeden devam ediyor. Sanki o an ağlıyor oluşum onu durdurmaya yetmiyor. Ne yaparsam yapayım, konuşmayı sürdürüyor.

“Yani her şey monoton fakat düzenli bir şekilde sürüp gidiyordu. Biz evlenecek, aramızdaki bu güzel dostluk sayesinde âşık olmasak da mutlu olacaktık. İkimiz için de bu dile dökülmemiş bir gerçektir. Ve ben biliyorum ki seninle karşılaşmasaydık, bu gerçekten olabilirdi. Çünkü biz başkasıyla ilgilenemeyecek kadar meşgulüz. Hep öyle olduk. Kariyer ve çalışma düzeni bizim için her zaman sosyalleşmekten öndeydi. İnsanlar hafta sonlarını gezip eğlenerek sürdürürken biz iş gücü konuşup birlikte sessizce oturmayı yeğledik.”

Dudağımı kemiriyor, kulaklarımı kadının tüm samimiyetiyle ortaya döktüklerinden arındırmak istiyorum ama olmuyor. Kısa bir sessizlik yine gerçeklerin sindirilmesi için araya sızıyor, sonra konuşmaya devam ediyor.

“Şimdi her şey değişti. İkimiz için de bu düzen tatsızlaşmaya başladı. En başından beri değişimi hissediyordum. Senin, Giray’ı nasıl etkilediğini ondan önce ben keşfetmiştim. Onun sana çekildiğini, buna sırf ben var olduğum için itiraz etmek istese de bir türlü karşı koyamadığını... Onu, bunları bir bakışında görebilecek kadar iyi tanıyorum. Ve bu beni hiç rahatsız etmedi. Aksine senin varlığın asla inanmadığım gerçek aşk kavramına karşı tüm görüşlerimi değiştirdi. Giray yanında olmak istedikçe, onun sana nasıl da âşık olduğunu gördükçe ve en önemlisi de onun kalbindeki farkımızı hissettikçe bu aptalca diye nitelendirdiğim tabire inanmaya başladım. Sen kısacık bir zaman diliminde, onun üzerinde ailesine ilk kez karşı çıkmasına sebep olacak kadar derin bir etki bıraktın. Hiçbir şey yapmasaydın da seni severdi, böyle sevdiğin

için de severdi. *Kaçınılmazdı Bukle*. Giray senin için yaratılmış gibi... Sen de ona aitsin. Başta bu kadar kolay inanmasam da yaptığım her şeyin sonucunda buna inancım kuvvetlendi. Hepsi için emin olmak için yaptım. Seni hep yanımda görmek istemem, yalnız kalmanıza ortam hazırlamam, o yanımdan kalkıp gitmek istediğinde aklındakine destek çıkmam, seni dilimden düşürmemem... Hepsi bu yüzdendi."

Ağzım açık yüzüne bakarken belki bugün ilk kez içten bir tebessümle bana bakıyor. "Emin olmak istedim Bukle. Seni tanımıyordum ve Giray'ı üzmeyeceğinden, onu sevdiğinden, onun seni sevebileceğinden emin olmak istedim. O zaman ailelerimiz itiraz edemezdi. O zaman Giray vicdan azabı çekmezdi. Birbirimize âşık olmadığımız hâlde beni terk edemeyeceğini bildiğim için, emin olmak istedim."

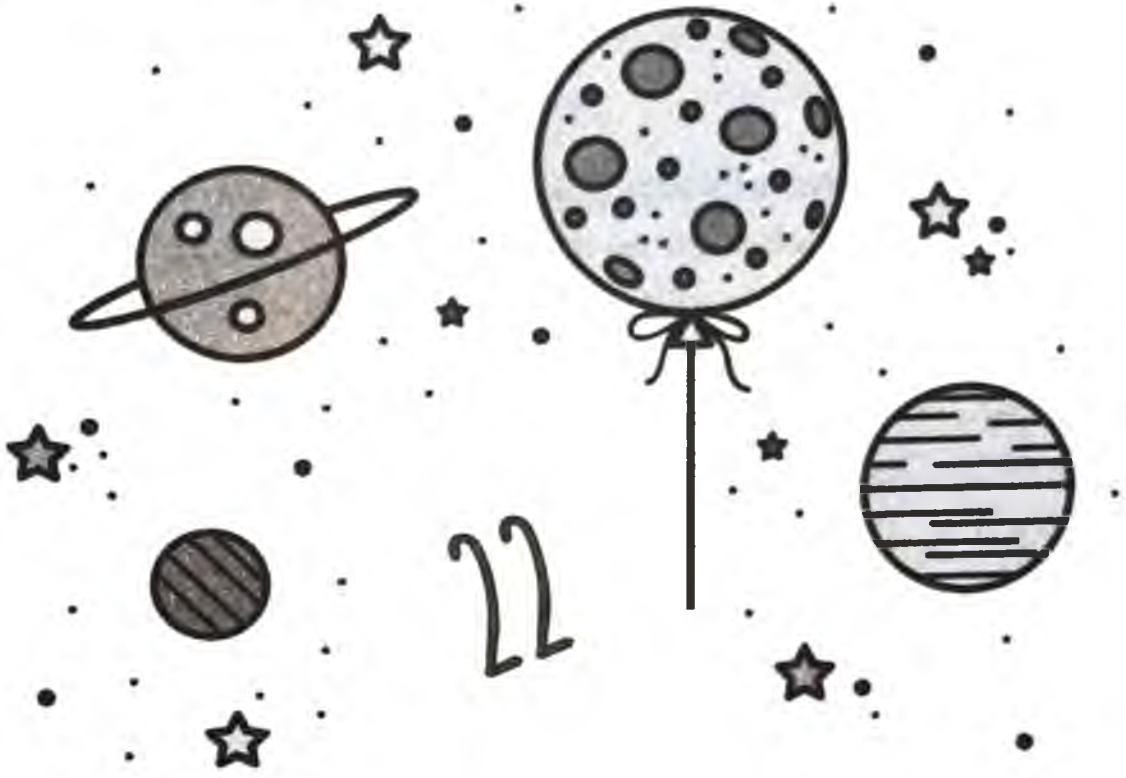
Ne söyleyeceğimi ne düşüneceğimi şaşırarak kadına öylece bakıyorum. Belli ki bir şey söylememi hâlâ beklemiyor, hiç usanmadan devam ediyor.

"Dün Giray yanıma geldiğinde, süreyi epey aştığımı fark ettim. Bukle, ben hayatım boyunca hiçbir zaman onun bu kadar acı çektiğini görmedim. Tüm direnişine rağmen istediği bölüme gidemeyen o öfkeli genç Giray bile dün gördüğüm adamın kıyısına gelemezdi. Ve senin de ondan farkın yok. Seni böyle görünce nasıl üzüldüğümü bilemezsin." Gözleri doluyor, derin bir nefes alıyor. "Ben hiçbir zaman aranızda giren kötü kadın olmak için uğraşmadım. En başından beri kendimi geri planda tutmaya çalıştım ve hep emin olduktan sonra Giray'la konuşmayı planladım. Sizin böyle sarsılacağınızı düşünememiştim."

Oturduğu yerden kalkıp yanıma geliyor, bana yavaşça sarılıyor. "Bukle, çok özür dilerim. Ben sizi üzmemiştim. Aptalca davrandım, çok yanlış hareket ettim. Aslında hep ikinizin de mutlu olmasını istedim. Gerçekten amacım kötü değildi."

Bir süre ne düşüneceğimi bilemeden sessizce ağlıyorum. Ağzımı açacak güçten yoksun olmam bir yana, kadının söylediklerini algılamam da zor oluyor. Kafamın içinde söyledikleri başa sarıp kulaklarımda uğulduyor. Ta ki ben her dediğini, her hissettiğini anlayacak kıvama gelene kadar sözcükler içimde dönüp duruyor. Onun benden özür dilemeye geldiğini, aslında ona ihanet ettiğimi düşünmediğini anlayana kadar... Giray ve benim bir araya gelmemi istediğine hayret edecek kadar... Bana sarılıp benden ağlayarak af dilediğini ayırt edecek kadar...

Geçen süre bana o kadar uzun geliyor ki sonunda kadının sarılışına karşılık verdiğimde geri çekilmesinden korkuyorum. Ama öyle olmuyor. Gözde bana daha sıkı sarılıp bu kez az öncekine kıyasla daha umutlu bir sesle konuşuyor. "Bukle, Giray benim tek dostum. En yakın arkadaşım. Ve ben onu çok seviyorum. Gerçekten çok seviyorum." Elleri beni teselli etmeye çalışıyormuş gibi sırtımda gezindiğinde kalbimdeki ağrının hafiflediğini hissediyorum. "Sen ise... Nasıl olduğunu bilmiyorum ama benim için çok değerlisin. Sayende kendimi tanıma ve dünyaya başka bir şekilde bakma fırsatı buldum. Artık Giray'ı gerçekten sevdiğinden ve onu mutlu edeceğinden eminim. Ve şu dünya üzerinde, en yakın arkadaşımı paylaşabileceğim tek insan sensin Bukle. Şimdi lütfen insanların akından geçecekleri düşünmeyi bırak ve onun yanına git. Sana nasıl ihtiyacı olduğunu bilemezsin."

*G*iray beni seviyor ve ben artık bunun için acı çekmek zorunda değilim.

Gerçekleri sindirmem uzun sürüyor, öyle ki sonunda içimdeki seslerin isyanıyla cebelleşmek zorunda kalıyorum.

Hâlâ ne bekliyorsun Bukle, diye soruyor biri ters bir sesle. Bir başkası *belki de şoka girdi, hâlâ anlamıyor olanları* derken bana acıdığını hissettiriyor. Biri meşhur arenamızda çıldırmışçasına dans ediyor. Bir başkası adama doğru koşmak için delice bir arzuyla kıvranıyor. Daha belki onlarcası beni meşgul ediyor ama ne yaptıklarından ve söylediklerinden ziyade, varlıkları dikkatimi çekiyor. Sırf Giray yok diye beni terk eden ne varsa; onun var olma ihtimaliyle diriliyor. Önce benliklerim, sonra neşem, sonra öldürmeye çalıştığım ama ölümün kıyısına bile yanaşmayan sevdam.

Şimdi ellerimi dudaklarıma acıdan değil, mutluluğun yüksek dozundan ötürü bastırıyorum. Bana nefesiyle işkence etmeyip can verdiği için dönüp duruyorum itirafının zihnimdeki yankıları arasında. Bu yüzden Gözde'nin ısrarıyla önce bir duş alıp ardından saçlarımı, Giray'ın sevdiğini söyleyen sese uyarak özgür bırakıyorum. Bu yüzden o hiç sevmediğim ve

kefene benzeyen elbisemi, Giray'ın nefesini kesmiş olma ihtimalini düşünerek üzerime geçiriyorum. Bu yüzden daha fazla vakit kaybetmeden soluğu adamın evinde alıyorum.

Henüz zile uzanmamış parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip düzeltmeye çalışıyorum. Kalbim ağzımdan fırlamaya meyilli, göğsümün içinde çırpınıp duruyor. *Bas şu zile artık, çık karşısına;* diyor sanki bedenim de ruhum da.

Neyi bekliyorum bilmiyorum fakat beklediğim sakinleşmek ve bu mutluluğu hazmetmekse yanıldığımı biliyorum. Çünkü böylesine güzel hisleri engellemenin bir yolu yok. Bunlarla baş edebilmemi hiçbir şey sağlayamaz. Ve en güzeli de onlarla baş etmek istemiyorum. Giray beni olağanca deliliğimle, artık içimde tutmak istemediğim sevdamla görsün istiyorum. Onu nasıl sevdiğimi bilsin, onun ihtiyacının benimkinin yanında ne kadar beyhude olduğunu fark etsin istiyorum. Onun karşısında nasıl kendim olduğumu, ona karşı nasıl her kötü ve şüphe barındıran histen arındığımı, saf aşkla buraya kadar nasıl telaşla koşturduğumu bilsin istiyorum.

Sonunda parmağımı uzatıp zile basıyorum. Gözde, Giray'ın evde olduğunu, tüm işlerini iptal ettiğini ve bir an önce yanına gitmezsem delirebileceğini söyledi. Bunu düşününce gülmeden edemiyorum. *Gözde, Giray'ı sevmemi istiyor.* Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl bir sevap işledim ki ömrümde, böylesi bir ödülle layık görüldüm? Allah'ım, sana nasıl şükretmeliyim bu huzur için?

Evin içinden yükselen seslerin beni heyecanlandığını hissediyorum. Giray'ın evine ilk gelişim bu; fakat bunun yanında, Giray'ın karşısına bu kadar huzurlu ilk çıkışım. Ne yapmalıyım? Ona ne söylemeliyim? Nasıl bir cümleyle kendimi açıklamalıyım?

Kapı açılırken derin derin nefesleniyorum. Giray'ın suretiyle karşılaşana kadar geçen sürede ölmediğim için kendimi

şanslı sayıyorum. Oysa adamın sadece bakışları, kalbimin durması için yeter de artar.

“B-Bukle?”

Sesinden taştan şaşkınlık üzerine dudaklarımı dişliyorum. Onu bu kadar üzgün görebileceğimi düşünmediğimden yahut onun, benim için bu kadar çok üzülebileceğine ihtimal vermediğimden gözlerim doluyor. İsterdim ki beni yine temiz takımlarından biriyle, soğuk bakışlarıyla, dağılmamış ifadesiyle karşılasın. Fakat Giray yorgun görünüyor. Darmadağınık saçları, bol tişört ve eşofmanıyla iş adamı kimliğinden tamamen arınmış. Hele gözleri, öyle yorulmuşlar ki açılmaya mecalleri kalmamış.

Teklifsizce içeri doğru birkaç adım atıyorum. Giray geri çekilip bana yol verince kendimi daha kötü hissetsem de ağlama arzuma direniyorum. Konuşmayı başardığımda o da benim gibi sevinebilir. Bu hâli değişebilir. Ağlamamalıyım.

Kapıyı kapatıp çantamı yanına bırakıyor, adamın sessizliğine eşlik ederken bir süre özlemle yüzüne bakıyorum. *O da kusursuz değil...* Bunu başından beri biliyordum ama bu kadar açık bir şekilde görünce, şaşırmadan edemiyorum. Ve bu kusurların içinde bile bu kadar güzel görünürken ona tekrar âşık olmaktan kendimi alamıyorum.

Artık aç şu ağzını Bukle, yoksa ben açacağım.

Benliklerimden birkaçının öfkeyle söyledikleri beni güldürüyor. *Evet, şimdi söylemeliyim Giray’a. Ona her şeyi söylemeliyim!*

Dudaklarımı aralıyorum, önce derin bir nefes alıyorum. Aklımda şekillendirdiğim cümleleri hizaya sokmak için de duraksıyor ve sonunda ona söylemek istiyorum; ama konuşmıyorum. Sesim bir türlü çıkmıyor. Sadece, öylece, yüzüne bakabiliyorum.

“Bukle, bir şey mi oldu?”

Giray bana doğru bir adım atıyor. Her şeye rağmen yüzünde titreyen endişeyi görmek öyle mutlu ediyor ki beni, ona bakarken ilk kez sevinçten ağlamaya başlıyorum.

“Bukle ne-”

Madem sesim çıkmıyor, hareket edeyim de korkmasın istiyorum. Bu kez ağladığım için endişe etmesin, aksine benim mutluluğum onun gözlerine de aksetsin istiyorum. Bu yüzden ona hızlıca sarılıp yüzümü boynuna gömüyorum.

“Bukle...” diyor bir kez daha.

Onun seslenişiyle bedenine daha çok sarılıyorum. O da bana sarılsın istiyorum, o kadar çok istiyorum ki istemsiz ağlamam şiddetleniyor. Ah bir konuşabilsem ne var ne yoksa söyleyeceğim ona ama bir türlü beceremiyorum.

Sanki anlıyor Giray ne istediğimi, hissediyor. Bir an sonra kolları belime dolanırken rahatladığımı hissederek gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Elleri gittikçe sıklaşıyor, o ellerin varlığı için bile yaşadığıma şükredebileceğimi hissediyorum. *Ah Giray, bir konuşabilsem, bu heyecanı yenip de bir anlatabilsem sana kendimi...*

“Bukle, beni korkutuyorsun. İyisin, değil mi?”

Gözlerimi açıp kokusunu içime çekiyorum. Bu özgürlüğün nasıl bir nimet olduğunu o zaman anlıyorum. *Çölün ortasında suya kavuşmak belki, belki uçurumun kenarında uzanan dost eli... Bu hislerin nitelenmeye ihtiyacı yok. Ki bu hisleri nitelemekten ziyade yaşamalı insan.*

Dudaklarımı boynuna bastırıp aldığı nefesler için Allah’a şükrediyorum. Doğduğu, karşıma çıktığı ve hâlâ yaşadığı için tüm kalbimle şükrediyorum. Onu karşıma çıkardığı, beni ona ulaştırdığı, onu sevmeme sebep olduğu ve beni ona sevdirdiği için...

Sonunda, yavaşça kendimi geri çekip onun gevşemiş kolları arasında uzun uzun yüzüne bakıyorum. Sanki yüzündeki her şey şaşkınlığını vurgular gibi donmuş, sabitlenmiş.

Gülümseyerek dudaklarımı aralıyor, nihayet konuşmayı başarıyorum. “Giray, seni o kadar çok seviyorum ki beni ben yapan ne varsa her saniye sana dönüşüyor. Bunu hiç söyleyemeyeceğim sanıp o kadar çok ağladım ki şimdi konuşabildiğime inanmıyorum! Seni çok seviyorum. Sana deli gibi aşığım! Bunu tüm gün haykırmak istiyorum. Anlıyor musun?”

Ben konuştukça şaşkınlığı büyüyor da büyüyor. Gözleri irileşirken onların güzelliğine iç çekerek bakıyorum. *Allah’ım, ona benzeyen bir oğlum olması için canımı feda ederim ben. Böyle gözleri olsun, böyle dağınık saçlarla bana bakıp, “Anne!” desin diye düşünmeden hayatımı heba ederim. Bu nasıl bir sevgi ki her bakışla birlikte şiddetleniyor?*

“Bukle...” diyor bu kez gülümseyerek.

Gözlerinde beliren aşk parıltılarıyla ellerimi yüzüne yerleştirip yavaşça tenini okşuyorum. “Bunu yapabilmeyi o kadar çok istedim ki.”

Aniden kollarını sıkılaştırıyor. Çok hızlı ve sertçe gerçekleştirdiği bu eylem canımı yakmaktan ziyade güldürüyor beni. Kollarının arasına iyice yerleşmek, hatta mümkünse ömrümü bu adamın kokusunda sona erdirmek istiyorum. Onun sesi, onun nefesi, onun kokusu... Hayatımın merkezinde o... Yüreğimde olduğu gibi yanımda da o...

“Bukle...” diyor yumuşacık bir sesle, bir kez daha. Sonra susuyor. Sanki o da konuşamıyor, onun da aklındaki karmaşa zihnini tıkıyor.

Üstelemiyorum, hiç sesimi çıkarmıyorum. O sessizlik isterse susar, konuşmamı isterse haykırabilirim. Öyle bir rahatlık var ki üzerimde, öyle bir şükran sığıdı ki içime, her şeye boyun eğebilirim.

Bir süre öylece, hiç konuşmadan duruyoruz. Kısacık zamana sığdırdığımız acıları dindirmek ister gibi, çekmediğimiz hasreti giderir gibi.

Giray benden uzaklaşıncaya kadar bekliyorum. Sonunda gözlerimiz buluştuğunda yüzümü iki eliyle tutup alnımı yavaşça öpüyor. Dudaklarını tenimden hemen çekmiyor, ikimizin de ihtiyacı buymuş gibi duraksıyor. Ellerimi bileklerine yerleştirip bu kez alnımı kendine esir eden dudakların sıcaklığına sığınıyorum. O geri çekilene kadar kıpırdamaya da konuşmaya da cesaret edemiyorum.

Giray geri çekilince gülümseyerek yüzüme bakıyor. Sonunda neşeli bir sesle "Gözde'yle mi konuştun?" diye soruyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Bana her şeyi anlattı."

"Her şeyi değil." Başını iki yana sallıyor, sağ eliyle yanagımı okşuyor.

"Bilmediğim ne kaldı?" diyorum sırf ne söyleyeceğini duy-mak için.

O konuşmadan evvel alaycı Bukle acırcasına gözlerini deviriyor. *Sen hiç değişmeyeceksin Bukle.*

"Benim ne hissettiğimi anlattı mı? Nasıl hissettiğimi?" diye fısıldıyor Giray benim içimdeki seslerden bihaber. "Senin için nasıl değiştiğimi, âdeta delirdiğimi... Sinir krizleri geçirdiğimi..."

"Şey, sanırım o kadar detaya inmedi," diyerek gözlerimi kaçırıyorum. *Şu sinir krizi kısmını bilmesem de olurmuş belki de?*

Burnumun ucuna işaret parmağıyla dokunması üzerine gözlerimi tekrar ona çeviriyorum.

"Delireceğim sandım, biliyor musun?"

Bir an ne düşüneceğimi bile bilemeyerek yüzüne bakıyorum. O buruk tebessüm dudaklarındayken içim sızlıyor, tekrar az önceki gibi gülsün istiyorum. "Eh, o hâlde benden daha şanslısın. Ben delirdim bile!"

Beni rahatlatan bir kahkaha ile neşeme eşlik ediyor. O gülüşün yankısında Giray'a tekrar âşık oluyorum ve gülüşü hafifleyince kendimi tutamayarak uzanıp yanagını öpüyorum. "Gülünce daha sevilesi oluyorsun sen."

“Öyle mi?”

Başımla onay veriyorum. Yüzüne bakmıyorum ama sesinden eğlendiğini anlamam güç olmuyor. Yine de rahatsız olmuyorum. Bugün rahatsız olmak istemiyorum. Bugün mantıklı olmak içimden gelmiyor. Sevincimi dilediğimce, delice yaşamak istiyorum. Giray da bana eşlik etsin, gittikçe delireyim istiyorum.

“Beni bütün gün ayakta mı tutacaksın?”

Dudaklarımı bükerek adama bakıyorum. Belimi sarıp beni kendine yaslamasıyla bir an nefesim kesilse de yürüyüşüne ayak uydurmakta zorlanmıyorum.

“Hayır, aksine seni şımartıp tepeme çıkaracağım.”

“Bunu söylemedin. *Değil mi?*”

Gülüştü saçlarıma aksederken gözlerimi kapatıp iç çekiyorum. “Söyledin mi yani?”

“Bu ilişkide saçmalayan taraf daima sen olamazsın, *değil mi?*”

Söylediği ikinci kelimeye öyle takılıp kalıyorum ki konuştuğumuz konuya odaklanamıyorum.

İlişki demiş olamaz. Bizi bir cümleye dâhil etmiş olamaz! Kesin rüya görüyorum ve saçmalıyorum!

Giray beni mutfağa sürüklerken kalp atışlarım yüzünden etrafı inceleyecek gücü bulamıyorum kendimde.

“Neden sustun?” diye sorması üzerine dudaklarımı dişliyor, Giray’ın bana eğilen yüzünden kendimi uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o çenemi tutarak kaçmama engel oluyor. “Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Hı?”

Çatık kaşlarıyla çekinmeden yüzümü izliyor. “Bir şey oldu az önce. Resmen sakinleştin.”

Aniden ifadesi değişiyor. İnanamıyormuş gibi gözleri irileştiğinde hafifçe omzuna vuruyorum. “Sen benimle dalga mı

geçiyorsun? Ayrıca hiç de sakinleşmedim, aksine şu an az öncekinin yüz misli heyecanlıyım."

Gözlerinde ondan asla beklemediğim -tamam, böyle bir düşünceyi aklımın ucuna bile getirmedim, beklemek de neyin nesi?- bir neşe ve heyecan hissediyorum. Kulağıma bastırıldığı dudakları yavaşça kıpırdıyor ama kalbim onların hızını sollayıp sesini duymamı bile güçleştiriyor. "Bukle, bahsettiğim şey gerçekten de ilişkimiz... *Sen ve ben...* Kulağa çok doğal geliyor, öyle değil mi? *Bukle ve Giray...*"

Onun sözleriyle bedenimin her köşesi titriyor. Güç bela konuştuğumda sesim bana bile çok kısık geliyor. "Fark ettin mi?"

Kulağıma küçük bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekilip sırtıtıyor. "Fark edebilmek için söyledim."

Şaşkın bir hâlde -hadi ama kimi kandırıyoruz? Aval aval diyelim biz buna. O böyle konuşurken başka türlüsüne imkân mı var?- uzun süre yüzüne bakıyorum. Sanki bunun önemi yokmuş gibi beni bırakıp buzdolabına yönelmesiyle biraz olsun kendimi toparlasam da şaşkınlığımın tükenmesi mümkün görünmüyor.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye soruyor bu sırada Giray, bana dönmeden.

O an ne kadar acıktığımı fark ederek elimi mideme götürüyor ve hızlıca cevap veriyorum. "Seni bile yiyebilirim."

"Biliyorum."

Gülüştü dolabın içinde yankılanıp kaybolurken gözlerimi ondan bir an bile ayırmıyorum. Giray, tam karşımda duruyor. *Beni seviyor ve benim sevgilim... Benim... Dile alınmayacak kadar özel sanki bu kelime. Düşünürken bile utandığımı, heyecanlandığımı, kendimi kaybetmeye yaklaştığımı hissediyorum. Giray Ortay, benim sevgilim.*

Dondurulmuş pizzaları çıkarıp bana doğru sallarken neşyle ona yaklaşıyorum. Ne olursa olsun, onun yemeklerine

katlanamayacağımı biliyorum. “Bence benim hazırlamam, ikimiz için de en iyisi.”

“Şaka yapıyor olmalısın! Şunları ısıtamayacak değilim ya?”

“Sana güvenmediğim tek konu bu herhalde...”

Gülerek saçlarını karıştırıyorum Giray’ın. Yaşadığı hayal kırıklığı ve utanç o kadar belirgin ki bu hâline kıyamıyorum. *Nasıl böyle sevimli görünebilir ki utandığında?*

“Sen de masayı hazırlayabilirsin. Böylece daha kısa sürede karnımızı doyurabiliriz.”

“Çikolatanın yerini sadece benim bildiğimi biliyorsun, değil mi?”

“Bu bir tehdit mi?”

Ben tek kaşımı kaldırırken ellerini belime yerleştiriyor Giray. “Şu bakışı görene kadar öyleydi. Şimdi sadece rüşvet olabilir.”

“Ne için?”

Onun hızına yetişemediğimi hissediyorum. *Zaten mutluluktan algılarımın zayıfladığını fark etmemek için aptal olmak gerekirdi.*

Giray dudaklarını çeneme bastırıp geri çekiliyor. “Senden isteyeceğim herhangi bir şey için.”

“Rüşvete ihtiyacın yok ki.”

“Bunu bildiğim iyi oldu.”

Bir şey yapmıyor ama beni bırakmıyor da. Hiç sesini çıkarmadan yüzünde, gözlerimin şahit olduğu en güzel tebesümle, öylece duruyor. Öyle bakıyor ki bana, eriyip gidecekmişim gibi hissediyorum. İçim içime sığmıyor, kendimi kontrol edemiyorum. Bu yüzden kollarının arasından sıyrılıp günlerin eziyetini yüklenmiş midemin sesine kulak veriyor ve yemeğimizi hazırlamaya koyuluyorum.

Her şey bir yana; Giray’ın evinde, ikimiz için yemek hazırlıyorum. Her şeye rağmen... Her şeye degecek şekilde... Bu rüya olmaz, öyle değil mi?

Bir yandan benim ısrarımla izlemeye başladığımız filme odaklanmaya çalışıyor, bir yandan onu doyurmamı haykıran midemle baş ediyor, bir yandan da yanı başımda duran varlığıyla ara sıra neşelenip kahkahalarımı bastıramıyorum.

Deli olduğunu biliyordum Bukleciğim, fakat bu kadar da biraz fazla. Gerçekten şu Bakırköy biletini istemediğinden emin misin?

Alaycı Bukle'nin tüm çabasına rağmen sinirlenmiyorum. *Hem de hiç.* O benimle uğraştıkça -ki bu sözlerinin ilk yahut son olmadığından emin olabilirsiniz- Giray'ın yüzüne doğru bakıyor ve o zaman delirmenin pek de kötü olmadığını düşünmeden edemiyorum. *Giray yanımda olacaksa delirmek nasıl kötü olabilir ki?*

"Sen böyle bana bakıp dururken filme odaklanamıyorum Bukle."

Söylediği cümlelerin tersliğine inat sesi yumuşacık çıkıyor. Başımı biraz ötemdeki omzuna bastırıp derin bir nefes alıyorum. *"Sen böyle yanımda dururken nasıl dönüp sana bakma dürtümü bastırabilirim ki?"*

"Benden bu kadar etkilendiğini hiç bilmiyordum."

Elimdeki parçayı ağzıma atıp çiğnerken bekletiyorum Giray'ı. Yavaşça kalkan kaşının izlerini ve yüzündeki imalı tebessümü zamanı güzelleştirmek için kullanıyor, sonunda ona cevap veriyorum. "Seni ilk gördüğüm zaman ne yapmıştım biliyor musun?"

Bir süre kaşlarını çatıp düşünüyor. Fakat onun, o ilk gün bana bakmadığını bildiğim için sabredemiyor ve tüm dürüstlüğümlle aklındaki soruyu cevaplıyorum. "Derin bir iç çekmiştim." Elimin tersiyle yanağına dokunup tekrar iç çekiyorum, o gün yaptığım gibi. "Yüzüne her baktığımda iç çekmezsem, gördüklerim yüzünden başıma bir şey gelebilir."

Benim gülüşüme rağmen Giray gülmüyor, gözleri şaşırdığını belli edencesine irileşiyor. "Sanırım ben, ne olursa olsun, seni çözemeyeceğim."

"Sana izin vermeyeceğimi söylemiştim." Oturduğum yerden kalkıp elimi Giray'a uzatıyor ve onu hızlıca çekiştirirken banyonun yerini tahmin etmeye çalışıyorum. "Ellerimiz bu kadar yağlıyken film izleyemeyiz. O zaman bana sarılamazsın."

"Banyo diğer tarafta..."

Giray'ın sesindeki neşeyi hissedince mutluluğumun çoğaldığını hissediyorum. O böyle neşelendikçe sanki deliliğim artıyor, aşkım dışarı taşmaktan kurtulamıyor. O kadar rahat, o kadar huzurlu hissediyorum ki heyecanımı bastırmak şöyle dursun, adamı buna ortak etmekten kendimi alamıyorum.

Ellerimi yıkarken Giray'a doğru kısa bir bakış atıyorum. Tüm dikkatini bana yöneltmiş, hiç kıpırdamadan yerinde duruyor. O kadar ciddi geliyor ki gözüme avucumda biriktirdiğim suyu ona doğru atarken bir an tereddüt etsem de kendimi durduramıyorum.

"B-Bukle!" diye bağırıyor beni şaşırtarak. "Çocuk musun sen?"

"Birazcık..." derken rahatsızca ellerimi adamdan gizliyorum. *Belki de heyecanımı bu kadar aşırı hareketlerle yansıtmamalıyım ona?*

"Bu davranışın hiç hoş değil." Çatık kaşlarıyla bana doğru birkaç adım atıyor, gözlerime dikkatle bakıyor. "Ben olsaydım, tamamen yüzünü hedef alırdım."

Ne olduğunu bile anlayamadan yüzümde hissettiğim suyla bir çılgılık atıyor, Giray'ın hâlâ ısrarla yüzüme serptiği sular-
dan kurtulmaya çalışırken onu itekliyorum. "Ne kadar kötü-sün Giray!"

"Öyle mi? Peki bu nasıl?"

Islak elleriyle yüzümü tutup gülüyor. Onun gülüşüne kapılmamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. "Hiç hoş değil."

Beni kandırdığına mı üzüleyim, ıslandığıma mı?

"Biraz ferahlamış olduk işte, fena mı?"

O kalbimi tekleten kahkahasıyla gülerken kısılan gözlerine bakıp uzun uzun iç çekiyorum. *Bu adam böyle gülerse ona nasıl kızabilirim ki ben?*

"Islanan benim, sen değilsin. Ayrıca şu an, yağlı ellerinle yüzümü tutuyorsun."

Ellerini çekip çeşmeyi açıyor. Önce ellerini yıkıyor, ardından yüzümü yavaşça temizleyip bir havlu yardımıyla kuruluyor. O bunları yaparken ne yapacağımı şaşırarak yüzüne bakıyorum. Sonunda dudaklarında haylaz bir tebessümle yüzümü tekrar kavırıyor ve tek kaşını yavaşça kaldırıyor. "Şimdi oldu mu?"

Allah'ım, biraz daha böyle davranırsa ölüp gideceğim. Daha mutlu günler geçiremeden mahrum kalacağım ondan. Ne olur onu benden hiç alma. Ona layık olmamı, bana sadık kalmasını sağla.

"Daha iyi. Hem kuru hem de yağsız."

Ne saçma bir şey söylediğimi fark ettiğimde utançla dudaklarımı dişliyorum. *Neden acımasız benliğim böyle anlarda bana akıllıca cümleler kurmam için yardım etmiyor ki?*

Tüm gün seninle uğraşacak değilim herhalde.

Teşekkürler, hakaret edeceğin başka bir anda görüşürüz o zaman!

Kendimle bile anlaşılamazken bu adamla nasıl anlaşacağım ben? Acaba ömür boyu bana ve benliklerime katlanabilecek mi? Ömrümün geri kalanında yanımda olması mümkün değil mi yoksa?

"Ah Bukle..." Yüzünü bana iyice yaklaştırırken nefesimi tutuyorum. Burnunun ucu, benimkine hafifçe değerken konuşuyor Giray. "Sen hayatıma girmeden önce, hiç bu kadar mutlu olduğum bir gün geçirmiş miyimdir acaba?"

Yüzüme doğru bakıp kısık bir sesle sorduğu soru kalp atışlarımı öldürücü bir hıza yükseltiyor. "Olmuş olabilir."

"Olmamış olması daha yüksek bir ihtimal, biliyorsun."

Boşuna yalvaran gözlerle adama bakıyorsun, seni öpmeyecek fırsatçı kız.

Hiç de bile, ben fırsatçı değilim!

Giray hafifçe geri çekilip yanağını uzun bir öpücükle ödüllendiriyor. Daha bunu sindirmeye, az önce benimle dalga geçen Bukle'ye cevap vermeye fırsat bulamadan bana sıkıca sarılıyor. "Böyle olduğun için ne kadar şükretsem az."

Hiç çekinmeden kollarımı beline doluyor, kokusunu içime çekiyorum. "Nasıl?"

"Böyle dürüst, doğal... Buraya gelecek kadar kendinden emin... Bana bu mutluluğu bahşedecek kadar iyi..."

"Ben mi?"

Acımasız Bukleciğim? Canım, duydun değil mi?

Zihnindeki sessizlik üstüne adama daha sıkı sarılıyorum. *Hah, bir gün ağzının payını alacağını biliyordum!*

"Sen... Bana ne verdiğini bilmiyorsun."

Geri çekilip yüzüne bakıyorum. *Ona sarılmayı ne kadar sevsen de bu fırsatı geri tepemem.* "Bilsem olmaz mı?"

Dudakları hafifçe kıpırdayıp genişlerken "Olur," diyor Giray. "Sana seni anlatmak, beni asla yormaz."

Onun her cümleyi ciddiyetle, o iş adamı bakışıyla kuracağını düşünürken Giray başımı göğsüne yaslayıp tek eliyle bedenimi sarıyor. O konuşsun, bu kez onun sesi iç seslerimi bastırsın istediğim için hiç sesimi çıkarmadan kalbinden geçenleri duymayı bekliyorum. Boştaki elini iki elimle tutup dikkatimi ona veriyorum. Tüm parmaklarını inceliyor, ara sıra elini tutuyor, bazen sıcacık elinin yüzümdeki etkisine doymak için avucunu yanağıma bastırıyor ama elini hiç bırakmıyorum. O

itiraz etmedikçe de bırakamayacağımı biliyorum. *Eminim ki siz de biliyorsunuz.*

“İnsan böyle şeyleri nasıl anlar, nasıl kabullenir, nasıl dile döker bilmiyorum.” Yüzümdeki eli, bu kez ben çaba göstermeden yanağımda geziniyor. O ise bunu yaparken konuşmasını sürdürüyor. “Seni gördükçe bir şeylerin başladığını, hayatımın değiştiğini anlayabiliyordum. Bu öyle bir şey ki insan bir anda, kendiyi çelişmeye ve bundan bir parça bile rahatsızlık duymamaya başlıyor.”

Duraksıyor, derin bir nefes alıyor. Nefesiyle birlikte yüreğindeki ferahlık tenime kadar aksediyor. Gözlerimi kapatıp kalp atışlarını dinlemeye koyuluyorum, Giray da tekrar konuşmaya başlıyor. “Başlangıçta sürekli yanında olmak, aklından geçenleri anlamak ve bu karmaşayı çözüme kavuşturmak istiyordum. Bir yandan da Gözde’ye anlatamadığım bu düşünceler yüzünden, ondan uzaklaşıyordum.”

Bir an sesinde hissettiğim tereddütle başımı kaldırıyor ve düşünürken kısılmış gözlerine, kırışmış alnına bakıyorum. “Gözde benim için çok kıymetli... Ben her zaman onun hislerine önem verdim. Ve onun ne kadar yalnız hissettiğini bildiğim için düşüncelerimden rahatsızlık duymaya başladım. Bir yandan bunlardan kaçamıyor, bir yandan da vicdan azabı çekiyordum. Çünkü ne kadar istemesem de sana karşı hissettiğim şeyin ne olduğunu bulursam ona söylemek zorunda kalacaktım. Ama o beni anlasa bile üzüleceğini düşünüyordum.”

Tüm ciddiyetimle devam etmesi için bekliyorum. Öyle heyecanlanıyorum ki kalp atışlarım rahatsızlık veriyor fakat aldırmıyorum. Oysa Giray beni yine şaşırtıyor, ben onu dikkatle dinlerken birden gülerek alnımı öpüyor. “Ah Bukle... Bir yandan böyleyken bir yandan da sana kendimi sevdirmeyi nasıl istediğimi şimdi fark ediyorum. Hani benim hayallerimi duyduğunda şaşırmıştın ya, o zaman beni yanlış tanımandan nasıl korktuğumu bilemezsin. Herkes gibi beni soğuk, huysuz

görmenden deli gibi korkmuştum. Şimdi burada, böyle dikkatle bana bakıyor olduğuna hâlâ inanamıyorum.”

Dudaklarını bu kez yanağıma bastırıyor. *Beni öldürmeye ne kadar yakın olduğunu anlamıyor mu bu adam?* Derin bir nefes alarak omuzlarına tutunuyorum ama yine de heyecandan uyuşan ellerime derman bulamıyorum. “Aslında anlatabileceğim çok fazla bir şey yok. Çünkü ne düşünsem, sonunda sana olan sevgimin bir kat daha güçlendiğini görüyorum. Bu yüzden sen beni reddetmiş olsan da Gözde’yle konuşmaya karar verdim. Dayanağımın son noktası, dündü.”

Sesinin titremesiyle gözlerim doluyor, özür dilemek istiyorum ama konuşmama izin vermiyor Giray. “Dün...” Bir kez daha duruyor, derin bir nefes alıyor. İki eliyle yüzümü kavrayıp gözlerime bakıyor. “Dünden bahsetmeyeceğim. Konuyu seni üzmem için açmadım. Sadece, eğer olur da beni bir daha reddedersen ne hâlâ geleceğimi anla istiyorum. Bu andan sonra, gitmene izin veremem. Anlıyor musun?”

O ciddi bir yüz ifadesiyle bana bakarken kendimi tutamamaya başlıyorum. *Öyle güzel bakıyor ki ağlayışımı durduramıyorum. Sulu gözlü olmaktan nefret ediyorum!*

“Bukle, neden ağlıyorsun?”

Şaşkın bir hâlde, küçük bir çocuk gibi gözlerini kırptırıyor Giray. Bir yandan da gözyaşlarımı silerek ağlamamı şiddetlendiriyor. *Allah’ım bu adam neden bu kadar kusursuz?*

“Çünkü seni çok seviyorum.”

“Bu ağlamak için bir bahane olamaz. Lütfen ağlama, ağlamandan hiç hoşlanmıyorum.”

“Ben de hoşlanmıyorum.”

İç çekerek gözyaşlarımı silmeyi sürdürüyor, bir yandan da saçlarımı okşayarak içimi rahatlatıyor. Bense birkaç dakika geçtikten sonra ancak sakinleşebiliyorum. Sonunda kendime

geldiğimde tekrar, biraz daha sert bir sesle konuşuyor. "Bir daha ağlamayı istemiyorum."

"Bu öyle kolayca engelleyebileceğim bir şey değil Giray."

"Benim yanımdayken mutlu olman gerekir, ağlaman değil."

Kaşlarını çatarak yüzüme bakıyor. Onun bu huysuz haline gülmeden edemiyorum. Dudağının kenarına uzun bir öpücük bırakıp kıkırdıyorum. "Utandığında ve kızdığında küçük bir çocuktan farkın kalmıyor."

"Bukle!"

O daha da huysuzlanırken adama dil çıkarıyorum. "Efendim mavişim?"

Giray hoşnutsuzluğunu belli edencesine yüzünü buruşturuyor. "Maviş mi?"

"Niye? Gözlerin maviş değil mi?"

"Mavi," derken kaşları daha da çatılıyor. "Maviş, değil."

Yanaklarını tutup iki yana çekiştiriyorum. Hep yapmak istediğim şekilde yüzünü gülümsetiyorum. "Okyanusum nasıl?"

"Bu klişe lafları hangi diziden öğrendin sen?"

"İnanamıyorum!" Elimle ağzımı kapatarak gözlerimi irileştiriyorum. Yapmacık bir dehşetle uzun uzun yüzüne bakıyorum. *Bu adamı tanımış olmak bir yana, onun sevgisini kazanabildiğim için benden şanslısı yok bu dünyada. Sanki evrendeki her şey güzelmiş ve hepsi bana aitmiş gibi...* "Demek benim gözlerine olan sevdam, sana bir klişe olarak görünüyor. Buna inanamıyorum Giray Ortay. Sen, huysuz bir tavuksun!"

"Tavuk mu?" Bir kahkaha atarak nefesimi kesiyor Giray. "Bana tavuk mu dedin sen?"

Başımı aşağı yukarı sallıyorum. Bir an gerçekten tepkisinden çekiniyorum. Çoğu insan, tavuk olarak anılmaktan hoşlanmaz. Ama Giray ruh hastası bir Chicken Burger olduğu için hoşlanabilir de. Böylece ben bir kez daha ona âşık olabilirim.

Ah Giray, böyle yanında dururken bile nasıl sevdalanabiliyorum sana tekrar tekrar?

“Sen inanılmazsın Bukle. Ve ben, senin bu saçma benzetmelerden bile etkilenebilecek kadar sana kapılmış durumdayım.”

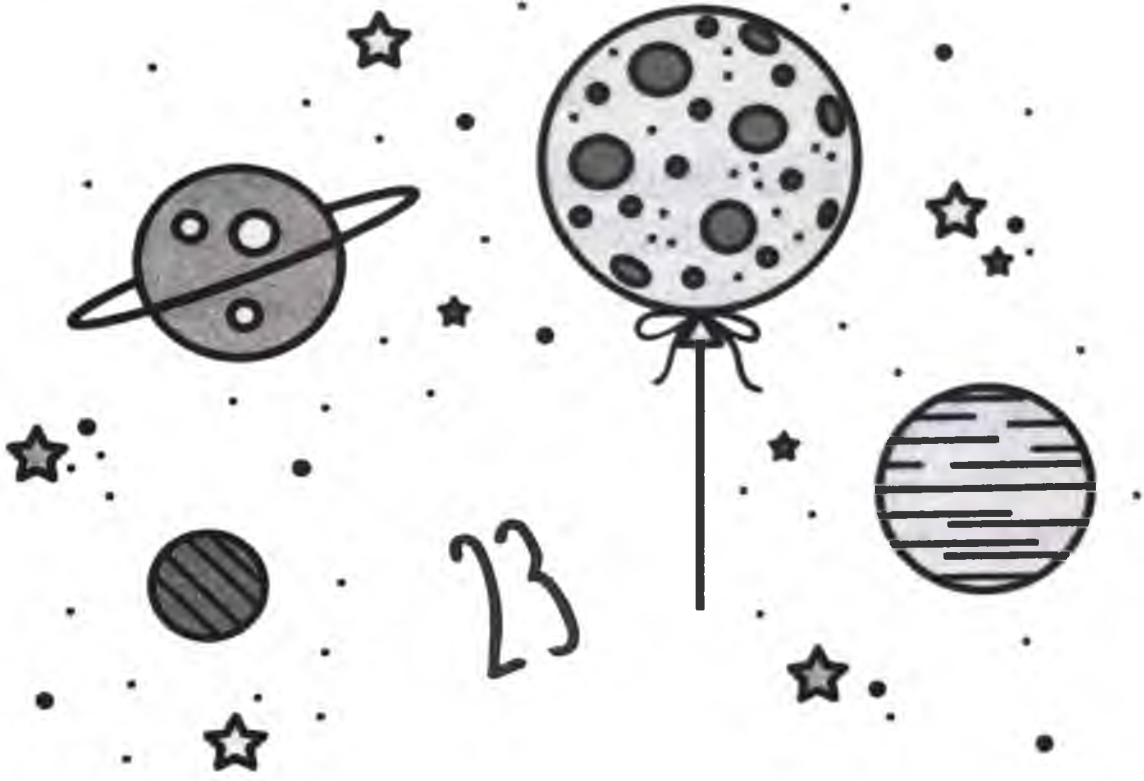
Gülüşü hafiflerken tek eliyle çenemi kavrayıp dudaklarıma küçük bir öpücük konduruyor. Neredeyse tüm benliğim, anın heyecanında yitip gidiyor. Ne yapacağımı, nasıl tepki vereceğimi şaşırsam da bu sefer beni öptüğü için acı çekmek zorunda olmayacağımı biliyorum. Belki de bu yüzden, heyecanla titriyorum.

“Bu kez beni reddetmeyeceksin, değil mi?”

Giray’ın sözleri o gün olduğu gibi dudaklarıma çarpıyor. Başımı hızla iki yana sallayıp derdimi anlatmak istiyorum. O iki eliyle yüzümü kavrarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum sanki bu heyecanı yenmeme yardımcı olabilirmiş gibi...

Giray, seni nasıl seviyorum bir bilsen. Nasıl da aşışım sana... Nasıl da zayıfım sana karşı... Nasıl gururdan arınmış, nasıl bencillikten sıyrılmış...

Ah Giray... Adının zihnimdeki yankısı bile beni sana âşık olmaya zorluyor. Ben seni nasıl reddedebilirim ki?

Gözlerimi günlerdir ilk kez huzurla açıyor, yeni güne solmayacak bir neşeyle uyanıyorum. Fakat yerimden kalkmıyor, Giray'ın kokusuna bulanmış yastığa sıkıca sarılıp gözlerimi kapatıyorum. Belki de otoriter bir adama âşık olmak, o kadar da kötü değildir. Tüm itirazlarıma rağmen beni burada kalmaya ikna etmesi, şimdi işime geliyor.

İstemsiz kıkırdayarak yastığa daha sıkı sarılıyorum. Belki bir gün, sadece kokusu değil o da olacak yanımda. Biliyorum ki o zaman güne daha da mutlu başlayacağım. Gözlerimi açar açmaz onun o gülün yüzüyle karşılaşmak, dünyalara bedel ne de olsa.

Bukle, arsızlığının bir sınırı olmalı. Aptal aptal gülmekten vazgeç!

Ama elimde değil, gülmeden duramıyorum ki!

Kollarımı iki yana açıp tavanı izlemeye koyuluyorum. Akıldamda Giray'ın yüzü belirip de yanına gitme ihtiyacım çoğalana kadar dün geceyi düşünüyorum.

Giray'ın evindeyim. Onun ısrarı yüzünden evime gidemedim. Ve benim huysuz tavuğum, onunla ilgili ufacık bir tereddüde dahi düşmemem için odasını bana verip salonda yattı. O

koca cüssesini üçlü koltuğuna sığdırıp ben rahat edeyim diye, tüm geceyi orada geçirdi.

Bunun nesi seni mutlu ediyor acaba aptal kız? Adam beli ağrıdığı için seninle evlenmek isteyecek değil ya?

Hiç de bile!

Giray beni seviyor. Bunu biliyorum. Dünden beri alaycı benliğim hariç tüm Bukleler bize ait arenamızda koşturup deli gibi dans ediyor. Giray Ortay, beni seviyor! Beni!

Yataktan fırlayıp koşarak banyoya geçiyorum. Burada durup hayal kurmak yerine, gidip Giray'ı uyurken izleyebilirim. Aslı hayalinden güzel ender şeylerden biri, şüphesiz adamın sureti.

Yüzümü soğuk suyla hızlıca yıkayıp saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. Uyurken iyice karışmış ve kabarmış durumdalar ama aldırmiyorum. Dikkatimi daha çok Giray'ın tişörtü ve iplerine ancak üç düğüm atarak belime oturtabildiğim kaprisi çekiyor. *Ne kadar da ince düşünüyor benim sevgilim böyle?*

Sevgilim mi? Hah! Tüm olumsuz özelliklerin yetmezmiş gibi, bir de şımarığın teki olup çıktın ya; diyecek söz bulamıyorum sana Bukle.

Ben şımarık falan değilim!

Kaşlarımı çatıp ters ters aynaya bakıyorum. *Sadece bir gün sevincime ortak olsanız ne olur sanki? Ben size böyle yapıyor muyum?*

Saçlarımı savurarak gözlerimi aynadan çekiyorum. Hiç kendimle uğraşacak havamda değilim. Benliklerim ne derse desin, moralimi bozamaz. Ben, sevdiğim adamın tişörtüyle uyuyup suretiyle buluşacakken hiçbir şey canımı sıkamaz.

Salona doğru ayakuçarımnda yürürken dudaklarımı kemi-riyorum. Giray işkolik olduğuna göre, uykusu da hafif olmalı. Oysa ben önce onu uyurken izlemek, sonra ona kahvaltı hazırlayıp uyanana kadar başında beklemek istiyorum.

Niye, sen onun karısı mısın?

Sen bir karışmasan hayatıma, olmaz mı?

İşine gelmeyince de hemen susturmaya çalışıyorsun. İstersen öperek uyandır, rolüne daha uygun olur tatlım.

Kendimi keseceğim. Çıkaracağım seni içimden! Göreceksin!

Sinirle dişlerimi birbirine sürterken *“Bir an bile bekleme!”* diye söyleniyor pis Bukle. *Beni delirtmek mi istiyor, anlamıyorum ki! Sabah sabah yemediğim laf kalmadı.*

Sonunda Giray’ı görmemle birlikte ona sinirlenmeye son veriyor ve daha dikkatli adımlarla yanı başına kadar yürüyorum. Yüzünü görebileceğim bir şekilde yan yatmış, tek kolunu kendine sarıp bacaklarını toplayarak koltuğa sıkışmış. Bu hâli de bana o huysuz çocuğu anımsatıyor ama bu kez onun sıkıntılı bir uyku çektiğini bildiğimden içimden gülmek gelmiyor. Benim için burada uyuduğuna hâlâ inanamıyorum. Ortay veliahdı, bir evin biricik oğlu Giray, koltukta süklüm püklüm bir hâlde uyudu tüm gece. Kimin aklına gelir böyle bir şey? Kimin aklı alır ki bunu?

Yere çöküp biraz da yüzünü izliyorum. Kaşlarını hafifçe çatmış, dudakları yine dümdüz duruyor. Dün nasıl da güldüğünü, beni nasıl da güldürdüğünü düşününce kendimi iç çekerken buluyorum. Huysuz tavuğum benim, uykusunda bile somurtuyor!

Bir süre öylece onu izliyor, kendime ona birkaç kez daha âşık olmak için fırsat tanıyorum. Öyle seveyim ki onu hayatımdan çıkmasına müsaade etmesin hiçbir şey. Onu öyle seveyim ki yanımdan ayrılmasına imkân kalmasın.

O uyanmadan evvel kahvaltımız için mutfağa geçiyor ve yarım saatten fazla bir süreyi, uyanmamasını dileyerek hazırlıklarla geçiriyorum. Sonunda enfes bir masa kurduğuma kanaat getirdiğimde saate bakmayı ancak akıl ediyorum. Neredeyse dokuz olmuş! Giray’ın daha önce bu kadar geç kalktığını hiç sanmıyorum. Belki de gece rahat edemediği için uyuyamamıştır Chicken Burger’im.

Tekrar salona geçiyor, bu kez gürültü yapmaktan çekinmeden soluğu yanında alıyorum. Hâlâ aynı huysuz ifadeyle uyuyor Giray. Ne kadar böyle durup onu izlemek istesem de uyandırmam gerektiğini biliyorum. Benim yüzümden zaten işlerini aksatmışken bir de bugününü elinden alamam. Ne kadar mutlu olsa da işkolik tarafının yavaş yavaş rahatsızlık vermeye başlayacağından eminim. Ayrıca benim de balo ile ilgilenmem gerek. Tüm işleri Gözde'nin üzerine yıkmaya hakkım yok!

Yere tekrar çöküp yüzüne yayılmış saçlarını geriye doğru yatırıyorum. Uyurken nemlenmiş saçları şimdi daha da yumuşak. Belki bana izin verse, tüm gün saçlarıyla oynayabilirim.

Dokunuşumla hafifçe kıpırdanınca kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. *Allah'ım, nasıl kaldırısam onu? Seslensem rahatsız olur mu? Hem ne diye seslenebilirim ki?*

Bunlar şimdi mi geldi aklına?

Kendime aldırmayarak elimle yanağını okşuyor, ardından uzanıp yüzüne uzun bir öpücük bırakıyorum. "Huysuz tavuğum için uyanma vakti!"

Ben geri çekilirken kıpırdanıp "Bukle..." diye mırıldanıyor Giray. Kaşlarını çatıp derin bir nefes alırken o kadar sevimli görünüyor ki gözüme, kendimi yanağını çekiştirirken buluyorum.

"Benim tabii ki. Başka bir Bukle yok ya hayatında?"

Saçmalama konusunda dünya markası olmak üzeresin Bukleciğim. Plaketini ben mi vereyim, sen mi alırsın?

"Tanıdığım tek Bukle sensin," derken kapalı gözleriyle gülüyor. *Uykudan uyanmaya bile vakıf olamamışken nasıl bu kadar yakışıklı görünebiliyor bu adam?*

"Tek olmayı tercih ederim."

İşte senden böyle performanslar bekliyoruz. Aynı hızla devam et saçmalamaya, tamam mı tatlım?

Kes sesini artık!

Kendimi es geçip derin bir nefesin ardından Giray'a odaklanıyorum. O hâlâ gözlerini açamamışken tekrar yanağını öpüyorum. *Söz konusu Giray ise gerçekten arsızlaşıyor olmalıyım.* "Sana kahvaltı hazırladım."

"Beni resmen şımartıyorsun." Gözlerini açıp gülümsüyor. Elini uzatıp saçlarımı okşuyor ifadesini hiç bozmadan. "Güne seninle başlamak ne güzelmiş."

"Her zaman böyle olmaz Ortay veliahdı, seni daima şımartamayacak kadar ilgi düşkünüyümdür."

Bir kahkaha atarken doğruluyor. "Veliaht mı?"

"Tabii ki. Sen zengin bir ailenin tek çocuğusun... Ve onların soyunu devam ettireceksin."

Giray sözlerime bu kez daha sesli gülüyor. Bunları düşünmemiş olamaz, öyle değil mi? İnsan böyle şeyleri önceden düşünmeli ki ileride benim gibi orta gelirli biri yüzünden ailesiyle başı belaya girdiğinde, benden vazgeçmesin.

Daha ne kadar saçmalayabilirsin, merak etmiyor değilim Bukleciğim.

Şu an seninle hiç uğraşamayacağım!

Giray'ın yanına oturup gülmeye bir son vermesi için birkaç saniye bekliyorum. Sonunda gülüşünün yankıları aramızdan ayrıldığında beni kendine çekip alnımı öpüyor. "Böyle şeyler aklına nasıl geliyor, hiç bilmiyorum."

"Senin nasıl gelmiyor, onu da ben bilmiyorum."

"Seni nasıl kızdırdığımı söyleyecek misin bana?"

"Hayır." Yanından kalkıp ters ters yüzüne bakıyorum. "Yüzünü yıka da karnımızı doyuralım."

Tekrar gülmeye başlaması an meselesiymiş gibi gözleri parlıyor, dudaklarını birbirine bastırarak kendini tutuyor. O böyle bakarken sinirli kalamayacağımı bildiğim için salondan çıkıp mutfığa geçiyorum. Bunları nasıl düşünmez aklım almıyor. Ailesiyle tek başıma nasıl uğraşabilirim? Elbette beni

istemeyecekler. Elbette mükemmel Gözde Mer, sevilen ben olsam da, en ideal seçenek olacak. Bunları nasıl düşünmez?

Çikolata tozu olmadığı için sinirle kahve hazırlamaya koyuluyorum. Evinde çikolatalı süt bile içemeyeceğim bir adama âşık olduğuma inanamıyorum. İnsan çikolatalı süt olmadan nasıl yaşar?

Hani çok mutlu, neşeliydin Bukleciğim? Ne bu sinir?

Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Acımasız Bukle'nin seviyesine inmeyeceğim. O ne derse desin, mutluyum ben. Sadece Chicken Burger birazcık sinirlerimi bozdu, o kadar.

Kahveleri hazırlayıp yerime oturduğum sırada, Giray yanıma geliyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama yirmi dakika içinde eski görünümüne bürünmüş bir hâlde karşımda belirliyor. Saçları düzgünce taranmış, yüzü birkaç günde birikmeye başlayan sakallardan arınmış, üzerindeki rahat kıyafetler yerini şık takım elbisesiyle değiştirmiş...

Ne ara hazırlanmış bu adam?

Bana yaklaştıkça kokusu odaya yayılıyor. *Acaba sabrımı mı sınıyor? Benim ne kadar sabırsız bir insan olduğumu anlayamadı mı hâlâ?*

O yetmezmiş gibi tüm asilliğiyle karşımda duruyor. *Herhalde aramızdaki sınıf farkını yüzüme daha net vuramazdı.*

Elinde tuttuğu ceketini sandalyenin üstüne bırakıp yanıma yerleşiyor. Tüm düşüncelerime rağmen elimi tutmasıyla birlikte sakinleştiğimi hissediyorum. Dudaklarını yavaşça avucuma bastırıp gülümsüyor. "Seninle nasıl baş edeceğim ben?"

"Nedenmiş?"

"Çünkü aniden, hiç anlamadığım bir şeye kızmak gibi tuhaf bir huyun var."

Çatalıyla bir parça peyniri bana uzatırken öfkemin iyiden iyiye yatıştığını hissediyorum. *Ah Giray, neden böylesin sanki sen? Her yaptığın beni benden etmese olmaz mı?*

"Kendim yiyebilirim."

"Ama benim yedirmem daha çok hoşuna gider."

Haylaz sırtışı yüzünü kaplarken elimde olmadan gülümseyorum. "Evet."

Ben uzattığı peyniri alıp çiğnerken o da kahvesini yudumluyor. "Sanırım bundan sonra sürekli dışarıdan sipariş vermem gerek kalmayacak."

"Kahveni bile dışarıdan aldığını söyleme bana lütfen? Şımarık bir tavuk olmanın da bir sınırı var sonuçta."

Omzunu silkerek bu kez bana bir zeytin uzatıyor. "Mutfak işlerinde iyi olmadığımı kabul etmek zorundayız."

"Ömrümü sana yemek yaparak geçiremem Giray Ortay!"

Ağzımdan kaçan cümleye ters bir tepki göstermeyerek rahatça cevap veriyor. "O hâlde sipariş veririz."

İnanamayarak bir süre yüzüne bakıyorum ama gülmüyor. Bir dilim ekmeğe reçel sürerken gayet rahat görünüyor. Geleceğimiz konusunda hiçbir şüphesi, endişesi yokmuş gibi. Gerçekten de ileride yanımda olacakmış gibi.

Sesimi çıkarmadan uzattığı ekmekten bir parça ısıyorum. Kalanını kendi ağzına atışını, kahvesinden bir yudum alırken saatine bakışını dehşet içinde izliyor ama şaşkınlığımı dile dökcek kadar bile tepki veremiyorum.

"Buse yokluğumda çıldırmış olmalı. Her şeyi onun üzerine yıkacak kadar sorumsuz olabildiğime inanamıyorum. Bana ne yaptığını görüyor musun Bukle?"

Ben gülümseyişiyle birlikte iç çekerken o kahvesini içmeyi sürdürüyor. Bense gözümü dahi kırpamadan, sadece ona odaklanmış bir hâlde, belki milyonuncu kez Giray'a âşık

oluyorum. *Giray Ortay, sen dünya üzerinde görüp görebileceğim en inanılmaz insansın.*

"Neden öyle bakıyorsun?"

"Çünkü çok güzel görünüyorsun."

"Bukle..." derken gülmek için bir an duraksıyor. "Sürekli böyle şeyler söylememelisin."

"Kendimi tutamıyorum!" Oturduğum yerden kalkıp bu konuyu es geçiyorum. *Ona bu kadar âşık olduğumu öğrenirse kıymetimi bilmeyebilir.* "Ben de hazırlanayım. Yapmam gereken bir sürü şey var!"

O kahvaltısını ederken odasına geçip elimden geldiğince hızlı bir şekilde hazırlanıyorum. Yapabileceğim çok fazla bir şey yok zaten. Odayı toparlamak, üzerimi değiştirmek, saçlarımı elimde hizaya sokmak dışında yani...

Yanına döndüğümde Giray'ın mutfağı topladığını hatta gazete okumaya bile başladığını fark ederek birkaç saniye duraksıyorum. "Sen hani mutfak işlerinde iyi değildin?"

"Bulaşıkları makineye koymak o kadar da zor olmasa gerek."

Gazeteyi katlayıp oturduğu yerden kalkıyor, yanıma gelip beni kapıya doğru yönlendiriyor. "Daha fazla geç kalmadan çıksak, çok iyi olacak."

İşkolik yönünün şimdiden onu ele geçirdiğini görmek beni şaşırtmıyor. Neyse ki buna kızamayacak kadar meşgul olacağım. "Haklısın."

Çantamı dün bıraktığım yerden alıyor, omzuma atıp Giray'ın peşinden evden çıkıyorum. Birlikte dışarı çıktığımızda arabamın varlığına, tüm direnişime ve itirazlarıma rağmen beni eve bırakma konusunda diretiyor.

"Bu kadar inatçı olmak zorunda mısın?"

"Aslında senin de benden farkın yok. Beş dakikadır arabaya binmeni bekliyorum. Eğer bu kadar inatçı *olmasaydık*, şimdiye kadar çoktan evine gitmiştik."

Burada durmuş, benim eve nasıl gideceğimi tartıştığımıza inanmıyorum! Ve biliyorum ki bu huysuz adam asla geri adım atmayacak!

Alttan al Bukle. Sakin ve normal bir insan izlenimi vermelisin.

Pes edip arabaya biniyor fakat her şeye rağmen söylenmeden edemiyorum. "Senin inadın ve çenenle baş etmek imkânsız!"

Cevaben sadece gülüyor, yerine oturup arabayı çalıştırıyor. "Radyoyu açmamıza gerek yok artık, değil mi?"

"Hayır, artık yanındayken huzursuz değilim."

"Biliyorum."

"Ben de bildiğini biliyorum."

"Bildiğimi bildiğini zaten hep biliyordum!"

Kaşlarını kaldırırken çocuk gibi gülüyor. Bu kez onunla uğraşmıyor, gülüşünün tadını çıkarıyorum. Dikkatini dağıtmamak için yol boyunca sessiz kalmaya çalışıyor, sonunda evimin önündeyken beni bıraktığı için teşekkür ediyorum.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," dedikten sonra arabadan iniyor Giray. Daha fazla kibarlaşırsa eriyebileceğimi bildiğim için ona fırsat vermeden ben de dışarı çıkıyorum.

Yanıma gelip yüzüme bakıyor birkaç saniye, hiç sesini çıkarmadan. Aklından ne geçiyor bilmiyorum ama benimle aynı olduğuna inanıyorum. Onunla böyle durmak bile o kadar güzel ki gerçekliğini sorgulamazsam hissettiklerime haksızlık olacak sanki... Dayanamayıp kollarımı boynuna doluyorum. Dün olduğu gibi şah damarının üzerini gülümseyerek öpüyorum. *Ben bu adamı gerçekten çok seviyorum.*

"Akşam işin yok, değil mi?" diye soruyor.

"Çok meşgul olacağım."

"Şaka yapıyorsun?"

Beni omuzlarımdan tutup yavaşça geri çekiliyor. Ciddiyemi sorgular gibi bakması üzerine gülümsüyorum. "Ciddiyim ben. Çok meşgul olacağım. Sana mükemmel yemekler hazırlamalı ve kalbine giden yolu olabildiğince beslemeliyim. Böylece benden başka bir şey düşünemez olursun!"

"Ah Bukle..." derken yüzünde o eşsiz tebessümü canlanıyor, dudaklarını alnıma bastırıp beni bırakıyor. "Daha şimdiden seni özlediğime göre, çok çaba harcamana gerek kalmayacak."

"Bu dediklerini asla unutma Ortay veliahdı! Çünkü ben unutmayacağım!"

Son kez Giray'ın dudakları tenime değerken beline sarılıyorum. Böyle alnımı öpüyorken kendimi hiç olmadığı kadar huzurlu hissediyorum. Kim ne derse desin, hayatımda ne olursa olsun, Giray var olduğu sürece acı çekmezmişim gibi geliyor. Her şeyin koruyucusu, şu sıcacık dudaklardan yüreğime işleyen aşkmış gibi... Sevildiğini bilmek öyle bir nimet ki daha önce böylesine huzura bulandığımı hiç hatırlamıyorum.

Giray beni bıraktıktan sonra koşarak eve geçiyor ve hemen bir duş alıp hazırlanıyorum.

Tamam, zaten geç kaldım. Bu yüzden stres yapmama gerek yok. Hem Gözde Mer dünyanın en mükemmel, en anlayışlı, en iyi kalpli patronu olduğundan bugünkü aksaklık için bana sorun çıkarmayacaktır. Hoş, çıkarsa bile ona asla kızacak değilim. O bana böyle bir iyilik yapmışken yeryüzünde ona karşı düşüncelerimi ve minnetimi değiştirebilecek çok az şey var.

Gözde seni tembelliğin yüzünden kovduğunda da böyle düşünebilecek misin acaba Bukleciğim?

Hiç de bile, kovmayacak!

O bir profesyonel canım, seninle uğraşabilecek kadar delirmiş olamaz.

Bir an bu düşünceyle şüpheye düşsem de üzerinde durmuyorum. *Battı balık yan gider, zaten geç kaldım.*

Hazırlığım bitince bilgisayarımı açıyor, bir yandan yazdıklarımı düzenlerken bir yandan da internete bağlanıyorum. Ne zamandır burcumla ilgili bir şey okumamıştım. Ne de olsa son zamanlarda umut edebileceğim bir şey kalmamıştı. Şimdi ise en ufak şeye bile sevinip buralarda deli gibi tepinebilirim!

"Mükemmel görünmeyen şeylere henüz odaklanmamanızda fayda var. Zira önümüzdeki haftalarda her şey tümüyle değişebilir."

Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Daha yüzümdeki tebesüm genişlemeden hayallerimi yıktığınız için size ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz sevgili yorumcu!

İstemsizce dudaklarımı büküyor, başka bir yoruma geçerken bu okuduklarımı belleğimden silmek için büyük bir çaba harcıyorum.

"Âdeta, romantizmin ve eğlenceli aktivitelerin içine doğru çekiliyorsunuz."

Fazla sayıda buluşma, selamlaşma ya da bağlantı kanalıyla, daha fazla eğlence, kazanç ya da her türlü iyi şeyle karşılaşabilirsiniz."

Eğlenceli ve romantik aktiviteler ha?

Yüzümü kaplayan sırtmanın beni ne kadar şapşal göstereceğini bilsem de kendimi engelleyemiyorum. Ah Giray, seni şimdiden deli gibi görmek istiyorum!

"Bugün kendinizi baskı altında hissedebilir, yakınlarınızla iletişim kurmakta zorlanabilirsiniz. Size karşı tutumları sinirlerinizi bir hayli gerse de sakın kalmayı başarmalı ve ikili tartışmalar içine girmekten kaçınmalısınız. Özel yaşamınızda ise duygusal konularda önemli kararlar almamalısınız. Anlık öfke ya da sevginizin bir anda yükselmesiyle yaşamınızın uzun bir süresi boyunca ciddi problemlerle karşı karşıya kalacağınız geri dönüşü güç kararlar söz konusu olabilir. Kalbinizi duygularınıza teslim etmemeniz gereken bir gündesiniz."

Yorumlardan biri güldürse, diğeri canıma okuyor. Acaba bu zıtlık neden kaynaklanıyor?

Kalbim duygularımın esiri olmuş durumda zaten sevgili yorumcu, uyarı için biraz geç kalmadın mı?

"Aşk hayatınızın hareketlendiği bugünde partnerinizden güzel haberler alabilirsiniz. İkili ilişkilerinizde kendinizi rahatça ifade ediyorsunuz. Kariyerinizdeki olumlu ilerleyişiniz yöneticilerinizin gözünden kaçmıyor. Maddi hayatınızda ise abartılı harcamalar yapmaktan kaçınmalısınız."

İşte tam olarak bunu kastediyorum. Ne kadar dengesiz yorumlar bunlar böyle! İnsan bir burç yorumu yazarken meslektaşlarına da danışmalı bence. Birinin söylediği diğerininkinin tamamen zıttıyken hangisine inanmamızı bekliyorlar ki?

Sayfayı kapatıp son işlerimi de bitiriyor ve evden çıkıyorum. *Burç yorumlarına kafa yormanın hiç sırası değil.*

Yayınevine giderken yolda geçen süreyi sakın bir şekilde tamamlasam da ofisin kapısını açarken neyle karşılaşacağımı bilememenin gerginliği bedenimin her yerine yaylıyor. Mantıklı yanı, Gözde'nin beni kovmayacağını söylese de hain Bukle onun tezlerini çürütmekte bir numara. Yine de ona beni kalpten götürme fırsatı vereceğimi sanıyorsa yanılıyor.

İçeri girip Gözde'yle göz göze geldiğimde, kadının yüzü her şeyi yumuşatan bir tebessümle aydınlanıyor. Gözlerine kadar ulaşan, gerçek bir tebessüm bu...

Rahatlayarak "Merhaba..." diye sesleniyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. O konuşmaya başlamadan evvel, her şeye rağmen açıklama yapmaya koyuluyorum. "Geç kaldığım için gerçekten üzgünüm, bir kereliğine-"

"Önemli değil Bukle. Gelmeseydin bile sorun olmazdı."

Gülümsemesi hâlâ yerinde duruyor. Gerçekten sorun olmadığını fark edince ben de gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Gelmek istedim, burada çalışmayı seviyorum."

“Biliyorum,” diyor kısaca, başını sallayarak. “Her şey halloldu, öyle değil mi?”

Dünü düşününce bir kez daha içim içime sığmıyor. Bir yandan başımla ona onay verirken bir yandan konuşuyorum. “Evet, hepsi sizin sayenizde...”

Bir şey söylemiyor, bana kısa bir an daha bakıp gülümsüyor. Belki her şey halloldu ama iki arkadaş gibi oturup sohbet edemeyeceğimizin farkındayım. Gözde’nin karakteriyle alakalı olduğunu bildiğim bu meseleye ise artık hiç üzülmiyorum. Anlattıklarından sonra, böyle oluşu gözüme çok da anlamsız gelmiyor.

Hızlıca işimin başına geçiyor ve bugün eve gitmeden düzenlemeleri sadece telefonla kontrol ediyorum. Biraz da kitaplara ağırlık vermekten zarar gelmez. Hem balo için hazırlıklar neredeyse bitti, evin başını beklememe lüzum yok.

Gün ne kadar yoğun geçmiş olsa da içimdeki heyecanın yitmek bir yana sadece saklandığını akşam yemeğimizi hazırlarken anlıyorum. Öyle ki yüreğimin derinlerine sıkışmış bu duygular Giray’ı beklerken ellerimi hatta dizlerimi titretecek kadar dışa vuruyor. Tüm akşam, yemekleri yetiştiremememe telaşı ve Giray’ın gelememe ihtimali arasında sendeleyip duruyorum. Ancak sonunda, kapı çaldığı zaman onun geldiğini öyle bir hissediyorum ki kalp atışlarım yüzünden ölmekten korkuyorum.

Kapıya koşup son kez kendimi kontrol ederken aklıma aniden haftalar öncesi geliveriyor. Daha yazın başında, Öykü ve Okan’la yeni tanıştığım zamanlar... Giray’ı yeni gördüğüm, böyle bir şeyin gerçekliği bir yana onun hayalini bile zihnime alamadığım zamanlar... Öykü’nün ilk olmamasına rağmen kapıya nasıl da heyecanla koştuğu, Okan’ın içeri girince sanki sabah ayrılmamışçasına ona sevgisini sunduğu gün... O zaman

hallerine nasıl da imrenmiştim. Nasıl da dilemiştim içten içe böyle bir şey yaşamayı.

Biliyorum evli değiliz, belki bu olabilecek en uç hayal bize dair. Ama Giray evime geldi ya, ben ona kapıyı açıyorum ya; bu bile yetiyor.

Daldığım düşüncelerden, zilin tekrar çalmasıyla sıyrılıyorum. Aceleyle kapıyı açıp onu görüyor ve gülümsüyorum. Sabahki takımı üzerinde, yine o kusursuz iş adamı görünümüyle karşımda duruyor. Yüzünde yorgun olduğunu hiç hissettirmeyen, gözlerine yansımış bir tebessüm var. Fakat tüm bu kusursuzluğun arasında dikkatimi en çok ellerindeki devasa buket çekiyor.

Bukette sayısını tahmin bile edemeyeceğim kadar çok papatya var. Ellerin kaybolduğu, göğsünü tamamıyla papatyaların esir aldığı bir görüntüyle karşımda duruyor Giray. Algıladıkça, onların aramıza yaydığı kokuyu soludukça nefesim içime sığmaz oluyor. Güç bela ona seslenmeyi başarıyor, sadece tek bir şey sorabiliyorum. “Ne yaptın sen böyle?”

Saatler önce benim yaptığım gibi teklifsizce içeri giriyor. Tek eliyle buketi sarıp diğeriyle kapıyı kapatırken gözlerim doluyor. *Allah’ım, bu adam neden bu kadar mükemmel?*

Sessizliğini hiç bozmadan bana yaklaşıyor. Çiçeklerimi uzatırken gülümseyişi duruluyor, beni şaşırtarak derin bir nefes alıyor. Güç bela papatyalarımı ellerime alırken kollarını belime doluyor. “Her şeyin yoluna gireceğini biliyordum ama bu kadarını hayal bile edemezdim.”

Dudakları birkaç saniye saçlarımda geziniyor, ardından alnıma yerleşiyor. O kadar alıştırdı ki beni buna, nefesini benimden hiç çekmesin istiyorum. “Bukle, sadece bir kere ağlamasan olmaz mı?”

Ağladığımı onun söyledikleriyle fark ediyorum. İstemsiz hıçkırırken yüzümü avuçlarının arasına alıyor. Birbirimize

yaklaşmamızı engelleyen çiçeklere rağmen kokusunu alabildiğim için rahatlıyorum. Papatyalar ne kadar çok olsa, aramıza kokuları sızsa da ben Giray'ın kokusunu ayırt edebilirim.

"Lütfen ağlama... Bu kez mutlu olduğumu biliyorum ama sen ağlarken öylece duramıyorum." Yumuşacık sesine, sıcacık parmakları eşlik ederken yüzümü kuruluyor. Ardından gözlerimi kapatmama sebep olacak kadar bana yaklaşıp gözyaşlarının uğradığı ilk yolu dudaklarıyla geçiyor. "Artık ağlama. Mutlu olsan bile, hele de benim yüzümden, asla ağlama."

"Özür dilerim," diyorum derin bir nefesin ardından. Bilmiyor ki o böyleyken kendimi daha çok kaybediyorum. İçime o kadar doluyor ki ağlamak duygularımı dışa vurmanın en kolay yolu oluyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki kendimi durduramıyorum. Bu kadar mükemmel olmamalısın. Dünya üzerindeki tüm erkekleri silikleştirecek, tüm kadınları kıskandıracak kadar iyi olmamalısın. Olursan, ağlamadan duramam."

Hafifçe gülüp tekrar alnımı öpüyor. "Aklından geçen her şeyle beni kendine âşık ederken birkaç çiçeği nasıl mükemmel bulabiliyorsun?"

"Çok güzel görünüyorlar."

Burnumu çekerek çiçeklerime sarılıyorum. Ne kadar şükretsem ne kadar teşekkür etsem içimdeki minneti yansıtmaya yetmezmiş gibi hissediyorum. Sadece kendi gelişiyi bile beni mutlu edecekken bir de papatyalarla karşıma çıktı ya Giray, ağlamak beni rahatsız etmiyor. Yine de onun huzursuzluğunu gidermek adına derin birkaç nefesle sakinleşmeye çalışıyorum.

"Şimdi daha iyiyim." Buketi hafifçe sağa sola sallayıp gülüyorum. "Çiçeklerimi nereye koymalıyım sence?"

"Belki birkaç vazoya yerleştirebiliriz," diye öneriyor Giray o haylaz sırtmasıyla.

Ona eşlik ederken birkaç vazom olmadığını hatırlıyor, bu yüzden çiçekleri yatak odama götürüp yatağın üzerine

bırakıyorum. Giray tüm bunları yaparken peşimde dolandığı için kendimi tutamayarak gülmeye başlıyor ve onu mutfağa doğru çekiştirirken açıklıyorum. “Birkaç vazom yok. Bana çiçek getiren çok fazla hayranım olmuyordu.”

“Çiçek getirmeyen hayranların vardı yani?”

Gayet ciddi bir ifadeyle sorduğu bu soruyla birlikte kırdıyorum. “Belki de her ikisi de mevcuttu. Ama bunu sana söylemeyeceğim!”

Bir cevap bekleyerek çatık kaşlarıyla yüzüme bakıyor. Bense ona aldırmayıp yemeklerimle ilgileniyor ve o sessizce somurturken son hazırlıklarımı tamamlayarak onu oturma odasına yönlendiriyorum.

Birkaç hafta öncesinde olduğu gibi, aynı masada yemek yiyor oluşumuz beni neşelendirse de hâlâ hayali hayranlarıma kaş çatmakla meşgul olan Giray bunu fark etmekten çok uzak. Hatta yemeğine bile dokunmuyor, düşünceli bir hâlde beni izleyip duruyor.

Gözlerimi kaçırarak lokmamı yutuyor ve sırtarak sanki önemsizmiş gibi söyleniyorum. “Çiçekli veya çiçeksiz, hayranlarımdan sayısı bu kadar uzun süre kaş çatmanı gerektirmeyecek kadar az.”

“Ama yine de mevcut.”

“Affedersin Giray ama kimsenin yüzüne bile bakmak istemediği birini aradığını fark etmemiştim.”

Adama aynı suratsız ifadeyle bakıp kaşlarımı çatarken gözleri irileşiyor.

“Efendim?”

“Diyorum ki; sen hiçbir erkeğin yüzüne bakmaya tenezzül bile etmeyeceği bir kadın mı arıyorsun? Nasıl özgüvenli bir insan olacağını düşünmek dahi istemiyorum!”

Bir an anlayamamış gibi boş boş bakıyor. Ardından masanın üzerinden uzanıp elimi tutuyor. "Özür dilerim, elbette öyle düşünmüyorum."

Elimi çekip kucağıma yerleştiriyorum. "Kendimi o kadar da vahim görmüyorum, özür dilemene gerek yok."

Bir anda tüm neşem ölüyor. Kendimi kastetmemiştim! Nasıl olur da verdiğim saçma sapan örneğini üzerime yapıştırabilir? O kadar mı kötü görünüyorum yoksa? O kadar mı umutsuzum Giray'ın gözünde?

Bu ihtimalin gözlerime yansması birkaç saniye bile sürmüyor. Oracıkta ağlamaya başlamamak için derin birkaç nefes alıyorum.

"Bukle, yine beni yanlış anlıyorsun. Sinirleniyorum çünkü bir erkek olarak, senin nasıl görüldüğünü biliyorum. Bana ne yaptığını biliyorum. Bunu başkalarıyla paylaşma fikri beni rahatsız ediyor."

Yumuşamak bir yana daha çok üzülüyor, daha çok sinirleniyorum. Hızlı bir şekilde yemeğimi yerken bir cümle daha kurmaması için içten içe dua ediyorum.

Neyse ki dileğim gerçek oluyor.

İkimiz de yemeğimizi hiç konuşmadan hızlı bir şekilde yiyoruz. Nedenini bilmiyorum ama böyle bir şeyin yaşanmış olması beni rahatsız ediyor. Böyle şeyler söylemesi, kendini ifade ediş şekli yahut korkularımın onun ağzından dökülmesi... Bilmiyorum, sadece bir türlü sakinleşemiyorum.

Masayı sessizliği sürdürerek topluyor, bulaşıkları maki-neye yerleştiriyor, etrafa çekidüzen veriyor fakat asla ağzımızı açmıyoruz.

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyorum ama odaya tekrar dönüp de kendimi, o yokmuş gibi üçlü koltuğa atıp televizyonu açtığım sırada konuşmaya başlıyor Giray.

“Eğer şimdi öylece gidip seni televizyonunla yalnız bırakacağımı ve bu meseleyi kafanda şekillendirerek sonlandırmana müsaade edeceğimi sanıyorsan gerçekten yanılıyorsun Bukle.”

Yanıma oturup kumandayı elimden alıyor, hızlı bir hamleyle televizyonu kapatıp koltuğun üstüne bırakıyor. “Bana bak,” diyor kısık bir sesle. “Böyle saçma sapan bir şey yüzünden neden üzüldüğünü anlamama yardım et.”

Saçma sapan?

Giray’ın mükemmel olduğunu düşünürken belki de çok erken karar vermişimdir. Şu adamın, benim mükemmel Giray’ım olması mümkün değil çünkü!

İşte biz buna, nankörlüğün insanda hayat bulma hâli diyoruz Bukleciğim.

Ben nankör değilim!

Külahımı ne tarafa koyayım canım?

“Bukle, beni gerçekten kızdırıyorsun.”

Hangisine cevap vereceğimi şaşırarak yüzümü ona çeviriyorum. Kaşları artık birbirine yapışmış, rahatsız bir ifadeyle bana bakıyor. Bir an hiçbir şey söylemeyeceğini, öylece duracağını düşünmeye başlıyorum fakat sonunda tekrar konuşuyor.

“Senin, hiçbir erkeğin yüzüne bakmaya tenezzül bile etmeyeceği kadar vahim durumda olduğunu düşünmüyorum Bukle Erbağ.”

Benim kurduğum cümleyi birebir tekrarlarken yüzünü buruşturuyor, sonra devam ediyor.

“Aksine, beni ne hâle getirdiğini bile anlayamadığın için sinirlendim. Hatta hâlâ sinirliyim. Sen böyle yapmaya devam edersen daha da sinirlenebileceğimden eminim.”

İyi, sinirlen Giray! İsteddiğini yapabilirsin! Sana cevap vererek eline koz vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun.

Derin birkaç nefes aldığını duyuyorum. Böyle bir iki dakika geçiyor. Ardından ben daha ne olduğunu bile fark etmeden yüzümü iki eliyle kavırıyor. “Dünya üzerinde, sevgilisi

onu kıskandığı için böylesine abes tepkiler verebilecek başka bir kadın daha olduğunu hiç sanmıyorum.” Ben geri çekilmeye çalışınca gülererek gözlerime bakmayı sürdürüyor. “Seni kıskanıyorum. Ne kadar kıskandığımı tahmin bile edemezsin! Ve bu yüzden bana surat asmana izin vermeyeceğim.”

O böyle gülerken sakinleştiğimi hissediyor, mantığım geri gelirken algıladığım kıskançlık kelimesiyle adama mahcup bir şekilde gülümsüyorum. Tam bir şeyler söyleyecekken telefonum çalmaya başlıyor, ben de bunu fırsat bilerek kollarından sıyrılıyorum.

İşte buna da suçluluk psikolojisi diyorlar, bilgine.

Kes sesini!

Onu öylece bırakıp telefonumu aramaya koyuluyor ve her zaman yaptığım gibi geç de olsa açmayı başarıyorum.

“Bukle, nerelerdesin sen?”

“Devrim?”

Devrim’e cevap verirken bir an nereden, hangi zamanda olduğumu şaşıyor; gözlerimi Giray’a çevirdiğimde onun beni yanına çağırmasıyla birlikte koltuğa doğru yöneliyorum. Tekrar Giray’ın yanına oturduğumda beni kendine çekip kollarına hapsediyor ve kulağını kulağıma yapıştırarak konuşmamıza dâhil oluyor.

Devrim’in söylediklerinin bir kısmını duymuyor, bir kısmına da odaklanamıyorum ama o bunu hiç fark etmeden devam ediyor.

“... Ben de düşündüm ki baloya yalnız gitmen çok yanlış olurdu. Her şeyi sen düzenledin. Her şey senin sayende oldu. Ve ben seni oraya yalnız gönderip de kurda kuşa yem edemem! Eminim yöneticiler sana çabaların için teşekkür ederken tüm erkeklerin gözü üzerinde olacaktır. Anlıyorsun, değil mi?”

“Hım... Anlamaya çalışıyorum,” diyebiliyorum sadece.

“İşte bunu kastediyorum,” diyor Giray ne ara başardığını bilmesem de dudaklarını boştaki kulağıma yaklaştırarak. “Ne kadar rahatsız edici olduğuna dair en ufak bir fikrin yok.”

“Efendim?”

Devrim’in şaşkın sesiyle birlikte dudaklarımı dişliyorum. *İki sine birden odaklanamam ki ben!*

“Sanırım,” diyorum yutkunarak. “Baloda yalnız olmaya-
cağım.”

Sonunda mantıklı bir cümle kurabilmiş olmanın rahatlığıyla derin bir nefes alıyorum. Giray bu kez beni kendisine bakacak şekilde çevirirken Devrim, “Nasıl yani?” diyerek araya giriyor. Sesinden merakı âdeta taşıyor. İstemsizce gülümserken Giray’a bakıyorum. Söylememi istiyor mu, bu durumdan memnun mu emin olamıyorum.

Giray telefonu elimden alıp Devrim’in de benim de merakıma bir son verirken yaşanan tüm tatsızlığın geçtiğini hissederek göğsüne sıkı sıkı sarılıyorum.

“Merhaba Devrim... Bunu benim açıklamam umarım seni rahatsız etmez. Ancak Bukle’nin baloya seninle gitmesine göz yumabilecek kadar olgun bir insan olduğumu düşünmüyorum.”

Ben gülüşümü gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırırken Devrim’in sesi bana kadar ulaşıyor.

“Şaka yapıyor olmalısınız!”

“Aslında gayet ciddiyim.”

“Sonunda anladınız mı yani? Bukle nerede?”

Sonunda anlamak?

Algılama güçlüğü gerisin geri beynime yapışırken Giray’a bakıyorum. O da benim gibi şaşkın görünüyor ama cümle kurma yetisini yitirmediği çok açık. “Bukle yanımda. İkimiz de şu an senin neden bahsettiğini anlamaya çalışıyoruz.”

“Demek zihniniz hâlâ yeterince berrak değil.”

Devrim bir kahkaha atarken Giray'ın hoparlörü açtığını ancak fark edebiliyorum. *Eh, adam haksız da sayılmaz. En azından benim aklım konusunda.*

"Sizin körlüğünüz yüzünden bir ara Gözde'yle konuşmayı bile düşünmüştüm. Neyse ki ben geri dönüp de saçma sapan işlere kalkışmadan anlayabilmişsiniz."

"Devrim?" diyorum daha da şaşırarak. "Sen biliyor muydun?"

"Bilmemem mümkün mü sence? Daha ne kadar belli edebilirdiniz ki?"

Devrim bizi dehşetimizle bırakarak tebrik ediyor ve balya gelip gelmeyeceğini sonradan haber vereceğini söyleyerek telefonu aniden kapatıyor. İkimiz de şaşkın bir hâlde birbirimize bakarken ilk toparlanan Giray oluyor.

"Onun senden hoşlandığı için beni çıldırttığını sanıyordum."

"Devrim mi?" diyorum daha da şaşırarak. "Biz birbirimize o gözle bakamayız ki."

"Uzaktan hiç de öyle görünmüyordu."

Giray dudaklarını saçlarıma bastırıp bana daha sıkı sarılıyor. "Ondan hoşlandığını bile düşünmüştüm. Gideceği zaman..." Duraksayıp derin bir nefes alıyor. "Çok samimi görünüyordunuz."

"Zaten samimiyiz."

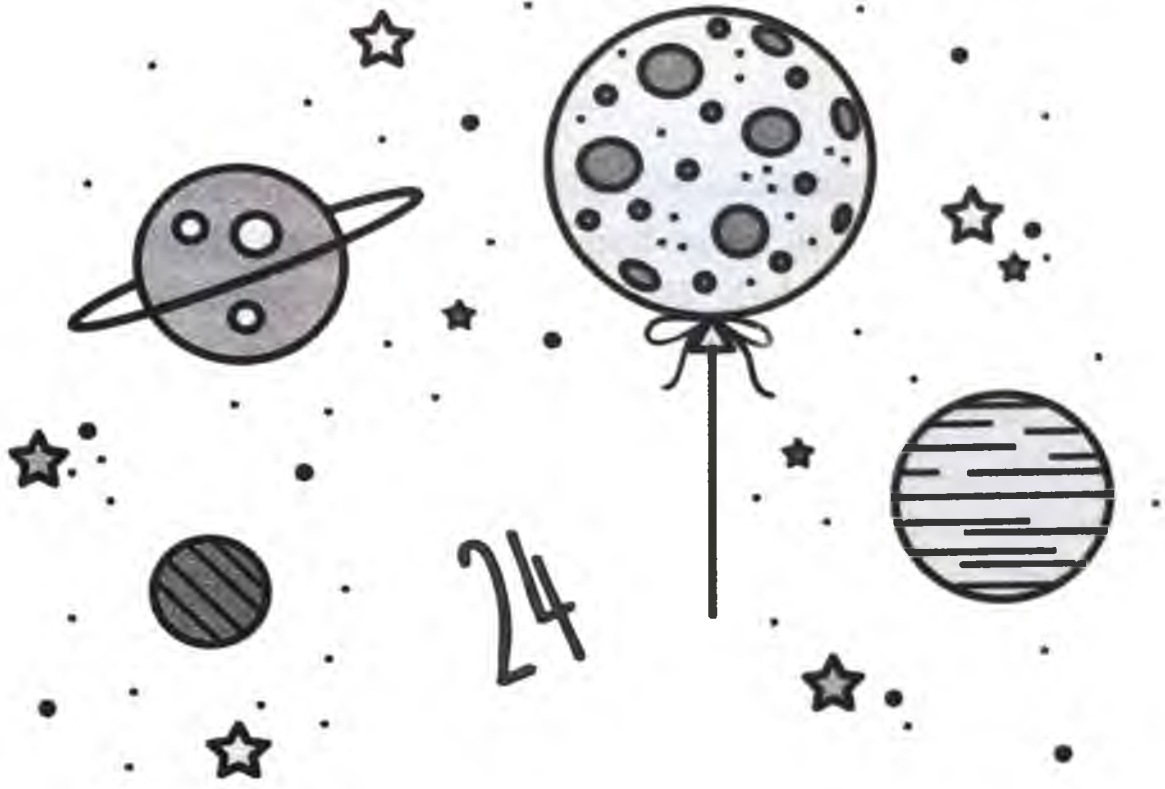
"Ama ondan hoşlanmıyorsun?"

Hâlâ bunu düşünmüyor herhalde?

"Tabii ki de hoşlanmıyorum. Devrim'e asla o gözle bakmam. İstesem de olmaz. Çünkü sana çok aşığım."

Dudakları bir kez daha kulağıma yaklaşıyor, aldığı derin nefesin yankısını bedenimin her yerinde hissedebiliyorum. Giray tane tane konuşurken ona bir kere daha âşık olmak için yalvaran kalbime gülümseyerek izin veriyorum.

“Ben de sana çok aşığım. O kadar çok ki seni kışkandığımı için yediğim tüm lokmaları boğazıma dizsen de her gün birkaç kere beni çıldırtacak kadar sinirlendirsen de sabredip sakinleşmeni bekleyecek ve sonunda yine bana böyle sarılman için her şeyi yapacağım.”

Maskeli baloya günler kala, neredeyse tüm hazırlıkları tamamlamış olmanın huzuru ve tatlı yorgunluğu içindiyim. Her şeyi ben yapmış değilim ama detaylarla ve düzenlemelerle o kadar çok uğraştım ki pilim bitmiş gibi hissediyorum. Beni biraz olsun neşelendirebilen ve bana güç veren tek şey ise şüphesiz Giray Ortay. *Sevgilim...*

Ve bir kez daha, Bukle Erbağ şımarma konusunda üstün bir başarı sergiliyor.

Kes sesini.

Aynadaki yansımamı süzerken sırtıyorum. *Hain Bukle bile umurumda değil. Gerçekten. Hatta şu sıralar onun bana sataşmaları eğlenceli geliyor. Sürekli yanıldığını görmek kadar büyük bir zevk olamaz!*

Saçlarımı son kez tarayıp kıyafetimi kokluyor ve parfüm işini abartmadığıma kanaat getirerek çantamı koluma atıyorum.

Giray gelmiş olmalı ve ben, bugün, onunla alışverişe çıktığımızı inanmıyorum!

Belki çok şaşırtıcı görünebilir ama Giray, benim onunla ilgili hayal kurmama bile müsaade etmeden tüm dileklerimi gerçekleştiriyor. Her şey, bu yoğunlukta onunla hiç

görüşemeyeceğimizi, belki balo gününe kadar onu birkaç kez ancak görebileceğimi -o benden daha yoğun, emin olabilirsiniz- sanırken başladı. Ben daha çözüm düşünmeye bile yeltenmeden Giray her akşamı birlikte geçirmek istediğini söyledi. *O güzelim gözlerini kısıp dikkatle tepkimi ölçerek.* Boynuna atlayıp çıldıramasam da -ki istemedim değil- başımı sallayarak önerisini gayet olgun bir şekilde kabul ettim. Sonrasında geçirdiğimiz her günün yoğunluğu, birlikte yediğimiz yemeklerle güzelleşmeye başladı. *Tam da benim dilediğim gibi...* Karşılıklı yemek yedik, film izledik, uzun uzun -sonu saçma sapan tartışmalara kadar uzayıp da tatlıya bağlanan- sohbetler ettik ve gerçekten, hayatımın en güzel günlerini yaşamaya başladık. Kendimi o kadar mutlu hissediyorum ki bunu ifade edemiyorum. Ve yüreğim, bunların daha başlangıç olduğunu söylüyor. Aslında Giray da...

Tamam, aptalın teki olduğumu biliyorum ama Giray bana yemek hazırlamak için kendini paralarken ağlamamak elimde değildi. O kadar ciddi ve sevimli görünüyordu ki! Hele üzerindeki havuç desenli mutfak önlüğüyle! Ve yaptıkları gerçekten yenmeyecek kadar berbat olduğu için dudaklarını büktüğünde!

O ise sırf ağladığım için nasıl da telaşlanmış, sonunda mutluluk gözyaşlarımı silerken gülerek şöyle demişti: "Daha birlikte geçirecek bir sürü zamanımız, yaşanmamış birçok güzel anımız varken ben seninle nasıl baş edeceğim?"

Elimi kalbime bastırıp derin bir nefes alıyorum. Giray Ortay, sahip olabileceğim en mükemmel adam. Hayatım boyunca eksikliğini hissettiğim gerçek bir dost kadar bana yakın, her fikrimiz uymasa da birlikte bir günü hiç sıkılmadan geçirebileceğim bir arkadaş kadar değerli ve şu güne kadar hayatıma giren tüm erkeklerden daha sevilesi. Bazen gerçekten nankörlük edip saçmalasam da onun kıymetini yüreğimin her köşesinde hissedebiliyorum. Onun bendeki değerini, önemini, hayatımda her saniye nasıl da kıymetlendiğini...

Evden çıkıp merdivenleri hızla iniyor ve kapının önünde bekleyen Giray'a doğru koşuyorum. "Seni yine beklettim, değil mi?"

Giray tek kaşını kaldırarak onaylıyor beni ama sesini çıkarmıyor. Ben uzanıp yanağına gürültülü bir öpücük bırakırken bir kahkaha atıyor. "Sanırım bu, beklemeye değdiğini anlatmak istediğin bir mesaj?"

"Ama değmiş, değil mi?" diyorum etrafımda dönüp ona göz kırparken.

Beni baştan ayağa süzüp sonunda bakışlarını gözlerime çeviriyor. O çok sevdiğim gülümsemesiyle başını sallayıp derin bir nefes alıyor. "Fazlasıyla..."

"O hâlde gidebiliriz?"

Kapıyı açıp oturmam için bekliyor, ben daha uzanamadan kemerimi takıp kapatıyor. O yerine geçerken neşeyle yüzüne bakıp daha şimdiden güzelleşen günümün tadını çıkarmaya başlıyorum.

"Balo için seçtiğim karakterler, seni rahatsız etmiyor değil mi?"

Ne kadar düşünürsem düşüneyim, sonunda Cinderella'da karar kıldım. Bir masal uyarlaması olmak zorundaydı ama Rapunzel fiziksel olarak benden çok uzak, Uyuyan Güzel ve Pamuk Prenses'e ise tahammül edemiyorum. Kurbağa Prens çok acınası, kaldı ki Giray'ı öperek değiştirebilecek olsam karşılaşacağım manzarayı hayal dahi edemiyorum. Kurbağa hâli böyleyse...

Uzun lafın kısası, geçmişte en sevdiğim masalların içinde kendimi kaybederken aklıma çocukken izleyip de etkisinden çıkmayı bir türlü beceremediğim Cinderella geldi. Hem Giray Ortay'ın da bir prens olduğu göz önüne alınırsa doğru seçim yaptığımdan eminim.

"Hayır."

Başını iki yana sallarken keyiflendiğini görüp devam ediyorum. "Bir de... Bugün birine hediye almak istiyorum."

"Öyle mi?" diyor kısa bir an bana bakıp gözlerini tekrar yola çevirirken. "Kime?"

"Gözde'ye..." diye mırıldanırken tepkisinden çekindiğimi hissediyorum. Neden bilmiyorum ama ikisi arasındaki bağ o kadar özel ve ulaşılmaz geliyor ki bana, ikisine de birbiriyle ilgili herhangi bir cümle kurmaktan kaçınıyorum.

Belki çok saçma ama Giray benim için ne kadar kıymetli olsa da onun için Gözde kadar değerli olamayacağımı biliyorum. Ve bunu bildiğimi, onun bilmesini hiç istemiyorum. Ben dikkat etmezsem hemen anlayabilirmiş gibi geliyor. Ya da onunla ilgili kurduğum her cümleden rahatsız olabilirmiş gibi.

Daha ne kadar saçmalayabileceğini, hepimiz merak ediyoruz.

Hangi Bukle olduğunu kestiremediğim benliğimin sözleriyle bir an afallıyor, bu sırada Giray'ın sesiyle iç konuşmamı yarıda kesiyorum.

"Bu çok güzel bir fikir... Gözde çok sevinecektir."

"Ben de öyle düşünmüştüm. O olmasaydı..." Sesimin git tikçe yittiğini hissederek susuyorum. *Belki de bu konuyu hiç açmamalıydım.*

Giray yüzünü bana dönüp "O olmasaydı?" diyor devamını beklercesine. Kaşlarını çatış şekli, düşünceli olduğunu anlamama yetiyor.

Omzumu silkerek radyoyu açıyorum. İçime çöken hüznün adamın suçu olmadığını biliyorum ama kendimi engelleyemiyorum. Birden, her şey gözüme çok can sıkıcı görünüyor. Özellikle Gözde'nin içine düştüğü durum, artık Giray'la eskisi gibi samimi olamaması... Ve en kötüsü de hakkım olmayarak bunu istemem. İkisinin eskisi kadar yakın olmasını istemiyorum. Giray'ın ona sarılmasını, onunla uzun süre vaa geçirmesini, hatta onun evine gitmesini...

*Sana inanamıyorum Bukle. Gerçekten, sonunda çıldırdın.
Yok artık!*

"Bukle?"

Aklımdan geçenlerin şaşkınlığıyla yutkunuyor ve oksijene duyduğum muhtaçlıktan ötürü camı açıyorum. Gözde Mer'i seviyorum ben. Çok seviyorum hem de. Ona hâlâ hayranım, hatta belki eskisinden bile fazla. Ve Giray konusunda bana yaptığı iyiliği, ona bu konuda duyduğum minneti hiçbir hediyeyle telafi edemeyeceğimin de farkındayım. O hâlde ne saçmıyorum ki böyle?

"Biraz rahatsız hissettim, camı açınca geçti," diyorum Giray'a gülümseyerek.

"Araba mı tuttu?" derken endişeyle bana kısa bir bakış atıyor, yanan kırmızı ışıkla birlikte durup bir elini yüzüme koyuyor. "İyi misin? Yüzün de kötü görünüyor."

"İyiyim, geçti," diyorum gözlerine bakamayarak.

Gerçekten nankör ve bencil bir insan hâline gelmiş olmalıyım. Neredeyse adamın canını bu aptal düşüncelerden ötürü sıkacaktım. Kendime inanamıyorum.

"Emin misin? Bir yerde durmamı ister misin?"

"Zaten az kaldı. Hem geçti," dedikten sonra radyonun sesini ayarlamak için elimi uzatıyorum. O da geri çekilip yola odaklanıyor.

Yolculuğu sessizce tamamlıyoruz. Ben de arabayı park edip inene kadar eski neşeli hâlime dönmek için çabalıyorum. Elimden geleni yapsam da hissettiğim suçluluk duygusu, tamamen mutlu olmama engel oluyor ama gülümseyerek onun uzattığı eli tutmayı başarıyorum.

"Gerçekten iyi görünmüyorsun Bukle. Hastaneye gidelim mi?"

Gülerek başımı aşağı yukarı sallıyorum. “Çok iyi bir fikir... Doktora da aniden gelen bir ruhsal çöküntü falan deriz. Emim bunun için bana birkaç ilaç da yazar.”

“Ben ciddiylim,” diyor gülüşüme eşlik etmeyerek. İki eliyle yüzümü tutup gözlerimin içine bakıyor. “Alışverişe sonra çıkmaya ne dersin? Belki biraz dinlenirsen-”

“Hiç gerek yok, iyiyim ben. Hem bir daha vakit bulamaya bilirsin. Ben elbisemi seninle birlikte almak istiyorum.”

İnandırıcı olmasını umduğum bir sırıtmayla onayını bekliyorum. Sonunda pes edip elimi tutuyor ve bir kez daha üstelemeden asansöre yürüyoruz.

Şu anki ruh hâlimle sağlıklı bir seçim yapabileceğimi düşünmesem de onun tepkileriyle doğru elbiseyi alabileceğime inanıyorum. Bu beni biraz olsun rahatlatırken ilk mağazaya giriyoruz.

Önce, dizlerime kadar ancak gelen ve bedenimi tamamen saran bordo rengi straplez bir elbise deniyorum. Ama elbette büyük bir hata yapıyorum. Benden daha güzel bir vücuda sahip mankende güzel görünse de aynadaki yansımamı gördüğümde dehşete kapılmadan edemiyorum.

Giray ise beni gerçekten neşelendiren bir tepkiyle kabine geri sokuyor ve gözlerimin içine bakarak çok ciddi bir ifadeyle fısıldıyor. “Asla, bu elbiseyi giymene izin vermem.”

“Eğer bana yakışsaydı, sana sormazdım Giray Ortay,” diyorum onunla dalga geçerek.

Kaşlarını çatarak huysuzlanmaya başlayınca onu az evvel bana yaptığı gibi itekleyerek kabinden dışarı atıyor ve diğer elbiseyi denemek üzere üstümdekini çıkarıyorum.

Hangi akla hizmetle bu elbiseyi denediğimi bile bilmiyorum ama Giray’ın kahkahalar içinde eliyle yüzünü kapatması üzerine leopar desenli her şeyden nefret etmeye başlıyorum. *Gerçekten.*

Adam haklı, sirk palyaçosu gibi görünüyorsun tatlım.

Teşekkür ederim. İkinize de. Gerçekten çok güzel destek oluyorsunuz.

Elbisenin fiyatını görünce üzerimden dikkatli bir şekilde çıkarsam da parçalamamak için kendimle savaşmam gerekiyor. *Nasıl bunu denemiş olabilirim? Nasıl? Adam resmen bana güldü.*

Bu kez de sırf Giray'ı sinirlendirmek için, yerlere kadar uzanan ve göğsündeki devasa dekolte dışında hiçbir özelliği olmayan gri, saten bir elbise deniyorum. Bana gülüyorsa bu elbiseyi istediğimi söyleyerek intikamımı almam gayet adil.

Elbiseyi giyip dışarı çıkıyor ve aynadaki yansımama baktıkça onu yok sayarak saçlarımı şekillendirmeye başlıyorum.

İtiraf etmem gerekirse bu elbiseyi birileri bana para teklif etseydi hatta yalvarsaydı bile baloda giymezdim. Kaldı ki benim Cinderella olmam gerekiyor. Bu elbiseyle değil Cinderella, ancak onun cadalog üvey annesi olabilirim. Ya da prensi ayartmaya çalışan basit bir kadın falan.

Ben düşüncelere dalmışken Giray, gerçekten dehşete kapılmış bir hâlde önüme geçiyor. "Benimle dalga geçtiğini söyle sen iyi edersin Bukle."

Gözlerimi irileştirerek kahkahamı gizliyor ve elbisenin eteklerini sallıyorum. "Bence mükemmel. Sanki benim için hazırlanmış bu elbise. Hem şık hem de sade... Neden dalga geçiyim ki?"

Yüzündeki dehşet öfkeyle yer değiştirirken yanımdan geçen bir çifti fark ederek elleriyle dekoltemin üzerini kapatıyor. Dayanamayıp gülmeye başlayınca, yüzüne algılayamamış olmanın verdiği şaşkınlık ifadesi yerleşiyor, onunla dalga geçtiğimi fark ettiğinde ise gözleri kısılıyor.

"Şakası bile hoş değil."

Ellerini çekip beni kabine doğru çekiştiriyor ve bir an gözlerini dekolteme dikip öylece kalsa da sonunda gözlerime bakmaya devam ediyor. "Daha ne kadar güleceksin?"

"Komik olduğunu kabul etmelisin Giray," diyorum omzumu silkerek.

"Senin farklı olduğunu biliyordum Bukle. Gerçekten. Ama bir gün, özellikle de bu haftadan sonra, aklından geçenleri anlayabileceğimi düşünmedim desem yalan olur. Sense..." Durup bana yaklaşıyor ve elbisemin eteklerini arkaya doğru itekleyip belimi iki eliyle kavlıyor. "Sen gerçekten inanılmazsın."

Giray'ın, beni bir mağazada, insanların her an bizi fark edebileceği bir ortamda öpeceğini asla tahmin etmezdim ama nefesi ciğerlerime sızarken bunu umursamıyorum. Kollarımı boynuna dolayıp ona karşılık veriyor, aramızdaki mesafeyi kapatmak için ona iyice sarılıyorum.

Geri çekilip alnını alnıma yaslarken gülüyor. "Sanırım gün geçtikçe sana daha çok benziyorum. Bu deli cesaretinin başka bir açıklaması olamaz."

Yanağını yavaşça okşayıp sözlerine başımla onay veriyorum. "Sanırım benim sana benzeyip normal bir insan hâline gelmem, daha mantıklı olurdu."

"Doğrusu bunu hayal bile edemem. Sen, bazen beni ne kadar dehşete düşürsen de böyle kalmalısın." Alnıma küçük bir öpücük bırakıp gülümsüyor. "Seninle baş etmenin bir yolunu bulabileceğimden eminim."

Sanırım Cinderella'yı tercih etmemin en güzel yanı, özel bir kostüm diktirmeme gerek olmaması. Belki birebir ona benzetmek isteseydim yaptırabilirdim ama o kadarının çocuksu kaçacağını düşündüm. Bu yüzden sonunda hayalimdeki buz mavisi, kabarık etekli, askılı elbiseyi bulunca ve Giray'ın yüzündeki

o kusursuz tebessümden onay alınca tamamen neşeleniyor ve günün tüm olumsuzluklarından sıyrılıyorum. Tabii bunda Giray'ın, bulduğu her fırsatta beni öpmesinin verdiği mutluluk da etkili olabilir ama o ayrı bir mesele.

"Elbisem güzel, öyle değil mi?"

"Evet," diyor Giray kısaca.

Kendini paralamasına rağmen elbisenin ücretini ben ödediğim için kızdığını biliyorum ve bu bana kendimi biraz suçlu hissettirse de geri adım atmak istemiyorum. *Benim de param var, işim var; neden elbisemi onun parasıyla alayım ki?*

Yine de gönlünü almak zorundaymışım gibi hissediyorum. Bu yüzden mağazadan çıkarken verdiği kısacık cevaba rağmen ılımlı olmaya çalışıyorum.

"Senin kostümün ne zaman bitmiş olacak?"

Benim aksime Giray, prens olmak zorundaydı. Belki onu zorlamamam gerekiyordu ama takım elbise ya da smokinle herkesle aynı görünürken onun göz kamaştırıcı bir prens olduğunu kim fark edebilirdi ki?

"Balodan iki gün önce teslim edeceklerini söylediler."

"Sana çok yakıştı," diyorum huysuzluğunu giderebilmek için başımı koluna yaslayarak. "Gerçekten. Beyaz pantolonun abes kaçacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Gerçekten bir prens olmalıymışsın."

Sonunda çabam işe yarıyor ve Giray beni kolunun altına alıp göğsüne yaslarken hafifçe gülüyor. "Ben zaten prensim, unuttun mu? *Ortay veliahdı.*"

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Unutmadım tabii ki. Eğer Ortay veliahdı olmasaydın bile sen benim prensimsin."

Her gün olduğu gibi, yaşadığımız ufak çaplı tatsızlığı sonlandırmış olmanın neşesiyle önce ayakkabımı ve çantamı se-
çiyor -elbise kadar uzun sürmediği için şanslıyım- ardından

uzun bir süreyi Gözde için alacağımız hediyeye karar vermeye çalışarak geçiriyoruz.

İtiraf etmem gerekirse bu kez Giray'ın ödememe yardım etmesi beni rahatsız etmiyor. Belki param var ama bütçem, Gözde'ye hediye olarak sunabileceğim şeyleri almak için yetersiz kalıyor. *Hadi ama! Kim Gözde Mer'e ucuz bir şey alır ki? O mükemmel, safır kolyeye hayır diyemezdim.*

Sonunda tüm istediklerime kavuşmuş olmanın huzuruyla evime döndüğümüzde yüreğimin ferahladığını hissedebiliyorum. *En azından içimdeki suçluluk duygusu hafifledi.*

Giray'ın tabağına yemek koyarken adam alışlageldik bir tavırla elini kaldırıyor. "Bu kadar çok şeyi yiyemem Bukle."

Her seferinde neden bu kadar ısrar ettiğini bilmiyorum. Gerçekten. Sonunda tüm tabağı bitirmesine sebep olacağımı bilirken niye böyle yapıyor ki? Huysuz tavuğum benim.

"Yiyebileceğini biliyoruz."

"Beni şişman, kel bir adama dönüştürmek falan mı istiyorsun sen? Rakiplerinden sakınmak için?"

Bunları gözlerini kısarak söylüyor ama pek de ciddi görünmüyor.

Ona eşlik ederken tabağı biraz daha dolduruyor ve sonunda yerime oturup gülümsüyorum. "Hemen nasıl da anladın!"

"Dâhi olmalıyım." Umutsuzca tabağına bakıp çatalına uzanıyor. "Yakında gerçekten göbekli, itici bir adam olacağım."

"Hiç de bile! O kadarına izin vermem, korkma."

Giray yemeğini yerken onu izliyor ve ilk gün olduğu gibi bir kez daha ondan etkilenmeden edemiyorum. O zaman bile ne kadar kusursuz görünüyordu. Şimdi bana daha yakın, aklından geçenleri çoğunlukla tahmin edebiliyorum ve gözlerime baktığı zaman söylediği her şeyin, beni seviyor oluşunun bile gerçek olduğunu görebiliyorum. Yine de o kusursuzluğundan

hiçbir şey kaybetmiyor. Şu huysuzlukları bile onun mükemmelliğine kusur olarak yansıyamıyor.

“Bana böyle bakmanı çok seviyorum ama dikkatim dağılıyor.”

“Adalet de işin bu kısmında zaten.”

Keyifle dil çıkarıyorum. Onunla uğraşırken aldığım zevki bildiği için olsa gerek üstelemek yerine sağ dirseğini masaya dayıyor ve eline yaslanıp bir dikkat abidesiymişçesine yüzümü seyre koyuluyor. Öyle ki ben artık gülmeyi bırakıp rahatsızca kıpırdanmaya başlarken ya da “Yapma şunu,” diye uyarırken bile Giray eylemine son vermiyor.

Sonunda dayanamayarak yüzümü kapatıyor ve söylenmeden edemiyorum. “Sen gerçekten çok inatçısın Giray.”

“Biliyorum.”

“Hâlâ bakıyor musun?”

“Gözümü bile kırpmadan!”

Haylaz sırtması gözümün önüne aksederken utançla dudaklarımı dişliyorum. Normal olmadığımı ve belki bundan sebep adamın da normal olamayacağını biliyorum ama bu inatlaşmaları, hele de böylesi can yakıcı olanlar, beni utandırıyor. Yaptığı onca şey yetmiyormuş gibi bir de her hareketiyle beni kendine bağlamasının ne lüzumu var ki?

“Çok rahatsız edici,” diyorum sıkıntıyla. Elimi hafifçe çekip Giray’a göz atıyor ve onun hâlâ aynı şekilde durduğunu görünce tekrar eski hâlime dönüyorum. Belki de farkında değilmiş gibi davranırsam bu garip duruma bir son verir. “Bugün kolyeyi almama yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

“Bana kalsa sana ait olanları alırdım.”

“Ama bu hediye önemliydi.”

“Öyleydi.”

Derin bir nefes aldığını duyuyorum ve ardından bunu çatal-bıçak sesleri takip ediyor. Sonunda durduğunu hissederek

ellerimi yüzümden çekiyor ve bardağıma uzanıp birkaç yudum su içiyorum.

“O olmasaydı...” diyor Giray bu sırada, beni şaşırtarak, sabaha anımsatma yaparak. “Sen bana gelmezdin.”

Olabilecek en ciddi hâliyle, yüreğimi sıkıştıran bir ifadeyle gözlerime bakıyor. Söyledikleri beynimde yankılanırken gözlerimin dolduğunu hissederek soluklanıyorum.

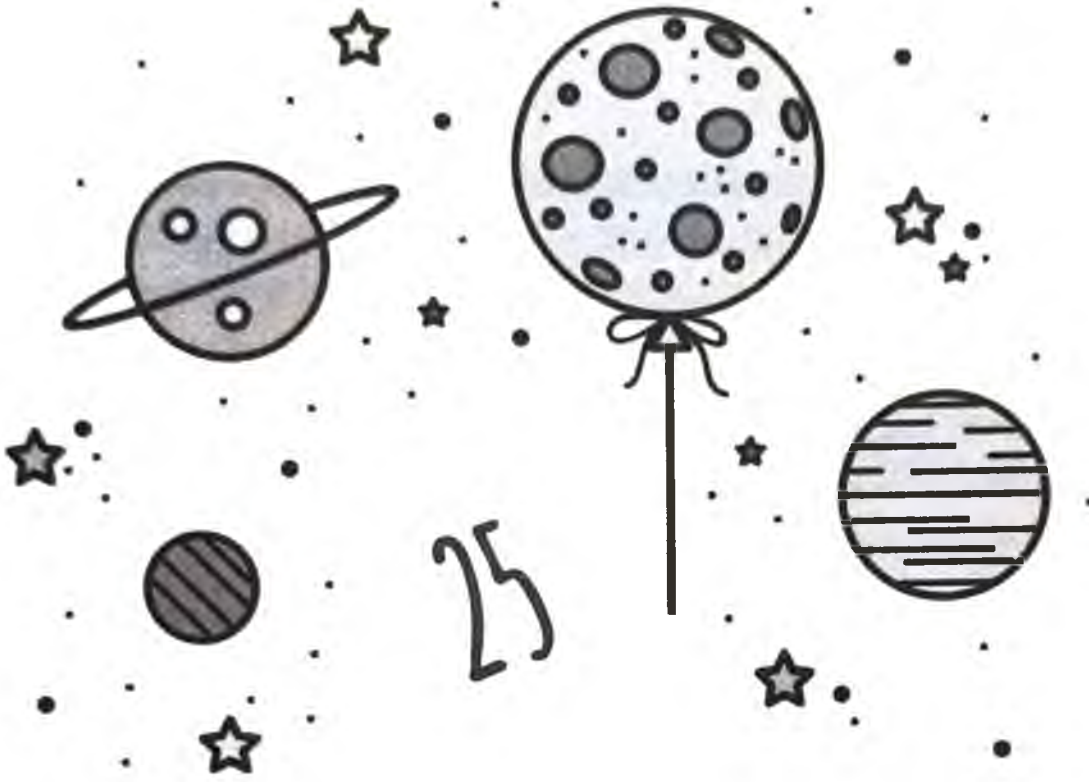
“Gözde bize bu iyiliği yapmasaydı, yaşayabileceğimi biliyorum. Bunu bilirsin. Sonuçta insan başkası için ölmez.” Yüzünde buruk bir tebessüm belirince onu reddedişim aklıma geliyor. Ağlamama ramak kaldığını ikimiz de biliyoruz ama Giray devam ediyor. “Yine de onunla evlenemez, bir daha gerçekten huzura eremezdim. Ona aldığımız kolye, yaptığı iyiliğin yanında hiçbir şey. Hiç.”

Yine duymak istediklerimi, yüreğimin tüm ihtiyacını içime serpiyor. Öyle içten konuşuyor ki bir an bile beni teselli etmeye çalıştığını düşünmüyorum. Gerçekten böyle hissetmese söylemezdi, biliyorum.

“Ah Bukle... Mutluluktan bile olsa ağlamana dayanamıyorum. Şunu yapmasan olmaz mı?”

Yerinden kalktığını göremesem de hareketlerinden anlıyor, bana sarılırken burnumu çekerek cevap veriyorum. “Ama ağlamak bana iyi geliyor.”

Göğsüne yerleşip sakinleşirken içimdeki suçluluk hissi tamamen kayboluyor. Sanırım ne olursa olsun ne yaparsam yapayım Giray Ortay’ın sahip olduğum en güzel şey olduğu gerçeğini hiçbir şey değiştiremez. Çünkü gün içinde ne yaşarsa yaşansın, o beni kendi karanlık düşüncelerimin yanlışlığına ikna edip de kollarına aldığı anda; her zerremen mutlulukla dolduğunu biliyorum.

Her şey yolunda gidiyordu. Gerçekten.

Giray hayatımdaydı, ben kalbimi ona açabilecek kadar özgürdüm. Baloya sadece bir gün kalmıştı ve biz mükemmel kıyafetlerimizle birlikte, kol kola oraya gidebileceğiz diye içim içime sığmıyordu.

Olmasını istediğim her şey, yanımda istediğim tek adam sayesinde oluyordu. Belki yavaş, belki kurduğum düşlerden daha farklı ama asla hissedebileceklerimin hayalinden eksik değil. Belki onlarla kıyaslanamaz bile...

Yine de her şeye rağmen, bu sabah öğle vakti kapım çaldığında içimde bir sıkıntının filizlendiğini hissedebiliyordum. Aslında bu uyandığım andan itibaren içime sızan bir histi. Sadece zil çaldığı zaman, iyice belirginleşmeye başlamıştı.

Derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum. Önce kim olduğunu algılamakta güçlük çeksem de sapsarı saçları ve Giray'ın kilerin kopyası olan gözleriyle karşımda duran zarif kadının kim olduğunu tahmin etmek çok da zor olmuyor.

"Merhaba..." diyor kadın hafif bir tebessümle bana bakarken. "Rahatsız olmazsan seninle konuşmak istediğim şeyler var Bukle."

Evimi biliyor, kapıma kadar geliyor, bana adımla hitap ediyor ama kendini tanıtmaya gereği bile görmüyor. *Tam da hayal ettiğim kayınvalide işte!*

Artık Ortay Sultanı ile karşı karşıya olduğumdan emin olarak kapının önünden çekiliyor ve kadına beni daha olgun, daha az itici göstermesini umduğum bir tebessümle karşılık veriyorum. "Lütfen içeri geçin, elbette rahatsız olmam."

Benim korktuğumun aksine yüzünde mide bulantısını gizlemeye çalışan bir tebessümle, aristokratlara yakışacak bir edayla evimi süzüp de beni küçümsemiyor. Aksine ben onu oturma odama yönlendirince rahat bir tavırla, tek kişilik bir koltuğa oturup karşısına geçmemi bekliyor.

"Sanırım bunu başlangıçta yapmalıydım. Ben Belkıs Ortay, Giray'ın annesiyim."

Beni kucaklayıp kucaklayıp bağrına basmasını beklesem de en azından tokalaşmayı umduğum için hayal kırıklığına uğruyor ve kadının gözlerine bakarken bile gerginliğimin ivme kazandığını hissederek yutkunuyorum. Bir süre sesimi bulmakta güçlük çeksem de sonunda "Memnun oldum efendim," demeyi başarıyorum.

En azından kibar olduğumu fark etmeli.

"Ben de memnun oldum, Bukle. Yakından daha çekici bir kadın olduğun tartışılmaz. Seninle tanıştığım için mutluyum."

Yakından? Çekici? Ben?

Ağzım açık kadına bakakalmamak için dudaklarımı birbirine bastırıyor ve başımı sallayarak gülümsemeye çalışıyorum. Burada ne işi olduğunu bilmiyorum ama bunu soracak cesareten yoksunum. Ne olursa olsun, karşımdaki Giray'ın annesi. Habersizce, benim onu tanımadığım gerçeğini dikkate bile almadan evime gelmiş de olsa, konumu değişmiyor. Ona karşı dikkatli olmak zorundayım.

“Burayı nasıl bulduğumdan, seni nasıl tanıdığımdan ziyade; neden evine geldiğimi merak ettiğini biliyorum.” Başını zarıfça yana yatırıp bir süre beni izliyor. Ardından konuşmaya devam ediyor. “Giray bizi tanıştırmadan evvel seninle konuşmak istediğim için bana anlayış göstermeni umuyorum. Her şey çok hızlı ilerliyor ve bir anne olarak, üzerime düşeni yapmam gerektiğini hissettim.”

Yutkunup bir kez daha başımı sallıyorum. Kadın hâlimi anlıyormuş gibi cevap beklemeden monoloğunu sürdürüyor.

“Bir filmin kötü kahramanı gibi davranmak niyetinde değilim. Sana para teklif etmeye ya da oğlumun peşini bırakman için tehditler savurmaya falan gelmedim buraya. Öncelikle bundan emin olabilirsin.”

Kadının ağzından çıkan her kelimeyle, çenemin aşağı kayma isteği çoğalsa da kendimi tutmayı başarıyorum. Buna gülmem mi gerekiyor?

Hepsi mi böyle bilmiyorum ama alıştırma alıştırma söylemenin nesi yanlış anlayamıyorum.

“Seni tanımıyorum. Giray’ın bahsettikleri dışında yani... Yahut Gözde’nin... Ve ben oğlumun hayatında olacak kadını maddiyata göre değerlendirecek bir insan değilim. Bu ilişkinin yürümeyeceğini düşünüyor dahi olsam, bunun sebebi para değil.”

Kadının dürüstçe sıraladığı sözcükler göğsüme saplanıp kalıyor ama o bunun bilincinden yoksun olmalı ki devam ediyor.

“Buna hakkım olmadığını düşünebilirsin. Ama ben yapmak zorunda olduğumu hissettim. Seni tanımıyor, yargılamıyor ve sana haksızlık etmek istemiyorum Bukle. Sadece, oğlumla mutlu olabileceğinizi düşünmüyorum.”

Belki bu kadar rahat, bu kadar sakin görünmese kadın; hani gerçekten de filmlerde olduğu gibi küçümseyen bakışlarla beni süzüyor olsa onu bu kadar dikkate almayabilirdim.

Ancak o kadar dürüst görünüyor ki ağzımı bile açamadan acı içinde onu dinliyorum. Elimden başka hiçbir şey gelmiyor.

“İkiniz çok farklısınız. Aile yapınız, yaşam şekliniz, ilgi alanlarınız; her şeyiniz farklı... Şu an bazı şeyler güllük gülistanlık görünse de durumun bu olduğunu *bildiğinden* eminim. Giray, birçok sorumluluğu omuzlarında taşıyan bir iş adamıyken sen kendi hayatını yaşayan özgür bir kadınsın. O isteyerek yahut istemeyerek tamamen ailesiyle bütünleşmiş bir adamken sen kendine yetmeyi başarmış, hayat yolunu çizmiş birisin.” Gözlerini haliya dikip duraksıyor. Sonunda bana tekrar bakıp konuşmasını sürdürüyor. “Sorun para değil Bukle, anlıyor musun? Siz birlikte yaşayamazsınız. İkinizin hayatı çok farklı... Buna nasıl ayak uydurabilirsiniz ki? Sudan çıkmış balık olmayı hanginiz kabullenebilirsiniz? Biriniz kabullense bile karakteri yerine oturmuş bir insan, değişime ne kadar göz yumabilir?”

Kadının ağzından dökülen her kelimeyle sarsıldığımı hissediyorum. Omuzlarım deli gibi titriyor, burnumun ucu sızım sızım sızlıyor. Ben ağzımı açacak takatten yoksunken o çıldırtıcı bir sakinlikle devam ediyor. Belki ben, “Yeter, susun artık!” diyene kadar da devam edecek.

“Beni anlıyor musun bilmiyorum Bukle. Sadece, seninle bunları konuşmak zorunda olduğumu hissettim. Sana Giray’dan ayrıl, oğlumun peşini bırak falan diyemem. Her şey bir yana Gözde bile ondan vazgeçecek kadar onay veriyorsa size, buna hakkım yok. Ama en azından oğlum için, onun geleceği için seni uyurabileceğimi düşünüyorum. Kiminle birlikte olduğunu, seni nasıl sorumluluklar ve fedakârlıkların beklediğini, hayatının nasıl değişeceğini düşünmek zorundasın. Çünkü ben oğlumun birazcık tanıyorsa sudan çıkmış balık olmakla yetinemeyeceğini biliyorum.”

Kadın oturduğu yerden kalkıp etkileyici konuşmasına son verdiğini belli edercesine elini uzatıyor.

"Beni dinlediğin için çok teşekkür ederim. Umarım seni incitecek bir şey söylememişimdir. Lütfen sözlerimi kulak arkası etme ve her şeyi dikkatlice düşün. Bundan sonra kararınız ne olursa olsun buna saygı duyacağımdan emin olabilirsin."

Ben kalkıp elini sıkarken anlayışlı bir tebessümle gözlerime bakıyor. Bir şey söyleyecek gibi oluyor ama sonunda sessizce elimi bırakıp benim yönlendirmeme ihtiyaç duymadan kapıya doğru hızlı adımlar atmaya başlıyor.

O çıkıp gidince kapının önüne çöküp dizlerime sıkı sıkı sarılıyorum.

Kafam öyle karışık, zihnim öyle bulanık ki ağlayamıyorum bile. Neye uğradığımı şaşırmış durumdayım. Ne ara zil çaldı, Giray'ın annesiyle tanıştım ve o ne ara konuşmaya başladı; bilmiyorum. Tek bildiğim dürüst bir kadının, belki hiç kimse-
nin yapamayacağı kadar büyük bir acıyı, dakikalar içinde yü-
reğine yerleştirdiği. O kadar mantıklı geliyor ki kadının sesi-
nin beynimde çınlayan yankıları, itiraz edebilecek bir noktam
olduğunu sanmıyorum.

Hâlbuki her şey yolunda gidiyordu. *Gerçekten...*

Sıcak suyun altında uzun süre, düşünmemeye çabalayarak oyalanıyor; sonunda kaçamayacağımı kabullenerek banyodan çıkıyorum. Bezgince üzerimi değiştiriyor, saçlarımı kurulayacak kadar zinde olmadığımı hissederek öylece yatağıma uzanıyorum.

Her şey çok anlamsız... Çok karışık!

Düşünmek istemesem de beynim buna aldırıyor olacak ki daha gözlerimi kapatmaya bile yeltenmeden sorular aklıma üşüşüyor. *Kadın beni nasıl biliyor? Hem de böyle rahat konuşacak kadar? Giray ve Gözde ona ne söylemiş olabilir? Giray ailesine benden bahsettiyse neden bana söylemedi? Hem ailesine bahsettiyse onları*

tanımıyor mu ki beni haberdar etmiyor? Yoksa annesinin benimle konuşacağını tahmin ediyordu da bunu önemsemedi mi? Çünkü onun korktuğu gibi bir durum söz konusu değil miydi?

Eğer adama saracaksan bile en azından mantıklı olmaya çalış Bukle. Gerçekten.

Usanmış benliğimin sözlerini önemsemeden ağlaya ağlaya Giray'a saldırmak istesem de haklı olduğunu biliyorum. Böyle olamaz. Böyle olsaydı, kadının da dediği gibi Gözde ondan vazgeçmezdi.

O hâlde ne? Niye söylemedi bana? Neden?

Giray sanki beni duyuyormuş gibi arayarak düşüncelerimi bölüyor. Bir an onunla konuşmak istemesem de telaşlanıp eve gelme ihtimalini hatırlayarak yerimden kalkıyor ve telefonu açıp kulağıma götürüyorum.

"Efendim?"

"Ne yapıyorsun?" diyor Giray, benim aksime neşeli bir sesle. Ona hiçbir şey olduğu yok. Onun hiçbir şeyden haberi yok. O, daha ilk gün kızdığım gibi, hiç düşünmedi bile benimle olursa başına gelecekleri. Pervasız, umursamaz, düşüncesiz adam!

Demek artık iftiraya da başladın. Böyle devam et Bukle-ciğim, nasıl da haklı çıkarıyorsun Belkıs Ortay'ı.

"Düşünüyorum," diyorum ona sonunda, ne diyeceğimi bilemeyerek.

İç sesime cevap veremeyecek kadar üzgün hissediyorum. Giray'ın bir suçu olmadığını biliyorum. Belki de beni en çok bu sinirlendiriyor, bu üzüyor.

"Bir şey mi oldu?"

"Sen ne yapıyorsun?" diyerek sorusunu es geçiyorum.

Öyle bir şey oldu ki Giray, sanki beynim durdu. Ne yapsam ne düşünsem ne söylesem bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok.

"Çalışıyorum. Senin sesin neden bu kadar kötü geliyor?"

“Çünkü banyodan çıktım ve... Uykum geldi.”

“Uykun geldiği için sesin kötü mü çıkıyor?”

“Bilirsin, sıcak su insanı mayıştırtıyor.”

Gözlerimi kapatıp ne ara başladığını bilmediğim gözyaşlarımı tek elimle siliyorum. Ben mutlu olmak istiyorum, Giray’la olmak istiyorum. Belkis Ortay çıkıp gelene kadar öyle olacağını, gerçekten mutlu olacağımızı düşünüyordum. Öylesine inanıyordum ki buna birkaç saat öncesine kadar, şimdi korku ve şüphe yüzünden canım acıyor.

Giray’ı çok seviyorum. Ondan vazgeçmek, uzak kalmak istemiyorum. Ama içimde bir yerde kadının haklı olduğunu fısıldayan o lanet ses yok mu? İşte canımı o yakıyor.

Ben değişemem ki! O da değişemez! Ben, biz değişmeden onun yanında olmak istiyorum. Yine böyle. Yine bu yakınlık ve bu içtenlikle... Değişim olmadan.

O hâlde neden acı çekiyorum? Neden bu sadece kısa süreli bir hayalmiş de günü geçtiğinde gözlerimin önünde tuzla buz olacakmış gibi geliyor?

“Neden buna inanasım gelmiyor?”

Giray’ın sesindeki ciddiyetle birlikte hayallerimin parçalanışı gibi parçalanıyorum. Adama sormak, onunla konuşmak, onun da annesi kadar dürüst, annesi kadar berrak sesinden bizi anlatmasını istiyorum. İstiyorum ki annesinin söylediği her şeyin, beni üzen her harfin karşılığını Giray bana sunsun. Sunsun ki ben de göğsümü gere gere, baloya onun kolunda gidebileyim. Konuştuğumuz gibi onun yanında durup her-kese birlikte olduğumuzu haykırabileyim.

Ama çok bencilce... Söylemesi güç, arzulaması doğal bir istek sanki bu... Kafamdan ne kadar çabuk geçerse geçsin, dilime alırsam ağırlaşacakmış gibi.

İnsan bunu birinden nasıl ister ki? Nasıl diyebilirim; *Giray beni sonsuza kadar seveceğinin garantisini ver, diye. Giray, benimle*

okulda, ikimiz de doğrudan bir mutlu hayal mutlu olabileceğimizin gerçeğe dokunmuş kelimelerine, Cüray bana da ki, annem yandı-
yor, o beni biliyor, o beni biliyor, biz mutlu olacağız. Nasıl diye-
biliriz? Nasıl isteyebiliriz? Ne kadar beklersem bekleyeyim,
nasıl dile döküldürüm?

"Bakle, bir şey oldu değil mi?"

Derin bir nefes alıp yüzümü tekrar siliyorum. Ona cevap
verebilecek kadar toparlandığımda, "Evet," diyorum yavaşça.
"Bir şey oldu ve benim yalnız kalıp bunu düşünmem gerek."

Onun, benimle ilgili bir şeylere heyecanlanmasına çyle
alışkınım ki yerimden kalktığı bile gözümün önünde can-
landırabiliyorum.

"Yanına geliyorum," diyor o da beni doğrularcasına.

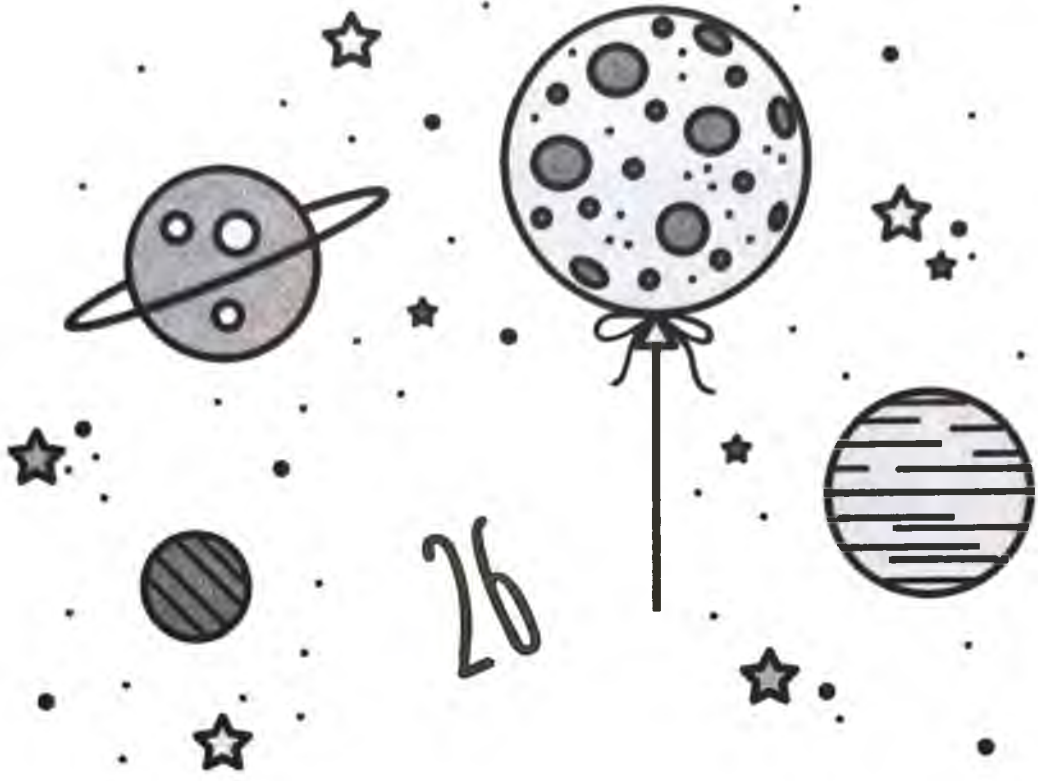
"Gelme Cüray," diyorum güçlüğü, Gelirse ona çyleyemem,
onları istediklerini duyamam ama yine de ikna olurum, bili-
yorum. "Ben, gerçekten yalnız kalmak istiyorum."

"Bakle!" diyor itirazını belli edencesine.

Yutkunup "Lütfen Cüray..." diyorum yavaşça. Bir dakika
kadar kabullenmesini bekliyorum.

Sonunda "Peki, ama yarın bu konuyu konuşacağız," diye-
rek telefonu kapatıyor.

Ben de istediğim özgürlüğe kavuşmuş bir hâlde telefonu
tamamen kapatıp Belkıs Ortay'ın sözlerini uzun uzun düşü-
nüyorum. Bana söylediği her berrak cümlesinin üzerinde, ken-
dimi paralayarak gidip geliyor ve hem mantığımın hem yüre-
ğimin cevabını duyabilmek için saatlerce uğraşıyorum. Madem
bir karar vermem gerek, en azından doğru cevabı kendim bulmalıyım.

Her şeyin yerle bir oluşuna, darmadağınık hâlimle eşlik ederken hazırlıklarımı tamamlıyorum. Saçlarımı yaptırıyor, güzelce giyiniyor, çantamı ve maskemi elime alıp Giray'ı bekliyorum.

Çok uzun sürmez beni bekletişi, biliyorum. Bir yandan onu görmeyi arzulasam da bir yandan da bu bekleyişin uzamasını istiyorum. İçimdeki kâbustan arta kalan çılgınlık dinmedi ya, beklemek istiyorum. Çünkü beklemezsem gerçekten dağılacakmışız gibi geliyor. Kadının haklılığı sadece bir günde bizi parçalayabilirmiş gibi geliyor.

Bir yanımda ona kızmak istiyor; bir yanımda belki Giray'ın anesi ben olsaydım, böyle davranırdım diye tepki vermekten kaçınıyor. Hiç anne olmadım ki ben, onu nasıl anlayabilirim?

Belki anneme, belki Öykü'ye sorsam her şey daha kolay olurdu. Oysa daha benim bile alışmaktan yoksun olduğum ilişkimizi bilen yok ki! Devrim'den ve Gözde'den başka...

Yüzümde acı dolu bir hareketlenme oluyor, gülerek ağladığımı o an fark ediyorum. Şahidimiz bile yok bizim, parçalansak bile anlayan olmayacak. Peki, biz dağılırsak beni kim toplayacak? Kim bunu yapabilir ki Giray yokken?

Zil sesi gözyaşlarımı uyarırcasına kulağıma doluyor. *Bu kadar karamsar olmamalıyım. Giray isterse bir yolunu bulabilir. İkimiz de değişmeden ve ikimiz de dağılmadan yaşamamanın bir yolunu bulabilir.*

Yerimden kalkıp gözlerimi kuruluyorum. Yüzümü mas-kemle havalandırıp kapıyı açıyorum.

Sevdiğim adam, kostümü içinde göz kamaştırıcı görünüyor. Belki o yıllar önce izlediğim çizgi filmdeki prensten bile daha yakışıklı, daha asil duruyor. Boynuna sarılmak, dün hiç olmamış gibi adama aşkımı haykırmak için yanıp tutuşuyorum fakat bir türlü kendim gibi olmayı beceremiyorum. *Yoksa şimdiden değiştim mi?*

“Bukle...” diyor Giray ben konuşmadan önce. Bana yaklaşıp kollarını bedenime sarıyor. “Endişeden öleceğim sandım,” diye kulağıma fısıldıyor. “Bir daha yalnız kalmak isteme, olur mu?”

Hiç istemiyorum ki Giray. Bir bilsen ne kadar istemediğimi...

“Ne oldu?” diyor beni bırakmadan. Bedenimi daha sıkı kavrayıp derin bir nefes alıyor. “Senin bana sarılmanı bile engelleyecek ne oldu?”

Ona sarılmakla, onu uzaklaştırmak arasında sendeliyorum. Sonunda tüm korkularıma rağmen ağlayarak ona sarılmayı seçiyorum. Ondan vazgeçmiş gibi davranamam ki ben. Vazgeçemem. Giray’dan nasıl vazgeçebilirim? Bir yolunu bulacağımı biliyorum.

“Özür dilerim,” diyorum ona, daha çok ağlamaya başlar-ken. *Onu nasıl incittim kim bilir, nasıl üzdüm de böyle söylüyor. Keşke bu kadar bencil olmasam...*

Bir süre konuşmadan bana sarılıyor, tam da ihtiyaç duyduğum gibi. Sonra geri çekilip yüzümü tutuyor ve gözyaşla-rımı silerken usulca konuşuyor. “Ne olup bittiyse anlat bana.”

“Baloya geç kalabiliriz.”

Sesi sertleşirken kaşlarını da çatıyor. “Umurumda bile değil.”

Usul usul başımı sallayıp derin nefesler alıyorum. Az da olsa kendime geldiğime kanaat getirince onu oturma odasına yönlendiriyorum. Bu mesele, öyle alelade, ayaküstü konuşulup da çözüm bulunacak bir mesele değil. Deli gibi korksam da inkâra yeltensem de bu basit bir mevzu değil. Benim kaderimi, ilişkimizin geleceğini çizeceğiz. Belki Giray'dan onun daha önce hiç söz etmediği hayallerini ortaya dökmesini isteyeceğim.

Hâlbuki bunlar gözüme çok zamansız, anlamsız geliyor. Neden ilişkimiz zamanın seyrinde şekillenmiyor da şu an biz onu isimlendirmeliyiz? Neden biz daha adını koyma cesaretini dahi hayal edemezken başkaları geleceğimize ortak olmak zorunda? Neden ben Giray'a böyle şeyler söyleyip de karşısında küçülmek zorundayım?

Giray dün annen beni ziyaret etti, uyarmak için.

Daha giriş cümlesi bile gözüme öyle ucuz, öyle seviyesiz, öyle acınası geliyor ki yüzümü buruşturmadan edemiyorum.

Hayır, ben annesini öne atıp da onun bir seçim yapmasına sebep olamam. *Bizim ilişkimiz yürümezmiş Giray, sen ne düşünüyorsun;* diye ona soramam.

Hem her şey olacağına varmaz mı? Hep öyle demez mi büyüklerimiz? Öyle olmalı, öyle olmak zorunda. Olacak olan, bizim sevdamızla örtüşmek zorunda. Kalbimden bu kadar eminken, Giray'a böylesine güveniyorken aksini nasıl düşünebilirim?

"Sonra konuşalım Giray," diyorum, bu konu yerine aklımda dönüp duran yalan silsilesini başımdan def ederek. "Hem şimdi iyiyim ve baloyu kaçırmak istemiyorum."

Giray oturduğu yerden kalkarken kaşlarını çatıyor. Endişeden ziyade öfkenin şekillendirdiği yüzünü izlerken omzumu silkmekten kendimi alıkoyamıyorum. Onu kızdırmak istemiyorum ama şu an daha iyisini yapamayacağımı biliyorum.

"Bukle, neden böyle davranıyorsun?"

Önce ters bir sesle, "Sadece bazı şeyleri kafamda toparlamaya çalışıyorum," diyorum. Ardından bakışlarımı hiçbir şeyden haberi olmayan ve gittikçe daha durgun bir hâlde gözlerime bakan masmavi gözlere çeviriyorum. *Ah Giray, sen üzülüyorsun ya o zaman paramparça oluyorum. Senin yüzün düştükçe, düşünüyorum sanki dipsiz kuyulara. Oralarda karanlığa boğuluyor içim ama konuşup da derdimi sana anlatamıyorum. Nasıl uzağım kelimelerden, kendimi ifade etmekten bilsen...*

Karşısına geçip üzüntüyle yüzünü tutuyorum. "Özür dilerim Giray, biraz daha bekle olur mu?" diyorum ağlamamak için kendimle savaşıyor.

Derin bir nefes alıp sakinleşmesini, yatışmasını ve bir kere daha mecbur ettiğim durumu kabullenmesini izliyorum. *Bu mesele bir hallolsun Giray, bir daha seni hiç yormayacağım. Söz veriyorum. Yeter ki her şey hallolsun.*

Tek kelime daha etmeden evden çıkıyoruz. Arabaya binip yola koyuluyoruz ve hızımı kesmeden düşünmeye devam ediyorum.

Belkis Ortay'ın gelişini, söylediklerini hiç olmamış mı saymalıyım?

Benliklerim bu duruma hemen itiraz ediyor. **Asla yapamazsın Bukle, kendini kandırma;** diyorlar sakince. Biliyorum ki haklılar. *Dün yaşandı bir kere, geldi ve geçmedi; hiç olmamış gibi davranamam. Kadın belki hakkı olmayarak bana inandığı doğrulardan bahsetmişken ve bunlar vicdanıma bir kütle gibi yığılmışken bunlar hiç olmamış gibi yapamam.*

Peki derdimi Giray'a nasıl anlatacağım?

Bu şüphesiz gözüümü en çok korkutan şey. Ona annesinden, onun sözlerinden bahsedemem. En azından direkt olarak bunu yapamam. İçinde Belkis Ortay olmayan sözcüklerle belki fikirlerimi açabilirim; ama kadının adını ağzıma alamam. Bunu yaparsam ne ben kendimi affedebilirim ne de Giray annesinin sözlerini hazmedebilir. Önceliğin

kimde olduğu da önemli değil. Annesinden bahsedersem her koşulda incinen Giray olur. Buna katlanamam.

Hayır, katiyen annesinden bahsetmeyeceğim.

"Giray..." diyorum nihayet konuşmayı becererek. "Bugün herkes ilişkimizi öğrenecek, değil mi?"

Söyleyiş şeklimi neye yoruyor bilmiyorum, derin bir nefes alıp başını sallıyor. Gözlerimi ondan hiç ayırmıyorum. Sanki bir an bakmasam her şey bambaşka olacakmış gibi geliyor.

Giray ben düşünürken kısık bir sesle konuşuyor. "Öyle konuşmuştuk." Sanki sesi aramızda savruluyor. O kadar hâlsiz geliyor ki o konuşurken birkaç kez yutkunuyorum. Yine de içimdeki sıkıntı geçmiyor. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır. Sadece merak ediyorum, hayatımız bundan sonra nasıl olacak? Sonuçta her şey değişiyor. Koskoca Ortay veli-ahdı, basit bir asistanla birlikte olabilmek için ilişkisini dağıttı."

Kendimle mi onunla mı uğraşıyorum bilmiyorum ama bir damla gözyaşı aniden yüzümde süzülüp diğerlerine öncü olurken camı açıyorum. Hâlbuki ben insanların aklında dönüp duracak olan sözcükleri hazmettiğimi sanıyordum.

"Ben basit bir asistanla birlikte olabilmek için ilişkim mi dağıttım?"

Soruyu sorarken kullandığı ses tonu sinirlendiğini anlamama yetiyor. *Neden Giray'ı incitmeyi bir an olsun istemesem de üzgünken söylediğim sözcükler ona zarar veriyor? Neden hiçbir şey olmamış gibi yoluma bakıp da çenemi kapatamıyorum?*

"İnsanlar böyle düşünecek," diyorum kısık bir sesle. Baha-nem bana bile o kadar uyduruk geliyor ki Giray'ın gittikçe öfkelendiğini hissederken ona kızamıyorum. Öyle haklı ki bana kızmakta. Öyle hak ediyorum ki şu an öfkesini.

Gözyaşlarım makyajımı batıracak bir hızla çoğalırken sesimi çıkarmamak için çabalıyorum. Giray bir süre sessizliğini

koruyor, sonunda buz gibi bir sesle bir kez daha konuşuyor. Biliyorum ki konuşmak istemese de dayanamıyor.

“Ağlama Bukle.”

“Ağlamıyorum,” diyorum otomatik olarak.

Şimdi de yalancı oldum. Oysa yalanlardan hazzetmem ki her şeyin doğrusunu söylemeyi severim.

Ah be Belkis Ortay, beni ne hâle koyduğunu bir görsen keşke. Belki görsen, evime geldiğine pişman olurdun. Bana bir sıcaklığı çok görüp de tüm ateşlerimi söndürdüğün için yüreğin sızlardı. Oğlunu analık ederken beni yaraladığın için düşerdi belki yüzün de böyle yapmazdın. Başkasının çocuğunu acıtmazdın.

Giray burnundan soluyor, evin önüne gelene kadar da bu hâlini sürdürüyor. Sanki burnundan ne kadar sesli hava geçerse o kadar sakinleşecekmiş gibi sesli sesli soluklanıyor.

Sonunda arabayı durdurup bana bakmadan iniyor, kapıyı açıp bileğimi tutuyor. Açıklama yapma gereği görmeden beni ön kapıya doğru sürüklüyor. Birkaç kişiyle karşılaştık da ne onların kim olduğunu ayırt edebiliyorum ne de bizimle konuşmaya çalışan varsa söylediklerini duyabiliyorum. Çünkü Giray evin içine dağılmış kalabalığı yok sayıyor. Beni üst kata sürükleyip de ona ait olduğunu öğrendiğim çalışma odasına sokana kadar hiçbir şeyin varlığını kabul etmezcesine koşturuyor.

“Bukle, bu meseleyi öğrenip de çözene kadar seni bu odadan çıkarmayacağım. Şimdi bana söyle...” Durup burun kemerini sıkıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıp daha sakin bir şekilde yüzümü tutuyor. “Bukle sana bağırıyorum bile! İn cinmenden nasıl korkuyorum, görmüyor musun? Neden yapıyorsun bunu bana? Ne oldu, canın neye sıkılıyor da zindan ediyorsun bana dünyayı? Söyle de bileyim.” Sesi bir an titriyor, gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor ve ellerini üzerimden çekiyor.

Bu kez ağlayışımı engelleyemiyor, aksine isyan edercesine sesimi yükselterek karşılık veriyorum. “Şüphelerim var!”

diyorum söyleyebileceğim en kestirme yolla, annesinin adını anmadan konuya girerken. "Geleceğimizden, olabileceklerden, insanların söyleyeceklerinden, senin duygularının değişmesinden, ayrılmamızdan... Kötü olan her şeyden korkuyorum!"

"Dün uykundan uyandın ve aniden bizden şüphe etmeye mi karar verdin?"

"Bunlar anlık korkular değil, hep korkuyordum ben; sen de biliyorsun."

İlk kavgamızı ediyor oluşumuz gözüme trajikomik gözüküyor. Bir kahkahanın eşiğinde duran hıçkırıklarımı engellemek için birkaç kez yutkunuyorum. "Beni sevdiğini biliyorum, ben de seni seviyorum Giray; ama ne zamana kadar seveceğiz birbirimizi? Şimdi her şey güzel gidiyor, sonra ne olacak? Hayatlarımız, karakterimiz, düşünme şeklimiz... Hobilerimiz bile farklı bizim! Sonra ne olacak?"

"Bukle..." derken Giray'ın gözleri şaşkınlıkla büyüyor. "Bunları gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

Bir şey söyleyemiyorum. O susuyor, ben de eşlik ediyorum. İsyanlarım diniyor, korkularım sönüyor, annesinin etkisi bile yüreğimden yitip gidiyor. Boş boş gözlerine bakıyorum, sessizliğine karşı tek kelime bile söyleyemiyorum.

Yavaş adımlarla odadan çıkışını izliyor, arkamı dönüp adımlarını takip ediyor, başka hiçbir şey yapamadan öylece yere bakıyorum.

O gidip de ben yine yitirdiğim her şeyin eksikliğiyle baş başa kaldığımda ağlıyorum. *Haklıymışsınız Ortay Sultanı, oğlunuz sudan çıkmış balık olmaya dayanamazmış. Bunun ihtimali dahi onun düşüncelerinden o kadar uzakmış ki sizin umduğunuz kadar bile ilerleyemedik. Sevinebilirsiniz. Bir anne olarak vazifenizi gerçekleştirmiş olmanın gururuyla omuzlarınızı kaldırabilirsiniz. Fakat benim omuzlarıma indirdiğiniz darbe ne olacak? Hiç düşünüyor musunuz?*

Kendimi toparlamaya çalışarak gözlerimi kuruluyor, derin nefesler eşliğinde odanın içinde yüzüme bakabileceğim bir şeyler arıyorum. Sonunda masanın üzerindeki yalancı çerçeveyi alıyor ve yansımama dikkatle bakıyorum. *Fotoğrafta nasıl gülmüşsem yansımama bakarken hayal gibi geliyor. Sanki yüzüm bu ifadeye, bu dağılımıslığa mahkûmmuş da çerçevedeki başkasıymış gibi. Oysa kaç gün oldu bu fotoğrafı çekeli?*

Yüzümü temizleyip çantamdaki malzemelerin yardımıyla hafif bir makyaj yapıyorum. Kuaförün emekleri boşa gitti ama umurumda bile değil. Şu an aklımdan geçen en son şey baloda güzel olmak. Benim tek istediğim buradan uzaklaşmak, kaçıp gitmek. Birkaç saat nasıl dayanacağım bilmiyorum ama tek istediğim bu mekândan ve zamandan kurtulabilmek.

Ah Giray, keşke beni anlasaydın. Keşke bilseydin neden böyle söylediğimi, böyle davrandığımı... Belki o zaman sudan çıkmış balık olmaya dahi razı olacağımı görebilirdin.

Kendimi iyi hissetmekten tamamen uzak olsam da odadan çıkıp bahçeye iniyor ve ben de herkes gibi kalabalığın arasına karışıyorum. Yaşadıklarımın sonradan bunun maskeli bir balık oluşuna ve kimseyi tanımıyor oluşuma şükrediyorum. Başım önümde açık büfenin olduğu alana yürüyor ve gözlerimi içten bir şekilde şarkı söyleyen genç kızın olduğu sahneye dikeyim. Ne söylediğini anlamaktan uzak olsam da sesi beni kalabalığın uğultusundan uzaklaştıracak kadar etkiliyor.

Birkaç şarkının ardından uğultu iyiden iyiye kaybolmuşken omzuma dokunan elin varlığıyla irkiliyor, arkama dönüp elin sahibine şaşkınca bakıyorum.

Önce yüzünün sadece yarısını örten maskesinin altından gülümseyen dudakları gözüme çarpıyor, daha sonra bana ilk günden beri sıcacık bakan gözleri. İstemsiz, "Devrim?" diye fısıldarken tebessümü büyüyor, iki elini omzuma koyup beni kendine çekiyor. Bana sıkıca sarılırken ona eşlik edip sıcaklığına sığınıyorum.

“Neden bizim yanımıza gelmek yerine içeceklerle vakit öldürdüğünü bilmiyorum ama Bukle, seni çok özlemişim!”

Neşeli kahkahası saçlarıma süzülürken gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyor, geri çekilip kıyafetini inceliyorum. Gargamel kılığında bile nasıl yakışıklı görünebildiğini bilmesem de neden bu kostümü seçtiğini anlamam zor olmuyor.

“Sanırım gördüklerinden memnun kaldın?”

Gülüşüne hafif bir tebessümle ancak eşlik edebiliyor, bir an kalabalığın içinde Gözde’yi aramaya yelteniyorum fakat çabam sonuçsuz kalıyor.

Aklımı okurmuş gibi konuşuyor. “Gözde Rapunzel olmuş, bilmiyor muydun?”

Sırtışı gittikçe daha keyifli görünüyor. “Gözlerini Giray’dan ayıramadığın için hiçbirimizi fark etmedin, değil mi?”

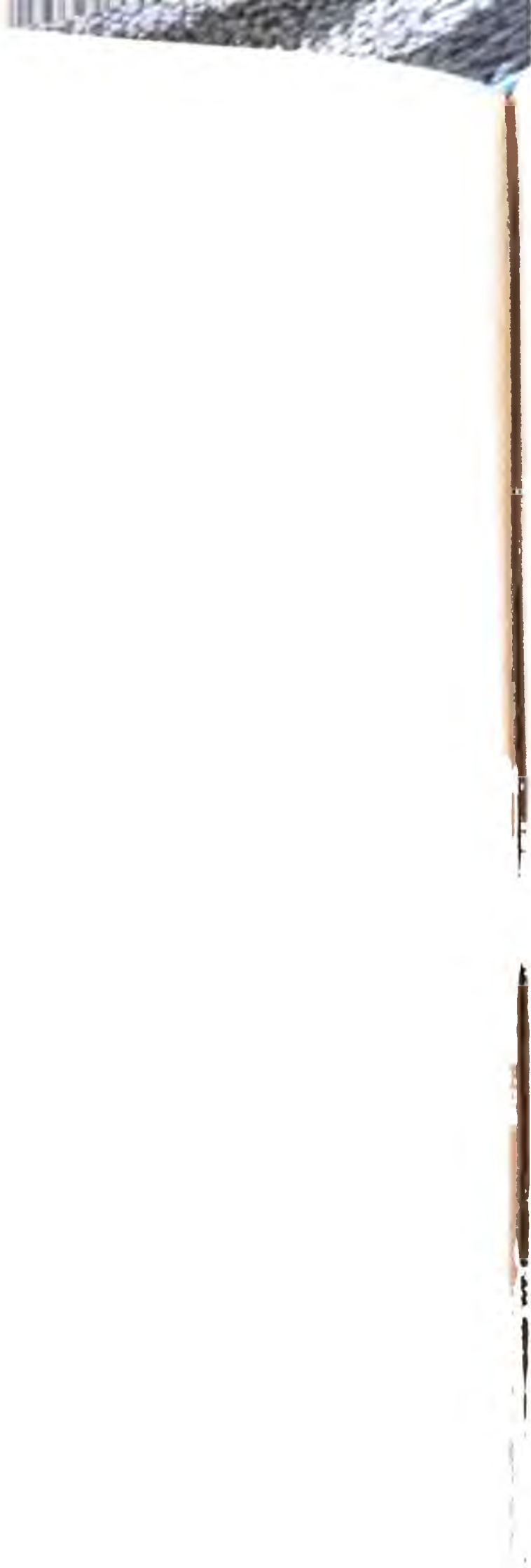
Bir an sahte bir öfkeyle ellerini beline yerleştirip kaşlarını çatıyor, ardından bunu sürdüremeyerek tekrar gülüyor. “Ablam ve eniştemi görmem gerek! Vampir bir çift olmuşlar. İnanabiliyor musun? Ablamın deri elbisesi o kadar komik ki alındığı için gülüşümü gizlemem gerekiyor ve bu yüzden yüzüm ağrımaya başladı bile!”

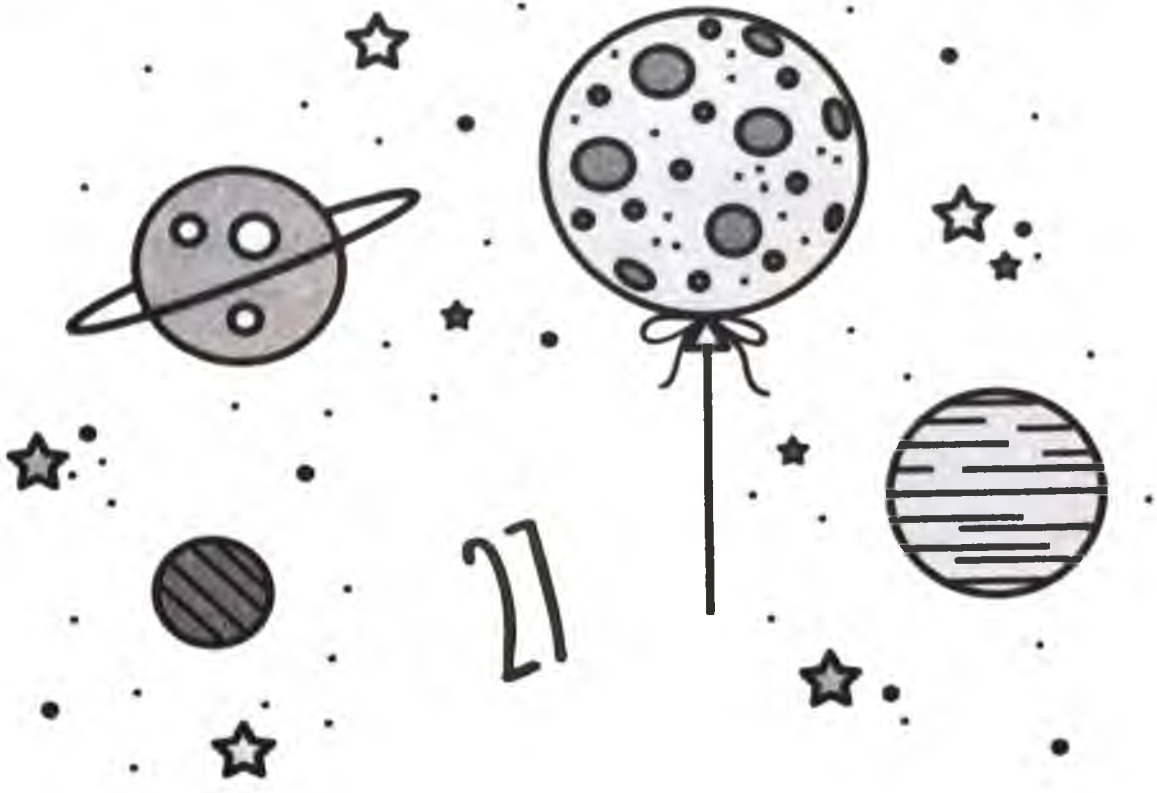
“Yok artık...” diyorum beklemediğim bu açıklama üzerine. Kendimi tamamen konuya ait hissedemesem de Öykü ve Okan’ı görmek için yanıp tutuştuğumdan olsa gerek, sonunda iki kelimeyi bir araya getirmeyi başarıyorum.

“Şaka yapmıyorum!”

Devrim etrafındaki tüm bakışları üzerine çeken bir kahkaha atıp kolunu omzuma doluyor. “Neyin var bilmiyorum ama ablamı gördüğünde, neşeleneceğinden eminim!”

Onun yönlendirmesiyle kalabalığa doğru birkaç adım atıyor, ne yapacağımı kestiremesem de Devrim’e durmasını söyleyemiyorum. *Hem üçüyle zamanın daha hızlı geçeceğinden eminim. Benim istediğim de bu değil mi zaten?*

Kalabalığın içinde Okan ve Öykü'yü bulmamız biraz zaman alıyor. Bu esnada içimde tarifsiz bir acı çoğalıyor, istemsizce gözlerim Ortaylara dair bir sureti aramaya koyuluyor. Hoş Giray ve annesi dışında kimseyi tanımadığım bu kalabalıkta, bir Ortay'ı görebilmek mümkün değil ama söz konusu Giray olunca her algım daha düzgün çalıştığından çabamı sürdürüyorum.

Adımlarımız üçlünün yanında son bulurken gözlerim Gözde'ye takılıyor. Saçları da uzatılınca tamamen meşhur Rapunzel'e dönüşmüş. Yüzüne geniş tebessümü de eklenince öyle büyüleyici olmuş ki ona karşılık vermekten kendimi alıkoynamıyorum.

"Bukle, çok güzel olmuşsun!"

Öykü'nün sesiyle gözlerim bu kez onu buluyor ve Devrim'in deri elbiseyle ilgili neyi kastettiğini daha iyi anlıyorum. Gülmemek için derin bir nefes alırken Öykü'ye sıkıca sarılıyorum ve Okan'a bakıp kahkahayı basmamak için uğraşıyorum.

Öykü'nün askılı elbisesi sanki birkaç beden büyükmüş gibi üzerinden sarkıyor. Deri olduğu gerçeğini elbette parıltısı yüzünden es geçemiyoruz. Üzerine işlenmiş metal parçalar,

boynundaki korkunç kolye ve koyu makyajıyla o kadar komik görünüyor ki bu kılığa nasıl girdiğini sormak için yanıp tutuşuyor fakat Devrim'in incinme teorisini hatırlayarak merakımı gizliyorum. Okan'ın da deri pantolonu ve yeleğiyle daha çok ilkel vampirleri andırdığını eklememe gerek yok sanırım? Hele korkunç maskeleri yok mu? İşte onlar hakikaten tamamlayıcı olmuş.

"Teşekkür ederim, nasılsınız?" diyorum biraz olsun toparlandığımda.

Geri çekilip Okan'la da kucaklaşıyor, çekinmeden Gözde'ye de sarılıp beni geniş bir sırtmayla izlemekten bir an olsun vazgeçmeyen Devrim'e dönüyorum.

Öykü, "İyiyiz, uzun zamandır seninle görüşmedik farkında mısın?" diye sorarken Devrim dudaklarını, "Nasıllar?" diyerek oynatıyor.

Hafifçe kıkırdayıp ona kaşlarımı çatıyor ve Öykü'ye dönüyorum. "İş, güç işte..." diyorum yutkunarak. Onlara Giray'la olan ilişkimizden bahsetmeli miyim emin olamıyorum. Bir an korkuyla Gözde ve Devrim'e bakıyor ama onların herhangi bir yorumda bulunmaması üzerine rahatlıyorum. Belki sadece kavgaya ettik diye her şey bitmemiş olabilir ama ben bile şu saatten sonra bir şey söyleme yetkisine sahip olduğumu düşünemiyorum.

"Her şey çok güzel görünüyor," diyor bu sırada Öykü. "Eğer evlenmeden önce tanışsaydık, düğünüm için senden yardım alırdım."

"Elimden geleni yaptım," diye mırıldanıyorum sadece.

Patronum da "Bukle bu konuda oldukça başarılı," diyerek yorumunu esirgemiyor.

Bu, konudan uzaklaşmam için yetiyor. Onlar benim dâhil olmaktan kaçındığım sohbetlerine kendilerini kaptırırken derin

bir nefes alıp etrafıma bakınıyorum. *Giray nereye gitti? Ailesi gelmeyecek mi? Gerçekten bitmiş olamaz, değil mi?*

“Bir sorun mu var?”

Devrim’in kısık sesle sorduğu bu soru beni gafil avlıyor. Gözlerimi telaşla ellerime çevirip başımı iki yana sallıyorum.

“Giray nerede?” diyor bu kez ve sessizliğim üzerine ekliyor. “Ne oldu?”

“Biraz tartıştık,” diyorum Devrim’in pes etmeyeceğini bildiğim için.

Bana doğru eğilip gözlerimizi buluşturuyor. “Nereye gitti?”

Yutkunup omzumu silkiyorum. “Bilmiyorum,” derken kendimi çok zayıf, aciz hissediyorum. Daha nereye gittiğini bilmeyin bırakın, tahmin bile edemiyorum. Sanki her şey annesini haklı çıkarmak için bana karşı birleşmiş.

“Buradan ayrılma, ben şimdi onu bulurum.”

Ben daha itiraz etme fırsatı bulamadan hızla uzaklaşıyor. Telaş içinde etrafıma bakınıyor, onu takip etmeye çalışıyorum ama beş dakika sonra onu da kalabalığın arasında kaybediyorum. Devrim, umarım bulamazsın Giray’ı. Biri tarafından zorlanmanın hoşuna gitmeyeceğinden eminim. Hele tartışmamızı bildiğini öğrenirse çok sinirlenir.

Yaklaşık yirmi dakikayı korku ve endişe içinde Devrim’i bekleyerek geçiriyorum. Öykü, Okan ve Gözde’yle konuşmak istesem de sorularına birkaç kısa cevap vermek dışında bir şey yapamıyorum. Bir sorun olduğunu anladıklarından olsa gerek sonunda beni kendi hâlime bırakıyorlar.

Devrim’i tekrar kalabalığın içinde ayırt ettiğimde hızlı adımlarla bana doğru geldiğini görüyorum. Yanımdaki insanlardan iyice soyutlanırken onun gitmesini ne kadar istemedimse Giray’la dönmesini o kadar arzuladığımı fark ederek hayal kırıklığının kesif acısını yüreğimde hissediyorum. *Gelmedi, elbette gelmeyecekti. Çok kızdı bu kez, biliyorum.*

Devrim'in onu bulamamış olma ihtimali yoktu zaten. Haklısın Bukleciğim.

Devrim yüzünde durgun bir ifadeyle yanıma ulaştığında merakla gözlerine bakıyorum.

Omzunu hafifçe silkip dudaklarını büküyor. "Gelmedi, gelmek istemedi. İşleri varmış."

Yutkunup titreyen dudaklarımı gizlemek için başımı eğiyorum.

"Üzülme Bukle, sorununuzu yarın konuşur halledersiniz. İnanıyorum ben."

Başımı iki yana sallayıp cevap vermekten kaçınıyorum. Ağlamama ramak kaldığını biliyorum fakat kendimi toparlayamıyorum.

"Hadi suratını asma böyle, göremiyorum ama üzüldüğünü biliyorum." Bir an susuyor sonra elini bana doğru uzatıp gülüyor. "Gel dans edelim, beni bu kılıkta senden başkası kabul etmez."

İtiraz etmeme fırsat vermeden Öykülere haber veriyor ve beni sürükleyerek kalabalığın ortasına, sahneye çekiyor.

Birçok çiftin dans ettiği kalabalığın içine karışıyoruz. Sahneye çok yakın değiliz ama hiç zorluk çekmeden müzisyenleri ve solisti görebiliyorum. Bu yüzden Devrim'le konuşmak yerine onlara bakıyorum. Ben her zamanki iradesizliğimle ağlamaya başlarken arkadaşım hiçbir şey söylemiyor. Sadece beni şefkatle tutuyor ve olduğumuz yerde dans etmekten ziyade sallanmamıza ayak uyduruyor.

Allah'ım ben Giray'dan ayrılmaya katlanamam!

Bu aklımda yankı bulan bir ses sanki. Tüm Bukleler haykırmak istiyor, içimde debeleniyor. Şu sahneye çıkıp bağırsam değil gibi; Giray özür dilerim, buraya gel, desem hiç utanmadan. Sen olmayacaksan baloyu bile istemiyorum, diye haykırsam olmaz mı?

Giray, neredesin? Ne işin var? Benimle konuşmaktan dahi kaçınacak kadar mı kızdın bana?

Şarkı bitiyor, yenisine geçiyor güzel sesli kadın. O söylüyor fakat ben müzikten başka hiçbir şey duyamıyorum. Biz yine olduğumuz yerde duruyoruz, etrafımızdakiler değişiyor.

İçimden yakarıyorum. Sanki kadın mikrofona sunduğu her kelimeyle aslında benim Giray'ı çağırışımı haykırıyor-muş da duyar duymaz gelecekmiş gibi hissediyor, öyle olmasını umuyorum.

Derken bir şey oluyor, iyiden iyiye delirdiğimi düşünmeye başlıyorum ama gerçek gibi. Giray geliyor. Gerçekten geliyor.

O kadar kendimi kaptırmışım ki bana değil, sahneye yürüdüğünü anlamam uzun sürüyor. Sahneye onu ulaşılmaz gösteren asaletiyle çıktığında çıktığında çıktığında yutkunarak Devrim'in omuzlarını tutuyorum. Giray bana bakmıyor, gözlerini benim olduğum yere çevirmiyor. Baksın istiyorum, görsün beni ama olmuyor.

Önce şarkı bitiyor, ardından mikrofon Giray'ın önüne yerleştiriliyor. Giray mikrofonu boyuna göre hafiften yükseltiyor, yerimde durup öylece ona bakıyorum. *Biz ayrılmanın eşiğindeyiz ama o konuşmasına mı hazırlanıyormuş?*

Tamam, biliyorum ki Mellark Yayınevi onun hayali. Çoğu şeyden daha kıymetli... Ama bugün? Bu yaptığı mantıklı mı yani?

Boğazını hafifçe temizliyor Giray, ardından gözleri kalabalığı tarıyor. Beni görünce kısa bir an duraksıyor ancak yüzünü tamamen görebilsem de bakışlarından bir ifade yakalayamıyorum. Maskesini çıkarması bile yeterli olmuyor besbelli. Kendi maskemi çıkarıp yüzüne daha dikkatli bakıyorum, o ise bana bir daha bakmayıp konuşmasına başlıyor.

"Öncelikle hoş geldiniz. Bizim için çok değerli olan Mellark Yayınevi'nin her yılını, her başarılı senesini kutlamak artık adet oldu. Hepinize desteğiniz için teşekkür ederiz. Aslında bu gece

için söyleyecek çok şeyim var. Dürüst olmak gerekirse bu sebeple Gözde Mer'in konuşmasına el koydum da diyebiliriz."

Söyledikleriyle birlikte kalabalıkta gülüşmeler oluyor. O an sadece benim değil, tüm konukların dikkatle sahneye bakmakta olduğunu fark ediyorum.

Giray heyecanını yansıtır gibi ellerini birbirine kenetleyip açıyor, sonra derin bir nefes alıp devam ediyor.

"Bana yakın olan çoğu insan bilir ki Mellark'a olan düşkünlüğüm, bir hobiden daha çok hayali kapsıyor. Benim için birlikte geçirilmiş her yılın da tekrarlanmış her kutlama gecesinin de anlamı çok büyük. Sürekli çalışma hâlinde olan bir insan için âdeta rahatlık burasının varlığı, gelişimi..." Gözlerini bana doğru çeviriyor. "Çünkü çoğu insana göre hayal kurmam abes dahi olsa, benim çocukluk hayalim yazar olmaktı."

Gözlerimin irileştiğini hissederek kendimi toparlamaya çalışıyorum. *Giray ne yapıyorsun Allah aşkına?*

"Ve tabii ki buraya çıkıp da sizi çocukluk anılarımla sıkacak değilim. Bugün istedim ki sevdiğim herkesin bulunduğu böyle güzel bir gecede, bazı şeyleri kesinleştireyim. Son günlerde hayatımda büyük değişimler oluyor. İnsanların dikkatini çekecek, onları meraklandıracak ve büyük ihtimal olur olmadık şekilde dallanıp budaklanacak değişimler... Bunları öyle önemsiyorum ki her şeyi benim ağzımdan duymanızı ve irdeleme payından yoksun kalmanızı istedim."

Artık düşünmeyi bile başaramıyorum. Herkes gibi tüm dikkatimi Giray'a vermiş bir hâlde onu dinliyorum.

"Gözde Mer ile ilişkimiz kısa bir süre önce sona erdi. Bu ardında soru oluşturacak bir mesele değil, Gözde artık bana katlanamadığı için beni terk etti." Giray gülüyor, şimdi daha sakin konuşuyor. "Her ne kadar terk edilmiş de olsam, bizim dostluğumuzun çocukluğa dayandığını bildiğiniz gibi, bu sebeple arkadaşlığımızın bitmeyeceğini de bilmelisiniz." Durup

başını kaldırıyor Giray, kalabalığın içine uzun uzun göz atıp bir kere daha gülüyor. "Gözde seni hâlâ çok seviyorum, sen dünya üzerinde var olabilecek en iyi arkadaşınsın. Beni hâlâ seviyorsan elini kaldırabilir misin?"

İnsanlar tekrar gülmeye başlıyor fakat ben ağlamaktan başka bir şey yapamıyorum. Devrim omzuma şefkatle birkaç kez dokunuyor ama ben ona bakmak değil, sadece Giray'ı görmek istiyorum.

Gözde elini kaldırmış olacak ki Giray güçlü bir sesle konuşmaya devam ediyor. "Gördüğünüz gibi, biz hâlâ değerlerimizi öldürmeden var olabiliyoruz!"

Soluklanmak için mikrofondan uzaklaştığı bir anda bana bakıyor, kaşlarını çatıyor. *Ağlama*, dediğini duyar gibi omzumu silkince yüzünü gülerek kalabalığa çeviriyor. "Birkaç ay önce ayrılmamızdan ziyade kendimize gelmemize sebep olan bir şey oldu. İlk kez içimde yıllardır büyüyen hayalden uzaklaşıp bambaşka bir hayale tutundum. Hayalime karşı içimde büyüyen bağ, bu kez öyle kuvvetli ki onunla baş etmekte zorlanıyorum." Yine bana dönüyor. "Ben, Giray Ortay; âşık oldum. Tüm samimiyetimle söyleyebilirim ki daha önce kurduğum hayal ve bu kadınla içimde var olan mutlu olma düşüncesi arasında uçurumlar var."

Kalabalıkta şaşkınlık nidaları dolaşıyor ama Giray bu kez onlara değil sadece bana hitap ediyormuş gibi gözlerini benden ayırmadan konuşuyor.

"Bu gecenin her şeyini hazırlayan, uykusundan bile fedakârlık gösterip en iyisini yapabilmek için her detayı düzenleyen, yapılan her şeyi kendi elleriyle kontrol eden, Bukle Erbağ'a aşığım. Daha ilk gün beni gördüğünde bile hiç çekinmeden gözlerini yüzüme dikebilecek kadar cesur, onu kızdırdığım için beni azarlayabilecek kadar yürekli, hiç çekinmeden karşısındaki kim olursa olsun doğruyu söyleyebilecek kadar dürüst, insanlara daima bir tebessüm armağan edecek kadar müşfik,

sırf başka birine acı vermemek için kendinden vazgeçebilecek kadar özverili, tüm bunları duyduğu ve bu kadarını hak etmiş olabileceğine inanmadığı için ağlayacak kadar duygusal ve mütevazı olduğu için aşığım ona. Olmasaydı bile vazgeçemezdim onu sevmekten, yine de böyle olduğu için her gün şükrediyorum.”

Yüzünde o en sevdiğim tebessümle, derin bir nefes alarak konuşmasına devam ediyor Giray. “Hayatımda gördüğüm en sevilesi insansın sen Bukle. Artık en vazgeçilmez, en reddedilmez gerçeğim ve hayalim sensin. Biliyorum ki yaşadığım müddetçe seni sevmekten vazgeçmeyeceğim. Sen de asla benden vazgeçme. Seni çok seviyorum ve benden vazgeçmeni değil yanımda olmanı istiyorum. Bu yüzden tüm cesaretimi toplayıp buraya çıktım ve insanların başını ağrıtmaya karar verdim. Bukle Erbağ, benim sulu gözlü, güzel sevgilim...” Durup bana göz kırpmıyor, sonra tebessümünü daha da büyüyor. “Benimle evlenir misin?”

Herkesten, her şeyden soyutlanıyorum. Geriye sadece Giray ve ben kalıyoruz, sadece o ve gözleri dünyama dâhil olabiliyor. Hıçkırarak ağladığım için konuşamıyorum, elimi ona doğru uzatıyorum. Yüzünde aynı tebessümle yanıma gelip tek eliyle elimi tutuyor, diğeriyle de gözlerimi kuruluyor. “Bunları planlamanın belki de tek kötü yanı, en başından beri böyle ağlayacağını biliyor olmaktı. Yine de hazırlıklı geldim.” Elini cebine atıp bir paket mendil çıkarıyor. Ben ağlamayı sürdürürken yüzümü nazikçe kuruluyor. “Ve biliyor musun Bukle? Şu an senin evet demeni bekliyoruz. Eğer kabul edersen solist bizim için şarkı söyleyecek ve gökyüzüne baş harflerimizi yazacak şekilde havai fişekler atılacak.” Gülerek söyledikleri beni daha çok ağlatıyor, bu kez bedenimi kendine bastırıp başımı usulca öpüyor. “Ağlama Bukle, ağlamaktan bayılacaksın yoksa aşkım.”

"Giray..." diyorum sonunda konuşmayı başarinca. Söylediği şeyler beynime öyle yerleşiyor ki düşünemiyorum bile. Onu dakikalarca beklettikten sonra sadece bir cümle kurabiliyorum. "Seninle seve seve evlenirim."

Giray beni kucaklayıp tekrar öpüyor, bu kez sertçe. Tek elini kaldırmasıyla birlikte müzik başlıyor, havai fişekler göğe yükseliyor. Onu kendimden biraz uzaklaştırıp etrafıma bakıyorum ve artık eskisi gibi çok izlenmediğimize kanaat getirene kadar sevincimi dışa vurma işini bekletiyorum.

Şarkı, bana hatırlatma yapar gibi aramızda süzülüyor. Giray bu şarkıyı ne kadar çok sevdiğimi, dinlediğimi, sözlerinde nasıl bizi bulduğunu biliyordu. Bu yüzden seçmiş olmalı.

"Neyse ki bu geceyi kayda almalarını istemiştim. Senin havai fişekleri düşünemeyecek kadar heyecanlanacağını ve sonra göremediğin için üzüleceğini biliyordum."

Giray'ın sesiyle bakışlarımı ona çeviriyorum. Yüzünde en sevdiğim tebessümüyle beni izliyor. Kollarını belime dolayıp "Dans edebilecek gibi misin? Değilsen bile bekleyebiliriz, çünkü şarkı üç kere söylenecek," diyor gülerek.

Ona bir şey söyleyemiyorum. Mutluluk sarhoşu olmuş gibiyim, aklım bir karış havada. Güzel gözlerinden taşan mutlulukla gülüşüne eşlik ediyor, ellerimi sevgiyle yüzüne yerleştiriyorum. "Giray Ortay, sen dünya üzerindeki en mükemmel adamsın."

Bir kahkaha patlatıp avucumu öpüyor. "Bunlar da yeryüzündeki en öpülesi eller."

"Bunun konumuzla hiç alakası yok. Kaldı ki benim ellerim çok küçük, onları hiç sevmiyorum."

"Ben seviyorum," diyor diğerini de öperek. "Her şeyini seviyorum."

Parmak uçlarımda yükselip ona sımsıkı sarılıyorum. "Seni çok seviyorum, o kadar çok seviyorum ki bu gece heyecandan ölmezsem mutluluktan ölebilirim."

Sesi yaptıklarımın utanç duymama yetecek bir şekilde durgunlaşıyor. "Ben de seni çok seviyorum Bukle. Bir daha asla şüphe etme bizden, asla."

"Özür dilerim, hep seni üzüyorum değil mi?" Geri çekilip tertemiz kokusunu soluyarak yanağını uzun uzun öpüyorum. "Bu beni affettirir mi?"

"Sen bunu huy hâline getirmeden bağışıklık kazansam çok iyi olur." Gözlerini kısıyor. "Hem affetmek de nereden çıktı? Bir sorun mu var?" Abartılı bir neşeyle gözlerini irileştiriyor. "Daha evlenmeden sorunlarımız olduğunu mu düşünüyorsun müstakbel eşim?"

"Hiçbir sorunumuz yok," diyorum derin bir nefesle yüzünü izlerken.

Aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını kaldırıyor. "Aslında bir tane var," diyor şarkı ikinci kez bitmeye yaklaşırken. "Hâlâ yüzüğünü takmadım!"

Beni bırakıp elini ceketinin iç cebine atıyor. Lacivert, kadife kaplı bir kutuyu çıkarıp dizlerinin üzerine çöküyor.

"Giray saçmalama lütfen, ayağa kalkar mısın?" desem de aldırıyor.

Kutuyu açıp bana doğru uzatıyor. "Cevabını kesinleştirmeliyim ki sonradan yeni bir sorun çıkarıp da düğünümüzü erteleme."

"Sen delirdin mi? Ben ömrümü bunun için dua ederek geçirdim!" diyorum neşeyle.

Yine de söylediklerime aldırılmayıp başını kaldırıyor ve gülümseyerek soruyor. "Bukle Erbağ, benim için feda ettiğin şeylere bir yenisini daha ekleyip soyadından vazgeçebilir misin?"

Benimle evlenip hayatımı olabilecek en güzel hâle getirir misin? Sana ölünceye kadar vadettiğim sevgime karşılık verir misin?"

Tekrar gözlerim doluyor, bu kez ağlamayıp "Evet," diyorum sadece. "Ama bir şartla..." Gülererek şaşkın yüzünü süzüyor, sonra ekliyorum. "Ayağa kalkıp yüzüğümü takarsan ve benimle dans edersen..."

Bir kahkaha daha adamın güzel sesiyle ulaşıyor kulaklarıma. Giray ayağa kalkıp sağ elimi tutuyor, yüzüğü yavaşça parmağıma takıyor. Tekrar konuşamayacak kadar heyecanlı olduğumdan adamın omuzlarına tutunup belimi saran elleriyle rahatlıyorum. Üçüncü kez söylenen şarkımızın sonsuza dek sürmesini umarak başımı göğsüne yaslıyor ve gözlerimi kapatıyorum. *Giray Ortay, sahip olduğum en güzel şey; seni çok seviyorum ve bu dünyayı güzelleştiren yegâne servetim birbirimize duyduğumuz aşk.*

"La la / La la la la / La la / La la la

I like your smile / I like your vibe

I like your style / But that's not why I love you

And I, I like the way / You're such a star

But that's not why I love you

Hey

Do you feel, do you feel me? / Do you feel what I feel, too?

Do you need, do you need me? / Do you need me?

You're so beautiful / But that's not why I love you..."*

SON SÖZ

Her şey, hiçbir şeyle başladı.

Hönceleri bu cümle bana da anlamsız geliyordu. Bukle gelinliği içinde karşımda dikildiğinde ne mırıldandığını bilmiyordum fakat koluma girip de bana daha çok yaklaştığında dudaklarından neşeyle taşan cümleyi ayırt etmeyi başarabilmiştim.

Her şey, hiçbir şeyle başladı; diyordu benim duymamı önemsemese de bana hitaben. *İnanabiliyor musun Giray?*

Önce anlamadığım, sonra garipsediğim ama saniyeler geçtikçe benimsediğim bu cümle aslında her şeyin özetiymiş; bunu zamanla anladım.

Biz de, her şey gibi, hiçbir şeyle başladık. Hiçten çoğaldık, hiçken her şeyleştik. Benim her şeyim vardı bildiklerime göre, Bukle gelince hiçbir şey olduğumu fark edişim bundandı besbelli. O ise her zaman benim için hiçbir şey olduğunu düşünüyordu, inadını kırmayı başardıkça nasıl da her şeyim olduğunu benimsedi.

Şimdi, hiçler her şeyleşmişken ve zaman böylesine ilerlemişken bile düşünmeden edemiyorum. Başlangıcımızı, gelişmemizi ve sonunda nihayete erişimizi unutmak istemiyor olduğumdan belki, anıların peşini hiç bırakamıyorum. Yaşanan anıların tadını çıkarırken biriktirdiğimiz güzelliklere yenilerini eklediğimi bilmek bana huzur veriyor.

Elimdeki kamerayı iyice sahiplenirken bir güzelliği daha anılarımıza ilave etme umuduyla odaya giriyorum. Bukle, yatağın üzerine yatırdığı oğlumuzu öpücükleriyle güldürürken onları kayda almaya başlıyor ve neşelerine eşlik ederken boğazımı temizleyip konuşuyorum.

“Bugün de sana bir hatıra bırakmaya hazırlanıyoruz oğlum. Dünyalar güzeli annen, senin belki yıllar sonra ancak tanık olabileceğin bebeklik hâlin ve elbette ki mükemmel baban, ben!” Kamerayı, başını bana doğru çevirmiş olan aşkımdan uzaklaştırıp kısa bir an kendimi çekiyor, sonra tekrar ikiliye dönerek konuşmamı sürdürüyorum. “Bugün aramıza katılmanın ikinci yılını, senin ikinci yaşını kutlayacağız. Biliyorsun ki annen de ben de seni çok seviyoruz. Sen bizim için dünyanın en hareketli ve yaramaz çocuğu olmanın yanında, var olmuş en güzel şeylerden birisin.”

Ben nefeslenirken Bukle bebeğimizi kucağına alıp araya giriyor. “Sen hiç yaramaz değilsin bebeğim, babana aldırma.”

O tekrar kendisine bakıp kahkahalar atan bebeğimizi yatırıırken konuşmaya devam ediyorum. “Annene itiraz etmeyeceğim. Bugün güzel bir gün... Birkaç saate kalmaz Gözde halan -Bukle’nin kaşlarını kaldırması üzerine düzeltiyorum- yani Gözde teyzen ve enişten, Devrim Bey ve eşi -Bukle bu kez kaşlarını çatınca somurtarak devam ediyorum- yani Devrim dayın ve yengen, Öykü teyzenler ve esmer güzeli kızları Zeynep ablan, seyyah deden ve anneannen, pabucumu dama atıp sana âşık olmuş olan babaannen ve ondan geri durmayan deden gelmiş olurlar. Yani tüm sevdiklerimiz bugün yanımızda olacak.”

Bukle çocuğumuzu kendi hâlindeki konuşmaları ve yastıklarla gösterdiği mücadeleyle yalnız bırakıp bana yaklaşıırken konuşmamı sürdürüyorum. “Gittikçe bana benziyorsun oğlum. Bunu geçen yıl söylemiş miydim bilemiyorum ama

bunun tüm sorumlusu annen. Onun tanıştığımız günden itibaren bana benzeyen bir oğlu olması için dua ettiğini biliyor muydun?"

Bukle kollarını göğsünde birleştirirken ona gülüp ara vermeye hazırlandığım konuşmama bir şeyler daha ekliyorum. "Ve bu dualar işe yaramış olmalı ki her geçen yıl bana daha çok benziyorsun. Aslında ben bu durumdan çok hoşnut değilim. Annene benzemeni tercih ederdim. Fakat en azından, benim dualarım sayesinde; onun kadar dürüst, cesur, iyi ve güler yüzlü olmanı umuyorum. Dilerim her gününün kıymetini bildiğin bir ömür yaşar ve hep yanımızda olursun."

Bukle kamerayı elimden alıp kapatıyor ve yatağın üzerine bırakıp somurtuyor. "Bebeğimizin sana benzemesini istediğimi biliyorsun Giray!"

"Ve sen de buna cevabımın daima benim tam tersini istediğim gerçeği olduğunu biliyorsun."

"İnatçı adam."

Bukle gülerek kollarını omzuma atınca alnını öperek karşılık veriyorum. "Güzel kadın..."

"Benim dünya yakışıklısı kocam!"

"Dünya yakışıklısı kocasını bir gölgeye çeviren, mükemmel karım!"

Bir kahkaha atıp bana sarılıyor. Boynuma, alışkanlık ettiği üzere şah damarımın üzerine uzun bir öpücük bırakıp söylüyor. "Sanırım doğumdan sonra hazırcevaplığımı yitirdim, artık sana karşılık veremiyorum."

"Buna üzüldüğümü söyleyemeyeceğim."

Onu kollarıma iyice yerleştirirken bebeğimize doğru dönüyorum. Küçük kopyam yatağın üzerinde, ısrarla bir yastıkla mücadele ederken çok haylaz görünüyor. Kendine zarar vermediği sürece böyle çabalarını engellemesek de gözlerimi üzerinden ayırmıyorum. Her an yere atlama arzusuyla yataktan

fırlayabilir yahut yastığı fırlatmaya çalışırken yere yuvarlanabilir. Oğlumuz enerjisini harcama konusunda epey sıkıntılı ama hâlimizden memnunuz.

“Bukle, ne kadar çabuk büyüdü değil mi?” diyorum kollarımda günlerin uykusuzluğuyla mayışmış karımın kulağına usulca.

“Hiç çabuk büyümüyor Giray, emin olabilirsin,” derken esneyip bana iyice yaslanıyor.

Onu kucağıma alıp yatağa yatırırken haklı olduğunu bildiğimden sesimi çıkarmıyorum. Üzerini bir pikeyle örtüp kulağına fısıldıyorum. “Sen biraz uyu, biz de küçük veliahtla oyun oynayalım.”

“Bu benzersiz lezzete asla hayır diyemiyorum!”*

Uykulu uykulu mırıldanışı üzerine gülmemi engelleyemiyor, saçlarının üzerini öpüp kulağına fısıldıyorum. “Güzelce uyuyup dinlen benim dünyalar güzeli sevgilim. Daha geçirilecek mükemmel bir doğum günümüz ve niceleri var önümüzde. Seni çok seviyorum.”

Bukle iyiden iyiye kendini uykuya kaptırmadan önce hafifçe gülümseyip tek bir cümle kuruyor. “Ben de seni çok seviyorum, tabii oğlumu da.”

SON

* Nutella reklamı. (Biliyorsunuz, kendisinin gizli bir tarifi var.)

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle ilkokulda çocukça heveslerle yazdığım şiirler, masallar ve daha nicesini sanki mükemmel eserlermiş gibi okuyan ve yazmamı daima destekleyen sevgili anneme ve tüm aileme teşekkür ederim.

Tarot Falım deyince aklıma üç isim geliyor, birlikte bu günlerin hayalini az kurmamıştık. Şimdi adım gibi biliyorum ki onlar da benim kadar mutlu hissediyordur.

Sevgili dostum Rabia Ayça Kavraz, sen sahip olabileceğim en harika okur-arkadaşsın. Yaklaşık sekiz yıldır ne yazsam okuduğun, sevdiğin ve beni benden çok desteklediğin için sana ne kadar teşekkür etsem az. Giray ve Bukle için hazırladığın çalışmalar, bizimhikayelerimiz.com'da yaptığın tüm yorumlar ve şu an attığını adım gibi bildiğim tatlı nidalar için teşekkür ederim. İyi ki varsın.

Diğer iki kişiye, yani Tarot Falım'ı yazarken beni mutlu eden, yanımda olan ve kitabı gözüm kapalı emanet edebileceğim Zeynep Akyüz ve Büşra Çalışkan'a da teşekkür ederim. Söylediğiniz çoğu şey, hâlâ kalbimde saklı. Bukle'yi anlayıp sevdiğiniz için minnettarım.

Ayrıca bizimhikayelerimiz.com ve Wattpad üzerinden kitabı okuyup bana destek olan tüm okuyucularıma da teşekkür ederim. Siz sevince yazmak anlamlı hâle geliyor.

Ve tabii sevgili Gonca Özgöl, canım arkadaşım... Tanışa çok uzun bir zaman olmamasına rağmen, iki yıl içinde bana birçok insandan daha yakın olduğun; birine sıkıca sarılmak istediğimde mesafeleri önemsiz hâle getirdiğin; yazdığın mektuplarla kalbimde ve hayatımda kalıcı bir iz bıraktığın için teşekkür ederim. Ne zaman sana kitaplarımla ilgili bir konuda danışsam en dürüst şekilde bana yardımcı olduğun için çok ama çok şanslıyım. İyi ki hayatımdasın.

Son olarak 2010 yazında büyük bir hevesle yazmaya başlayıp 2013 yazına ancak bitirebildiğim bu kitabın basılmasında emeği geçen herkese, özellikle Şeyma Göze'ye, tüm kalbimle teşekkür etmek istiyorum. Geçen bunca zamanın ardından hayallerime destek olduğunuz için ne söylesem yetersiz kalır. Bu yüzden bu iki kelimeyle yetiniyorum: Teşekkür ederim.

Demek ki son paragraf, son değilmiş...

Bu kez gerçekten son olarak, siz sevgili okura, Tarot Falım'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Daima bu yola bir tebessüm için çıktım. Umarım, kalbinizde ufacık da olsa güzel bir iz bırakabilmişimdir.

BÜŞRA KÖPRÜ